

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

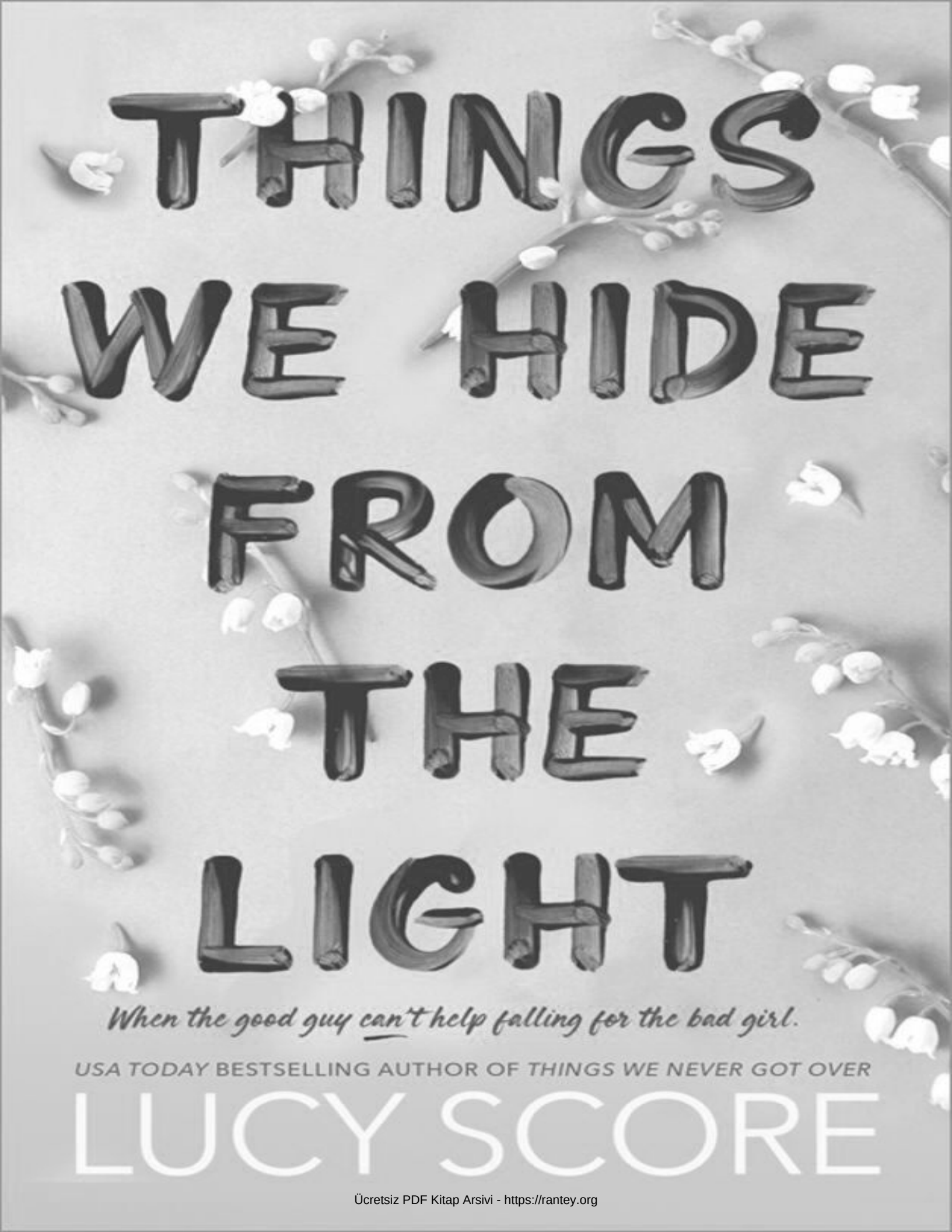
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THINGS WE HIDE FROM THE LIGHT

When the good guy can't help falling for the bad girl.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF THINGS WE NEVER GOT OVER

LUCY SCORE

IŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

LUCY SCORE

That's What She Said Publishing, Inc.

THINGS
WE HIDE
FROM
THE
LIGHT

Copyright © 2023 Lucy Score

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 979-8-88643-904-5 (e-kitap)

ISBN: 979-8-88643-905-2 (ciltsiz)

lucyscore.com

021623

CONTENTS

1. [Minik K  zler](#)
2. [Kaçınma Taktikleri](#)
3. [ ukurda   l ](#)
4. [D ped  z Pis](#)
5. [Du ta Olan Du ta Kalır](#)
6. [Bir İ eme Yarı masının Ortasında](#)
7. [Biz kuru seks yapmıyorduk.](#)
8. [Yeşil Fasulye ve Yalanlar](#)
9. [Kom  uca Bir Engelleme](#)
10. [Oldies ile Terleme](#)
11. [Panik Yapmak Asla Yardımcı Olmaz](#)
12. [Tehlike Bölgesine Ho  Geldiniz](#)
13. [Yatak Arkadaşları](#)
14. [Atı tırmalık Kek Soygunları ve   r k Elmalar](#)
15. [Takım Elbiseli  eytan](#)
16. [Bir  ift Te ekk  r](#)
17. [Yastık Sohbeti](#)
18. [Pislikler için Benedict Yumurtası](#)
19. [Haki Onun Rengi Değil](#)
20. [Araba Paylaşımı İtirafları](#)
21. [Hayran, Bokla Tanı ](#)
22. [Futbol Oyunu Kar ıla ması](#)
23. [Lina Takımı](#)
24. [Pecan Pie Punch ve Sivri Dirsekler](#)
25. [Hız Cezası](#)
26. [Nash kim?](#)
27. [Yılanlar ve Sarsıntılar](#)
28. [K pekbalı ı Haftası Berbat Saat](#)
29. [Kazandıran Kariyer Günü](#)
30. [Bir Yanıyla Drama İçeren Gözetim](#)
31. [Yanında soğan halkası ister misiniz?](#)
32. [Nezaket Uyarısı](#)
33. [Kitap ya da İ ram](#)
34. [Kaçınılmaz](#)
35. [ ok İleri Gitti](#)
36. [ ak Be likler ve Orgazmlar](#)
37. [Duvar da Bir Delik](#)
38. [İlk Bulu ma](#)
39. [ etenin Hepsisi Burada](#)
40. [Kamera İçin Güzel G l mseyin](#)

41. [Bilgelik Sözleri](#)
42. [Çikolatalı Chonk](#)
43. [Kötü Gün , Kötü Tavsiye](#)
44. [Göz Suyu](#)
45. [Mükemmel Derecede İyi Bir Paraşüt](#)
46. [Şeker Penisleri Suçlayın](#)
47. [Pantolonsuz ve Kıç Yukarı](#)
48. [Yanlış Kızı Kaçırdılar](#)
49. [Hesaplaşılacak Bir Skor](#)
50. [Brecklin En Kötüsü](#)
51. [Onu Ne Zaman Dirgenle Bıçakladın?](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Okuyucuya Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür Lucy'nin](#)

[Başlıkları](#)

Sırf karısıyla girdiği bir iddiayı kazanabilmek için bana ulaşıp bir kitapta "köşebent" kelimesine yer vermemi isteyen okuyucu koca Chris Waller'ın anısına. Kate, umarım içinde tekrar bulduğunda seni gülümsetir.

BİR
KÜÇÜK KÜÇÜK KÖZLER

Nash

T Ofisimdeki federal ajanlar iki nedenden dolayı şanslıydı. Birincisi, sol kroşem vurulmadan önceki gibi değildi. İkincisi, aptalca bir şey yapmayı düşündürecek kadar sinirlenmek bir yana, hiçbir şey hissetmek için yolumu bulamamıştım.

"Büro, Duncan Hugo'yu bulmakla kişisel olarak ilgilendiğinizi anlıyor," dedi Özel Ajan Sonal Idler, dik bir omurgayla oturduğu masamın karşısından. Bakışlarını gömleğimdeki kahve lekesine kaydırды.

Pantolon giymiş, sanki kahvaltıda prosedürleri yemiş gibi görünen sert bir kadındı. Yanındaki adam, ABD Şerif Yardımcısı Nolan Graham'ın bıyığı vardı ve gerçekten yapmak istemediği bir şeye zorlanmış bir adam gibi görünüyordu. Ayrıca bunun için beni suçluyormuş gibi görünüyordu.

Kızgınlığa doğru yol almak istedim. Gelgit gibi kaçınılmaz bir şekilde üzerime yuvarlanan büyük, emici boşluktan başka bir şey hissetmek istedim. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece ben ve boşluk.

"Idler sözlerine şöyle devam etti: "Ama sizin ve adamlarınızın etrafta dolaşıp soruşturmamı mahvetmesine izin veremeyiz.

Camın diğer tarafında, Çavuş Grave Hopper kahvesine bir bardak şeker atıyor ve iki federalin yüzüne hançer gibi bakıyordu. Arkasında

Onunla birlikte nezarethaneninin geri kalanı da küçük bir kasaba polis departmanının olağan enerjisiyle uğulduyordu.

Telefonlar çaldı. Klavyeler tıkladı. Memurlar hizmet etti. Ve kahve berbattı.

Herkes hayattaydı ve nefes alıyordu. Ben hariç herkes. Ben sadece rol yapıyordum.

Kollarımı kavuşturdum ve omzumdaki keskin sızıyı görmezden geldim.

"Profesyonel nezaketiniz için teşekkür ederim. Ama bu özel ilgi de neyin nesi? Görev sırasında kurşun yiyen tek polis ben değilim."

Graham ilk kez konuşarak, "O listedeki tek isim de siz değildiniz," dedi.

Çenem gerildi. Liste, bu kâbusun başladığı yerdı.

"Ama hedef alınan ilk kişi sendin," dedi Idler. "LEO'ların ve muhbirlerin olduğu listede senin de adın vardı. Ama bu olay bir vurulma olayından daha büyük. İlk kez elimizde Anthony Hugo'ya yapışabilecek bir şey var."

İlk kez sesinde herhangi bir duygu duyuyordum. Özel Ajan Idler'ın kendi kişisel gündemi vardı ve suç patronu Anthony Hugo'yu duvara çivilemek de bu gündemin bir parçasıydı.

"Bu davanın hava geçirmez olmasını istiyorum," diye devam etti. "Bu yüzden yerel halktan hiç kimsenin meseleyi kendi ellerine almaya çalışmasına izin veremeyiz. Rozetleri olsa bile. Daha büyük iyiliğin her zaman bir bedeli vardır."

Elimi çenemde gezdirdim ve orada saat beş yönündeki gölgeden daha fazlasını bulduğumda şaşırdım. Tıraş olmak son zamanlarda öncelik listemde pek üst sıralarda yer almıyordu.

Soruşturma yaptığımı düşündü. Koşullar göz önüne alındığında makul. Ama benim küçük kirli sırrımı bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Dışarıda iyileşiyor olabilirdim. Üniformamı giyip her gün karakola gidiyor olabilirdim. Ama içimde hiçbir şey kalmamıştı. Bundan sorumlu olan adamı bulma arzusu bile.

"Duncan Hugo birkaç vatandaşını daha vurmak için buraya gelirse benim departmanımın ne yapmasını bekliyorsunuz? Görmezden mi geleyim?" Ben çizdim.

Federaller birbirlerine baktılar. Idler kararlı bir şekilde, "Davamızla bağlantılı olabilecek yerel olaylardan bizi haberdar etmenizi bekliyorum," dedi. "Elimizde sizin departmanınızdan biraz daha fazla kaynak var. Ve kişisel gündemlerimiz yok."

Hiçliğin içinde bir şeylerin titreştiğini hissettim. *Utanç.*

Kişisel bir ajandam olmalı. Dışarıda adamı kendim avlıyor olmalıydım. Kendim için değilse bile Naomi ve Waylay için. Kardeşimin nişanlısını ve yeğenini başka bir şekilde mağdur etmişti, onları kaçırarak ve bana iki kurşun deliği kazandıran liste yüzünden onları korkutarak.

Ama bir parçam o gece o çukurda ölmüştü ve geriye kalan şey uğruna savaşmaya degecek gibi görünmüyordu.

"Şerif Graham bir süre daha yakınımızda olacak. Her şeye göz kulak olacak," diye devam etti Idler.

Bıyık bu konuda benden daha mutlu görünmüyordu.

"Özel bir şey var mı?" Ben sordum.

Idler, "Listede kalan tüm hedefler, tehdidin artık yakın olmadığını tespit edene kadar federal koruma altına alınıyor" dedi.

Tanrım. Federal ajanların etrafta dolaşıp birinin yasaları çiğnemesini beklediğini öğrenirlerse bütün kasaba ayağa kalkacaktı. Ve benim kargaşa çıkaracak enerjim yoktu.

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedim. "Duncan Hugo'nun iki beyin hücresi bir araya gelseydi, buralarda takılmazdı. O çoktan gitti." En azından gecenin geç saatlerinde uyku gelmediğinde kendime söylediğim buydu.

"Kusura bakmayın ama Şef, kendini vurduran sizsiniz. Hâlâ burada olduğun için şanslısın," dedi Graham bıyıklarını burarak.

"Peki ya kardeşimin nişanlısı ve yeğeni? Hugo onları kaçırdı. Koruma alıyorlar mı?"

Idler, "Naomi ve Waylay Witt'in şu anda herhangi bir tehlike altında olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok" dedi.

Omzumdaki sancı, başımdakiyle eşleşecek şekilde donuk bir zonklamaya dönüştü. Uykum ve sabrım azalmıştı ve eğer bu iki baş belasını ofisimden çıkarmazsam, işleri medeni bir şekilde sürdürebileceğimden emin değildim.

Elimden geldiğince güneyli cazibemi toplayarak masamın arkasından kalktım. "Anlaşıldı. Şimdi izin verirsiniz, hizmet etmem gereken bir kasaba var."

Ajanlar ayağa kalktı ve formalite icabı el sıkıştık. "Beni haberdar ederseniz çok memnun olurum. Gördüğüm kadarıyla 'kişisel çıkar' falan," dedim onlar kapıya vururken.

Idler, "Elimizden geleni paylaşacağımızdan emin olabilirsiniz," dedi. "Ayrıca olayla ilgili herhangi bir şey hatırlar hatırlamaz sizden bir telefon bekleyeceğiz."

Dişlerimi sıkarak "Yapacağım," dedim. Fiziksel yaralar, hafıza kaybı ve boş hissizlik üçlüsü arasında, eskiden olduğum adamın bir gölgesiydim.

"Görüşeceğiz," dedi Graham. Bir tehdit gibi gelmişti.

Ceketimi askılıktan almadan önce kışlarını kaldırıp istasyonumdan çıkmalarını bekledim. Kolumu ceketimin koluna soktuğumda omzumdaki delik itiraz etti. Gövdemdeki de pek iyi hissettirmiyordu.

"İyi misin, Şef?" Grave ben dışarı çıktığımda sordu. Normal şartlar altında, çavuşum toplantının tekrarını ve ardından yetki alanı saçmalığı hakkında bir saat süren bir şikayet seansında ısrar ederdi. Ama kendimi vurdurup neredeyse öldürttüğümünden beri, Herkes bana iyi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Belki de bazı şeyleri sandığım kadar iyi saklamıyordum. "Peki," dedim, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde. "Çıkıyor musun?" diye dürtükledi.

"Evet."

Hevesli yeni devriye memuru yaylı sandalyesinden fırlar gibi kalktı. "Öğle yemeği isterseniz, Dino'dan sizin için bir şeyler alabilirim, Şef," diye teklif etti.

Knockemout'ta doğup büyüyen Tashi Bannerjee, polis akademisinden yeni mezun olmuştu. Şimdi ayakkabıları pırıl pırıl parlıyor ve koyu renk saçları kurallara uygun bir şekilde topuz yapılmıştı. Ama dört yıl önce, lisedeyken bir fast-food arabasına at sürdüğü için ceza almıştı. Departmanın çoğu gençliğinin bir döneminde yasaların sınırlarını aşmıştı, bu da bizim yasaları çiğnemek yerine onlara uymayı seçmemizi daha anlamlı kılıyordu.

"Kendi lanet öğle yemeğimi kendim yiyebilirim," diye tersledim.

Kendini toparlamadan önce yüzü bir saniyeliğine düştü ve bana bir köpek yavrusuna tekme atmışım gibi hissettirdi. *Hay sikeyim*. Kardeşime dönüşüyordum.

"Yine de teklifin için teşekkürler," diye ekledim biraz daha az sinirli bir tonda.

Harika. Şimdi güzel bir şey yapmalıydım. Yine. Enerjimin yetmediği bir başka özür dilerim jesti daha yapmalıydım. Bu hafta şimdiye kadar kahve, çörek ve -kulübedeki termostat yüzünden özellikle utanç verici bir öfke kaybından sonra- benzin istasyonundan şekerleme getirmiştım.

"PT'ye gidiyorum. Bir saate kadar dönerim."

Bununla birlikte, koridora çıktım ve başka birinin sohbet etmeye çalışma ihtimaline karşı ilgilenmem gereken bir işim varmış gibi çıkışa doğru yürüdüm.

Zihnimi boşalttım ve tam önümde olanlara odaklanmaya çalıştım.

Knox Morgan Belediye Merkezi'nin cam kapılarından içeri girdiğimde Kuzey Virginia'daki sonbahar tüm şiddetiyle yüzüme çarptı. Güneş, gözleri acıtacak kadar mavi bir gökyüzünde parlıyordu. Caddeyi kaplayan ağaçlar, yaprakları yeşilden vazgeçip kırmızı, sarı ve turunculara bürünürken bir gösteri sergiliyorlardı. Balkabakları ve saman balyaları şehir merkezindeki vitrinleri süslüyordu.

Bir bisikletin gürültüsüyle başımı kaldırdım ve Harvey Lithgow'un yanımdan geçişini izledim. Kaskında şeytan boynuzları vardı ve arkasındaki koltuğa plastik bir iskelet bağlamıştı.

Selamlamak için elini kaldırdı, sonra da belirlenen hız sınırının en az on beş katı hızla yola çıktı. Her zaman yasaların sınırlarını zorluyordu.

Sonbahar her zaman en sevdiğim mevsim olmuştur. Yeni başlangıçlar. Yumuşak kazaklar giyen güzel kızlar. Futbol sezonu. Mezunlar günü. Burbon ve şenlik ateşleriyle ısınan soğuk geceler.

Ama şimdi her şey farklıydı. Artık farklıydım.

Fizik tedavi konusunda yalan söylediğim için, şehir merkezinde öğle yemeği yerken pek görünemezdim, bu yüzden eve doğru yola çıktım.

Yemek istemediğim bir sandviç hazırlar, yalnız başıma oturur ve günün geri kalanını çok fazla pislik yapmadan atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışırdım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Gazeteleri bastırmak ve şu anda olduğum işe yaramaz figüran gibi birkaç kez görünmek o kadar da zor değildi.

"Günaydın şef," dedi Tallulah St. John, yerleşik tamircimiz ve Café Rev'in ortak sahibi, tam önümden geçerken beni selamladı. Uzun, siyah saç örgüleri tulumunun omzunun üzerinden toplanmıştı. Bir elinde market çantası, diğerinde ise büyük olasılıkla kocası tarafından yapılmış bir kahve vardı.

"Günaydın, Tallulah."

Knockemout'un en sevdiği eğlence yasaları görmezden gelmekti. Ben siyah ve beyaza sadık kalırken, bazen etrafımdaki diğer insanlar tamamen gri renkte yaşıyormuş gibi hissediyordum. Kanunsuz asiler tarafından kurulan kasabamın kurallara ve düzenlemelere pek ihtiyacı yoktu. Önceki polis şefi, kasabayı terk ettiği için mutluydu.

O, rozetini bir statü sembolü olarak parlatırken ve yirmi yılı aşkın bir süre boyunca konumunu kişisel çıkarları için kullanırken, vatandaşlar kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kaldı.

Yaklaşık beş yıldır şeflik yapıyordum. Bu kasaba benim evimdi, vatandaşlar benim ailemdi. Belli ki onlara yasalara saygı duymayı öğretmeyi başaramamışım. Ve artık onları koruyamayacağımı anlamaları an meselesiydi.

Telefonum cebimde pırıldadı ve artık o tarafta taşımadığımı hatırlamadan önce sol elimle ona uzandım. Mırıldandığım bir yeminle sağ elimle çektim.

Knox: Federallere senin, benim ve tüm kasabanın kışını öpebileceklerini söyle.

Tabii ki kardeşim federalleri biliyordu. Muhtemelen arabaları Ana Cadde'ye girdiği anda bir alarm verilmişti. Ama bu konuda tartışmaya hazır değildim. Gerçekten hiçbir şey için hazır değildim.

Elimdeki telefon çaldı.

Naomi.

Çok uzun zaman önce olsa bu çağrıya cevap vermek için can atardım. Kasabaya yeni gelen garson kıza karşı kötü bir şansım vardı. Ama o, açıklanamaz bir şekilde, benim huysuz kardeşime aşık olmuştu. Düşündüğümde daha kolay vazgeçmiştim ama Knox'un müstakbel karısının beni her kontrol edişindeki kızgınlığı hoşuma gitmişti.

Ancak şimdi, üstesinden gelemeyeceğim bir sorumluluk daha varmış gibi hissediyordum.

Sokağımın köşesini döndüğümde aramayı sesli mesaja gönderdim.

"Günaydın, şef," diye seslendi Neecey pizzacının şövaletini çekerken Ön kapıdaki tabela. Dino's haftanın yedi günü tam 11:00'de açılıyordu. Bu da iş günümün sadece dört saatini tamamladıktan sonra kaçmak zorunda kaldığım anlamına geliyordu. Yeni bir rekor.

"Günaydın Neece," dedim coşkusuzca.

Eve gidip kapıyı kapatmak istedim. Dünyayı dışlamak ve o karanlığa gömülmek. Konuşmak için her altı adımda bir durmak istemiyordum.

"Şu bıyıklı herifin buralarda olduğunu duydum. Sence motelde kalmaktan hoşlanacak mı?" dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Kadın gözlük takan, sakız çiğneyen ve her vardiyada kasabanın yarısıyla sohbet eden bir dedikoducuydu. Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Knockemout'un moteli

Bir sağlık mufettişinin ıslak ruyası. El kitabının her sayfasında ihlaller var. Birinin bu lanet şeyi satın alıp yıkması gerekiyordu.

"Üzgünüm, Neece. Buna bakmalıyım," diye yalan söyledim, telefonu kulağıma götürdüm ve bir telefon varmış gibi davrandım.

O içeri girer girmez telefonu yerine koydum ve aceleyle apartman girişine doğru ilerledim.

Rahatlamam kısa sürdü. Oyma ahşap ve kalın camdan oluşan merdiven boşluğunun kapısı, üzerinde keskin bir karalamayla *Files yazan* bir banker kutusuyla açık bırakılmıştı.

Hâlâ kutuya bakıyordum, içeri girdim.

"Orospu çocuğı!" Yaşlı komşuma ait olmayan bir kadın sesi yukarıdan yankılandı.

Başımı kaldırdığımda süslü siyah bir sırt çantası merdivenlerden aşağıya doğru yuvarlanıyordu. Yolun yarısında bir çift uzun, zayıf bacak dikkatimi çekti.

Üzerlerinde yosun renginde şık bir tayt vardı ve manzara daha da güzelleşiyordu. Tüylü gri kazak kırpılmıştı ve ince kıvrımları vurgularken gergin kasların üzerindeki pürüzsüz, bronz tene bir bakış sunuyordu. Ama en çok dikkat çeken yüzü oldu. Mermere layık elmacık kemikleri. Büyük, koyu gözler. Sıkıntıyla büzülmüş dolgun dudaklar.

Neredeyse siyah denecek kadar koyu olan saçları kısa, dalgalı bir şekilde kesilmişti ve sanki biri parmaklarını geçirmiş gibi görünüyordu. Parmaklarım iki yanımda büküldü.

Angelina Solavita, daha çok bilinen adıyla Lina ya da ağabeyimin bir ömür önceki eski kız arkadaşı, çok güzeldi. Ve benim merdiven boşluğumdaydı.

Bu iyi değildi.

Eğildim ve ayağımanın dibindeki çantayı aldım.

"Bavulumu üzerinize fırlattığım için özür dilerim," diye seslendi büyük, tekerlekli bir bavulu son birkaç basamağı çıkarken.

Manzara konusunda bir şikâyetim yoktu ama sohbetten sağ çıkma konusunda ciddi endişelerim vardı.

İkinci kat üç daireye ev sahipliğı yapıyordu: benimki, Bayan Tweedy'ninki ve benimkinin yanındaki boş alan.

Mahremiyete ve kişisel alana pek saygısı olmayan yaşlı bir dulla aynı koridorun karşısında yaşamak benim için çok zordu. Evde dikkatimi dağıtan şeylere yenilerini eklemekle ilgilenmiyordum. Lina gibi görünseler bile.

"Taşınıyor musun?" Merdivenlerin başında yeniden belirdiğinde ona seslendim.

Kelimeler zorlama geliyordu, sesim gergin çıkıyordu.

Bana o küçük seksi gülümsemelerinden birini gösterdi. "Evet. Akşam yemeğinde ne var?"

Merdivenleri koşar adım, hızla ve zarafetle inişini izledim.

"Bence benim sunduklarımdan daha iyisini yapabilirsin." Uzun zamandır markete gitmemiştim... Tamam, en son ne zaman Grover's Groceries'e yiyecek almak için girdiğimi hatırlamıyordum. Yemek yemeyi hatırladığım zamanlarda paket servisle yaşıyordum.

Lina son basamakta durdu, göz göze geldik ve bana yavaşça bir göz attı. Gülümsemesi tam teşekküllü bir sırıtışa dönüştü. "Kendini küçümseme, ateşli çocuk."

Bana ilk kez birkaç hafta önce, kardeşimin kışını kurtarıırken attığım dikişlerin yarattığı pisliği temizlerken böyle seslenmişti. O sırada, bir kaçırılma ve ardından gelen çatışma nedeniyle uğraşmak zorunda kalacağım evrak işlerini düşünüyordum olmalıydım. Bunun yerine duvara yaslanmış oturuyordum ve Lina'nın sakin, becerikli elleri, temiz ve taze kokusu dikkatimi dağıtmıştı.

"Benimle flört mü ediyorsun?" Bunu ağızımdan kaçırmak istememiştim ama sadece irademle dayanmaya çalışıyordum.

En azından ona çamaşır deterjanının kokusunu sevdiğimi söylememiştim.

Bir kaşını kaldırdı. "Sen benim yakışıklı yeni komşum, polis şefi ve üniversitedeki erkek arkadaşımın kardeşisin."

Bir santim daha yaklaştı ve karnımda sıcak bir şeyin tek bir kıvılcımı kıpırdandı. Ona sarılmak, buz gibi kanımı eritene kadar ellerimde tutmak istedim.

"Kötü fikirleri *gerçekten* seviyorum. Sen sevmez misin?" Gülümsemesi artık tehlikeliydi.

Eski ben cazibesini kullanırdı. İyi bir flörtün tadını çıkarırdım. Karşılıklı çekimi takdir ederdim. Ama artık o adam değildim.

Çantasını askısından tuttum. Çantaya uzandığında parmakları benimkilere dolandı. Bakışlarımız buluştu ve tutuştu. O kıvılcım bir düzine küçük köze dönüştü, neredeyse bir şeyler hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamama yetecekti.

Neredeyse.

Beni dikkatle izliyordu. O viski kahverengisi gözleri sanki açık bir kitapmışım gibi içime bakıyordu.

Parmaklarımı onunkilerden ayırdım. "Ne iş yapıyorum demiştin?" diye sordum. Laf arasında bahsetmiş, sıkıcı olduğunu söylemiş ve konuyu değiştirmişti. Ama hiçbir şeyi kaçırmayan gözleri vardı ve hangi işin onu haftalarca Hiçbir Yer, Virginia'da takılmasına izin verdiğini merak ediyordum.

"Sigorta," dedi sırt çantasını bir omzuna atarak.

İkimiz de geri çekilmedik. Ben çünkü o korlar haftalardır hissettiğim tek iyi şeydi.

"Ne tür bir sigorta?"

"Neden? Yeni bir poliçe mi almak istiyorsun?" diye dalga geçerek uzaklaşmaya başladı.

Ama yakınımında kalmasını istedim. İçimde yanmaya değer bir şey olup olmadığını görmek için o zayıf kıvılcımları körüklemesine ihtiyacım vardı.

"Şunu almamı ister misin?" Başparmağımı kapının önündeki dosya kutusuna doğru uzatarak teklif ettim.

Gülümsemesi kayboldu. "Ben hallederim," dedi hızlıca, yanımdan geçmek için bir hamle yaptı.

Onu engelledim. "Bayan Tweedy seni o kutuyu merdivenlerden yukarı çekmeye zorladığımı öğrenirse canıma okur," diye ısrar ettim.

"Bayan Tweedy?"

Yukarıya işaret ettim. "2C. Ağırlık kaldırma grubuyla birlikte dışarıda. Ama yakında onunla tanışacaksın. Bundan emin olacaktır."

Lina, "Eğer dışarıdaysa, bir kutuyu merdivenlerden yukarı taşımakta ısrar ederek kurşun yaralarınızı ağırlaştırmadığınızı bilmeyecek," dedi. "Nasıl iyileşiyorlar?"

"İyi," diye yalan söyledim.

Mırıldandı ve kaşını tekrar kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Bana inanmadı. Ama o küçük duygu kırıntılarına duyduğum özlem o kadar güçlü, o kadar çaresizdi ki, umursamadım.

"Yağmur gibi," diye ısrar ettim.

Kısık bir zil sesi duydum ve Lina telefonunu taytının kemerindeki gizli bir cepten çıkarırken kızgınlığın parıltısını gördüm. Sadece bir anlık bir görüntüydü ama Yoksay'a basmadan önce ekranda "Anne" yazısını yakaladım. Görünüşe göre ikimiz de ailemizden kaçıyorduk.

Şansımı denedim ve sol kolumu kullanmaya dikkat ederek kutuyu almak için dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Omzum zonkluyordu ve soğuk bir ter damlası

Sırtımdan aşağıya doğru indi. Ama onunla tekrar göz göze geldiğim anda kıvılcımlar geri geldi.

Bunun ne olduğunu bilmiyordum, sadece ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Görüyorum ki Morgan inadı sende de en az kardeşinde olduğu kadar güçlü," diye gözlemledi telefonu cebine geri sokarken. Dönüp merdivenleri çıkmaya başlamadan önce bana bir kez daha değerlendirci bir bakış attı.

"Knox'tan bahsetmişken," dedim sesimin doğal çıkmasını sağlamak için mücadele ederek, "2B'desiniz sanırım?" Birinci katında bar ve berber dükkânı bulunan binanın sahibi ağabeyimdi.

"Şimdi öyleyim. Motelde kalıyordum," dedi.

Merdivenleri inerken olduğundan daha yavaş çıktığı için şükran duası gönderdim.

"Orada o kadar uzun süre kaldığına inanamıyorum."

"Bu sabah bir farenin, fare büyüklüğünde bir hamam böceğiyle tekme tokat kavgaya tutuştuğunu gördüm. Bardağı taşıran son damla," dedi.

"Knox ve Naomi'yle kalabilirdim," dedim, konuşamayacak kadar nefessiz kalmadan önce kelimeleri zorlayarak. Kondisyonumu kaybetmişim ve o taytların içindeki düzgün kalçaları kardiyovasküler dayanıklılığımıza yardımcı olmuyordu.

"Kendi alanımı seviyorum," dedi.

Merdivenlerin başına vardık ve sırtımdan aşağı buz gibi bir ter nehri süzülürken onu benimkinin yanındaki açık kapıya kadar takip ettim. Gerçekten de spor salonuna geri dönmem gerekiyordu. Eğer hayatımın geri kalanında yürüyen bir ceset olacaksam, en azından merdivenlerde sohbet edebilecek biri olmalıydım.

Lina kutuyu almak için dönmeden önce sırt çantasını içeri bıraktı.

Be

n. Bir kez daha parmaklarımız birbirine değdi.

Bir kez daha bir şey hissettim. Ve bu sadece omzumdaki ağrı değildi, Göğsümdeki boşluğu.

"Yardımın için teşekkürler," dedi kutuyu benden alırken.

"Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım," dedim.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bildiğim iyi oldu. Görüşürüz, ateşli çocuk."

Kapıyı kapattıktan sonra bile olduğum yerde durdum ve o közlerin her biri soğuyana kadar bekledim.

İki KAÇINMA TAKTİKLERİ

Lina

I Yeni ön kapımı 1.80 boyundaki yaralı, kara kara düşünen Nash Morgan'ın üzerine kapattım.

"Bunu aklımdan bile geçirme," diye mırıldandım kendi kendime.

Genellikle risk almaktan, biraz ateşle oynamaktan çekinmezdim. Knockemout'taki kadınların ona taktığı isimle Studly Do-Right'i tanımak da tam olarak böyle bir şeydi. Ama Nash'in bir pelerin gibi giydiği hüznü uzaklaştırmak için flört etmekten daha acil işlerim vardı.

Dosyalarımı odanın diğer ucuna taşıırken yine *yaralı ve düşünceli olduğumu* düşündüm.

Beni cezbetmesine şaşırmadım. Onlarla eğlenmeyi ve onları terk etmeyi tercih etsem de, meydan okumadan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Ve bu yüzün altına inmek, üzgün kahraman gözlerindeki gölgeleri neyin oluşturduğunu araştırmak tam da bunu sağlayacaktı.

Ama Nash bana yerleşik bir tip gibi gelmişti ve benim ilişkilere alerjim vardı.

Birine ilgi gösterdiğinizde, bunun size ne yapacağınızı ve nasıl yapacağınızı söyleme hakkına sahip oldukları anlamına geldiğini düşünmeye başladılar ki bu benim en sevmediğim iki şeydir. Güzel zamanları, kovalamacanın heyecanını severdim. Resmin tamamını görene kadar bir bulmacanın parçalarıyla oynamaktan, sonra da bir sonrakine geçmekten keyif alırdım. Arada da eşyalarımın dolu evime girmeyi severdim,

ve televizyonda ne izleyeceğim konusunda kimseyle tartışmak zorunda kalmadan sevdiğim yemekleri sipariş etmek.

Kutuyu küçük yemek masasının üzerine bıraktım ve yeni alanımı inceledim.

Dairenin potansiyeli vardı. Knox'un binaya neden yatırım yaptığını anlayabiliyordum. Sıcak karmaşanın altındaki potansiyeli asla gözden kaçırmazdı. Yüksek tavanlar, hırpalanmış ahşap zeminler, caddeye bakan büyük pencereler.

Ana yaşam alanı, boş bir tuğla duvara bakan soluk çiçekli bir kanep, üç sandalyeli küçük ama sağlam yuvarlak yemek masası ve ön pencerelerin altında eski kasalardan yapılmış bir tür raf sistemi ile döşenmişti.

Küçük, kuru duvarlı bir kutunun içine kapatılmış olan mutfak yaklaşık yirmi yıl kadar eskiydi. Yemek yapmadığım için sorun değildi. Tezgâhlar, eğer varsa bile, altın çağını çoktan geride bırakmış cırcırlı sarı bir laminattı. Ama bir mikrodalga fırın ve paket servisi ve altılı bira için yeterince büyük bir buzdolabı vardı, bu yüzden benim için gayet iyi çalışacaktı.

Yatak odası boştu ama büyükçe bir dolabı *vardı*, mutfağın aksine bu benim ve kıyafet düşkünüm için bir gereklilikti. Bitişikteki banyo, pençe ayaklı bir küvet ve makyaj ve cilt bakımı koleksiyonumun yüzde sıfırını alabilecek kesinlikle işe yaramaz bir ayaklı lavabo ile büyüleyici bir şekilde eskiydi.

Bir nefes verdim. Kanepenin ne kadar rahat olduğuna bağlı olarak, yatak konusunda karar vermeyi erteleyebilirdim. Burada daha ne kadar kalacağımı, aradığım şeyi bulmamın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Umarım uzun sürmez.

Rahat olması için dua ederek kanepeye uzandım. Rahat değildi.

"Neden beni cezalandırıyorsun?" Tavana sordum. "Ben korkunç bir insan değilim. Yayalar için duruyorum. Çiftlik barınağına bağış yapıyorum. Sebzelerimi yiyorum. Daha ne istiyorsun?"

Evren cevap vermedi.

İçimi çektim ve Atlanta'daki şehir evimi düşündüm. İş yerinde zorlanmaya alışmıştım. İki yıldızlı bir motelde uzun süre kaldıktan sonra döndüğümde pahalı çarşafplarımın, aşırı doldurulmuş tasarımcı koltuğumun ve titizlikle düzenlenmiş gardırobumun kıymetini bilirdim.

Ancak bu özel uzun süreli konaklama artık saçma bir hal almaya başlamıştı.

Ve bir mola vermeden, bir ipucu ya da tünelin ucunda bir ışık olmadan şehirde ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar huzursuz oluyordum. Kâğıt üzerinde belki de düşüncesizce hareket eden vahşi bir çocuk gibi görünüyordum. Gerçekte ise uzun zaman önce yaptığım planı uyguluyordum. Sabırlı ve mantıklıydım ve aldığım riskler -neredeyse her zaman- hesaplanmıştı.

Ama en yakın Sephora'ya otuz sekiz dakika uzaklıktaki küçük bir kasabada, doğru yolda olduğuma dair en ufak bir belirti olmadan geçen haftalar beni yormaya başlamıştı. Bu yüzden tavanla konuştum.

Sıkılmış ve sinirlenmişim, bu tehlikeli bir kombinasyondur çünkü kafamdaki, bu işten eskisi kadar zevk almadığıma dair şüpheyi görmezden gelmemi imkânsız hale getiriyordu. Son işimde işler kötüye gittiğinde sihirli bir şekilde filizlenen şüphe. Düşünmek istemediğim başka bir şey.

"Tamam evren," dedim tekrar tavana. "*Tek bir şeyin istediğim gibi olmasını istiyorum. Sadece bir tane. Bir ayakkabı satışı gibi ya da ne bileyim, aklımı kaçırmadan önce bu davada bir molaya ne dersiniz?*"

Bu sefer evren bana bir telefonla cevap verdi. Evren bir pislikti.

"Merhaba anne," dedim kızgınlık ve sevginin ikiz çekimleriyle.

"İşte buradasın! Çok endişelendim." Bonnie Solavita doğuştan endişeli biri değildi ama kendisine biçilen rolü coşkulu bir adanmışlıkla kabul etmişti.

Bu günlük konuşmalar sırasında yerimde duramayınca, hantal koltuktan kalkıp masaya yöneldim. "Merdivenlerden yukarı bir şey taşıyordum," diye açıkladım.

"Aşırıya kaçmıyorsun, değil mi?"

"Bir bavul ve bir kat merdivendi," dedim dosya kutusunun kapağını açarak. "Hepiniz neyin peşindesiniz?" Yeniden yönlendirme, ailemle ilişkiyi sağlam tutan şeydi.

"Bir pazarlama toplantısına gidiyorum ve baban şu lanet arabanın kaputunun altında bir yerlerde," dedi.

Annem, ben üniversiteye gitmek için üç eyalet uzağa taşınana kadar beni boğabilmek için pazarlama yöneticisi olarak çalıştığı işine gereğinden uzun bir süre ara vermişti. O zamandan beri, iş gücüne yeniden katıldı ve ulusal bir sağlık kuruluşunda yönetici olarak merdiveni tırmandı.

Babam Hector, tesisatçılık kariyerinden emekli olalı altı ay olmuştu. "O lanet araba", iki yıl önce iş yerinden gelen büyük bir ikramiye çeki sayesinde doğum gününde ona sürpriz yaptığım, bakım ve onarıma ihtiyaç duyan 1968 Mustang Fastback'ti. Illinois'de genç ve yakışıklı bir bekarken bir çiftçinin kızını etkilemek için arabasını süslü bir kamyonetle takas edene kadar bir tane kullanmıştı. Babam çiftçinin kızıyla evlenmişti. -annem- ve sonraki on yılları arabayı özleyerek geçirdi.

"Çalıştırabildi mi?" diye sordum.

"Henüz değil. Dün akşam yemeğinde karbüratörler üzerine yirmi dakikalık bir tezle beni çok sıktı. Ben de reklam mesajlarımızı Doğu Yakası banliyölerinin demografik yapısına göre nasıl değiştirdiğimizi açıklayarak onu sıktım," diye açıkladı annem kendini beğenmiş bir tavırla.

Güldüm. Annemle babamın öyle bir ilişkileri vardı ki, birbirlerinden ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, ne kadar uzun süredir evli olurlarsa olsunlar, yine de birbirlerinin en büyük amigoları... ve en büyük sinir bozucularıydılar.

"Bu ikiniz için de çok yerinde bir davranış," dedim.

"Tutarlılık anahtardır," diye şarkı söyledi annem.

Birinin hızlıca bir soru sorduğunu duydum.

"Sunum için ikinci desteyi kullanın. Dün gece üzerinde bazı değişiklikler yaptım. İçeri girmeden önce bana bir Pellegrino getir, olur mu? Teşekkürler." Annem boğazını temizledi. "Bunun için üzgünüm, tatlım."

Patron kadın sesi ile anne sesi arasındaki fark benim için sonsuz bir eğlence kaynağıydı.

"Sorun değil. Sen meşgul bir patron kadınsın."

Ama belirlenen günlerde kızını kontrol edemeyecek kadar da meşgul değil.

Evet. Annemin demir yumruklu güzergahı ve ailemin her zaman iyi olduğumdan emin olma arzusu arasında, neredeyse her gün bir ebeveynle konuştum. Onlardan çok uzun süre uzak durursam, habersizce kapıma geldikleri biliniyordu.

"Hâlâ Washington'dasın, değil mi?" diye sordu.

Başıma gelecekleri bildiğim için irkildim. "Oralarda. Washington'ın kuzeyinde küçük bir kasaba."

"Küçük kasabalar, meşgul profesyonel kadınların kaba saba bir yerel işletme sahibi tarafından baştan çıkarıldığı yerlerdir. Ooh! Ya da bir şerif. Şerifle tanıştın mı?"

Birkaç yıl önce bir iş arkadaşım annemi aşk romanlarına bağımlı hale getirmişti. Birlikte her yıl tatile çıkıyorlardı ve bu tatiller hep bir kitap imza gününe denk geliyordu. Artık annem hayatımın her an bir romantik komediye dönüşmesini bekliyordu.

"Polis şefi," diye düzelttim. "Ve aslında yan dairede oturuyor."

"Yanı başınızdaki kolluk kuvvetleri olduğunu bilmek beni bin kat daha iyi hissettiriyor. Onlar kalp masajı konusunda eğitilmişler, biliyorsunuz."

"Ve diğer çeşitli özel beceriler," dedim kuru bir sesle, sinirlenmemeye çalışarak.

"Bekar mı? Sevimli mi? Kırmızı bayrak var mı?"

"Sanırım öyle. Kesinlikle. Ve onu herhangi bir şeyi fark edecek kadar iyi tanımıyorum. O Knox'un kardeşi."

"Oh."

Annem tek heceye çok şey sıdırmayı başardı. Ailem Knox'la hiç tanışmamıştı. Sadece ben üniversitedeyken -çok kısa b i r süre- çıktığımızı ve o zamandan beri arkadaş kaldığımızı biliyorlardı. Annem yanlışlıkla otuz yedi yaşındaki kızının hâlâ bekâr ve evlenmeye hazır olmasından onu sorumlu tuttu. Bir evlilik ve torun sahibi olmak için yanıp tutuşmuyordu. Hayatımda endişeli koruyuculuk rolünü üstlenecek biri olana kadar ailem rahat bir nefes alamayacaktı. Ne kadar kendi kendime yetebildiğimin bir önemi yoktu. Annem ve babam için ben hala on beş yaşında bir çocuktum.

yaşlı bir hastane yatağında.

"Biliyor musun, baban ve ben de tam hafta sonu için kaçmaktan bahsediyorduk. Bir uçağa atlayıp bu hafta sonu orada olabiliriz."

İhtiyacım olan son şey, ben çalışmaya çalışırken ailemden birinin beni şehirde gölgelemesiydi.

"Şehirde ne kadar kalacağımı bilmiyorum," dedim diplomatik bir şekilde. "Her an eve dönüyor olabilirim." Davayı yeni bir yöne götürecek bir şey bulmadığım sürece bu pek olası değildi. Ama yine de en azından düpedüz yalan değildi.

"Kurumsal eğitimlerin nasıl bu kadar ucu açık olabildiğini anlamıyorum," diye düşündü annem. Neyse ki, makul bir cevap hazırlamam gerekmeden önce, onun tarafından başka bir boğuk yorum duydum. "Gitmem gerek tatlım. Toplantı başlıyor. Her neyse, Atlanta'ya döneceğin zaman bana haber ver. Sen Şükran Günü için eve gelmeden önce uçar ve ziyaret ederiz. Eğer zamanlamayı doğru yaparsak seninle randevuna da gelebiliriz."

Evet. Çünkü ailemle birlikte bir doktor randevusuna gidecektim. Tabii. "Bunu sonra konuşuruz," dedim.

"Seni seviyorum,
tatlım." "Ben de seni
seviyorum."

Bağlantıyı kestim ve iniltiyle biten bir iç geçirdim. Yüzlerce kilometre öteden bile annem yüzüme yastık tutuyormuş gibi hissettirmeyi başarıyordu.

Kapım çalındı ve annemin diğer tarafta bana sürpriz yapmak için bekleyip beklemediğini merak ederek ihtiyatlı bir bakış attım.

Ama sonra kapımın dibinde sinirli bir botun çıkardığı sese benzeyen bir gümbürtü duyuldu. Ardından hırçın bir ses, "Aç kapıyı, Lina. Bu şey çok ağır."

Odayı geçip kapıyı açtığımda Knox Morgan, güzel nişanlısı Naomi ve Naomi'nin yeğeni Waylay'i koridorda dikilirken buldum.

Naomi sırtıyor ve elinde bir saksı bitkisi tutuyordu. Knox kaşlarını çatmış, elindeki yüz kiloluk gibi görünen yatak takımını taşıyordu. Waylay elinde iki yastıkla sıkılmış görünüyordu.

"Hamam böceği motelinden taşınınca böyle mi oluyor? İnsanlar habersizce gelmeye mi başlıyor?" Dedim.

"Çekil." Knox kirli beyaz yorganın altından yanıma doğru ilerledi.

"Böyle içeri daldığımız için özür dileriz, ama size yeni eve taşınma hediyeleri," dedi Naomi. Uzun boylu, esmer bir kadındı ve gardırobu kız gibi giyinme eğilimindeydi. Onunla ilgili her şey yumuşaktı: dalgalı saçları, uzun kollu elbisesinin cömert kıvrımları üzerindeki jarse örgüsü, yatak odama doğru yürüyen nişanlısının çok güzel kıcını takdir etme şekli.

Morgan ailesinde güzel kalçalar vardı. Naomi'nin annesi Amanda'ya göre, Nash'in üniforma pantolonunun içindeki poposu yerel bir hazine sayılıyormuş.

Waylay eşikten içeri süzüldü. Sarı saçları, geçici mavi röflelerini gösteren bir at kuyruğuyla arkadan bağlanmıştı. "Al," dedi yastıkları bana doğru iterek.

"Teşekkürler, ama ben *taşınmıyorum*," diyerek onları kanepenin üzerine fırlattım.

Naomi bana bitkiyi uzatırken, "Knockemout'un eve dönüşmek gibi bir huyu var," dedi.

O bilirdi. Birkaç ay önce ikiz kız kardeşinin başının beladan kurtulmasına yardım ettiğini düşünerek gelmişti ama kendisi de bir belanın içine atılmıştı. Naomi birkaç hafta içinde yeğeninin vasisi olmuş, iki işe girmiş, kaçırılmış ve Knox "I Don't Do Relationships" Morgan'ı kendisine aşık etmişti.

Şimdi, şehrin hemen dışında, köpekleri ve aileleriyle çevrili büyük bir evde yaşıyorlardı ve bir düğün planlıyorlardı. Bir gün annemi Naomi ile tanıştırmak için aklıma bir not aldım. Gerçek hayattaki sonsuza dek mutlu yaşam için aklını kaçırabilirdi.

Knox yatak odasından eli boş döndü. "Yeni eviniz hayırlı olsun. Yatak bu öğleden sonra geliyor."

Gözlerimi kırpıttım. "Bana yatak mı aldın?"

"Alış buna," dedi ve bir kolunu Naomi'nin omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti.

Naomi onun karnına dirsek attı. "Kibar ol."

"Hayır," diye hırladı.

Çok güzel bir görüntü oluşturuyorlardı. Uzun boylu, dövme, sakallı huysuz ve kıvrımlı, ıslık ıslık esmer.

Naomi, "Viking'in söylemek istediği, şehirde kalmanıza sevindik ve bir yatağın konaklamanızı daha konforlu hale getireceğini düşündük," diye tercüme etti.

Waylay kanepedeki yastıkların üzerine uzandı. "Televizyon nerede?" diye sordu.

"Henüz bir tane yok. Ama bir tane aldığım, onu bağlamama yardım etmen için seni arayacağım, Way."

"On beş dolar," dedi ellerini başının arkasında birleştirerek. Çocuk bir elektronik dehasıydı ve yeteneklerinden birkaç dolar kazanmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

"Waylay," dedi Naomi sinirlenerek.

"Ne? Ona arkadaş ve aile indirimi yapıyorum."

Daha önce aile ve arkadaş indirimi kazanacak kadar birine yakın olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

Knox Waylay'e göz kırptı, sonra Naomi'yi bir kez daha sıktı. Başparmağını kapıya doğru uzatarak, "Nash'le bir şey konuşmam gerekiyor," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa Leens, bana haber verin."

"Hey, burada duş almak için bir hamamböceği ordusuyla savaşmak zorunda olmadığım için mutluyum. Geçici olarak taşınmama izin verdiğin için teşekkürler."

Kapıya yönelirken bana bir selam verdi ve yarım bir sırıtış attı.

Naomi ürperdi. "O motel sağlığa zararlı."

"En azından bir televizyonu vardı," diye seslendi Waylay boş yatak odamdan. "Waylay! Ne yapıyorsunuz?" diye sordu teyzesi.

On iki yaşındaki kız, elleri kot pantolonunun göz kamaştıran ceplerinde, kapıda belirerek, "Burnumu sokuyorum," diye cevap verdi. "Sorun değil. Henüz burada bir şey yok."

Koridordan yüksek sesli bir gümbürtü geldi. Knox, "Aç kapıyı, göt herif," diye homurdandı.

Naomi gözlerini devirdi. "Ailem adına özür dilerim. Görünüşe göre hepsi kurtlar tarafından büyütölmüş."

"Medeniyetsizliğin kendine has bir cazibesi var," diye belirttim. Bitkiyi hâlâ elimde tuttuğumu fark ederek pencereye götürdüm ve boş kasalardan birinin üzerine yerleştirdim. Parlak yeşil yaprakları vardı.

"Vadideki zambak. İlkbahara kadar çiçek açmayacak ama mutluluğu simgeliyor," diye açıkladı Naomi.

Elbette öyle. Naomi uzman seviyesinde düşünceliydi.

"Sizi böyle basmamızın bir diğer nedeni de Pazar akşamı sizi yemeğe davet etmek istememiz," diye devam etti.

Waylay dışarı bakmak için ön pencereye doğru ilerlerken, "Tavuk ızgara yapıyoruz ama muhtemelen yüz kadar sebze olacak," diye uyardı.

Sipariş vermek zorunda olmadığım bir akşam yemeği ve evcil Knox'un tadını çıkarma şansı? Bu daveti geri çevirecek değildim. "Elbette. Ne getirebileceğimi söyle."

"Sadece kendini getir. Açıkçası, ben, ailem ve Stef arasında bir ziyafet çekeriz," diye garanti verdi Naomi.

"Alkole ne dersin?" Ben teklif ettim.

"Bunu asla geri çevirmeyeceğiz," diye itiraf etti.

"Ve bir şişe Sarı şimşek," dedi Waylay. Naomi

Waylay'e ebeveynleri uyaran bir bakış attı.

"Lütfen," diye düzeltti kız.

Naomi, "Eğer o diş çürüten gazozdan bir şişe istiyorsan, bugün öğle yemeğinde pizzanın yanında salata, akşam yemeğinde *de* brokoli yiyeceksin," diye ısrar etti.

Waylay masaya yanaşırken gözlerini bana doğru devirdi. "Naomi Teyze'nin sebze takıntısı var."

"İnanın bana, kafayı takacak daha kötü şeyler de var," dedim ona.

Dosya kutuma baktı ve hızlı parmakları bir klasörü çekip çıkardığında kapağı yerine koymadığıma pişman oldum.

"İyi denemeydi Snoop Doggy Dog," dedim ve bir hamleyle elinden kaptım.

"Waylay!" Naomi azarladı. "Lina sigorta sektöründe çalışıyor. Bu muhtemelen gizli bir bilgidir."

Hiçbir fikri yoktu.

Kapağı kaptım ve kutuya geri koydum.

Yandaki kapı gümbürtüsü devam etti. "Nash? İçeride misin?"

Görünüşe göre ailesinden saklanan tek kişi ben değilmişim.

"Hadi Way. Knox binaya girmeden gidelim," dedi Naomi ve kolunu yeğenine doğru uzattı. Waylay teyzesinin yanına kayarak teklif edilen şefkati kabul etti.

"Bitki için teşekkür ederim... ve yatak için... ve kalacak yer için," dedim. "Seni bir süre daha burada ağırlamaktan çok mutluyum," dedi Naomi.

kapıya doğru koştu.

Bu bizden birini yaptı.

Knox Nash'in kapısının önünde durmuş, yüzüğündeki anahtarları karıştırıyordu.

"Evde olduğunu sanmıyorum," dedim çabucak. Nash'e her ne oluyorsa, kardeşinin dairesine girmesini isteyeceğinden şüpheliydim.

Knox'un bakışları yukarı kalktı. "İşten ayrılıp buraya geldiğini duydum."

"Teknik olarak, işten ayrıldığını ve PT'ye gittiğini duyduk, ama Neecey Dino onu ön tarafta gördü," dedi Naomi.

Küçük kasaba dedikodusu şimşekten daha hızlı yayılırdı. "Muhtemelen gelip gitmiştir. Eşyalarımı buraya taşıırken çok gürültü yaptım ve onu görmedim."

Knox anahtarlarını cebine koydu. "Onu görürsen, onu aradığımı söyle."

"Ben de," diye ekledi Naomi. "Pazar akşamı yemeğine davet etmek için onu aramaya çalıştım ama doğrudan telesekretere düştü."

Waylay, "Ona benim de onu aradığımı söyleyebilirim," diye atıldı.

"Neden onu arıyorsun?" Knox sordu.

Waylay pembe kazağının içinde omuz silkti. "Bilmiyorum.

Sadece kendimi dışlanmış hissettim." Knox onu kendine doğru çekti ve saçlarını karıştırdı.

"İşte bu yüzden endüstriyel saç spreyi kullanmak zorundayım!" Waylay yakındı ama huysuz dövme arkadaşım başının tepesine bir öpücük bıraktığında ağzının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

Naomi ve Waylay, imkansız başarımış ve Knox Morgan'ı yumuşacık biri haline getirmişlerdi. Ve ben de gösteriyi en ön sıradan izledim.

"Yatak bugün saat 3:00'te geliyor. Akşam yemeği Pazar günü saat 6:00'da," dedi Knox hoyratça.

"Ama erken gelebilirsin. Özellikle de şarap getiriyorsan," dedi Naomi göz kırparak.

"Ve Sarı Şimşek," diye ekledi Waylay.

"O zaman görüşürüz."

Üçü merdivenlere yöneldi, Knox ortada kollarını kızlarına dolamıştı.

"Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diye

seslendim arkalarından. Knox onaylamak için elini kaldırdı.

Gitmelerini izledim ve sonra kapımı kapattım. Bitkinin parlak yeşili gözüme çarptı. Bomboş bir sayfada tek başına bir ev eşyası.

Daha önce hiç bitkim olmamıştı. Bitki yok. Evcil hayvanım yoktu. Bensiz günler ya da haftalar boyunca hayatta kalamayacak hiçbir şey.

Buradaki işimi bitirmeden önce onu öldürmemeyi umuyordum. İç çekerek Waylay'ın eline tutuşturduğu dosyayı aldım ve açtım.

Duncan Hugo'nun yüzü bana bakıyordu.

"Sonsuza kadar saklanamazsın," dedim resme.

Nash'in kapısının usulca açılıp kapandığını duydum.

ÜÇ BİR ÇUKURDA ÖLÜ

Nash

Taracımı yolun kenarına çektiğimde güneş ağaçların üzerinden yükseliyor, buz tutmuş çim uçlarını parıldayan elmaslara dönüştürüyordu. Kalbimdeki tıkırtıyı, terleyen avuç içlerimi, içimdeki sıkışıklığı görmezden geldim.

Göğüs.

Knockemout'un çoğu hala yataklarında olurdu. Genel olarak, erken kalkanlardan çok gece geç saatlerde içenlerin kasabasıydık. Bu da bu saatte burada biriyle karşılaşma ihtimalinin düşük olduğu anlamına geliyordu.

Tüm kasabanın Şef Morgan'ın kendini nasıl vurdurduğunu ve sonra da hafızasını bulmaya çalışırken nasıl aklını kaybettiğini konuşmasına ihtiyacım yoktu.

Knox ve Lucian sivil burunlarını ait olmadıkları yerlere sokarak olaya dahil olurlardı. Naomi bana sempatik bakışlar atarken, o ve ailesi beni yemek ve yeni çamaşırlarla boğuyorlardı. Liza J hiçbir şey olmamış gibi davranırdı, ki bir Morgan olarak benim de rahat olduğum tek tepki buydu. Sonunda izin almam için baskı yapılacaktı. O zaman elimde ne kalacaktı?

En azından isteyken, her şeyi yapmak için bir nedenim vardı. Her sabah yataktan ya da koltuktan kalkmak için bir nedenim vardı.

Eğer her gün koltuktan kalkıp üniformamı giyiyorsam, işe yarar bir şeyler de yapabilirdim.

Aracı park ettim ve motoru kapattım. Anahtarları avucumun içinde sıkarak kapıyı açtım ve çakıllı bankete çıktım.

Gevrek, aydınlık bir sabahtı. O geceki gibi nemden ağırlaşmamış ve zifiri karanlık değildi. En azından o kısmı hatırlıyordum.

Endişe, içime yerleşmiş bir korku yumağıydı.

Dengeleyici bir nefes aldım. Dört kez nefes al. Yedi saniye tut. Sekiz kez nefes ver.

Endişeliydim. Asla hatırlayamayacağımdan endişeliydim. Hatırlayacağımdan endişeliydim. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordum.

Yolun karşısında, unutulmuş bir haciz işleminin sonsuz yabancı otları ve aşırı büyümesi vardı.

Anahtarlarımın derime batan sert metaline, botlarımın altındaki çakılların çitirtısına odaklandım. Orada olmayan arabaya doğru yavaşça yürüdüm. Hatırlayamadığım arabaya.

Göğsümün etrafındaki bant acıyla gerildi. İlerlemem durdu. Belki beynim hatırlamıyordu ama içimdeki bir şey hatırlıyordu.

"Nefes almaya devam et, göt herif," diye hatırlattım kendime.

Dört. Yedi. Sekiz.

Dört. Yedi. Sekiz.

Ayaklarım sonunda emirlerimi yerine getirdi ve tekrar ilerledi.

Koyu renkli dört kapılı bir sedan olan arabaya arkadan yaklaşmışım. Bunu yaptığımı hatırladığımdan değil. Olayın araç kamerası görüntülerini binlerce kez izledim, hafızamı canlandırmasını bekledim. Ama her seferinde sanki başka birinin kendi ölümüne yakın deneyimine doğru yürüyüşünü izliyormuşum gibi hissediyordum.

Kapımdan sedanın arka çamurluğuna kadar dokuz adım.

Başparmağımı arka lambaya dokundurmuştum. Yıllarca hizmet ettikten sonra, bu zararsız bir ritüel gibi gelmeye başlamıştı, ta ki araba bulunduktan sonra kimliğini belirleyen şey benim izim olana kadar.

Sırtımdan aşağı soğuk terler akıyordu.

Neden hatırlayamıyordum?

Hiç yapar mıyım?

Hugo işi bitirmek için geri gelse, farkına varmaz mıydım?

Geldiğini görür müydüm?

Onu durduracak kadar umursar mıydım?

"Kimse zavallı, hüzünlü bir pisliği sevmez," diye mırıldandım yüksek sesle.

Titrek bir nefesle üç adım daha atarak sürücü kapısının olduğu yere kadar geldim. Burada kan vardı. İlk kez

geri döndüğümde kendimi arabadan çıkmaya zorlayamadım. Direksiyonun arkasında oturup pas lekeli çakıllara baktım.

Artık yoktu. Doğa tarafından silinmişti. Ama onu hâlâ orada hayal edebiliyordum.

Hâlâ bir sesin yankısını duyabiliyordum. Cızırtı ve çıtırtı arasında bir şey. Rüyalarıma giriyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama bana hem önemli hem de korkunç geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Başparmağımı kaşlarımın arasına soktum ve ovuşturdum.

Silahımı çok geç çekmiştim. Kurşunların ete saplanışını hatırlamıyordum. İki hızlı atış. Yere düşüşümü. Ya da Duncan Hugo'nun arabadan inip bana doğru geldiğini. Silah tutan elimin bileğine basarken bana ne dediğini hatırlamıyordum. Kendi silahını son bir kez kafama doğrulttuğunu da hatırlamıyordum. Ne dediğini hatırlamıyordum.

Tek bildiğim öleceğimdi. Ölmeliydim.

Eğer o farlar olmasaydı.

Şanslıydım. O son kurşunla aramda şanstın başka bir şey yoktu.

Hugo soyulmuştu. Yirmi saniye sonra acil servisteki vardiyasına geç kalan bir hemşire beni fark etti ve hemen işe koyuldu. Hiç tereddüt etmeden. Panik yoktu. Sadece saf beceri. Yardım gelene kadar altı dakika daha geçti. Hayatımın çoğunu tanıdığım kadın ve erkek ilk müdahale ekipleri prosedürü takip ediyor, işlerini pratik bir verimlilikle yapıyorlardı. Eğitimlerini unutmamışlardı. Topu düşürmemişler ya da çok geç tepki vermemişlerdi.

Ben yolun kenarında neredeyse cansız yatarken.

Hemşirenin yaraya baskı uygularken yardım çağırmak için kendi telsizimi kullandığını hiç hatırlamıyordum. Grave'in yanımda diz çöküp acil yardım ekibi gömleğini bedenimden ayırırken fısıldadığını da hatırlamıyordum. Sedyeye yatırıldığımı ve hastaneye götürüldüğümü de hatırlamıyordum.

Bir parçam burada, tam da bu noktada

ölmüştü. Belki de geri kalanım ölmeliydi.

Bir kayaya tekme attım, iskaladım ve ayak parmağımı yere çarptım.

"Ow.

Siktir," diye mırıldandım.

Tüm bu kederli halim beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı ama nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Çıkabilir miyim bilmiyordum.

O gece kendimi kurtaramamıştım.

Kötü adamı alt edememişim. Ya da ondan bir parça bile alamadım.

Hâlâ burada olmam tamamen şanstı. Hemşirenin otizimli yeğeninin, teyzesi işe gitmek için hazırlanırken yatmadan önce sinir krizi geçirmiş olması büyük şanstı. Gitmeden önce kız kardeşinin onu sakinleştirmesine yardım etmesi şanstı.

Gözlerimi kapattım ve gerginlik bandına karşı savaşıarak bir nefes daha çektim. Sabah esintisi vücudumu ıslatan soğuk teri buharlaştırırken bir ürperti omurgamı sarmıştı.

"Kendine hakim ol. Başka bir şey düşün. Kendinden daha fazla nefret etmene neden olmayacak herhangi bir şey."

Lina.

Aklımın nereye gittiğine şaşırmıştım. Ama işte oradaydı. Evimin merdivenlerinde duruyordu, gözleri parlıyordu. O kirli depoda yanıma çömelmiş, ağzı eğlenceyle kıvrılmıştı. Tamamen flört ve güven. Gözlerimi kapattım ve görüntüye tutundum. Vücudu saran kıyafetlerle sergilenen o atletik yapı. Tüm o bronz, pürüzsüz ten. Hiçbir şeyi kaçırmayan kahverengi gözler.

Deterjanının temiz kokusunu alabiliyordum ve sanki tek başlarına beni bu dünyaya bağlayabiliyorlarmış gibi dikkatimi o dolgun, pembe dudaklara odakladım.

İçimde bir şeyler kıpırdadı. Dünkü korların bir yankısı.

Sağımdan gelen bir ses beni yol kenarındaki tuhaf fantezimden kopardı. Elim silahımın kabzasına gitti.

Bir ciyaklama. Ya da belki bir iniltiydi. Sinir ve adrenalın kulaklarımdaki uğultuyu daha da artırdı. Bu bir halüsinasyon muydu? Bir anı mı? Yüzümü ısıtırıp koparmaya gelen kuduz bir sincap mı?

"Orada kimse var mı?"

Seslendim. Aldığım tek yanıt hareketsizlik oldu.

Yola paralel uzanan arazi bir drenaj hendeğine doğru birkaç metre eğimliydi. Bunun ötesinde dikenler, yabancı otlar ve sumak ağaçlarından oluşan bir çalılık vardı ve sonunda bir ormanlık alana dönüşüyordu. Diğer tarafta ise her yıl mısır labirenti ve balkabağı tarlasıyla büyük bir iş yapan Hessler'in çiftliği vardı.

Kalbimi ve nefes alışıma sakinleştirmeye çalışarak dikkatle dinledim.

İçgüdülerim iyi ayarlanmıştı. En azından ben öyle olduğumu sanıyordum. Bir bağımlının oğlu olarak büyümek bana ruh halimi ölçmeyi, her şeyin cehenneme dönmek üzere olduğuna dair işaretleri izlemeyi öğretmişti. Kolluk kuvvetlerinden aldığım eğitim bunun üzerine inşa edilmiş, bana durumları ve insanları herkesten daha iyi okumayı öğretmişti.

Ama bu daha önceydi. Şimdi duyularım körelmiş, içgüdülerim yüzeyin hemen altında kaynayan paniğin alçak uğultusuyla boğulmuştu. Kafamın içinde tekrar tekrar duyduğum anlamsız çıtırtılarla.

"Dışarıdaki kuduz sincaplar, yola devam etseniz iyi olur," diye boş kirlara duyurdum.

Sonra gerçekten duydum. Metalin metale hafifçe vuruşunu. Bu sincap değildi.

Beylik silahımı çekerek hafif yokuştan aşağı indim. Donmuş çimler ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Her ağır nefes alışım gümüş bir pufla görünür hale geliyordu. Kalbim kulaklarımda bir dövmeiy andırıyordu.

"Knockemout PD," diye seslendim, bakışlarım ve silahımla bölgeyi taradım.

Soğuk bir esinti yaprakları karıştırarak ormanın fısıldamasına ve terimin tenimde donmasına neden oldu. Burada yalnızdım. Bir hayalet.

Kendimi aptal gibi hissederek silahımı kılıfına soktum.

Ön kolumu terden sıırıslıklam olmuş alnımın üzerinde gezdirdim. "Bu çok saçma."

Arabama geri dönüp uzaklaşmak istedim. Burası yokmuş gibi davranmak istedim, *ben* yokmuşum gibi davranmak istedim.

"Tamam, sincap. Bu raundu sen kazandın," diye homurdandım.

Ama gitmedim. Ne bir ses, ne de bana doğru gelen kuduz bir sincap kuyruğu bulanıklığı vardı. Sadece görünmez bir dur işareti bana yerimde kalmamı emrediyordu.

Bir hevesle parmaklarımı ağzıma göturdüm ve kısa, tiz bir ıslık çaldım.

Bu kez, ağlamaklı bir inilti ve metalin metale sürtünmesi hiç de yanlış değildi. Vay canına. Belki de içgüdülerim o kadar da isabetli değildi. Tekrar ıslık çaldım ve sesi drenaj borusunun ağzına kadar takip ettim. Çömeldim ve orada, bir metre içeride onu buldum. Yapraklar ve döküntülerle dolu bir yatağın üzerinde kirl, üstü başı yırtık bir köpek oturuyordu. Küçüktü ve bir zamanlar beyaz olabilirdi ama şimdi benekli, çamurlu bir kahverengiydi. Kıvrıcık keçeleşmiş kürk tutamları.

İçimden bir rahatlama geçti. Deli değildim. Ve kuduz bir sincap da değildi.

"Hey, dostum. Burada ne yapıyorsun?"

Köpek başını eğdi ve pis kuyruğunun ucuyla belli belirsiz vurdu. "El fenerimi açıp sana daha iyi bakacağım, Tamam mı?" Yavaş ve dikkatli hareketlerle el fenerini kemerimden çıkardım ve ışığını köpeğin üzerinde gezdirdim.

Acınası bir şekilde titredi.

"Kendini iyice sıkıştırdın, değil mi?" Gözlemledim. Budaklı bir dala dolanmış gibi görünen kısa bir paslı zincir vardı.

Köpek bir inilti daha çıkardı ve ön patisini havaya kaldırdı.

"Sana yavaşça ve nazikçe uzanacağım. Tamam mı? İstersen emekleyebilirsin. Ben iyi bir adamım. Söz veriyorum." Çimenlerin üzerine yüzükoyun uzandım ve omuzlarımı borunun ağzına sıkıştırdım. Rahatsız edici derecede dardı ve şimdi el fenerinin ışını dışında zifiri karanlıktı.

Köpek viyakladı ve geriye doğru çekildi.

"Anlıyorum. Ben de küçük alanları ve karanlığı pek sevmem. Ama cesur olmalı ve bu tarafa gelmelisin." Çamurlu oluklu metali okşadım. "Haydi. Buraya gel, dostum."

Şimdi dört ayak üzerindeydi, daha doğrusu üç ayak üzerindeydi, hâlâ ön patisini tutuyordu. "Güzel kokan bir köpek. Bu tarafa gel de sana bir hamburger," diye söz verdim.

Köpek yerinde zıplarken acayip uzun tırnakları heyecanlı bir ritim tutturdu ama yine de daha fazla yaklaşmadı.

"Biraz tavuk nugget'a ne dersin? Sana bir kutu getireyim."

Başı bu kez karşı tarafa eğildi.

"Bak dostum. Kasabaya gidip bir kanca kapmak ve buraya dönüp seni korkutmak istemiyorum. O pasaklı kışını kaldırıp buraya gelsen çok daha kolay olurdu."

Keçeleşmiş kürk yığını şaşkınlıkla bana baktı. Sonra ileri doğru belli belirsiz bir adım attı.

"Bu iyi bir köpek."

"Nash!"

Sıcak ve sert bir şey gövdemine içine girmeden bir saniye önce adımı duydum. Çarpmanın etkisiyle şaha kalktım ve başımı borunun tepesine çarptım.

"Ow! Siktir!"

Artık iyice korkmuş olan köpek, pislik yuvasına sinmek için geriye doğru sıçradı.

Başım ve omzum şarkı söyleyerek borudan dışarı fırladım. İçgüdülerimle hareket ederek saldırganı yakaladım ve momentumumu kullanarak onu yere yapıştırdım.

Onu iğneleyin.

Lina altımda sıcak ve yumuşaktı. Gözleri şaşkınlıktan açılmıştı, elleri sıkı yumruklar halinde gömleğimi kavırıyordu. Terliyordu ve kulaklık takıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kulaklıklarından birini çekip çıkarmasını istedim.

"Ben mi? Yolun kenarında yatarak ne halt ediyorsun?"

Yumruklarıyla, kalçalarıyla beni itti ama kaybettiğim ağırlığa rağmen beni yerinden oynatamadı.

Tam o anda içinde bulunduğum pozisyonu fark ettim. Göğüs göğüse, karın karınaydık. Kasıklarım onun uzun, biçimli bacaklarının arasına iyice yerleşmişti. Kalbinin sıcaklığını sanki bir fırının içinde yüzüstü yatıyormuşum gibi hissedebiliyordum.

Vücudum buna göre tepki verdi ve ona karşı taş gibi sertleştim.

Hem rahatladım hem de dehşete kapıldım. Saygılı ve yasal nedenlerden dolayı dehşete kapıldım. Ekipmanımın çalışıyor gibi görünmesi iyi bir haberd, çünkü vurulduğumdan beri test sürüşüne çıkmamıştım. Artık benimle ilgili pek çok şey bozulmuştu, listeye sikimi de eklemek istememiştim.

Lina altımda nefes nefese kalmıştı ve o ince, zarif boynunda nabzının çırpınısını görebiliyordum. Aletimin zonklamaları şiddetlendi. Tanrı'dan, onun bunu hissetmesini engelleyecek bir mucize olmasını diledim.

"Bir çukurda öldüğünü sanmıştım!"

"Bunu çok duyuyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Göğsüme bir şaplak attı. "Çok komik, seni göt."

Kalçaları neredeyse fark edilmeyecek şekilde oynadı. Aletim hemen fark etti ve hiçbir profesyonellik, hiçbir görgü kuralı ona yapmak istediklerimin zihnimde canlanmasını engelleyemedi.

Hareket etmek, o sıcaklığa doğru itmek, kendimi hayata döndürmek için onun bedenini kullanmak istedim. Ben ona güç verirken dudaklarının aralanmasını, gözlerinin kapanmasını izlemek istiyordum. Etrafımda sıkılaştığını hissetmek, o boğuk, sekse bulanmış sesiyle adımı fısıldadığını duymak istedim.

Onun içine öyle derin gömülmek istiyordum ki, bıraktığında beni de kendisiyle birlikte götürsün, tüm o sıcaklığa sarılsın.

Bu bir aşktan, sıradan bir çekimden daha fazlasıydı. Hissettiğim şey kontrolsüz bir arzusun sınırlarında geziniyordu.

Aklımdan geçen görüntüler beni daha da aşağılayıcı bir durumla karşı karşıya bırakmaya yetti. Yıpranmış dizginlerimi

kontrol ettim ve kendimi eşikten geri

döndürdüm. "Siktir git," diye mırıldandım
nefesimin altında.

"Burada mı?"

Gözlerim birden açıldı ve onunkilere odaklandı. O koyu kahverengi
derinliklerde eğlence ve başka bir şeyin izleri vardı. Tehlikeli bir şey.

"Sadece şaka yapıyorum, ateşli çocuk. Çoğunlukla."

Tekrar altımda kaydı ve çenem kilitlendi. Ciğerlerim yanarak bana
nefes almam gerektiğini hatırlattı. Artık terimde soğuk bir şey yoktu.

"Silahın içime giriyor."

"O benim silahım değil," dedim sıkılmış dişlerimin
arasından. Ağzı hınzırca kıvrıldı. "Biliyorum."

"O zaman hareket etmeyi bırak."

Otuz saniye daha sürdü ama kendimi onun üzerinden sıyırmayı
başardım. Ayaklarımı toparladım, sonra onu yukarı çekmek için aşağı
uzandım. Telaşla, gerekenden daha sert çektim ve göğsüme çarpmasını
sağladım.

"Vay, koca adam."

"Özür dilerim," dedim, ellerimi omuzlarına koydum ve sonra çok
bilinçli bir şekilde geri adım attım.

"Özür dileme. Senden özür dilemeni isteyeceğim tek şey, eğer beni
sıkıştırmaya karşı çok sağlıklı bir biyolojik tepki vermeseydin."

"Bir şey değil mi?"

Görünüşüne bakılırsa koşuya çıkmıştı. Tayt ve hafif, uzun kollu bir üst
giymişti, ikisi de ikinci bir deri gibi üzerine oturuyordu. Spor sütyeni
turkuaz, spor ayakkabıları ise parlak turuncuydu. Telefonu bir koluna
bağlıydı ve belindeki kılıfta küçük bir biber gazı kutusu taşıyordu.

Başını eğdi ve sessiz bakışlarıma karşılık verdi. Bakışlarını bir okşayış
gibi hissettim. Ölü içim için iyi haber. Uzaklaştırmaya çalıştığım ereksiyon
için kötü haber.

Öylece durduk, olması gerekenden daha yakın, bakışlarımız dolaşarak
ve nefeslerimiz gerilerek, uzun, hararetli bir vuruş boyunca.

İçimdeki kıvılcımlar alevlenip yayıldı ve beni içten dışa doğru ısıttı.
Ona tekrar dokunmak istedim. Buna ihtiyacım vardı. Ama tam ona
uzanmak için elimi kaldırdığımda, tiz bir bip sesi farkındalığımı kesti.

Lina geriye sıçradı ve bir elini bileğine götürdü.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Bir şey yok. Sadece... bir alarm," dedi saatini karıştırarak.

Yalan söylüyordu. Bundan emindim. Ama cevap isteyemeden borudan acınası bir inilti yankılandı.

Lina'nın kaşları kalktı. "O da neydi öyle?" "Bir köpek. En azından ben köpek olduğumu düşünüyorum," dedim.

"Yaptığın şey *bu muydu?*" diye sordu etrafımdan dolanıp boruya doğru ilerlerken.

"Hayır. Haftada iki ya da üç kez kendimi tahliye borularına sıkıştırıyorum. İş tanımında bu var."

"Sen komik bir adamsın, ateşli çocuk." Lina borunun önünde elleri ve dizleri üzerine çökerken omzunun üzerinden seslendi.

Kaşlarımın arasındaki deriyi bıçakladım ve onun kışkırtıcı pozisyonuna dikkat etmemeye çalıştım, çünkü uyarılmam zaten bir saç tetikleyicisindeydi.

"Kıyafetlerini mahvedeceksin," diye uyardım onu, dört ayak üzerinde sürünerek ilerlerken ona değil mavi gökyüzüne bakıyordum.

"Çamaşır yıkamak ve alışveriş yapmak bunun içindir," dedi başını açıklığa eğerek.

Fermuarıma ve kemerime batan ereksiyonuma ters ters baktım.

"Merhaba tatlım. Her şeyi daha iyi hale getirebilmem için oradan çıkmaya ne dersin?"

Köpekle konuşuyordu. Bunu biliyordum. Ama içimde aptalca ve çaresiz bir şey onun yatıştırıcı, gırtlaktan gelen sesine tepki verdi.

"Bırak ben halledeyim," dedim, çoğunlukla arduvaz grisi taytlı düzgün kışına bakarak.

"Ne iyi bir çocuk ya da kız," dedi Lina tekrar dışarı çıkmadan önce. Yanağında ve kollarında kir lekeleri vardı. "Aracında yiyecek var mı, ateşli çocuk?"

Bunu neden düşünemedim ki? "Torpido gözünde biraz kurutulmuş et var."

"Atıştırmalıklarınızı yeni arkadaşımızla paylaşabilir misiniz? Sanırım onu cazip bir şeyle yakalayabilecek kadar yaklaştırabilirim."

Cazip bir şeydi. Ona daha iyi bakabilmek için donmuş çamurda sürünebilirdim ama o bendim, yarı donmuş bir sokak köpeği değil.

SUV'uma geri döndüm, kanın kasıklarımı boşaltmasını diledim. Kurutulmuş et buldum ve arkadaki acil durum kitinden kayma tasması, köpek kabı ve su şişesi de dahil olmak üzere birkaç ihtiyaç daha topladım.

Elimdekilerle geri döndüğümde Lina borunun daha da içindeydi, karnının üzerinde yatıyordu ve sadece belden aşağısı görünüyordu. Yanına çömelip içine baktım. Benim pis küçük tüy yumağım daha da yaklaşmış ve neredeyse yalama ya da ısırma mesafesine gelmişti.

"Dikkatli ol," diye uyardım onu. Gözümün önüne kuduz sincaplar geldi.

"Bu tatlı bebek bana saldırmayacak. Onu kucakladığımda bu güzel gömleği mahvedecek. Ama buna değecek. Değil mi prenses?" Göğsümde bir endişe oluşmaya başlamıştı. Bunu neyin tetiklediğini anlamaya çalışmadım. Bugünlerde her şey öyle görünüyordu. "Lina, ben ciddiylim. Bu polisin işi. Bırakın ben halledeyim," dedim kararlı bir şekilde.

"Titreyen bir sokak serserisi için bana polislik yapmadınız." Sesi ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Yaralanmanı istemiyorum."

"Canım yanmayacak, yanarsa da seçimi ben yaptım ve ikimiz de bununla başa çıkabiliriz. Ayrıca, sen ve o geniş, kahraman gibi omuzların buraya asla sığmaz."

Hayvan Kontrol'ü aramalıyım. Sıska Deke gayet iyi uyardı.

Net olarak göremiyordum ama köpek Lina'nın uzattığı eli nazikçe koklamak için biraz daha yaklaşmış gibi görünüyordu.

"Sars beni Nash," dedi Lina. Karşı kolunu geriye doğru uzattı ve parmaklarını oynattı.

Yarı katı haldeki sikim, taytının kıcını nasıl sardığını görmezden gelmekte hâlâ zorlanıyordu. Ama kurutulmuş et torbasını yırtıp açmayı başardım ve birazını uzattım.

Lina onu aldı ve köpeğe doğru uzandı. "Al bakalım, tatlım."

Küçük, çamurlu tüy yumağı göbekli kızın eline doğru belli belirsiz emekledi.

Küçük köpekler de ısırır. Lina bir saldırıyı engelleyemezdi. Bir de enfeksiyonlar gibi endişelenilmesi gereken şeyler vardı. Bu yarı donmuş çamurda hangi parazitlerin büyüdüğünü kim bilebilirdi? Ya enfeksiyon kaparsa ya da yüzünü yeniden yapılandırma ameliyatı gerekirse? Hepsi benim gözetimimde.

Lina öpüşme sesleri çıkarmaya devam etti ve kalbim göğüs kafesimi parçalamakla tehdit ederken köpek yaklaştı.

"Şuna bakın. Güzel bir parça kurutulmuş et. Hepsi senin," dedi ve kurutulmuş eti köpeğin önünde baştan çıkarıcı bir şekilde salladı.

Ellerimi Lina'nın kalçalarına kilitledim ve çekmeye hazırlandım.

"Hayır, iyi adam bana sadece arkamdan sarılıyor. Korkutucu hisleriyle sizi hiç korkutmuyor" diye devam etti.

"Bende korkutucu hisler yok," diye yakındım.

"Nash, parmakların biraz daha sert girerse morluklarım olacak. Hem de eğlenceli türden değil," dedi.

Aşağıya baktım ve parmaklarımı kalçalarının kıvrımlarında buldum. Tutuşumu gevşettim.

"Aferin kızıma!" Lina söyledi ve ben de neler olduğunu görmek için eğildim. Ama omzum tarafından engellendim ve görüşüm yukarıda bahsedilen düzgün kık tarafından engellendi.

Lina, "Tatlı kızımızı iyice kavradım," diye rapor verdi. "Sadece bir sorun var."

"Ne?"

"Kıpırdayamıyorum ve ona tutunamıyorum. Beni çekip çıkarman gerekecek."

Tekrar kıkına baktım. Bu olay raporunu nasıl yazdığımı çok dikkat etmem gerekecekti, yoksa Grave'e gün doğacaktı.

"Hadi, Şef. Isırmayacağım. Kuduz ve pireler hakkında düşünmeye başlamadan önce beni bu iğrenç bataklıktan çıkarın."

İki seçeneğim vardı. Ayağa kalkıp onu ayak bileklerinden tutarak sürükleyebilirdim ya da kalçalarından tutarak geri çekebilirdim.

"Bil diye söylüyorum, beline en az zarar verecek seçeneği seçiyorum."

"Sadece bir avuç al ve çek."

"Peki. Ama rahatsız olursan ya da köpek korkmaya başlarsa beni durduracaksın."

"Tanrım, Nash, beni bu drenaj borusundan kıkımdan tutup çıkarman için sana izin veriyorum. Hadi bakalım!"

Kısa bir zihinsel sağlık egzersizinin beni buraya nasıl getirdiğini merak ederek kalçalarını kavradım ve kasıklarımın doğru geri çektim. Lina'nın gövdesi kanalizasyondan dışarı kayarken bir iniltiyi zorlukla bastırmayı başardım.

"Her şey yolunda mı?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Her şey yolunda. Küçük tatlı bir şey. Gübre çuvalı gibi kokuyor ama arkadaş canlısı."

Kalçalarını daha sıkı kavradım. "Kız olduğunu nereden biliyorsun?" "Tüm o kirin altındaki pembe yaka."

Umarım yolda duyduğum bir araba motoru değildir. "Yemin ederim biri geçerse..." Mırıldandım.

"Haydi, ateşli çocuk. Neyin var göster bana," diye cesaretlendirdi Lina. Köpek, kahramanıyla aynı fikirdeymiş gibi heyecanlı bir havlama sesi çıkardı.

Dizlerimin üzerinde geriye doğru eğildim, sonra kalçalarını tekrar içime çektim. Yine mükemmel kıvrımlar tam olarak doğru yere yerleşti. Ama bu kez başı, kolları ve köpek borudan kurtulup donmuş çimlerin üzerine kaydı. Dizlerinin ve dirseklerinin üzerinde, kışından kasıklarına kadar benimleydi. Kalbim üç kez çarptı ve bir kez olsun endişeyle ilgisi olmayan nedenlerden dolayı başımın döndüğünü hissettim.

Küçük, şık bir Porsche SUV çift çizgiyi geçti ve aracımın arkasına yanaştı. "Yardıma ihtiyacınız var mı, Şef?" Naomi'nin en iyi arkadaşı Stefan Liao direksiyonun arkasında sıırıyordu.

Omzunun üzerinden bana kaşlarını kaldıran Lina'ya baktım. Yolun kenarındaki kadına biniyormuşum gibi görünüyordu.

"Sanırım bu işi hallettik Stef," diye geri seslendi.

Stef küçük bir selam çaktı ve hınzırca sırıttı. "Ben de Şef Morgan'ın Cumartesi sabahına nasıl başladığını gördüğüm herkese anlatmaya gidiyorum."

"Baş belası olduğun için seni tutuklayacağım," diye uyardım onu.

"Siz bilirsiniz gibi görünüyor, Şef," dedi Stef. Bir göz kırpma ve el sallama hareketiyle arabasını kasabaya doğru sürdü.

"Nash?"

"Ne?" Kelimeyi ısırarak söyledim.

"Gitmeme izin verebilir misin? Aklıma yeni dostumuzun yüzünü kızartacak fikirler gelmeye başladı."

Nefesimin altında küfrederek ellerimi ve kasıklarımı ondan çektim, sonra tasmayı köpeğin sıksa boynuna geçirdim. Gerçekten de künyesi olmayan kirli pembe bir tasma takıyordu. Hem tasma hem de köpek on millik bir çamur yarışından çıkmış gibi görünüyordu.

Kadını mı yoksa köpeği mi alacağımı bilemedim ve köpeği almanın daha güvenli olduğuna karar verdim. Kollarımın arasında acınası bir şekilde titriyordu, yırtık pırtık kuyruğu karnıma sinirli bir şekilde vursa da. Lina ayağa kalktı.

"Tebrikler baba. Bir kızımız oldu," dedi Lina. Telefonunu kılıfından çıkardı ve bir fotoğrafımı çekti.

"Dur," diye emrettim hoyratça.

"Merak etme. Belden kırtım, böylece kimse ne tür silahlar taşıdığımızı görmeyecek," diye dalga geçerek önümde durdu ve üçümüzün selfie'sini çekti. Bunun için kaşlarımı çattım ve o da güldü.

Köpek kollarımın arasında titreyerek göğsümün daha yukarısına tırmandı. "Lina, yemin ederim..."

Bir elini göğsüme götürdü ve içimdeki kargaşa yatıştı. "Rahatla, Nash." Sesi yumuşaktı, sanki yine bir köpeğin dağınık felaketiyle konuşuyormuş gibiydi. "Sadece takılıyorum sana. Sen iyisin. Ben de iyiyim. Her şey yolunda."

"Bu uygunsuz. Uygunsuz davrandım," diye ısrar ettim. "Kendini hırpalamaya kararlısın, değil mi?"

Köpek sanki onu bir şekilde koruyacakmışım gibi başını çenemin altına gömdü.

"Buna ne dersin?" Lina diğer eliyle köpeği sakinleştirici bir şekilde okşadı. "Seninle alay etmeyi bırakacağım - geçici olarak. Eğer terli ve çamur içindeyken bile beni fiziksel olarak çekici hissettirmekten daha kötü şeyler olduğunu kabul edersen. Anlaştık mı?"

Pis kokulu melez, yüzümü çenemden gözüme kadar yalamak için o anı seçti.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye gözlemledi Lina.

"Lağım gibi kokuyor," diye yakındım. Ama küçük köpeğin gözleri bana kilitlendi ve bir şey hissettim. Lina ne zaman dokunma mesafesine gelse saldıran alevlerin yalaması değil, başka bir şey. Daha tatlı, daha hüzünlü bir şey.

"Peki plan nedir, Şef?" Lina sordu.

"Plan mı?" Hâlâ o acınası kahverengi gözlere bakarak tekrarlardım.

DÖRT
DÜPEDÜZ PIS

Lina

W Pasaklı ödölümüzün karnı doyurulmuş, suyu içirilmiş ve yeni bir işörtle sarılmış haldeyken, polis şefinin Knockemout PD sweatshirt'ünü giyerek yolcu koltuğuna tırmandım. Sabahımın pek de istediğim gibi geçeceğini sanmıyordum. Uzun bir koşunun kafamı toparlayacağını düşünmüştüm.

Nash Morgan ile "köpek stili".

Etkileyici bir özdenetime sahip olan adam kapımı kapattı, kaputu yuvarladı ve direksiyonun arkasına geçti. Bir süre oturdu. Ön camdan dışarı bakarken yorgunluk ve gerginlik yüzünden akıyordu.

"Olay burada mı oldu?" diye sordum. Trafik çevirmesinin tuzağa dönüşmesiyle ilgili haberleri, raporları okumuştum.

"Nerede ne oldu?" diye sordu, emniyet kemerini bağlarken masummuş gibi davranarak.

"Oh, yani böyle mi oynayacağız? Tamam. Sen sadece vurulduğun yerden geçiyordun ve sonra X-ray görüşünü kullanarak fırtına borusuna sıkışmış bir köpek olduğunu tespit ettin."

"Hayır," dedi, sonra motoru çalıştırdı ve harareti yükseltti. "Bu benim süper işitmemdi, X-ray görüşüm değil."

Dudağımı ısırdım ve sonra devam ettim. "Hatırlamadığın doğru mu?"

Homurdandı, aracı U dönüşü yaparak her iki şeritten geçirdi ve şehre doğru ilerledi.

Tamam o zaman.

NASH BENİM KIRAZ KIRMIZISI CHARGER'IMIN YANINDAKİ YERE PARK ETTİ.

binamızın arkasında. Knox'un dağlı motorcu barı Honky Tonk'un park yeri, dün gecenin sorumlu içicilerinin geride bıraktığı bir avuç araba dışında terk edilmişti.

Kucağımdaki kokuşmuş kürk ve yaprak yığınınına baktık, sonra Nash bakışlarını bana doğru kaldırdı. Kot mavisi gözleri sıkıntılıydı ve her şeyi daha iyi hale getirmek için çok kadınsı, çok sinir bozucu bir arzu hissettim.

"Yardımlarınız için teşekkürler," dedi sonunda. "Her zaman. Umarım çok fazla skandala uğramamışsındır," diye takıldım.

Gözlerini kaçırdı ve kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu, gergin bir ifadeyle.

"Sakin bir daha özür dilemeye kalkma," diye uyardım.

Bana baktı, dudaklarında bir kıvrım vardı. "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu.

"Hadi gidip şu tüy yumağına banyo yaptırılım'a ne dersin?" Ben önerdim ve kapımı açtım.

Benden sonra dışarı çıktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Ben yatırım yaptım. Ayrıca, zaten dağılmış durumdayım. Ve eğer çocukluk anılarım beni yanıltmıyorsa, köpek banyosu söz konusu olduğunda dört el iki elden daha iyidir."

Arka merdivenlere açılan kapıya yöneldim ve beni takip etmeden önce nefesinin altından küfrettiğini duyduğumda bir gülümsemeyi sakladım.

Bana yetişti, gereğinden biraz daha yakın yürüdü, sonra kapıyı tuttu. Köpeğin kafası tişörtünün sargısından dışarı fırladı ve tüyleri dökülmüş kuyruğunun karnıma doğru sallandığını hissettim.

Taşıdığım bohçanın ve yanımdaki adamın bilincinde olarak merdivenleri her zamankinden daha yavaş çıktım.

"Onu senin evinde temizlememizin sakıncası var mı?" Merdivenleri çıkarken sordum. Masamın üzerinde Nash'in görmesine kesinlikle ihtiyaç duymadığım bir kutu dosya vardı.

"Evet, tabii," dedi bir süre sonra.

Merdivenlerin başına vardık ve anahtarlarını almak için cebine girdiğinde omzu benimkine değdi. Tekrar hissettim. Her dokunuşumuzda o farkındalık *zilini*. Orada olmaması gerekiyordu. Spontane fiziksel dokunuşlardan hoşlanmazdım. Her zaman bunun aşırı farkındaydım. Ama Nash ile farklı hissediyordum.

Kapının kilidini açtı ve önce benim girebilmem için geri çekildi.

Gözlerimi kırpıttım. Onun evi benimkinin aynısıydı, yatak odalarımız ve banyolarımız aynı duvarı paylaşıyordu. Ama benimki yenilenmemiş boş bir sayfayken, Nash'in dairesi bu on yıl içinde güncellenmişti. Aynı zamanda çöpe atılmıştı.

Adamın hiçbir özelliği bana pasaklı biri gibi gelmemişti ama kanıtlar inkar edilemez bir şekilde her yere saçılmıştı.

Panjurlar ön pencerelerin üzerine çekilmiş, ışığı ve sokak manzarasını engelliyordu. Sehpanın üzerinde kısmen katlanmış bir çamaşır yığını vardı. Sanki katlamaktan vazgeçmiş ve bir süredir temiz giysileri üstten almakla yetiniyormuş gibi görünüyordu. Yer kirli giysiler, büyük olasılıkla fizik tedavi için kullanılan direnç bantları ve geçmiş olsun kartlarıyla doluydu. Kanepenin üzerinde buruşuk bir battaniye ve yastık vardı.

Mutfakta yeni aletler ve granit tezgahlar vardı ve ana yaşam alanına açılıyordu, bu da bana kirli bulaşıkların, eski paket servis kaplarının ve en az dört ölü çiçek aranjmanının engelsiz bir görüntüsünü veriyordu. Onun yemek masası da benimki gibi dosyalar ve daha açılmamış postalarla kaplıydı.

Her yer kapalı ve kullanılmamış gibi havasız kokuyordu. Sanki içinde hiç hayat yokmuş gibi.

"Burası... uh... genellikle bu kadar dağınık değildir. Son zamanlarda çok meşguldüm," dedi utanmış bir sesle.

Artık yaralarının onun söylediğinden daha derin olduğuna yüzde bir milyon emindim.

"Banyo mu?" Ben sordum.

"Bu taraftan," dedi, yatak odasını işaret ederek ve biraz mahcup bir ifadeyle.

Yatak odası evin geri kalanı kadar felaket değildi. Aslında boş bir otel odasına benziyordu. Mobilyalar -yatak, şifonyer ve bir çift komodin-birbiriyle uyumluydu. Düzgünce yapılmış yatağın üzerinde çerçeveli bir country müzik baskısı koleksiyonu vardı. Komodinlerden birinin üzerinde reçete şişeleri bir sıra asker gibi dizilmişti. Yüzeyde ince bir toz tabakası vardı.

Adam kesinlikle kanepede uyuyordu.

Banyo bir bekar için tipikti. Az sayıda ürün ve kesinlikle hiçbir atmosfer çabası yok. Tanrı aşkına, duş perdesi ve havlular bej rengindeydi.

Benim küvetim daha iyiydi, onunki daha modern fayanslarla kaplıydı. Yerde, mükemmel bir çamaşır sepetinin yanında bir yığın kirli çamaşır vardı. Adam belli ki bir tür şeytanla savaşıyor olmasaydı, bu ihlali yüzünden seksiliği birkaç puan düşerdi.

"Kapıyı kapatabilir misin?" Ben sordum.

Hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. Yaralı Nash Morgan'da beni çeken bir şeyler vardı. Ve geri çekilme isteği neredeyse karşı konulmazdı.

"Nash?" Uzandım ve kolunu sıktım.

Sarsıldı, sonra başını hafifçe salladı. "Evet. Özür dilerim. Ne oldu?" "Kapıyı kapatabilir misin, böylece kokuşmuş küçük dostumuz dışarı çıkamaz?"

"Elbette." Kapıyı usulca kapattı, sonra kaşlarının arasındaki o noktayı tekrar ovuşturdu. "Dağınıklık için özür dilerim."

O kadar kaybolmuş görünüyordu ki onu yakalayıp daha iyi öpmek için içimdeki dürtüyle savaştım zorunda kaldım. Bunun yerine köpeği görüş alanına soktum. "Endişelendiğim tek dağınıklık bu."

Onu yere bıraktım ve tişörtünü çözdüm. Hemen burnunu fayansa dayadı ve koklamaya başladı. Cesur bir kız yeni çevresini keşfediyor.

Nash tahta bir kuklanın gerçek bir çocuğa dönüşmesi gibi harekete geçti. Eğildi ve küvetin suyunu açtı. Eşofmanını başımın üzerinden sıyrırken, kasabanın bu güzel kış hakkında yanılmadığına karar verdim.

Kirli köpek tişörtünü kaldırdım. "Bunu yakman gerekebilir."

"Bu banyoyu yakmak zorunda kalabiliriz." Her yere küçük çamurlu ayak izleri bırakan köpeğe başıyla işaret etti.

Lekeli bluzumu sürükleyerek çıkardım ve şüpheli çamaşır yığınınına ekledim.

Nash spor sütyenime uzun uzun baktı ve sonra eliyle suyun sıcaklığını test etmek ve gereksiz yere duş perdesini ayarlamak için dönerken neredeyse kendini kırbaçlıyordu.

Tatlı ve centilmen.

Kesinlikle benim tipim değil. Ama itiraf etmeliyim ki, onu kızgın görmek hoşuma gidiyordu.

Bana doğrudan bakmaktan kaçınan Nash, çamaşır dolabından bir yığın havlu aldı ve katlanmış iki tanesini küvetin yanında yere bıraktıktan sonra üçüncüsünü lavabonun üzerine serdi.

"Gömleğini çıkarsan iyi olur, ateşli çocuk," diye tavsiye ettim.

Çamur ve çimen lekeleriyle kaplı üniformasının düğmelerine baktı. Yüzünü buruşturarak düğmelerini açtı ve çıkarıp çamaşır sepetine attı. Sonra yerdeki kirli çamaşır yığınını topladı ve sepete ekledi.

Üzerinde göğsünü saran beyaz bir atlet vardı. Sol kolunun altında sporcuların yaralanmalarda kullandığı renkli yapışkan banttan bir şerit görünüyordu.

"Neden mutfaktan büyük bir fincan ya da başka bir şey almıyorsun? Onu korkutacaksa püskürtücüyü üzerinde kullanmak istemiyorum," diye öneride bulundu.

"Elbette." Onu ve köpeği bıraktım ve köpek yıkama kabı arayışına başladım.

Dolapları hızlıca gözden geçirdiğimde adamın sahip olduğu tüm bulaşıkların ya lavaboda ya da kokusuna bakılırsa yakın zamanda çalıştırılmadığı için taşan bulaşık makinesinde olduğunu gördüm. Bulaşık makinesine deterjan döktüm, programı başlattım, sonra da büyük, plastik bir Dino's Pizza bardağını elde yıkadım.

Sadece dosyaları incelemek için masasının önünden geçerken en ufak bir suçluluk hissettim.

Tuvalete dönüş yolundaydı, yani özel bir yolculuk yapmış gibi değildim. Ayrıca, yapmam gereken bir iş vardı. Ve onları açıkta bırakması benim suçum değildi, diye düşündüm.

Üç klasörü bulmam otuz saniyeden az sürdü. HUGO,

DUNCAN.

WITT, TINA.

217.

217, cinayete teşebbüs ile saldırı için bir polis koduydu. Bunun muhtemelen Nash'in vurulmasıyla ilgili polis raporu olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Kesinlikle merak ediyordum. Ama sadece hızlıca bir göz atmak için zamanım vardı, bu da önceliği belirlemek anlamına geliyordu. Yatak odasına doğru bir bakış atarak Hugo dosyasının üst kısmını tek parmağımla kaldırdım. Klasör tozlu gibiydi ve yatak odasındaki komodin gibi onun da ince bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu fark ettim.

"Bir şey mi buldun?" sorusunu duyduğumda, birkaç yıl öncesine ait kötü bir sabıka fotoğrafı olan en üstteki kağıda zar zor göz atmıştım.

İrkilerek dosyayı kapattım, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı ki Nash'in banyodan aradığını fark ettim.

Masadan bir adım geri çekildim ve nefesimi dışarı verdim. "Geliyorum," diye bağırdım zayıfça.

Banyoya döndüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Nash şimdi gömleksizdi, sıırıslıkla ıslak atletli küvetin yanında yerdeydi. Ve gülümsüyordu. Seksi erkek gülümsemesi gibi.

Yarı yüzüm ve sıırıtlışım arasında olduğum yerde donup kaldım ve manzarayı takdir ettim.

Nash, küvetin bir ucundan diğerine koşturan köpeğı, "Her yere su sııratmayı kesmezsen berber dükkânını su basacak," diye uyardı. Adam musluktan ona su sııratı ve köpek bir dizi boğuk ama keyifli havlama sesi çıkardı.

Bir kahkaha attım. Hem adam hem de köpek dönüp bana baktılar.

Nash, "Gremlin gibi davranmayacağından emin olmak için onu küvete sokmam gerektiğini düşündüm," dedi.

Adamın hayatı tozlanıyor olabilirdi ama bu kahramanlık kemiklerine kadar işlemişti. Suçluluk duygusunun kıymığı daha büyük, daha keskin bir şeye dönüştü ve beni gerçekten gözetlemekten yakalamadığı için şanslı yıldızlarımı saydım.

Gerekli risk ile aptallık arasında ince bir çizgi vardı.

Yerde ona katıldım, katlanmış havlulardan birinin üzerine diz çöktüm ve bardağı uzattım. Nash'in mahremiyetini ihlal etmemiş bir kadın gibi konuşmaya çalışarak, "İkiniz de eğleniyor gibi görünüyorsunuz," dedim.

Vıcık vıcık küçük gremlin ön patilerini küvetin kenarına koydu ve hayranlıkla bize baktı. Fareli kuyruğı mutluluktan bulanıklaştı ve her yere kirli su damlacıkları gönderdi.

Nash bardağı temiz suyla doldururken, "Ben onu ıslatırken sen de onu tutmaya çalış," diye önerdi.

"Buraya gel, küçük kıllı denizkızı."

Yan yana çalıştık, fırçaladık, köpürttük, duruladık ve güldük.

Nash'in çıplak kolu benimkine her dokunduğunda tüylerim diken diken oluyordu. Aramıza biraz mesafe koymak yerine daha da yaklaşma dürtüsünü her hissettiğimde, benim neyim var diye merak ediyordum. Omzunu her oynattığında çektiğı her irkilmeyi görebilecek kadar yakındım.

Hasarlı kaslarıyla uyuşmayan bir şekilde. Ama bir kez bile şikayet etmedi.

Köpeğin sonunda temizlenmesi dört su değişimi ve yarım saat sürdü.

Tel tel kürkü çoğunlukla beyazdı ve bacaklarında koyu lekeler vardı. Bir tane benekli, bir tane de kahverengi ve siyah kulağı vardı.

"Ona ne isim vereceksin?" Nash köpeği küvetten çıkarırken sordum. Nash'in yüzünü coşkuyla yaladı.

"Ben mi?" Başını pembe dilden uzaklaştırmak için manevra yaptı. "Beni yalamayı bırak."

"Onu suçlayamam. Yalanabilir bir yüzün var."

Onu nazıkçe yere bırakmadan önce bana o için için yanan bakışlarından birini attı. Sarsıldı ve bir metre çapında bir alana su gönderdi.

Havluyu aldım ve üzerine örttüm. "Onu sen buldun. İsim hakkı senin."

"Bir tasmaşı vardı. Muhtemelen zaten bir ismi vardır."

Tüylü küçük bedenini ovarak kuruladığımda ellerimin altında kıpırdandı. "Belki de yeni bir ismi hak ediyordur. Yeni bir başlangıç için yeni bir isim."

Ben onun bakışları altında kıvranmak isteyene kadar uzun bir süre beni süzdü.

Sonra da "Aç mısın?" diye sordu.

"SCOUT? LUCKY?" I BAKTI AŞAĞI AT VE ŞİMDİ TEMİZ KÖPEK OLARAK I

bir fincan kahve programladım.

Nash çırpıtığı yumurta tavasından başını kaldırıp baktı. "Scrappy?"

"Hayır. Tepki yok. Lula?" Yere çöktüm ve elimi çırpıtım.

Ellerini. Bana doğru zıpladı ve sevgiyle okşamamı mutlulukla kabul etti.

"Gizmo? Splinter?" "Splinter mi?" Alay ettim.

"Teenage Mutant Ninja Turtles," dedi Nash, o gülümseme yine belirgindi.

"Splinter bir lağım faresiydi."

"Dövüş sanatları becerilerine sahip bir lağım faresi" diye belirtti.

"Bu genç hanımın bir sosyete ismine ihtiyacı var," diye ısrar ettim.
"Poppy ya da Jennifer gibi."

Köpekten bir tepki **g e l m e d i** ama odadaki adam sırtarak eğlenmeye başladı. "Peki ya Buffy?"

Köpeğin tüylerine gülümsedim. "Vampir avcısı mı?" Spatulayı bana doğrulttu. "İşte o."

"Hoşuma gitti ama Buffy'ye karşı kararsız görünüyor," diye gözlemledim.

Nash kahvaltı hazırlarken yan odaya gidip üstümü değiştirebilirdim ama onun yerine yine onun kazağını giyip takılmaya karar verdim. Maalesef o da üzerini değiştirmiş, temiz bir gömlek ve kot pantolon giymişti.

Şimdi mutfakta bir tür rahat, ev sahnesi canlandırıyorduk. Kahve demleniyor, muhteşem, yalınayak bir adam ocakta kahvaltılık bir şeyler yapıyor ve sadık köpeğimiz ayaklarımızın dibinde dans ediyordu.

Nash yumurtaların bir kısmını dizdiği üç kâğıt tabaktan birinin üzerine döktü ve bir kenara koydu. Küçük köpek kucağımdan fırlayıp Nash'in bacağına pati attı.

"Sakin ol. Önce soğumasını bekle," diye öğüt verdi. Kızın hırıltılı sesi, kimsenin atını tutmakla ilgilenmediğini gösteriyordu.

Kalktım ve ellerimi yıkadım. Nash omzuna taktığı el havlusunu bana attı, sonra yumurtaların üzerine peynir serpmeye başladı. Kendimi arkadaş gibi hissederek tezgahta iki kirli kupa buldum ve onları yıkadım.

İlk fincan kahveyi koyduğumda tost makinesi iki parça güzelce kızarmış ekmek çıkardı.

"Onu bir borunun içinde bulduk. Peki Piper'a ne dersiniz?" Nash aniden önerdi.

Köpek canlandı, sonra oturdu ve başını eğdi.

"Bunu seviyor," diye not ettim. "Değil mi, Piper?"

Küçük arka tarafını onaylarcasına oynattı. "Sanırım bir kazananımız var," diye onayladı Nash.

İkinci fincanı doldurdum ve yumurta tabağını yere bırakmasını izledim.

"Gel de al, Piper."

Köpek atladı, kahvaltısını mideye indirirken her iki ön patisi de tabağın üzerine indi.

"Bir banyoya daha ihtiyacı olacak," dedim gülerek.

Nash kalan tabakların her birine birer parça kızarmış ekmek bıraktı, sonra da sağ elini beceriksizce kullanarak üzerlerine peynirli yumurta karışımını sürdü.

"Ve daha fazla kahvaltı," diye gözlemledi bana bir tabak uzatırken.

Nash Morgan bir gün bir kadını çok şanslı kılacaktı.

Mutfakta ayakta yemek yedik, bu bana masada yer açmaktan daha güvenli ve daha az evcil hissettirdi. Yine de o dosyalara bir kez daha bakmaya hayır demezdim.

Bir iş yapmak için buradaydım, haksız yere ateşli bir komşuyla yakınlaşarak işleri zorlaştırmak için değil.

Gerçekten iyi peynirli yumurta yapsa bile. Ve yeni gömleği ve ruhen yaralı gözleriyle gerçekten iyi görünüyordu. Bakışlarımız her birleştiğinde bir şeyler hissediyordum. Sanki aramızdaki boşluk sürekli yoğunlaşan bir enerjiyle doluydu.

"Seni canlı hissettiren nedir?" diye sordu aniden.

"Ha?" diye esprili bir yanıt verdim, ağzım tostun son lokmasıyla tıka basa doluydu.

Elinde kupasıyla bana bakıyordu, kahvaltısının yarısı tabakta kalmıştı.

Yemek yemesi gerekiyordu. Vücudunun iyileşmesi için yakıta ihtiyacı vardı.

"Eskiden benim için istasyona yürümek vardı. Her sabah, günün ne getireceğini bilmeden ama her şeye hazır olduğumu hissederek," dedi neredeyse kendi kendine.

"Şimdi de aynı şeyi hissetmiyor musun?" diye sordum.

Tek omuzunu silkti ama gözlerinin bana kilitlenişi hiç de sıradan değildi. "Peki ya sen?"

"Hızlı araba kullanmak. Yüksek sesli müzik. İndirimde mükemmel bir çift ayakkabı bulmak.

Dans. Koşmak. Kovalamaca. Terli, umutsuz seks."

Bakışları ısındı ve odadaki sıcaklık birkaç derece yükselir gibi oldu.

İhtiyaç. O mavi gözlerinde gördüğüm şeyi tanımlamak için düşünebildiğim tek kelime buydu ve yine de bu kelimenin hakkını vermiyordu.

Bana doğru bir adım attı ve beklenti, adrenalin ve korkunun vahşi karışımı sayesinde nefesim boğazımda düğümlendi. *Vay canına. Vay canına. Vay canına.*

Kalbim göğsümden dışarı fırlamak üzereydi. Ama ilk defa iyi bir şekilde.

Kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Düşüncesizce sıçramalardan kaçınmaya çalışmıyor muydum?

İkimiz de bir şey söyleyemeden ya da *-tanrım-* bir şey yapamadan, telefonum gürültüyle çaldı ve beni içine atlamak üzere olduğum kötü fikirden uyandırdı.

"Buna bakmam gerek," dedim telefonumu kaldırarak.

Bakışları hâlâ içindeki her şeyi biraz çaresiz hissettiren bir şekilde bana kilitlenmişti. Peki, tamam. *Çok çaresiz*. Ve bir milyon derece ateşli.

"Evet," dedi sonunda. "Yardımın için teşekkürler."

Kapıya doğru koşmamaya çalışırken zayıf bir sesle, "Ne zaman istersen, ateşli çocuk," dedim. "Merhaba Daley," dedim, Nash'in kapısını arkamdan kapatırken telefona cevap verdim.

Ben.

"Lina," dedi patronum selamlamak için. Daley Matterhorn bir Bir kelimenin yeteceği yerde iki kelime kullanmayan etkili bir kadındı. Elli iki yaşında, bir düzine müfettişten oluşan bir ekibi yönetiyor, karatede siyah kuşak sahibi ve eğlence için triatlonlara katılıyordu.

"Ne var ne yok?" Bizim işimiz pazartesiden cumaya dokuzdan beşe kadar olan saatlere uymuyordu, bu yüzden cumartesi sabahı aramış olması endişe verici değildi.

"Bir soruşturmanın ortasında olduğunuzu biliyorum, ama buna ara vermenizi istiyorum. Miami'de yardımınıza ihtiyacımız var. Ronald kayıp Renaux tablosunun izini yeni tutuklanan bir uyuşturucu kralının evine kadar sürdü. Bir kanun adamı tablonun kanıt ya da dondurulması gereken bir mal olduğuna karar vermeden önce yarın gece bir kurtarma ekibine liderlik edecek birine ihtiyacımız var. Olay yerinde sadece bir avuç güvenlik görevlisi var. Sizin için çocuk oyuncağı olmalı."

Nabzımın tanıdık bir şekilde hızlandığını hissettim, bir başka galibiyet için çizginin hemen üzerinden parmak ucunda geçme düşüncesiyle heyecanım yükseldi.

Ama yirmi dört saat içinde bir operasyon düzenlemek sadece riskli değil, düpedüz tehlikeliydi. Ve Daley bunu biliyordu.

Lanet olsun.

"Son işte olanlardan sonra benden bir ekibe liderlik etmemi mi istiyorsunuz?" "İşi hallettin. Müşteri çok heyecanlandı. Ve ben seni duymadım ikramiyeni aldığında şikayet ediyorsun."

"Biri yaralandı," diye hatırlattım ona. Birinin canını yaktım.

"Lewis riskleri biliyordu. Burada hayat sigortası poliçesi satmıyoruz ve evrak basmıyoruz. Bu işin belli bir riski var ve bununla yüzleşecek cesareti olmayan herkes başka bir yerde iş arayabilir."

"Bunu yapamam." Bu sözler ağızından çıktığında hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyorum. "Burada ilerleme kaydediyorum ve şimdi

ayrılmak için iyi bir zaman."

"Temel olarak yerinde araştırma yapıyorsunuz. Soru sorması ve emlak kayıtlarını araştırması için başka birini gönderebilirim. Kelimenin tam anlamıyla başka birini."

"Bunu sonuna kadar götürmeyi tercih ederim," dedim topuklarımın üzerine basarak.

"Biliyor musun, Yüksek Net Varlıklar'da bir pozisyon açılıyor," dedi Daley, hayalimdeki işi bir çift ışıltılı Jimmy Choos gibi önümde sallandırarak.

"Söylentiler duydum," dedim, kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Yüksek Net Varlıklar departmanı daha fazla seyahat, daha uzun işler, daha derin koruma ve daha büyük ikramiyeler anlamına geliyordu. Aynı zamanda daha fazla solo görev demektir. Bu benim büyük, korkutucu hedefimdi ve işte karşımdaydı.

"Akılda tutulması gereken bir şey var. Cesur biri, tehlikeli durumlardan korkmayan biri, en iyi olmaktan korkmayan biri gerekecek."

"Anlıyorum," dedim.

"Güzel. Yarın hakkında fikrini değiştirirsen beni ara."

"Yapacağım." Telefonu kapattım ve ellerimi Nash'in kapüşonunun ön cebine soktum.

Bir parçam evet demek istiyordu. Uçağa binmek, istihbaratı araştırmak ve içeri girmenin bir yolunu bulmak. Ama daha büyük, daha yüksek sesli bir parçam bir ekibe liderlik etmeye hazır olmadığımı biliyordu. Bunu kanıtlamıştım.

Boktan motellerden ve bitmek bilmeyen gözetim saatlerinden bıkmış olan daha küçük, zar zor duyulabilen bir parça daha vardı. Yanlış giden bir operasyonun suçluluk ve hayal kırıklığı örtüsünü taşıyan. Üstünlüğünü kaybediyor olabilirdi.

BEŞ

DUŞTA OLAN DUŞTA KALIR

Nash

"Çamaşırları yiyorsun Pipe," diye seslendim mutfaktan yorgun argın.
Dizlerime kadar yarım düzine "özür dilerim" çiçeğinin ölü çiçek
yaprakları içindeydim.

iyileşme sürecimde insanların gönderdiği çiçek aranjmanları. Bana belli
belirsiz annemin cenazesini hatırlattı.

Lanet köpek, ağzından temiz çoraplarımdan biri sarkarken adanın
etrafında zum yapıyordu.

Yorgun ve bıkkındım.

Piper'ı bırakmak için Lawlerville'deki barınağı aradım ama Teksas'ı
kasıp kavuran bir kasırğa nedeniyle yerlerinden olan bir düzine hayvanı
kabul ettikten sonra dolu olduklarını söylediler. DC'deki başka bir barınağı
deneyebileceğimi söylediler. Ancak birkaç kez daha aradıktan sonra
aldığım tek cevap "üzgünüz, doluyuz" oldu ya da tıbbi sorunları olan veya
yeterince hızlı sahiplendirilmeyen köpeklerin uyutulma riski altında
olduğuna dair uyarılar.

İşte buradaydım, pasaklı, kaygı dolu bir köpeğin isteksiz koruyucu
babasıydım.

Kendime zar zor bakabiliyordum. Bir köpeğe nasıl bakabilirdim ki?

Kontrol için veterinerine gitmiştik ve bu sırada Piper, elinde ikramlar olan
nazik bayan veteriner şeytanmış gibi arkama sinmişti. Temiz sağlık
raporundan sonra, bazı temel ihtiyaçlar için Knockemout'un evcil hayvan
dükkanına gittik.

malzemeler. Ancak mağazanın sahibi ve kurnaz satış elemanı Gael, aptallığımı bir mil öteden fark etmişti. Piper'ın doldurulmuş hayvanlarla dolu bir koridor bulduğunda yüzünde beliren mutluluk ifadesini gören Gael, satın aldıklarımın hepsini eve taşımama yardımcı olmak için vitrine GERİ 15 tabelasını asmak zorunda kaldı.

Süslü sağlıklı mamalar, gurme ödülleri, uyumlu tasmalar, oyuncaklar, kendi yatağımdan daha güzel ortopedik bir köpek yatağı. Hatta "Prenses Piper"ı yürüyüşlerde sıcak tutması için acayip bir süveter bile atmıştı.

Piper zıplayarak yanına geldi ve çorabın ve ağzına tıktırtmayı başardığı kuzu dolmasının içinden boğuk bir havlama sesi çıkardı.

"Ne? Ne istediğini bilmiyorum."

Kuzuyu ölü çiçek yığınının üzerine tükürdü.

Ellerimi yüzümde ovuşturdum. Bunun için donanımlı değildim. Örnek olarak: Evim.

Knox'un gençliğindeki yatak odasına benziyordu. Kokusu da öyleydi. Lina'yı ve sonra da Gael'i fark edene kadar bunu gerçekten fark etmemiştim.

Bu yüzden planladığım gibi istasyonda evrak işleriyle uğraşmak yerine bir futbol maçı açtım, lanet panjurları açtım ve temizlik işine koyuldum.

Bulaşık makinesi üçüncü ve son dolumunu yapıyordu. Kaldırmam gereken Everest Dağı kadar temiz çamaşır vardı - tabii köpeği çalmaktan vazgeçirebilirim. Toz katmanlarına ve yapışkan mobilya halkalarına saldırdım, haftalardır küflenmiş paketleri attım ve hatta küçük bir market siparişi vermeyi bile başardım.

Ben yıkarken, temizlerken, ayırırken, tasfiye ederken ve kaldırırken Piper bana eşlik etti. Elektrikli süpürgeyi pek umursamadı. Ama o sabaha kadar bir kanalizasyon borusunun içinde yaşadığını düşünürsek, şikayet edecek yeri olmadığını fark ettim.

Başını eğdi ve yeni kesilmiş ayak tırnakları ahşap zemine vurarak yerinde dans etti.

Yemin ederek kuzuyu oturma odasına doğru fırlattım ve köpeğin sevinç içinde kuzunun peşinden koşmasını izledim.

Omzum ağrıyordu. Başım ağrıyordu. Yorgunluk, kemiklerimi kalıcı bir grip geçirmişim gibi kırılğan hissettiriyordu. Kalan zamanım boyunca burada yerde oturmak ne kadar kolay olurdu?

Süpürgenin sapının yere çarpmasıyla çıkan *gürültünün* ardından acınası bir havlama ve ayak tırnaklarının yere sürtünmesi duyuldu. Piper çorapsız ve kuzusuz olarak yeniden ortaya çıktı ve titreyerek kendini kucağıma attı.

"Siktir git," diye mırıldandım. "Seni herhangi bir şeyden koruyabileceğimi mi sanıyorsun? Ben kendimi bile koruyamıyorum."

Bu durum küçük köpeği ilgilendirmiyor gibiydi çünkü kasıklarımın derinliklerine gömülmekle meşguldü.

İçimi çektim. "Tamam, ucube. Hadi gidelim. Seni büyük kötü süpürgeден kurtaracağım."

Onu kolumun altına aldım ve yüz yaşındaymışım gibi hissederek gıcırdayarak ayağa kalktım. Kalan çiçek leşlerini taşan çöp kutusuna attım, son çamaşır sepetini kaptım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

"İşte. Mutlu musun?" Piper'ı ve sepeti yatağın üzerine koyarak sordum.

Yatağın başına, yastığıma doğru tırıs tırıs gitti, sonra kuyruğunu burnunun üzerine koyarak sıkı bir top gibi kıvrıldı ve hırıltılı bir iç çekti.

"Buna alışma. Senin için bir köpek yatağına seksen altı dolar verdim, koruyucu bir aile bulduğum anda kapı dışarı edileceğinden bahsetmiyorum bile."

Gözlerini kapattı ve beni görmezden geldi. "Tamam. Yatak sende kalsın."

İçinde uyuduğum da söylenemezdi. Bunun yerine, kanepede kamp kurdum, QVC sunucularının vızıltısının beni uyutmasına izin verdim ve ışığın asla geçmesine izin vermeyen kara buluta tekrar uyanana kadar rüyalar beni rahatsız etti.

Eğlenceli ve verimli bir döngü oldu.

Katlanmış çamaşır dağı -neredeyse tüm gardırobum- orada öylece duruyor, görmezden gelmem için bana meydan okuyordu.

"Tanrım." Kaç tane gri tişörte ihtiyacım vardı? Ve neden çift sayıda çorap kurutucudan hiç çıkmıyordu? Hayatın asla çözülemeyecek büyük gizemlerinden biri daha. Mesela tüm bunların amacı neydi ve tavşanlar önünüze fırlamadan önce neden siz hızlanana kadar beklerdi?

Komodinin üzerindeki ilaç şişeleri gözüme çarptı.

Ağrı kesicilere dokunmamıştım. Ama diğerleri, depresyon için olanlar, anksiyete için olanlar, başlangıçta yardımcı olmuştu. Ta ki o soğuk, karanlık boşluğu kucaklamaya karar verene kadar. İçinde debelenmeye. Karanlık derinliklerinde ne kadar hayatta kalabileceğimi görmek için.

Şişeleri çekmeceye doldurdum ve kapattım.

Köpek gürültülü bir horlama sesi çıkardı ve dışarıda karanlık olduğunu fark ettim.

Bir günü daha atlatmıştım.
Yemek yedim.
Temizlemiştim.
İnsanlarla kötü huylu homurdanmalardan daha fazlasını konuşurdum.
Ve kimsenin göğsümde yaşayan boşluk uçurumunu görmesine izin vermemiştim.

Araya bir duş ve tıraş sıkıştırabilseydim, yeterli olurdu.

Piper'ın bacakları gerildi ve uykulu bir havlama sesi çıkardı. Rüya görüyordu ve bunun iyi bir rüya mı yoksa bir kabus mu olduğunu merak ettim. Onu uyandırmamaya özen göstererek, kötü rüyalarından korunmak için kuzuyu yanına yatırdım ve sonra banyoya yöneldim.

Artık temiz olan duşu açtım ve kıyafetlerimi çıkarmadan önce suyun sıcaklığını ayarladım. Aynada pembe buruşuk yara izleri gözüme çarptı. Biri omzumda, biri de karnımın alt kısmında, tam ortasından vurulduğum için oluşmuştu.

Vücudum iyileşiyordu, en azından dışarıdan. Ama asıl endişelendiğim zihnimdi.

Birinin aklını kaybetmesi ve aşağı doğru bir sarmalı benimsemesi ne yazık ki aileden geliyordu.

DNA'nıza işlenmiş bir şeyden ancak bir yere kadar kaçabilirdiniz.

Buhar beni duşa çağırdı. Suyun üzerimden akmasına izin verdim, sıcaklığıyla sıkı kas sarmallarını gevşettim. Avuçlarımı serin fayansa vurdum ve başımı akıntının altına eğdim.

Lina.

Nemli bir spor sütyeniyle güldüğü ve başka hiçbir şey yapmadığı bir görüntü belirdi ve hemen ardından birlikte geçirdiğimiz sabahın geri kalanı geldi. Lina geniş gözlü ve endişeli. Onu kendime doğru çekerken Lina elleri ve dizleri üzerindeydi. Bizi eve bırakırken yolcu koltuğumdan bana sırtan Lina.

Aletim bacaklarımın arasında ağır ağır sallanıyor, onunla ilgili düşünceler fantezilere dönüşürken canlanıyordu.

Bu ahlaksızca bir özlemimdi. Neredeyse zevk aldığım bir şeydi çünkü bir şey hissetmek, herhangi bir şey hiç yoktan daha iyiydi. Ve çünkü bu berbat ihtiyaç bana kaybetmekten korktuğum bir şeyi vermişti.

Kendimi vurdurduğumdan beri hiç sertleşmemiştim. Bu sabaha kadar...
onunla.

İçimdeki uyarılma alevlendikçe sikim kalınlaştı.

Bunu düşünmeme izin vermemiştim. Ne de olsa nasıl bir pislik aletinin işlevini akıl sağlığının önüne koyabilirdi ki? Bu yüzden endişelerimi gömdüm ve belden aşağısı yorgun, sıkılmış ya da sıkler her ne halt yiyorsa öyleymiş gibi davrandım.

Ama Lina Solavita'yı önümde diz çöktürdüm ve fantezilerim canlandı. Kalçalarının ellerimin altındaki hissini düşündüm. Onu içime çekerken kışının kıvrımlarını. Arzu beni boğazımdan ve taşaklarımdan yakalamıştı. Beni karanlıktan çıkarıp ateşin içine sürüklüyordu. Ona doğru.

Kendime engel olamadım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir elimi fayansa dayayarak, diğer elimle şişkin şaftımı kavradım ve bir yemini ısırdım. Temas hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığıydı. Onun eli olmasını, ağzının bana sarılmasını istiyordum. Elim saçlarında, benim için dizlerinin üzerine çökerken ona rehberlik ediyor ve beni yeniden insan yapıyordu.

Onun teslimiyeti bana kendimi güçlü, kuvvetli, *canlı* hissettirecekti.

Bu fantezi için daha sonra suçluluk duyacağıma dair kendime söz verdim. Hâlâ bir bütün olduğumdan, her şeyin hâlâ çalıştığından emin olmak için sadece birkaç vuruş. Birkaç vuruştan sonra suyu soğuğa çevirecektim.

O dolgun dudakların açıldığını ve beni içeri buyur ettiğini hayal ederek, başımın arkasına su çarparken sıkı yumruğumu tepeye doğru sürükledim. Kavrayışım nemi yarıktan yukarı ve dışarı çıkmaya zorladı. Hevesli dilinin tadına bakmak için dışarı fırladığını hayal ederek, kabaca köküne kadar okşadım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, boştaki elimi fayansa vurarak.

Bu yanılttı. Ama *çok iyi* hissettiriyordu ve iyiye ihtiyacım vardı.

Çaresiz bir şekilde, o küçük kazağın yakasını aşağı doğru çekip onu sütyensiz bulduğumu hayal ettim; ağzıyla sikimi okşarken bile meme uçları sertleşmiş ve ilğim için yalvarıyordu.

Kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi öne doğru sarsıldı ve yumruğuma doğru itildi.

"Bir tane daha." Sadece bir vuruş daha ve ben duracağım.

Ama fantezimde Lina artık dizlerinin üzerinde değildi. Bana sarılmıştı. Amından gelen o ıslak sıcaklık sadece işe yaramaz bir ipek şeritle korunuyordu. Ağzım göğsündeydi. Sertçe yutkundum, o esmer pembe tepe noktalarından birini dudaklarımdan arasından geçirip emmeyi düşündüm.

Elim tek vuruş sınırını unutmuştu ve hızlı, acımasız sarsıntılarla şaftımda aşağı yukarı hareket ediyordu. Kalçalarım zamanla pompalanırken, taşaklarımda elimi becermekle geçmeyeceğini bildiğim bir ağırlık hissettim. Ama bu karanlık arzu boşluktan daha iyiydi.

Tangasının ipeğini yana doğru sürüklediğimi, kalçalarını kavradığımı ve eve doğru ittiğimi hayal ettim.

"Evet, meleşim."

Onu doldurduğumda nefesinin kesildiğini neredeyse duyabiliyordum. Diğer yumruğumu fayansa vurdum. Bir kere, iki kere.

Artık durmayı çoktan geçmiştim, yumruğum minnettar horozuma hizmet ederken lanet olası bir bulanıklıktı.

Ellerim kalçalarını şaftımın üzerinde aşağı yukarı sürüklerken, diğer meme ucunu yalayıp emerek çakıllı bir noktaya getirdim. O bana içten ve dıştan sarılırken. Boşalmak için bana ihtiyaç duyarken.

"Nash."

Aramızda bir şeyler oluşurken neredeyse adımlı söylediğini duyabiliyordum. Tatlı amcığı etrafımda daha da sıkılaştıkça.

Kahverengi gözlerinin cam gibi olduğunu görebiliyor, meme ucunun dilime değen kadifemsi tepe noktasının tadını alabiliyor, açgözlü küçük kasları şaftımın her santimine kilitlendiğinde acı veren kenetlenmeyi hissedebiliyordum.

"Angel." Duvarı tekrar yumrukladım.

Sert ve uzun boşalırdı. Öyle bir orgazm ki, onu kucağıma alıp yatağa taşıyabileceğim kadar gevşek bırakacaktı. Bana onu takip etmekten, içimi ona boşaltmaktan başka seçenek bırakmayacak türden. Onu benim olarak işaretlemek.

Ama peşine düştüğüm serbest bırakma yerine başka bir şey buldum.

Kan kulaklarımda uğuldarken görüşüm tünelleşti, duşun sesi donuklaştı. Gerilim bandı sıkılaştıkça kalbim göğsümde çılgınca gümbürdüyordu. Sikimi bıraktım ve titrek bir nefes aldım, baskıya karşı koydum, üzerime çöken dehşet dalgasıyla savaştım.

"Siktir. Siktir," diye homurdandım. "Lanet olsun."

Dizlerim büküldü ve kendimi küvetin içine indirmeyi başardım.

Hâlâ sert. Hâlâ istiyor. Hâlâ korkuyorum. Ellerimi başımın üzerine koydum ve soğuyana kadar suyun altında diz çöktüm.

ALTI

BİR SİDİK YARIŞININ ORTASINDA

Lina

T Knockemout Halk Kütüphanesi, benim için sonsuz bir eğlence kaynağı olan Knox Morgan Belediye Binası'nda polis departmanının karşısındaki koridorda yer alıyordu.

Kalın, altın harflerle yazılmış yazının fotoğrafını çektim ve adama, huysuza, efsanenin kendisine bir mesaj olarak gönderdim.

Knox'un tepkisi anında oldu. Bir orta parmak emojisi.

Sırtarak telefonumu kaldırdım ve içeri yöneldim.

Bina büyük ölçüde Knox'un Nash'e zorla kabul ettirmeye çalıştığı piyango kazancından gelen yüklü bir "bağış" ile finanse edilmişti. Bana göre bu, uzman seviyesinde bir "siktir git "ti.

Görünüşe göre, bu durum kardeşlerin arasını da açmış, kalıtsal inatçılık ve aile içi iletişimin yetersizliği de bunu pekiştirmişti.

Knox ve ben bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca kalpten kalbe bir şey paylaşmamıştık. İşleri hafif tuttuk, birbirimize ağır şeyler yüklemedik. Gereksiz incelemeler için bazı şeyleri gün ışığına çıkarmaya çalışmadık.

İşte bayanlar ve baylar, bir ilişkiyi böyle sürdürebilirsiniz. Yük yok.

Duygusal yük yok.

İhtiyaçlarınızı az ve kaliteli zamanınızı eğlenceli tutun.

Bunu aklımda tutarak, karakolun camından içeri bakmamaya özellikle dikkat ettim. Pek de ses geçirmez olmayan bir duvar ötedeki duşta kendini doruğa çıkardığını duyduktan sadece birkaç saat sonra polis şefiyle havadan sudan konuşmaya hazır değildim.

Sadece bunu düşünmek bile yanaklarımı ısıtıyor, şehir merkezimi titretiyordu. Hayatımda dişlerimi fırçalarken hiç bu kadar uzun süre lavaboda durmamıştım.

Kesin olan bir şey vardı ki, Şef Morgan saatli bir bombaydı. Ve bu Melek her kimse, ondan nefret etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Kütüphaneye yöneldim. Beklediğimden daha kalabalık ve gürültülüydü. Drag Queen Story Hour sayesinde çocuk bölümü, atıştırma saatindeki bir anaokulunun enerjisine sahipti. Çocuklar ve yetişkinler Cherry Poppa ve Martha Stewhot'ın farklı aileler ve evlat edinme hakkında okuduklarını pür dikkat dinlediler.

Bir görevde olduğumu hatırlamadan önce bütün bir kitap boyunca kaldım ve dinledim.

Olağanüstü kütüphaneci Sloane Walton'ı ikinci katta, yaşlı ama modaya uygun Hinkel McCord ile kitaplarla ilgili bir konuda tartışırken buldum.

Sloane tanıdığım hiçbir kütüphaneciye benzemiyordu. Lavanta rengi platin sarısı saçları olan minyon bir ateşti. Havalı bir genç kız gibi giyinir, güçlendirilmiş bir Jeep Wrangler kullanır ve aylık İçki ve Kitap Happy Hour'larına ev sahipliği yapardı. Anladığım kadarıyla, başarısız Knockemout Halk Kütüphanesi'ni cesaret, kararlılık ve bir dizi hibeyle tek başına toplumun kalbi haline getirmişti.

Onda bana lisedeki hoş, havalı kızları hatırlatan bir şeyler vardı. Ben de bir zamanlar o seçkin kulübün bir üyesiydim.

"Tek söylediğim Octavia Butler'ı bir deneyin. Ve sonra özür çiçekleri ve tekilayla geri dönün çünkü çok yanılıyorsunuz," dedi adama.

Hinkel başını salladı. "Bir deneyeceğim. Ama nefret ettiğim zaman, şu kurutulmuş domatesli ekmeklerden birini getirmen gerekecek."

Sloane elini uzattı. "Anlaştık. İyi tekila. 'Lisedeki şenlik ateşi için ailemin içki dolabından çaldım' tekilasası değil."

Hinkel kurnazca başını salladı ve onun elini sıktı. "Anlaştık."

"Müşterilere hep unlu mamullerle mi rüşvet verirsiniz?" Ben sordum.

Hinkel bana inci gibi beyaz dişlerini gösterdi ve hasır fötr şapkasını çıkardı. "Bayan Lina, söylememin sakıncası yoksa, güzelliğinizle sonbahar yapraklarını utandırılıyorsunuz."

Raftan bir ciltsiz kitap aldım ve onunla kendimi yelpazeledim. "İyi efendim, bir hanımefendinin başını nasıl döndüreceğinizi kesinlikle biliyorsunuz," dedim güneyli bir dilber aksanı takınarak.

Sloane sinirlenmiş gibi yaparak kollarını kavuşturdu. "Affedersiniz Bay McCord. Pazar sabahı flörtünüz olduğumu sanıyordum."

İnce çizgili takım elbisesini ve papyonunu işaret etti. "Hinkel'den herkese yetecek kadar var. Şimdi siz iki güzel hanımefendi için sakıncası yoksa aşağı inip bir ya da iki kraliçeyle flört edeceğim."

Asırlık adamın bir elinde bastonu, diğer elinde kitabı, hızlı adımlarla merdivenlere yönelişini izledik.

"Knockemout onları kesinlikle büyüleyici yetiştiriyor," diye gözlemledim.

Sloane onu takip etmemi işaret ederek, "Kesinlikle öyle," diye onayladı.

Geniş bir konferans odasına girdik ve Sloane doğrudan kuru silme tahtasına yöneldi ve birkaç kaba penis çizimini kaldırmaya başladı.

"Gençler mi?" Tahmin ettim.

Başını salladı ve şımarık at kuyruğunu dans ettirdi. "Kuzey Virginia ürologları. Dün burada üç aylık toplantılarını yaptılar. Hikaye saati bitmeden kanıtları temizleyeyim dedim."

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Sloane bana bir sırtış fırlattı. "NoVaP'ın Ocak ayındaki buluşmasına kadar bekle."

Kafamdaki olasılıkları gözden geçirdim. "Kuzey Virginia proktologları mı?"

"*Her yerde izmarit var.*" Sloane silgiyi bıraktı ve keçeli kalemeleri renklerine göre düzenlemeye başladı. "Sizi bugün benim güzel müesseseme getiren nedir?"

Kendimi işe yarar hale getirdim ve etrafa saçılmış penis merkezli broşürleri geri dönüşüm kutusuna doldurmaya başladım. "Bir ya da iki kitap tavsiyesi arıyorum."

Ve sessizce eklediğim bazı bilgiler.

"Doğru yere geldin. Zehrin nedir? Gerilim mi? Zaman yolculuğu mu? Otobiyografi? Şiir mi? Polisiye? Fantastik? Kişisel gelişim? Sizi utandıracak kadar sıcak küçük kasaba romantizmi mi?"

Dün gece duşta Nash'i düşündüm. Yumruğunun ıslak fayansa çarpması. Boğuk bir yemin. Kendimi biraz sersemlemiş hissettim. "Cinayetlerle ilgili bir şey," diye karar verdim. "Ayrıca, mülkleri araştırmak için kullanabileceğim herhangi bir ilçe veri tabanı var mı?"

"Ziyaretinizi kalıcı hale getirmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedim hemen. "Washington'da yaşayan bir arkadaşım var. Şehir dışına taşınmak ve bir işyeri açmak istiyorlar."

Kötü bir yalandı. Ama Sloane meşgul bir kütüphaneciydi ve buradaki insanlar tuhaftı. Hikâyemde delikler açmakla vakit kaybetmeyecekti.

"Ne tür bir iş?"

Lanet olsun.

"Özel araba garajı mı? Yani, sanırım bir çeşit özel araba garajı."

Sloane gözlüklerini burnuna doğru itti. "Eminim arkadaşınız her zamanki emlak ilan sitelerini nasıl kullanacağını biliyordur."

"O, o, onlar. Ama ya mülk satılık değilse? Cepleri dolu ve reddedilmesi zor teklifler yaptıkları biliniyor."

Teknik olarak o kısım yalan değildi. Aynen öyle.

Meraklı bir bakışla beni kıstırdı. Genelde uygun bir hikâyeye uydurma konusunda çok daha iyiydim. Duştaki Nash olayı beni gerçekten şaşırtmış olmalı. Kendime not: Seni aptal yerine koyan erkeklerden uzak dur.

"Bu durumda, bir ilçe değerlendirme veri tabanını deneyebilirsiniz. Çoğunda mülklerin GIS haritaları, kayıtları ve vergi değerlendirmeleri vardır. Size bağlantıları verebilirim."

YIRMI DAKIKA SONRA, DRAG QUEEN'IN YANINDAN SESSİZCE GEÇMEK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPTIM.

Bir yığın seksi olmayan cinayet romanı, kendine zarar verme eğilimlerini yenme üzerine bir kitap ve üç ilçe emlak veritabanının adlarının yazılı olduğu renkli yapışkan notlarla Story Hour.

Tanıdık bir ses beni durdurduğunda kapıdan çıkıp koridora ulaşmıştım. "Müfettiş Lina Solavita."

Donakaldım, sonra yavaşça topuklu ayakkabılarımın üzerinde döndüm.

Polis merkezinin kapısı arkasından kapanırken geçmişten gelen bir hayalet bana sıırttı. Onu son gördüğümünden beri bıyık bırakmış ve on ya da daha fazla kilo almıştı ama bu ona yakışıyordu.

"Mareşal Nolan Graham. Ne yapıyorsun-" Soruyu tamamlamama gerek yoktu. Bir ABD şerifinin bulunmasını gerektirecek sadece bir yerel dava vardı.

"Bir dava yakaladım." Yığınının en üstündeki romanı aldı ve yapışkan notların altından kapağına baktı. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Beş yıl kadar önce bir hafta sonu ve sen benim kitap zevkimi bildiğini mi sanıyorsun?"

Bana bir sırtış fırlattı. "Ne diyebilirim ki? Unutulmazsın."

Nolan kendini beğenmiş bir baş belasıydı. Ama işinde iyiydi, kadın düşmanı bir aptal değildi ve hafızam beni yanıltmıyorsa, aynı zamanda harika bir dansçıydı.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Bu arada bıyığın da güzelmiş," diye takıldım.

Parmağını ve başparmağını üzerinde gezdirdi. "Daha sonra bir tur atmak ister misin?"

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ iflah olmaz bir göt."

"Buna güven deniyor. Ve memnun kadınlarla yılların deneyimine dayanıyor."

Sırıttım. "Sen en kötüsüsün."

"Evet. Biliyorum. Burada ne halt ediyorsun? Birisi *Mona Lisa*?"

"Şehirde arkadaşlarımı ziyaret ediyorum. Okuduklarımla arayı kapatıyorum." Kitap yığınını elime aldım.

Gözleri kısıldı. "Saçmalık. Sen tatil yapmazsın. Pritzger Sigorta burada ne arıyor?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hadi ama. Eğlendir beni. Podunk'ta bir polis şefinin yanında oturmuş, bir aptalın işi bitirmesini bekliyorum."

"Duncan Hugo'nun tekrar deneyeceğini mi düşünüyorsun? Bu konuda istihbaratınız var mı?"

"Ne kadar da bilgiliyiz değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Burası küçük bir kasaba. Hepimiz iyi bilgilendirildik." "O zaman noktaları birleştirmek için bana ihtiyacınız yok."

"Hadi ama. Hugo babamı etkilemek için bir listeye girmeye çalışıyordu ama başaramadı. Son duyduğumda rüzgâra kapılmıştı. Geri dönüp işi bitirmek için hiçbir nedeni yok."

"Tabii Şef Amnezi aniden vurulma olayını hatırlamazsa. Elimizdeki tek şey hapishanede yatan deli, baş belası, şeytani ikiz eski kız arkadaşının sözleri. Ve on iki yaşındaki bir çocuğun ifadesi. Fiziksel kanıtların hiçbirisi tutmaz. Çalıntı araba. Ruhsatsız silah. Parmak izi yok."

Duncan Hugo, Naomi'nin ikiz kardeşi Tina ile birlikte yalan söyleyerek, hile yaparak ve hırsızlık yaparak Kuzey Virginia'da

Nash'i vurmak gibi korkunç bir hata.

"Peki ya araç kamerası görüntüleri?" Bastırdım.

Nolan omuz silkti. "Hava karanlık. Adamın üzerinde kapüşonlu bir tişört ve eldiven vardı. Profili zar zor seçiliyor. Ama iyi bir avukat onun herhangi biri olduğunu iddia edebilir."

"Hala. Neden seni bebek bakıcılığına gönderdiler? Hugo küçük çaplı biri, değil mi?" Nolan bir kaşını kaldırdı.

"Ohhh. Federaller babamın peşinde."

Anthony Hugo, bölgesi Washington, DC ve Baltimore'u kapsayan bir suç lorduydu. Oğlu çalıntı elektronik eşyalar ve arabalarla uğraşırken, Daddy Dearest haraç, uyuşturucu ve seks kaçakçılığı konusunda çirkin bir üne sahipti.

"Söylemeye yetkim yok," dedi cebindeki bozuk paraları şingirdatarak. "Şimdi dökül bakalım. Hangi güzel küçük hazinenin peşindesin?"

Gülümsemem kedi gibiydi. "Bunu söylemeye yetkim yok."

Nolan elini arkamdaki duvara koydu ve şımarık amigo kızların başındaki lise oyun kurucusu gibi eğildi. "Hadi ama, Lina. Belki birlikte çalışabiliriz?"

Ama neşeli bir amigo değildim. Takım oyuncusu da değildim. "Üzgünüm, Marshal. Tatildeyim. Ve tıpkı iş gibi, onu da yalnız yapıyorum." Böylesi daha güvenliydi.

Başını iki yana salladı. "İyi olanlar her zaman inatla bekârdır."

Onu incelemek için başımı eğdim. Devletin verdiği siyah takım elbisesi ve kravatıyla bölgedeki en iyi İncil satıcısı gibi görünüyordu. "Sen evlenmedin mi?" diye sordum.

Çıplak sol elini kaldırdı. "Almadı."

Kabadayılığının altında bir hüznün kokusu

aldım. "İş mi?" Tahmin ettim.

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Herkes anlaşıma yapamaz."

Ben hallederim. Seyahat. Uzun haftalar süren takıntılar. Bir dava sonuçlandığında yaşanan zafer telaşı. Dışarıdaki herkes bunu kaldıramazdı.

Sempatî ile burnumu kırıştırdım. "İşe yaramadığı için üzgünüm."

"Evet. Ben de öyle. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirsin. Akşam yemeği? İçki? Birkaç blok ötede Honky Tonk diye bir yerde iyi viski olduğunu duydum. Eski günlerin hatırına gidip birkaç kadeh içebiliriz."

Knox'un barına elimde bir silahla girdiğimde vereceği tepkiyi hayal edebiliyorum.

ABD şerifinin yedeğinde. Kardeşi kanun ve düzen hayranıyken, Knox

Kurallar söz konusu olduğunda asi bir çizgisi vardı.

"Hmm." Bir ritme ihtiyacım vardı. Bir plana, bir stratejiye ihtiyacım vardı.

İstasyon kapısının açılması beni bir cevap formüle etmek zorunda kalmaktan kurtardı. Sonra Nash'in yüzündeki çatık kaşlar dilimin tutulmasına neden oldu.

"Kayıp mı oldunuz, Marshal?" Nash sordu. Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı ve üzerine her zamankinden biraz daha fazla güneyle balı serpilmişti. Üniforması koyu gri Knockemout PD gömleği ve taktik pantolonuydu, her ikisi de yıkanmış ve ütülenmiş gibi görünüyordu. Her ikisi *de* Nolan'ın takım elbisesinden elli milyon kat daha seksi görünüyordu.

Lanet olsun sana, ince duş duvarları. Cehenneme kadar yolun var.

Boğazım kurudu ve beynim aptallaştı, Nash'in bir gece önceki alçak iniltisini kafamda tekrarlamaya başladım.

Eğer düşünceli, yaralı Nash seksiyse, patronluk taslayan Şef Morgan külot eriticiydi.

Bakışları önce bana kaydı, sonra tepeden tırnağa dolaştı.

Nolan elini başımın üzerinde tutmaya devam etti ama Nash'e bakabilmek için yana kaydı. "Eski bir dostla hasret gideriyoruz, Şef. Müfettiş Solavita ile tanışma şerefine nail oldunuz mu?"

Şimdi Nolan'a taşaklarına bir diz borçluydum. "Araştırmacı mı?" Nash tekrarladı.

Nolan'a ters bir bakış fırlatmadan önce hızlıca "Sigorta müfettişi," dedim. "Şef Morgan ve ben birbirimizi tanıyoruz."

Genelde baskı altında iyiydim. Hayır. Sadece iyi değil. Baskı altında *harikaydım*. Gerektiğinde sabırlı, zeki ve kurnazdım. Ama Nash'in beni bir görüşme odasına sürükleyip bir saat boyunca bağırarak istemiş gibi sert ve otoriter bir bakış atması kesinlikle dengemi bozuyordu.

Nolan bana göz kırparak, "Sanırım seninle birbirimizi tanıdığımız kadar iyi tanımıyoruz," dedi.

"Ciddi misin?" Ben talep ettim. "Aş artık bunu."

Nash gözlerini benden ayırmadan, "Angel ve ben çok yakınız," dedi.

Melek mi? Nash'in duş fantezisindeki Melek *ben miydim*? Beynim gece dinlediklerimin grafiksel bir tekrarını başlattı. Kendimi zihinsel olarak silkeledim ve bu bilgiyle daha sonra ilgilenmeye karar verdim.

"Bir duvarı paylaşıyoruz," dedim, neden açıklama ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. Nolan'la olan geçmişim Nash'i ilgilendirmezdi. Nash ile şimdiki zamanım

Nolan'a ait değil.

Nash, "Dn aynı banyoyu paylaştık," dedi.

Çenem düştü ve içimden akordeonun ezilmesine benzer bir ses çıktı.

İki adam da bana baktı. Sert bir sesle ağzımı kapattım.

Nolan'ın taşaklarına diz çökecek ve Nash'i merdivenlerden aşağı itecektim, karar verdim.

Nolan topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ve bundan keyif alıyormuş gibi görünürken, "O her zaman kolluk kuvvetlerine bayılırdı," dedi.

Öfkeden kuduruyordum ama iki testosteronlu aptala **h a d d i n i b i l d i r e m e d e n** kütüphanenin kapısı açıldı. Nash tutmak için hamle yaptı.

"Hanımefendi," dedi Cherry Poppa'ya çıkarken.

"Büyüleyici," diye mırıldandı.

Nolan eğildi.

Drag queen kapıya doğru yönelirken, "Burası kesinlikle nefis," diye gözlemledi.

Güzel drag queen'i dışarıda takip etmeden önce koridoru tıkayan aptallara, "Bu çok *eğlenceliydi*," diye homurdandım.

"Kimse sana sidik yarışının ortasında durmakla ilgili ne söylemiyor biliyor musun?" Cherry sarı buklelerini savurarak bana şöyle dedi.

"O da ne?" Ben sordum.

"Sonunda çiş gibi kokan sensin."

YEDİ

KURU KURUYA SEVİŞMİYORDUK.

Lina

I Arabama binip akşam yemeği için Knox ve Naomi'nin evine doğru yola çıktığımda hala oldukça sinirliydim. Elbette. Hangi kadın kendisi için kavga eden iki erkekle ilgili fanteziler kurmamıştır ki? Ama kavga aslında bir yetki alanı sidik yarışı olduğunda ve ben sadece bir piyon.

Gaz pedalına biraz dokununca, güçlü Charger'ım açık yolda kükreyerek ilerlemeye başladı. Büyük motorları ve hızlı arabaları severdim. Açık yol ve bir V8'in gürültüsü beni özgür hissettiriyordu.

Hız sınırının dokuz mil üzerindeki alışılmış hızıma geri döndüm. Biraz eğlenmek için yeterli ama bir polisin beni kenara çekmesi için çok fazla güçlük.

Ses sisteminden öfkeli, havalı bir kadın müziği yükseliyor ve rüzgâr saçlarımı savuruyordu.

Çok geçmeden, ormanın içinden geçen çakıllı yola dönüş yapmak için yavaşladım. Bir yanım devam etmek istiyordu. Hızlı sürmek ve biriken tüm hayal kırıklıkları pencereden uçup gidene kadar yüksek sesle şarkı söylemek.

Ama ne kadar kızgın olsam da, ülke çapında bir yolculuk muhtemelen kafamı toparlamak için yeterli olmayacaktı.

Ben de sinir bozucu, sorumluluk sahibi bir şey yaptım ve dönüşe geçtim.

Kızgınlığıma rağmen sonbaharın sergilediği gösteriyi takdir edebiliyordum. Orman renklerle canlıydı. Kırmızı, altın sarısı ve turuncu yapraklar dallara yapışıyor ve yağmur gibi yağarak araba yolunu kaplıyordu. Sonbaharla ilgili karmaşık duygularım vardı. Bir zamanlar arkadaşlarla yeniden bir araya gelmeyi ve yeni maceralara atılmayı temsil eden sonbahar, artık her ikisini de kaçırmak anlamına geliyordu.

Carrie Underwood anahtarlarını eski sevgilisinin kamyonetinin yanına sokarken, "Dostum, bu gece çok şirretim," diye homurdandım.

Teybin sesini kısıtım ve ağaçların arasından gelen derenin fısıltısının arabayı doldurmasına izin verdim.

Knox ve Naomi'nin evi bir sonraki dönemeçte görüldü. Ormanın bir parçasıymış gibi ağaçların arasına sıkışmış ahşap ve camların arasında yayılıyordu. Naomi'nin cipinin arkasına yanaştım ve oturup düşünmeye başlamadan önce arabadan indim. Ne kadar erken binersem, o kadar erken inip eve gidebilir ve yalnız başıma şirretlik yapabilirdim.

Az büyüyen çalıların ve mevsim sonu çiçeklerinin arasından kıvrıla kıvrıla ön verandanın geniş basamaklarına çıkan taş yürüyüş yoluna yöneldim. Çimenlerin üzerinde bir çocuk bisikleti ve sallanan sandalyelerin üzerinde çizgili minderler vardı. Sundurmanın kırımlarından saksı eğrelti otları sarkıyordu. Üçlü bir el-Oyulmuş jack-o'-lantern'ler ön kapının hemen dışında kümelenmişti.

Knox'un balkabağının kendi iç organlarını kusan korkunç hortlak olduğuna bahse girmeye hazırdım. Naomi'ninki özenle oyulmuş, dişlek gülümseyen balkabağı olacaktı. Waylay'inki ise sabırsız, pürüzlü, orantısız ve korkunç kaşlara sahip olardı.

Her yer "aile" diye bağırıyordu. Sonsuza dek tanıyacağım Knox'u düşündüğümde bu hem tatlı hem de eğlenceliydi.

Paravan kapının arkasından heyecanlı bir uluma geldi ve hemen ardından bir havlama ve havlama kakofonisi başladı. Her şekil ve büyüklükteki köpekler verandaya ve merdivenlerden aşağı döküldü, dostça bir çılgınlık içinde üzerime üşüştiler.

Onları selamlamak için eğildim.

Knox'un büyükannesinin köpekleri Kitty adında minyon, tek gözlü bir pitbull ve Randy adında ele avuca sığmaz bir beagle idi. Naomi'nin şu anda arazideki kulübede ikamet eden anne ve babası, kurtarılmış bir Heinz 57 olan ve ayakları olan pasaklı bir tuğlayı andıran köpekleri Beeper'ı da yanlarında getirmişlerdi.

Knox'un köpeği, Waylon adında tıknaz bir basset hound, ilgiden payına düşeni almak için tombul ön patilerini kalçalarımın üzerine koydu.

"Waylon! Kesin şunu," diye bağırdı Knox ön verandadan, paravan kapıyı iterek açarken. Omzuna atılmış bir bulaşık havlusu, elinde bir çift ızgara maşası ve yakışıklı yüzünde gülümsemeye yakın bir şey vardı.

"Bana söylediğin gibi masayı kuruyorum!" diye içeriden on iki yaşındaki bir çocuğun mağdur çığlığı geldi.

"*Waylon, Waylay* değil," diye bağırdı Knox.

"Peki, neden öyle demedin?" Waylay böğürdü.

Sırtım.

"Aile hayatı seninle aynı fikirde," dedim köpeklerin arasından ön verandaya doğru yürürken.

Başını iki yana salladı. "Dün gece bir saatimi altıncı sınıf matematiğini googlelayarak geçirdim ve bir hafta boyunca kadınların çiçek aranjmanları üzerine ileri geri konuşmalarını dinledim." Evden bir kahkaha korusu yükseldi. "Burası hiç sessiz değil. Her zaman her yerde insanlar var."

Orada durmuş şikayet ediyor olabilirdi ama Knox Morgan'ın hiç olmadığı kadar mutlu olduğu gün gibi ortadaydı.

"Bunlardan birini hak ediyorsun gibi görünüyor," dedim, getirdiğim altılı paketi kaldırarak.

"Biri bizi bulup kurutucu havalandırmasını tamir etmemi ya da başka bir 'komik TikTok' izlememi istemeden önce arka bahçede içelim," dedi. Maşayı arka cebine soktu, iki bira aldı ve üstlerini verandanın korkuluklarına dayadı. Bir tanesini bana uzattı. "Kaçmak için son şansın," diye teklif etti.

"Evcil Knox gösterisini hiçbir şey için kaçırmıyorum," dedim ona.

Homurdandı. "Evcilleştirilmiş mi?"

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Sana yakışıyor."

Kollarını verandanın korkuluklarına dayadı. "Ne yapar?"

Şişemin ağzını ön kapıya doğru tuttum. "İçerideki o iki hanımın sana ihtiyacı vardı. Sen öne çıktın ve şimdi üçünüz o kadar mutlusunuz ki geri kalanımız sana doğrudan bakamıyor."

"Sence mutlular m₁?" Knox sordu.

Evin içinden bir kahkaha patlaması daha geldi. Köpekler yeni bir macera arayışı içinde burunlarını yere dayayarak avluda koşuşturmaya başladılar.

"Olumlu," dedim.

Boğazını temizledi. "Sana sormak istediğim bir şey var ve bunu büyük bir mesele haline getirmeni istemiyorum."

"İlgimi çekti."

"Sağdıç falan olmanı istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Ben mi?" Shirley teyzemin Janey teyzemle düğünü dışında -sekiz yaşındaki gökkuşağı parıltılı peri rolümü çok iyi oynamıştım- hiç gelin partisinin bir parçası olmamıştım. Kimseye sorulacak kadar yakın olmamıştım.

"Naomi Sloane, Stef, Fi ve Way'i istiyor. Bende Nash, Luce ve Jer var. En azından onlara söylediğimde söyleyeceğim. Ve sana."

Nash. Kardeşinin adını anmak bile beni şirretliğe sürüklemişti. Ama bu şirretlik göğsümdeki parlak bir ışıltıyla bastırıldı. "Smokin giymemi ister misin?"

"Bira lekeli eşofman giymen umurumda değil. Gerçi Daisy'nin bazı fikirleri olacağından eminim. Sadece orada ol." Birasından bir yudum aldı. "Ve her şeyi berbat etmeme izin verme."

Sırıttım. "Sağdıcınız olmaktan onur duyarım... kişi?"

"Naomi sana sağdıç diyor ama ben bunu herkesin içinde söylemem. Stef bir nedime ve ben de bunu söylüyorum."

Avlunun üzerine çöken alacakaranlığa ikimiz de sırtarak baktık.

"Sorduğun için teşekkürler," dedim sonunda. "Sormamış olsan da."

"İnsanlara ne istediğinizi sormak yerine söylerseniz, istediğinizi alma olasılığınız daha yüksektir" dedi.

"Evcil filozof Knox."

"Kapa çeneni yoksa sana mandalina rengi tafta giydiririm." "Bu iki kelimeyi de bilmene şaşırdım."

"Düğün üç hafta içinde. Bütün kelimeleri öğreniyorum."

"Üç hafta mı?"

Sırıttı tembelceydi. "Sanki hayatım boyunca Daze ve Way'i beklemişim gibi hissediyorum. Onları ikna edebilsem bu gece adliyeye giderdim."

"O zamana kadar hâlâ şehirde olmazsam, bunun için geri geleceğim," diye söz verdim. Başını salladı. "Adil bir uyarı. Bir ton kucaklaşma olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Ben yokum."

Fiziksel sevgi, kablolu yayın şirketinde bekletilmek ile kanal tedavisi olmak arasında bir yerdeydi. Hayatımda vücudumun kendimden çok sağlık personeline ait olduğu bir dönem olmuştu. O zamandan beri, ben olmadığım sürece sürpriz dokunuşlardan kaçınmayı tercih ediyordum.

kışkırtıyor. Bu da Adlandırılmayan'a verdiğim tepkiyi daha da kafa karıştırıcı hale getirdi.

"Zaten bir çözümüm var," dedi. "Programa adınızdan sonra *sarılmayan yazacağım.*"

Farlar şeridi kaplayan ağaçları kestiğinde hâlâ gülüyordum. Nash'in kamyoneti, mavi bir Nissan, arabamın yanındaki yola girdi.

Öfke, müfettiş olayıyla ilgili sorgulama çizgisini zorlayacağı endişesiyle birlikte tenimde kıvılcımlandı. Bunu etrafa yaymasına ihtiyacım yoktu.

"Geleceğini bilmiyordum," dedim.

Knox bana yan gözle baktı. "Kardeşimle bir sorunun mu var?"

"Evet, aslında var. Benim bir sorunun olmasıyla ilgili bir sorunun mu var?"

Dudakları kıvrıldı. "Hayır. Benden başka birinin daha ona kızmasının zamanı geldi. Sadece düğünü mahvetmesine izin verme, yoksa Naomi üzülür. Ve Naomi'yi benden başka kimse üzemez."

Köpekler hevesle aracın etrafını sardı.

Isınmış bakışlarım ön camdan Nash'in soğuk bakışlarıyla buluştu. Arabadan inme fikrinden pek memnun görünmüyordu. *Güzeldi.*

"Sanırım içeri gireceğim. Bakalım yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye karar verdim. Knox bana maşayı üçüncü birayla takas etti. "Lou henüz etrafta dolaşmaya başlamadıysa ızgaradaki tavuğu kontrol et," dedi
ve sonra

Kardeşinin yönlendirmesiyle.

Tavuğu kontrol edeyim mi? Kümes hayvanlarını pişirme konusundaki bilgim restoranlarda tabağıma gelenlerle sınırlıydı. Kendimi içeri bıraktım ve gürültüyü takip ettim.

Ev çok güzeldi, sağlam ve rustikti ama insanın oturup ayaklarını uzatıp kaosun tadını çıkarmasını sağlayacak ev dokunuşları da vardı.

Birkaç nesil öncesine ait aile fotoğrafları duvarları süslüyor ve renkli kilimler yaralı parke zeminleri yumuşatıyordu.

Gürültünün ve insanların çoğunu mutfakta buldum. Knox ve Nash'in büyükannesi Liza J -evin sokağın aşağısındaki kulübeye taşınmadan önceki sakini- Naomi'nin annesi Amanda'yı bir şarküteri tahtası hazırlarken denetliyordu.

Naomi'nin babası Lou, neyse ki çoktan güverteye çıkmış, ızgaranın kapağının altına bakıyor ve kendi maşasıyla tavuğu dürtüyordu.

Naomi ve en iyi arkadaşı, güzel ve modaya uygun Stefan Liao, o şarap açarken ve o da ocakta harika kokan bir şeyi karıştırırken tartışıyorlardı.

Naomi sanki başından beri oradaymışım gibi, "Söyle ona, Lina," dedi.

"Kime ne söyleyeceksin?" Altılı paketin geri kalanı ve Waylay'ın dış çürüten iki litrelik sodası için buzdolabında bir yer bularak sordum.

"Stef'e Jeremiah'ya çıkma teklif etmesi gerektiğini söyle," dedi.

Jeremiah Knox'un Whiskey Clipper'daki ortağıydı, evimin altındaki berber dükkânı/salon. Bu kasabadaki tüm bekâr erkekler gibi o da *gerçekten* çok yakışıklıydı.

Stef, "Witty kendini beğenmiş, neredeyse evli bir hanımefendi gibi davranarak tüm arkadaşlarını eşleştirmeye çalışıyor ki onlar da kendini beğenmiş, neredeyse evli birer ahmak olsunlar," diye yakındı. Kaşmir ve kadife giymişti ve bir erkek moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

"Kendini beğenmiş, neredeyse evli bir ahmak mı olmak *istiyorsun*?" Ona sordum.

"Resmi olarak bu şehirde yaşamıyorum bile," dedi, Şiraz'dan bir damla bile dökmeden kollarını anlamlı bir şekilde sallayarak. "Bir ahmak olmak isteyip istemediğimi nereden bileyim?"

"Harika. Küfür kavanozu için üç dolar daha," diye yakındı Waylay yemek odasından yüksek sesle.

"Hesabıma yaz," diye bağırdı Stef.

Küfür kavanozu mutfak tezgahının üzerinde duran galon büyüklüğünde bir turşu kavanozuydu. Knox'un renkli kelime dağarcığı sayesinde her zaman dolarlarla dolup taşardı. Para taze ürün almaya gidiyordu. Naomi'nin Waylay'i dört harfli sözcüklerden vazgeçirebilmesinin tek yolu, aileyi boğazına kadar salataya batırmaktı.

"Lütfen," diye alay etti Naomi. "Knockemout'ta New York'taki evinde *ya da* ailenle geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyorsun. Sadece köpek kaosunu sevdiğin için burada olmadığını biliyorum."

İşaret üzerine dört köpek de mutfığa koştu ve tam Waylay'ın görüldüğü sırada yemek odasının kapısından içeri daldı. Waylay yollarından çekildi, bu da onları daha da heyecanlandırmayı başardı.

"Dışarı!" Amanda bağırarak güvertenin kapısını açtı ve kürk bulanıklığını dışarı itti.

Waylay mutfığa girdi ve şarküteri tabağından gizlice bir parça sucuk aldı. "Masa hazır," dedi.

Naomi gözlerini kıstı, sebze tepsisinden bir parça brokoli kopardı ve yeğeninin ağzına tıktı.

Waylay cesur bir mücadele verdi, ancak kararlı teyzesi boğucu bir kucaklamayla kazandı.

"Neden yeşil şeylere bu kadar takıntılısın Naomi Teyze?" Waylay inledi.

Naomi onun saçlarını karıştırarak, "Senin sağlığın ve sıhhatin konusunda takıntılıyım," dedi.

Waylay gözlerini devirdi. "Çok tuhafsın."

"Seni sevdiğim için tuhafım."

Waylay, "Jeremiah'ya çıkma teklif edemeyecek kadar korkak olduğu için Stef Amca'yı kızartmaya geri dönelim," diye önerdi.

"İyi fikir," diye kabul etti Naomi.

Liza J, Waylay'e bir dilim salam uzatırken Stef'i, "Böyle bir çocuk uzun süre bekâr kalmaz," diye uyardı.

"Çok yakışıklı," diye onayladı Amanda.

Herkes dönüp beklentiyle bana baktı. "Muhteşem biri," diye kabul ettim. "Ama sadece ilişkilerden ve tek eşlilikten hoşlanıyorsanız."

"Ki öyle değilim," diye ısrar etti Stef.

"Knox da öyle," diye belirttim. "Ama şimdi ona bir bakın. Mide bulandırıcı derecede mutlu."

Naomi kolunu omzuma doladı ve beklenmedik dokunuş karşısında irkildiğimi zar zor gizleyebildim. Parmağındaki nişan yüzüğü ışıktaki parlıyordu. "Gördün mü Stef? Sen de mide bulandırıcı bir şekilde mutlu olabilirsin."

"Sanırım sadece hasta olmayı tercih ederim."

Naomi'nin şefkatli kucağından sıyrıldım ve et tepsisine yöneldim.

Waylay, Naomi bakmazken çaldığı bir salamı ağzına tıktı. Annemin sesini neredeyse kafamın içinde duyuyordum.

"Hala işlenmiş etlerden uzak duruyorsun, değil mi Lina?"

"Bu durumdayken alkol almanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musunuz?"

Biramdan meydan okurcasına bir yudum aldım, Waylay'ın yanına sokuldum ve bir parça halka sucuk seçtim.

"Ne yani? Ben seksi ve geyim, bu yüzden seksi ve biseksüel berberle çıkmam kaçınılmaz bir sonuç mu? Geyler ve biseksüellerin gey ve biseksüel olmaktan daha fazla ortak noktası olmalı," diye burnunu çekti Stef.

"Erimiş dondurma gibi bir sesi olan, kıyafetlerinizi yırtıp alışveriş listesini okumasını dinlemek isteyeceğiniz, gezegendeki en çekici adam olduğunu söylediğini sanıyordum." Naomi düşüncelere daldı.

"Ayrıca fitness modelleriyle çıkmaktan bıktığın için onun küçük işletme girişimciliğinin ilgi çekici olduğunu söylememiş miydin?" Amanda ekledi.

"İkiniz de lüks moda markalarının, Luke Bryan'ın ve çevre dostu enerji çözümlerinin büyük hayranları değil misiniz?" Dürttüm.

"Hepinizden nefret ediyorum."

"Onunla biseksüel olduğu için çıkma Stef. Onunla çık çünkü o senin için mükemmel biri," dedi Naomi.

Knox ve Nash içeri girdi, ikisi de belli belirsiz kızgın görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, birbirleriyle konuştuktan sonra genellikle böyle görünüyorlardı. Nash de yorgun görünüyordu. Kot pantolonu ve fanilasıyla da seksi.

Lanet olsun. Onu artık çekici bulmadığımı unutmuşum.

Nolan'la beni küçük düşürmek için elinden geleni yaptığı gerçeğine odaklandım ve içimdeki kadın öfkesini kucakladım.

Bir elinde bira vardı ve diğer elinde de titreyen Piper'ı tutuyordu. Piper balkabağı desenli gülünç bir kazak giymişti. İkisi de sanki dünyada olmak isteyecekleri son yer burasıymış gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar," dedi odadakilere, ama o mavi gözler bana dikildi.

Ona ters ters baktım. O da bana ters ters baktı.

Kadınlar Piper'a daha iyi bakabilmek için Nash'e hücum edince yeni bir kargaşa dalgası patlak verdi. Knox aralarından sıyrıldı ve Naomi'yi yanağından öptükten sonra et tepsisine doğru ilerledi.

Naomi köpeği nazikçe selamlayarak, "Merhaba güzel kız," dedi. "Süveterini beğendim."

"Kim bu küçük tatlı şey?" Amanda, Piper'ın başını nazikçe okşayarak mırıldandı.

Dışarıdaki köpekler, potansiyel yeni bir arkadaş sezerek burunlarını güverte kapısına dayadılar ve acınası bir şekilde inlediler.

"Bu Piper. Dün kasabanın dışında bir rögarda buldum. Kim onu evlat edinmek ister?" Nash hâlâ sinirli bir şekilde bana bakıyordu.

Onu görmezden geldim.

Stef *senin bilmediğin bir şey biliyorum* tonunda, "Yaptığın şey bu gibi görünmüyordu," dedi.

Nash ve ben bakışlarımızı ona doğru çevirdik.

Stef şeytanca sırttı. "Üzgünüm çocuklar. Birini otobüsün altına atmak zorundasınız yoksa asla devam edemezler."

"Ne yapıyor gibi görünüyorlardı?" Liza J talep etti. "Uzlaşma pozisyonu göz önüne alındığında-"

"Neden bu hikâyeyi sonraya saklamıyoruz?" Naomi yüksek sesle Waylay'e doğru baktı.

"Ne yapıyordun?" Knox kulak kabartarak sordu.

"Sen-bilirsin-ne eksikliğin halüsinasyon görmene neden olmasından endişeleniyorum, Stef. Belki de Jeremiah'ya çıkma teklif etmelisin," diye önerdim.

"Touché, Legs. Touché," dedi.

Nash bizi görmezden geldi ve titreyen köpeği yere bıraktı. Bacaklarının arkasına saklanmaya çalıştı, sonra botlarının etrafından bakınca beni fark etti.

Ona el salladım ve o da bana doğru belli belirsiz bir adım attı. Eğildim ve önümdeki zemini sıvazladım.

Piper, Nash'in botlarının arkasından yavaşça çıktı ve sonra bana doğru çılınca bir koşu yaptı.

Onu kucağıma aldım ve dil banyosuna teslim ettim. "Eskisinden çok daha iyi kokuyorsun," dedim ona.

"Ayy! Senden hoşlanıyor," diye gözlemledi Naomi.

Amanda, "Şu uzlaşma pozisyonuna geri dönelim," diye önerdi.

Stef boş şarap kadehini doldurdu, Liza J ona el salladı. "Dün sabah erkenden kasabaya dönüyordum ve yolun kenarında ne gördüm?"

Knox elleriyle Waylay'e kulak kabarttı.

"Bir ayı mı?" Liza J tahmin etti.

"Daha da iyisi. Knockemout'un polis şefini Bayan Solavita'nın kıvrımlı poposunun arkasında, çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerinde 'itme pozisyonunda' gördüm."

Nash ön kapıya doğru koşmayı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Ne oluyor lan?" Knox tersledi.

İçimi çektim. "Ciddi misin Stef? İtmek diyorsun ama göt mü diyorsun?" Waylay bilgili bir şekilde, "İtmek küfür değildir," dedi. Naomi Knox'a, "Hey! Kulaklarını daha sert çek," diye talimat verdi.

Kızı etrafında döndürerek ve onu baş hizasında bir ayı sarılmasıyla sararak buna uydu.

"Nefes alamıyorum!" Çığlığı Knox'un göğsü tarafından boğuldu.

Knox, "Hâlâ şikâyet ediyorsan edebilirsin," diye ısrar etti.

"Aptal kasların burnumu kırıyor!" Waylay sızlandı. Knox onu serbest bıraktı ve saçlarını karıştırdı.

"Waylay, neden gidip büyükbabanın tavukla ne yaptığına bakmıyorsun?" Naomi önerdi.

"İğrenç yetişkin meselelerini konuşabilmek için beni gönderiyorsun."

"Evet," dedi Stef. "Şimdi buradan çık da iğrenç şeylere geçelim."

Knox elini Waylay'ın başının üstüne koydu ve onu arka kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi evlat. İkimizin de bunu duymasına gerek yok." Birlikte güverteye çıktılar ve kapıyı kapattılar.

Amanda, "İticiliğe geri dönelim," diye ısrar etti. Bir bar taburesinin üzerine zıpladı ve küçük bir salınım yaptı.

"İyi bir yardımsever olarak arabayı kenara çektim," diye devam etti Stef. "Bugünlerde buna böyle mi diyorlar?" Nash kuru bir sesle cevap verdi.

"Yardım teklif ettim ama pembe yanaklı Lina kuru seks konusunda yardıma ihtiyaçları olmadığını söyledi."

"Kuru kuruya sevişmiyorduk!" Israr ettim.

"Eminim bu yüzden tutuklanabilirsin," diye düşündü Liza J biraz da gururla.

Sebze tepsisinden Stef'e bir havuç fırlattım ve havuç alnından sekti.

"Ow!"

"Tamamen giyiniktik ve bir köpeği -bu köpeği- rögar dan çıkarıyorduk, salak." Piper'ı *Lion King tarzı* kalabalığa doğru kaldırdım.

"Bu arada, kurtarma ekibi ona bir yuva bulana kadar ona kim bakacak?" Nash sordu.

"Bir köpek kurtarma hikâyesinin beni hayal kırıklığına uğratacağını hiç düşünmemiştim," diye açıkladı Amanda bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Stef'in korkaklığına geri dönelim," diye önerdim.

Bir parça karnabahar yanağımdan sekip yere düştü. Lou kapıyı açtı ve köpek seli içeri daldı. Liza J'nin pitbulu,

Kitty, poposunu ayaklarımın dibine bıraktı ve kucağımdaki balkabağından terlemiş köpeğe baktı. Waylon yerdeki karnabaharı yalayıp yutarken, Beeper da Lou'nun ayaklarının dibinde dans ediyordu.

"Tavuk hazır," diye duyurdu. "Ne kaçırdım?" "Hiçbir şey," dedi Nash ve ben birlikte.

YEŞİL FASULYE VE YALANLAR

Nash

DMorgan ailesinin bir araya gelmesi ne kadar kaotikse, içerisi de o kadar kaotikti. Ama bir zamanlar eğlenceli bulduğum şey artık düpedüz yorucuydu.

Arka planda çalan country müzik eşliğinde geniş masada ileri geri konuşmalar geçti. Bırakın katılmayı, enerjim olsa bile yetişemeyeceğim kadar hızlı ilerliyordu ki enerjim yoktu. Bütün günümü karakolda geçirmiştım ve beni kızdırmaktan büyük keyif alıyor gibi görünen bir ABD şerifinin gölgesindeydim.

Çok yorgundum. Ama buraya gelmemin tek bir nedeni vardı, o da Lina "Sigorta Çok Sıkıcı" Solavita'dan cevap almaktı. Bana ve aileme yalan söylemişti ve ben bunun nedenini öğrenecektim.

Eşlik etmesi için Piper'ı da yanımda getirmiştım. Köpek de en az benim kadar yorgun görünüyordu. Köşedeki köpek yatağında Kitty'ye sarılmış küçük bir topun içinde sızmıştı. Köpek tayfasının geri kalanı partiye katılamayacak kadar hopyaydı ve dışarıya sürülmüşlerdi.

Yiyecekler uzatıldı ve içecekler dolduruldu, bazen sorulmadan bile. Ben tek biramla yetiniyor ve kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar yemeye kendimi zorluyordum. Biz Morganlar duygulardan bahsetme konusunda oldukça kötüydük, bu da ağabeyim ve büyükannem tarafından serbest bırakılacağım anlamına geliyordu. Ama Naomi ve ailesi, bir sorunu tespit edip onu çözmek için ellerinden geleni yaparken ölene kadar konuşacak türdendi.

Hastaneden taburcu edildiğimde temiz bir daire, yeni çamaşırlar ve yemeklerle dolu bir buzdolabıyla karşılaşmışım. Witts'ler sadece Knox ve Waylay'i değil, beni de evlat edindiklerini açıkça belirtmişlerdi.

Morgan ailesinin işlevsizliğinin rahatlığıyla geçen bir ömürden sonra, bu biraz rahatsız edici olmaktan da öteydi.

Masanın yarısı kaçırdığım bir şey için kahkahalarla patladı. Ani oluşu beni ürküttü. Görünüşe göre Piper'ı da. Endişeli bir havlama sesi çıkardı. Kitty hiç şaşırmadan koca kafasını Piper'ın vücuduna koydu ve saniyeler içinde ikisi de yeniden uykuya daldı.

Bu eski evin çocukluğumdan beri gördüğünden daha fazla hayat vardı, üstesinden gelebileceğimden daha fazla. Yapmayı öğrendiğim şeyi yapmaya, yoluma beyaz parmaklarla devam etmeye hazırdım. Ama Lina'nın sol tarafındaki varlığı, artık göğsümde tam zamanlı olarak yaşayan boşluğun ortasında düğümlenen bir duygu karmaşası yarattı. Anlam veremediğim o çekim duygusu hâlâ oradaydı ve Nolan denen pisliğe birkaç yumruk atmak için onu kullandığım için bir parça suçluluk duyuyordum. Ama her şeyden çok kızgındım.

İşi söz konusu olduğunda herkesi kasıtlı olarak yanlış yönlendirmişti. Ve bu benim için bir yalan kadar iyiydi. Yalanlara ve yalancılara tahammül edemezdim.

Bu sabahki görüşmemiz beni sorularla baş başa bıraktı.

Evrak işleriyle uğraşmak ve Bacon Ahırları'nın baş belası kaçak atlarından birinin İkinci Cadde'ye sıçıktan sonra yakalanması için Hayvan Kontrol'e yardım etmek arasında biraz araştırma yapmışım.

Ama yemek masası sorgulamaya başlamak için uygun bir yer değildi. Bu yüzden zamanımı bekledim ve ona doğru bakışlarımı sınırlandırmaya çalıştım.

Dar bir kot pantolon ve bir bulut kadar yumuşak görünen gri bir hırka giymişti. Elimi uzatıp ona dokunmak, yüzümü kumaşa sürtmek istiyordum. O-

Tamam, sürüngen. Kendine gel. Depresyondasın ve sinirlisin. Kazak koklayan bir sapık değil.

Kendimi sisten sıyırdım ve sohbete katılmak için zayıf bir girişimde bulundum.

"Lou, golf oyunu nasıl gidiyor?" diye sordum.

Sağ tarafımda, Amanda beni masanın altından tekmeledi. Naomi yemekte içtiği kahvede boğuldu.

Lou masanın dibinden çatalını bana doğrulttu. "Sana söyleyeyim. Dokuzuncu deliğin üçte bir olmasına imkan yok."

"Ve şimdi hepimiz acı çekmek zorundayız," diye fısıldadı Amanda, kocası yeşil sahadaki denemeleri ve sıkıntıları hakkında konuşmaya başladığında.

Lou hepimize Dokuzuncu Deliğin neden yanlış etiketlendiğinin en önemli on nedenini anlatırken dikkatimi Lina'dan uzaklaştırmak için çaba sarf ettim.

Piper, bir gece önce beni iki kez uyandıran o garip burun ısığını horlayarak çıkarıyordu. Kuyruğunun ucu sanki mutlu rüyalar görüyormuş gibi bir iki kez sallanıyordu. En azından sadece kafamın içinde yaşayan diğer sese uyanmaktan daha iyiydi.

Knox elini Naomi'nin ensesine götürüp kulağına bir şeyler fısıldarken Naomi'nin gözleri parlıyordu. Waylay, peçetesine iki yeşil fasulye koymadan önce gardiyanlarının meşgul olduğundan emin olana kadar bekledi. Beni bakarken yakaladı ve masum numarası yaptı.

Camın diğer tarafına gece çökmüş, orman ve dere gözden kaybolmuştu. İçeride ışıklar kısıktı ve mumların titremesi ortamı daha da sıcak kılıyordu.

"Tavuğu uzat, Nash," diye seslendi Liza J masanın başından. Tabağı aldım ve soluma doğru kaydardım. Lina'nın parmakları benimkilere dolandı ve neredeyse tabağı düşürüyorduk.

Gözlerimiz buluştu. O soğuk kahverengi gözlerde, büyük olasılıkla o sabahki karşılaşmamızdan kalma bir öfke kıvılcımı vardı. Ama genel olarak bakıldığında, benim kızmak için ondan daha fazla nedenim vardı.

Makyaj yapmış ve saçını farklı şekillendirmişti. Bana düşündürdüğü şey sinirli pixie idi. Küpeleri, kulak memelerinden çapkınca sarkan minik çanlardı. Her güldüğünde şingirdiyorlardı. Ama şu anda gülmüyordu.

"Bugünlerde olsa iyi olurdu," dedi Liza J sert bir ifadeyle.

Tavuğu yere düşürmeden tabağı uzatmayı başardım. Parmaklarım onun dokunuşuyla sıcacık olmuştu ve bu sıcaklığı korumak için elimi kucağımda yumruk haline getirdim.

"Yüzün bok gibi görünüyor," diye açıkladı Knox bana. "Knox!" Naomi sinirli bir şekilde, "Knox!" dedi.

"Ne? Eğer sakal bırakacaksan, lanet olası bir sakal bırak ya da randevu alıp lanet olası sandalyeme oturma nezaketini göster. Her iki durumda da, söz ver. Yarım yamalak bir kirli sakalla şehirde dolaşma.

yüzünün üzerinde. Bu Whiskey Clipper için kötü bir reklam," diye yakındı kardeşim.

Waylay başını ellerinin arasına aldı ve bir kavanoz ile sebzeler hakkında bir şeyler mırıldandı.

Elimi çeneme sürttüm. Yine tıraş olmayı unutmuştum.

"Biraz daha taze fasulye al, Nash," diye ısrar etti Amanda sağ tarafımda, henüz dokunmadığım fasulyenin üzerine bir kepçe boşaltarak.

Waylay masanın karşısından gözüme takıldı. "Bu aile yeşil şeylere takıntılı."

Ağzım bir karış açık kaldı. Kötü bir etkiyle geçen kısa bir ömrün ardından çocuk hâlâ tüm bu "aile" olayına alışmaya çalışıyordu.

"Waylay, Knox ve Nash'e sormak istediğin bir şey yok mu?" Naomi sordu.

Waylay bir an için tabağına baktı ve sonra küçük bir kızgınlıkla omuz silkti. "Bu sadece aptalca bir şey. Bunu yapmak zorunda değilsiniz." Çatalıyla bir taze fasulye mızraklama ve mümkün olan en küçük ısırtığı aldığı anda yüzünü buruşturma gösterisi yaptı.

"Şaşırabilirsin. Aptalca şeyleri severiz," dedim ona.

"TikTok'ta babaların kızlarının kendilerine makyaj yapmasına izin verdiği bir Kız Baba yarışması var. Ve tırnaklarını boyamalarına. Bazıları da saçlarını yapıyor" diye başladı.

Knox ve ben donmuş bir dehşet bakışını paylaştık. Yapacaktık.

Her saniyesinden nefret ederdik. Ama Waylay bizi isteseydi bunu yapardık.

için.

Knox yutkundu. "Tamam. Ve?" O Sesli gibi
o oldu olmak

Boğulmuş.

Naomi iç çekti. "Waylay Witt!"

Kızın sırtışı şeytaniydi. "Ne? Ben sadece onları daha kötü bir şeyle hazırlıyordum, böylece gerçekten yapmalarını istediğim şeye evet diyeceklerdi."

Ruj ve takma kirpik tehdidi ortadan kalkınca rahatladım.

Knox sandalyesinde geriye doğru sallandı ve gözlerini tavana çevirdi.

"On altı yaşında onunla ne yapacağım ben?"

"Oh adamım!" Waylay inledi.

"Kavanoz!" Stef söyledi.

"Eğer her cümlede f-bombası yapmayı bırakırsan, belki de lanet yeşil fasulye yerine patates cipsi ve pepperoni ısırtıkları yiyebiliriz," Waylay

homurdandı.

Lina kahkahalarını tutmaya çalışırken küpeleri şingırdadı.

"Gerçekten ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordum.

"Tamam. Okulum şu aptal Kariyer Günü şeyini yapıyor ve sanırım sen ve Knox gelip sınıfıma işlerinizi falan anlatırsanız çok da korkunç bir şey olmaz diye düşündüm. Hayır diyebilirsiniz," diye hızla ekledi.

"Benim ve Nash amcanın sınıfınızla konuşmamı mı istiyorsunuz?" Knox sordu

Onu.

Alnımı ovuşturdum ve içimden geçen tüm "hayır"ları kovmaya çalıştım. kafamın içinde yankılanıyordu. Toplumla ilişkiler işimin önemli bir parçasıydı ama o zamandan beri halka açık etkinliklerden kaçınıyordum.

"Evet. Ama sadece iyi bir iş çıkaracaksan, çünkü Ellison Frako'nun annesi bir bölge mahkemesi yargıcı ve sahte duruşma gibi bir şey yapacak. O yüzden gelip de evraklar ve banka ekstreleri hakkında konuşmayın."

Sırıttım. Evrak işleri ve banka ekstreleri kardeşimin işinin yüzde doksanını oluşturuyordu.

Waylay bana baktı. "Sinir bozucu çocuklardan birini şok tabancasıyla vurmak gibi havalı bir şey yapabileceğini düşünmüştüm."

Lina bir kahkaha attı ve birasının bir kısmını yanıma döktü. Sözsüzce ona bir peçete uzattım.

Naomi bana yalvaran bir bakış attı.

Waylay'ın istediği şeyi istemenin ne kadara mal olduğunu bilmediğim gibi.

"Sınıfta silah konuşlandıramayabilirim ama muhtemelen bir şeyler bulabilirim," dedim. Soğuk bir ter damlası sırtımdan aşağı doğru süzüldü. Ama Waylay'ın yüzündeki mutlu ve şaşkın ifade buna değdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Yine de uyarayım, benim işim Knox'unkinden çok daha havalı." Knox homurdandı. "Oh, tamamdır."

"Ne yapacaksın? Piyango kazancını mı canlandıracaksın?" Şaka yaptım.

Kırmızı kabuklu bir parça patatesi masanın üzerinden bana fırlattı. Ben de bir kaşık taze fasulye ile karşılık verdim.

"Çocuklar," diye uyardı Amanda.

Waylay bana değer verdiğim o küçük gülümsemelerden birini verdi. Mutlu bir çocuğu gülümsetmek bir şeydi, ama bir sürü şeyi olan bir kızdan bir tane koparmak

altın madalya kazanmak gibi bir şeydi.

"Ciddiyim. Kim Piper'ı eve götürmek ister?" Tekrar sordum.

"Oh, şimdi, Nash. Bunun o tatlı küçük kız için adil olmayacağını biliyorsun.

Seninle zaten bir bağı olduğu çok açık," diye belirtti Amanda.

Pasta ve kahveden sonra parti, annemin en sevdiği şarkılardan biri olan Patsy Cline şarkısıyla dağıldı.

Knox bulaşıkları yıkamaya başlarken Naomi de Waylay'ın ev ödevini denetlemek üzere yukarı çıktı. Lou ve Amanda, Liza J'yi eve götürmek için gönüllü oldular. Kitty gecenin karanlığında kaybolurken Piper ön kapıda acınası bir şekilde sızlandı.

Ben de ortadan kaybolmak istedim ama görgü kuralları en azından bir el atmadan gitmeme izin vermiyordu. Yemek odasına geri döndüm ve Lina'yı boş tatlı tabaklarını toplarken buldum.

"Onları bana ver," dedim. "Sen de kapları topla."

Tabakları bana vermek yerine masanın üzerine bıraktı. "Siz ve Mareşal Graham bu sabah arkadaşça görünüyordunuz."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Topladığı çatal ve bıçakları boş bir tabağın üzerine bırakırken takırdadı. "Ciddi misin?" Kollarını kavuştururken gözleri parladı. "Nolan'la derdin ne senin?"

Benim sorunum onun için Nolan olmasıydı, Şerif Graham değil.

"Benim sorunum dostun *Nolan'ın* beni takip ediyor olması. Beni takip etti.

Burada. Muhtemelen şu anda garaj yoluna park etmiştir."

Koyu kırmızı tırnaklarını kazağının kollarına geçirdi. Yumuşak üzerine sert ve keskin. "O benim *dostum* değil. En azından onu içeri davet edebilirdin."

Yapabilirdim.

Mutfakta bir gürültü oldu ve ardından yarım dakika boyunca küfürler edildi. "Islak bulaşıklar neden bu kadar kaygan? Süpürgeyi nerede tutuyoruz?" Knox hırladı.

"Kavanoz çarpı üç," diye bağırdı Naomi üst kattan. "Otur," dedim.

Lina'nın gözleri kısıldı. "Affedersiniz?"

Bir sandalye çıkarıp işaret ettim. "Otur dedim."

Waylon dörtmala odaya girdi, kışını ayaklarımın dibindeki halının üzerine koydu ve etrafta bir ödül aradı. Piper da ona katıldı, umutlu görünüyordu.

"İşte şimdi başardın," dedi Lina.

Nefesimin altında mırıldanarak cebimdeki ödüllere iki tane çıkardım ve her köpeğe birer tane verdim. Sonra başka bir sandalye çekip oturdum.

"Lütfen s-i-t," dedim boş sandalyeyi işaret ederek.

Bunu yapmak için çok zaman harcadı ama oturdu. "Burası bir sorgu odası değil, zeki çocuk. Ben de şüpheli değilim. Nolan'la aramdaki geçmiş ya da şimdiki herhangi bir ilişki seni ilgilendirmez."

"İşte burada yanılıyorsun, Angelina. Ben tesadüflere inanmam, özellikle de bir sürü tesadüf varsa. Daha önce kardeşimi memleketinde hiç ziyaret etmedin. Birdenbire kalkıp ona ucu açık bir ziyaretle sürpriz yapmaya karar veriyorsun. Pek olası değil ama olsun. Ayrıca ben vurulduktan sonra ve Naomi ile Waylay kaçırılmadan hemen önce ortaya çıktın. Yine, sadece bir tesadüf olabilir."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun," dedi kollarını kavuşturarak.

"O zaman başıma bela olmaktan sorumlu şerifle bir geçmişiniz var demektir."

Lina parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirdi ve öne doğru eğildi. "Nolan ve ben beş ya da altı yıl önce Memphis'te bir motelde terli, çıplak, kırk sekiz saatlik bir kaçamak yaptık."

"Pritzger'deki patronlarınız için 150 bin dolarlık çalıntı mücevher bulduğunuz zamanlardı, değil mi? Ve mücevherleri aldığınız adamlar da FBI soruşturmasına konu oldular, değil mi?"

Uzun bir süre beni inceledi. "Bu bilgiyi nereden aldın?" "Baskın büyük haber oldu. Manşetlere çıktı."

"Hiçbirinde benim adım geçmiyor," dedi soğukkanlılıkla. "Ah.

Ama yerel polisin olay raporunda geçiyor." Tamam, bugün *biraz* sessiz kazıdan daha fazlasını yapmıştım.

Dişlerinin arasından bir nefes verdi. "Ne istiyorsun?"

"Neden buradasın? Sakın bana eski dostun Knox'u özlediğin palavrasını atma," diye uyardım ağzını açtığı anda. "Gerçeği istiyorum."

Gerçeği istedim.

"Bunu yavaşça söyleyeceğim, böylece ilk seferde her şeyi anlayacağınızdan emin olabilirsiniz. Ben seni ilgilendirmem. Kiminle 'arkadaş' olduğum ya da olduğum, maaş için ne yaptığım ve neden şehirde olduğum da dahil olmak üzere benim işim de seni ilgilendirmez."

Dizlerimiz masanın altına değene kadar yaklaştım. "Kusura bakma ama Angelina? İçimde delikler olan benim. Ve eğer buraya herhangi bir şey için geldiysen

Bununla ilgili bir nedeniniz varsa, bu açıkça beni ilgilendirir."

Telefonu çaldı ve ekrandaki arayan kimliğinde "Baba" yazıyordu.

Yoksay düğmesine bastı ve telefonu itti, hareketlerinde gerginlik vardı.

"Konuş. Şimdi," dedim.

Dişlerini gösterdi, gözleri karanlık ve tehlikeli bir hal aldı. Bir an için bana saldıracağını düşündüm ve öfkesinin benimkine çarparak yükseleceği, onu uyandıracağı ve bir cehenneme dönüştüreceği düşüncesinden zevk aldım.

Ama cehennem tiz bir bip sesiyle kesildi.

Lina elini bileğindeki saate götürdü ama ekranda kırmızı kalbin yanındaki numarayı görmeden önce değil.

"Bu bir kalp atış hızı uyarısı mı?" Ben sordum.

Köpekleri ürkütecek kadar ani bir hareketle sandalyesinden kalktı. Ben de ayağa kalktım.

"Beni ilgilendiren diğer her şey gibi bu da seni ilgilendirmez Şef," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Neredeyse başarıyordu ama ikimiz de benim kızgınlık seviyemi hafife almıştık. Onu yakaladım, elim bileğine kenetlendi ve onu geri çektim.

Döndü. Ben de adım attım. Ve kendimi sırtı duvara dönük bir şekilde ona karşı dururken buldum.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, her nefes alışta göğüslerimiz birbirine değiyordu. Uzun boylu, uzun bacaklı bir kadındı ama yine de bana bakmak için başını eğmek zorunda kalacak kadar ona yaklaşmıştım. Boğazının dibindeki nabızı görebiliyordum.

Evet. Kanımda bir fısıltıydı. Ona yaklaştıkça, sesi daha da yükseliyordu.

Kontrollü bir şekilde elimi karşı kolundan bileğine doğru götürdüm ve kaldırdım. Geri çekilmeden beni izledi. Saatine bakmak için göz temasını kestim. "Oturup konuşmak için oldukça yüksek bir kalp atış hızı," diye gözlemledim.

Kurtulmaya çalıştı ama ben tuttum.

"Oturmuş konuşmuyordum. Oturmuş bir polisin burnunu kırmamaya çalışıyordum."

Eli hâlâ benim elimdeydi. Diğeri gömleğimin içindeydi. Ama beni itmiyordu. Durduğum yerde beni tutuyordu.

"İkimiz de sakinleşelim," dedim yumuşak bir sesle.

"Sakinleşmek mi? *Sakinleşmemi mi* istiyorsun? Vay be. Bunu neden düşünemedim?"

Volkana tırmanmıştım ve şimdi aşağıya, saf, erimiş lavlara bakıyordum. Tek istediğim o muhteşem sığın içine atlamaktı.

"Bana burada neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle," diye ısrar ettim. "Doktora ihtiyacınız var mı?"

"Aman Tanrım, Nash. Eğer beni hemen bırakmazsan, yeryüzündeki hiçbir jüri dizimle testislerine verdiğim zarardan dolayı beni sorumlu tutamaz."

Bu tehdit, bana karşı hareket etme şekliyle birleştğinde, beni yarı yarıya sertleştirdi, bayrak uçurmaya, çadır kurmaya, bu top oyunu- millet tamamen tahrik oldu.

Sikeyim.

Sonra ikimiz de hareket ettik.

Onu tamamen duvara yaslamıştım, bir elim belinde, göğsünün hemen altında, diğeri de başının yanında duvara yaslanmıştı. Bu arada, elleri gömleğimin içine girmiş, beni ona doğru tutuyordu.

Nefesini içine çekip göğsünü genişletirken, nefesi yüzümü ve boynumu ısıtmadan önce nefesini takip edebiliyordum. Nefesini içime çektim ve ona doğru kaydım.

Geri çekilmem gerekiyordu. Bana yalan söylediğini bildiğim bir kadınla ilişkiye girmek sadece boktan bir fikir değildi, aynı zamanda kafamın aletimle karıştığı gerçeği de vardı.

"Geri çekilmemi mi istiyorsun?" Burnumu çene çizgisinde gezdirerek söyledim. "Evet," diye tısladı. Ama elleri beni kendisine daha sıkı çekti.

"Sana dokunmayı bırakmamı mı istiyorsun, Angel?" Aklıma gelen her dini tanrıya dua ettim, sonra da iyi bir önlem için birkaç ünlü ve müzisyen ekledim. Tatlı Dolly Parton, lütfen evet demesine izin verme.

Kirpikleri titredi. O güzel kahverengi gözlerde şaşkınlık ve başka bir şey canlandı.

"Hayır." Bir fısıltıydı. Kanımı kaynatmaya başlayan dumanlı bir yalvarış.

Parmaklarım göğsünün alt tarafına değene kadar elimi bir inç daha yukarı kaydırırken bakışlarımız buluştu ve tutuştu. Aletim fermuarımın arkasında acıyla zonkluyordu. Küçük alev yalamaları kaslarımı ısıttı.

Lina seksi bir inilti çıkardı ve Dolly'ye yemin ederim, neredeyse o anda boşalıyordum. Sesi hafızama kaydettim, tekrar tekrar çıkaracağımı biliyordum. Aletim bir daha hiç çalışmasa bile, yine de

O ayırık dudaklardan çıkan sesi hatırlayarak yumruğumu etrafına sarıyorum.

Kalçalarını bana doğru savurdu ve neredeyse beni kırıyordu. Belki de kırardı. Belki de onu yere sürükler, çırılçıplak kalıp benim için yalvarana kadar dişlerimi, dilimi ve parmaklarımı üzerinde kullanırdım.

Ama belki de kartlarda yoktu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Knox hırladı. Bir elinde süpürge, diğerinde bira tutuyordu ve ikisini de kafamda kırmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Özel bir tartışma yapıyoruz," diye tersledim.

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdandı ağabeyim.

"Aslında ben de tam gidiyordum," dedi Lina, yanakları kışkırtıcı bir pembelikle kızarmıştı. "Eğer özel bir sorgulama daha yapmak isterseniz, Şef, avukatımın da hazır bulunmasını sağlarım."

"Yemin ederim Nash, eğer geri çekilmezsen bu şişeyi kafanda kırarım ve sonra da sana bu lanet süpürgeyle temizletirim."

Mutlu bir nişanlılık dönemi geçirmek aptal kardeşimin tehdit üretme yeteneğini kesinlikle etkiliyordu.

Yine de sırtımı ona dönmek benim için akıllıca değildi. Elimi Lina'nın belinden çektim ve bir adım geri çekilmeye çalıştım. Ama o hâlâ gömleğime yapışmıştı.

"Bırakması gereken sensin bebeğim," diye fısıldadım.

Gömleğime kenetlenmiş ellerine baktı ve yavaşça tutuşunu bıraktı.

"Araba sürebilecek durumda mısınız?" Ona sordum.

"Bir tane bira içti. Yemek odamda ayıklık kontrolü mü yapacaksın?" Knox talep etti.

"Biradan bahsetmiyordum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ben iyiyim. Yemek için teşekkürler, Knox. Sonra görüşürüz." Kaydı beni geçip ön kapıdan çıktı.

"Ne. Ne. Sikeyim. Neydi. O neydi?" Knox her kelimeyi süpürgeyi sapıyla kaburgalarım vurarak noktalıyordu.

"Ow."

"Hayır," dedi.

"Ne yok?"

Knox süpürge sapını kullanarak Lina'nın çıktığı kapıyı işaret etti, sonra da bana döndü. "Bu. Böyle bir şey olmayacak."

Yorumunu görmezden geldim. "Lina hakkında ne kadar şey biliyorsun?" "Ne demek istiyorsun? Onu çok uzun zamandır tanıyorum."

"Ne iş yaptığını biliyor musun?" "Sigorta işinde çalışıyor."

"Yanlış. Pritzger Sigorta için çalışan bir sigorta müfettişi." "Bir fark göremiyorum."

"O aslında kişisel mallar için bir ödül avcısı." "Ne olmuş yani?"

"Ben birkaç kurşun yedikten hemen sonra kasabaya geldi. Ne iş yaptığı konusunda yalan söylüyor ve peşimde olan ABD şerifini tanıyor. Bunların ilginç tesadüfler olduğunu düşünmüyor musun?"

"Neden hayatımdaki herkes ölüm hakkında konuşmak istiyor?" Knox mırıldandı.

"Neden kalp atış hızını ölçen bir saat takıyor?"

"Ben nereden bileyim? Eğlence için koşan tüm o aptallar bunu yapmıyor mu? Ben daha çok kardeşimin en iyi arkadaşlarımdan birini neden duvara sıkıştırdığıyla ilgileniyorum."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" "Evet. Büyük bir sorun."

"Detaylandırmak ister misin?" Ben sordum.

"Sikeyim hayır. Sen ve Lina olmayacaksınız. Hikayenin sonu. Detaylandırmaya gerek yok."

"Bu strateji kızlarınızda işe yaradı mı hiç?"

Knox yorgun bir şekilde sandalyelerden birini çekti ve oturdu. "Şimdiye kadar değil ama umarım bir gün kazanmama izin verirler. Otur bakalım." Lina'nın boşalttığı sandalyeyi işaret etti.

Oturur oturmaz Piper bacaklarımı tırmaladı ve ben de onu kucağıma aldım. Göğsüme sarıldı ve bir iç çekti. Sanki onu güvende hissettirmişim gibi. Lanet köpek.

"Konuşmak istiyorsun. İyi o zaman. Kapa çeneni ve dinle. Lina'nın senin yanında olmasını isteyeceğin türden bir arkadaş olduğunu söylediğimde bana güven. Sadece onu kızdırdığın zaman canına okuduğu için değil, aynı zamanda iyi olanlardan biri olduğu için. Eğer iş tanımları ve aptal akıllı saatler hakkında ağzını aç m ı y o r s a , paylaşmamak için bir nedeni vardır. Belki de o sebep sizsinizdir.

onun güvenini kazanamadın. Ya da belki de bu seni hiç ilgilendirmediği içindir."

Ama içimde bunun benim işim olduğunu bilen bir şey vardı.

"Biliyorum-"

Knox sözümü kesti. "Kapa eneni. O tanıdığım en iyi insanlardan biri. Sen de ylesin. Onunla aranı düzelt ve sonra onu rahat bırak. Birbirinizle oyun oynamanıza izin vermeyeceğim. Ve onu lanet olası duvarlara sıkıştırmayı bırak. Kadın dokunulmaktan nefret ediyor. ıkarken taşaklarını koparmadığına inanamıyorum."

Lina dokunulmaktan nefret mi ediyordu? Bu yeni bir haberdı.

"Yarın gece dışarı ıkıyoruz. Sen, ben ve Lucy," diye devam etti ağabeyim.

Başımı salladım. "Tabağımda çok şey var-"

"Yarın gece dışarı çıkıyoruz," diye tekrarladı. "Honky Tonk, 9:00
Bugün senin izin günün ve eğer iptal etmeye kalkarsan Lucy ve ben evine gelir ve seni dışarı srklerimiz. Konuşmamız gereken şeyler var."

DOKUZ

BİR KOMŞU HOROZ ENGELLEME

Nash

I Otoparkta federal gölgeme kuşu çevirdi, Piper'ı evime bıraktı ve sonra isteksizce yan kapıya yöneldi. Lina'nın kapısı bir kale duvarı gibi önümde belirdi. İçeriden müzik sesi geliyordu. Sürükleyici ritmi olan bir şey. "Dikkatli olun: Kızgın

Kadın." Bir an tereddüt ettim, sonra sertçe vurdum.

Kapı hemen açıldı ve Bayan Tweedy kapıda belirdiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Elinde her zamanki akşamki buzlu burbon kadehi vardı ve her zamanki üniforması olan egzersiz taytı, tunik ve buzlu pembe rujunu giymişti. Beyaz saçları uzun ve kabarıktı, 1.80'lik boyuna beş santim daha ekliyordu.

Daire numarasını kontrol ettim, nasıl olup da yanlış kapıyı çaldığımı merak ediyordum.

"Bu Studly Do-Right değil mi?" dedi güneyli tınısıyla. Bardağındaki buz neşeyle şingirdadı.

2B. Evimin hemen yanında. Yanlış yere gelmemişim. Bayan. Tweedy yanlış kapıya bakıyordu. "Lina burada mı?" diye sordum.

"Hayır. Haneye tecavüz ediyorum. Beni kelepçelemek ister misin?" Ellerini kaldırdı, bileklerini birleştirdi ve kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

January Tweedy 76 yaşında o kadar alıngandı ki, gençken nasıl biri olduğunu düşünmek beni ürperti.

Lina onun arkasında kapı aralığında belirdi ve ben rahat bir nefes aldım.

"Sizin için ne yapabilirim, Şef?" Lina sordu. Ses tonu buz gibiydi. "Sen Bugün öğle yemeğinde ne yediğimi bilmek ister misin? Buraya geldiğinden beri konuştuğum herkesin listesini mi?"

"Ben de o listedeyim. Biz BFFF'yız," diye söze girdi

Bayan Tweedy. "BFFF'ler mi?" Tekrarladım.

"Sonsuza dek en iyi arkadaşlar," dedi. "Lina ile bir sorunun mu var? Benimle daha büyük bir sorunun var. Ayrıca uğrayıp saatimi çöp öğütücüsünden tekrar çıkarmanı istiyorum."

Lina'nın dudakları kıvrıldı. Ama beni ona bakarken yakaladığında tüm eğlencesi kayboldu.

"Bayan Tweedy, Lina'yla özel olarak konuşmama izin verirseniz, saatinizi lavabodan çıkardıktan sonra uğrarım."

"Ve yeni duş perdemi asacağım."

"Yeni bir duş perdesi daha mı? Sonuncusuna ne oldu?" Burbonundan asi bir yudum aldı. "Bu bana hayır gibi geliyor, değil mi, Lina?"

"Kesinlikle bir evet değildi," diye kabul etti.

"Güzel. Saat ve duş perdesi. Şimdi git buradan" dedim.

Bayan Tweedy yanağını okşadı. "Sen iyi bir çocuksun Nash. Kafanı çok uzun süre kışında tutmamaya çalış. Er ya da geç, bu durum kalıcı olur." Lina'ya döndü. "Yarın sabah spor salonunda görüşürüz. Sabah erkenden!"

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye arkasından seslendi Lina.

Koridorun karşısındaki kapı kapandığı anda tüm eğlence kayboldu.

"Eğer buraya sorgunuza devam etmek için geldiyseniz-"

Kolumu kapının pervazına dayadım. "Hayır, hanımefendi."

"Bana 'hanımefendi' deme. Burası Kuzey Virginia. Burada hepiniz zar zor hepiniz diyorsunuz. Bu işten sıyrılamazsınız."

Bayan Tweedy'nin kapısı arkamdan açıldı.

"Özür dilemeye geldim," dedim dinleyenleri görmezden gelerek. Lina kollarını kavuşturdu.

"İşimi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Neden kolaylaştırayım ki?"

Şansımı zorlamaya karar verdim. Elimi omzuna koydum ve nazikçe ama sertçe onu içeri soktum, sonra da kapıyı arkamdan kapattım.

"Elbette. İçeri gel. Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi kuru bir sesle. Bu konuda pek bir şey yapmış gibi görünmüyordu.

Gördüğüm tek kişisel eşya, ön pencerelerden birinde asılı duran bir ev bitkisi ve masasının üzerindeki dosya kutusuydu.

Onu bir adım daha geri çektim ve sonra elimi çektim. "Müziğin sesini kıs. Lütfen," diye ekledim, bana hançer gibi bakınca.

Beni o kadar uzun süre bekletti ki, sonunda masaya doğru yürüyüp telefonunu eline almadan önce bunu kendim yapmak zorunda kalacağımı düşündüm. Müzik donuk bir uğultuya dönüştü.

Dosyaların kapağını geri koymak için dolambaçlı bir yol izlediği gözümünden kaçmadı. "Hiç ölüme yakın bir deneyim yaşadın mı?" Ona sordum.

Kıpırdamadan durdu.

"Aslına bakarsanız var," dedi sakın bir sesle.

"Bu konuda daha sonra bazı cevaplar isteyeceğim," diye uyardım onu bir süre sonra. "Ama şimdilik, uyanmanın ve neredeyse yokken hâlâ burada olduğunu fark etmenin nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi bildiğini varsayıyorum."

Bana o viski rengi gözlerinden düz bir bakıştan başka bir şey vermedi.

Huzursuz bir nefes üfledim. "Angel, bir çukurda neredeyse kan kaybından ölüyordum. Çoğum hâlâ burada ama bir parçam dışarı çıkmayı başaramadı. Eğer bunun bir parçası yüzünden buradaysan, bunu bilmeyi hak ediyorum."

Bir an için gözlerini kapattı, uzun kirpikleri bronz tenini saçaklıyordu.

Gözlerini açtığında bakışlarımı tuttu. "Senin için burada değilim."

Gerçek gibi çınladı.

"Bana vermek istediğin tek şey bu mu?" Bastırdım.

Dudaklarını büzdü. "Sunumunun özür kısmının nasıl geçeceğini göreceğiz. 'Aptalın teki olduğum ve bir ABD şerifinin seks yaptığımı düşünmesine izin verdiğim için özür dilerim' kısmını da içerse iyi olur."

"Sorgulama için özür dilerim. Ayaklarım yere basmıyor ve boktan bir durumda elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bir şeyler sakladığını hissettim, özellikle de bu sabah Kışım'daki Acı Bıyık'ın sana hamle yaptığını gördüğümde. İçgüdülerime güvenmeye alışkınım. Artık güvenemeyeceğim gerçeğine hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Gözleri kısıldı. "Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü o arabaya doğru yürüdüm."

Lina kollarını iki yanına indirdi ve sinirli bir ses çıkardı. "Şimdi, bir kız nasıl olur da tüm bu düşünceli, yaralı kahraman rutinine karşı kin tutabilir?"

"Umarım yapamaz," diye itiraf ettim.

Bir nefes aldı ve bıraktı. "İyiym. Kasabada bir şey arıyorum." Ağzımı açtığımda bana doğru bir parmak kaldırdı. "Buraya biri sana bir ya da iki kurşun sıktığı için gelmedim. Birinin bir müşteriden çaldığı bir şeyi arıyorum. Birkaç ipucu beni bu yöne yönlendirdi. Nolan ve benim yollarımız yıllar önce farklı bir işte kesişti. Onun şehirde olduğunu bilmiyordum."

"İkiniz de buradayken onunla yolunuzun kesişmesini mi planlıyorsunuz?"

Aramızda yaklaşık bir metre boşluk vardı ve yemin ederim havanın sanki şimşek çakacakmış gibi çatırdadığını hissettim.

"Bunun neden seni ilgilendirdiğini düşündüğünü merak ediyorum," dedi.

"Özrümü kabul ettiğinizi söylerseniz size anlatacağım."

"Tamam. Özrün kabul edildi." "Çok hızlısın," diye gözlemledim. "Oyalanmayı bırak," diye emretti.

"Burada dürüst olacağım ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Seni kışkırtmak hoşuma gidiyor. Seni kışkırttım ve bunun için çoğunlukla özür dilerim," diye itiraf ettim.

"Neden?"

"Neden üzgünüm?"

"Hayır. Her ne kadar bu sabah ve bu gece öyle davrandıysan da aptal değilsin. Kızdırmak için korkunç bir komşu olabileceğimi biliyorsun. Neden beni kışkırttın?" diye sordu.

"Bana bir şeyler hissettiriyorsun. Ve hiçbir şey hissetmeden yeterince uzun süre geçirdikten sonra, bir şeyler hissetmek -öfke ya da adrenalin olsa bile- hiçbir şey hissetmemekten daha iyi."

Gözlerindeki ışık kıvılcımı yanmaya başladı.

Ona doğru yavaş bir adım attım. "Sana her yaklaştığımda, her güldüğünde ya da bana şu an baktığın gibi baktığında ya da sinirlendiğinde bir şeyler hissediyorum."

"Ne tür bir şey?"

Bir adım daha attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Güzel," dedim, şansımı denedim ve ellerimi gevşekçe pazılarının etrafında birleştirdim. Geri çekilmedi. "Dürüst olmak gerekirse iyi, hissettiklerimden başka her şey demek. Yakın kalma hakkı için savaştacak cesareti topluyor olabilirim. Yatağında başka bir adam varken bunu yapamam."

Dudaklarını büzdü ve düşündü. "Şu anda o alanı işgal eden kimse yok," dedi sonunda.

"Sana dokunmam seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Sanırım Knox o koca ağzını açtı?" "Bir sorunuz olduğundan bahsetmiş olabilir."

"Yine de burada ellerin üzerimde," diye işaret etti. "Çok cesursun."

"Kardeşim taşaklar takılıyken sana bu kadar yaklaşmama izin vermene şaşırdı. Bu beni meraklandırırdı. Ya öyle olsaydı?"

"Ya ne olursa?"

"Ya benim sana dokunmamdan hoşlandığım kadar sen de benim sana dokunmamdan hoşlanıyorsan?"

Onu öpecek kadar yakındım. Eğilip aradaki mesafeyi kapatmak yeterince kolay olacaktı. O akıllı ağzı altımda hissetmek ve o sırları tatmak. Bu konuda bir şey çok doğru hissettirdi. O kadar kaçınılmazdı ki.

"Pekala. Oynayacağım. Ya oynarsam?" Beni ölçüp biçen kahverengi gözlerinde altın ve topaz rengi benekler vardı.

"Ya yaklaşmama izin verirsen?"

Kaşlarını çattı. "Tam olarak ne kadar yakın?"

Ona doğru yarım adım attım ve bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirdim. Temas anında vücudumdaki her sinir sanki o jumper kablolarıymış ve ben de bitmiş bir aküymüşüm gibi canlandı.

"Bana izin verdiğin kadar yakın. Bunu sadece istemiyorum, Angelina.

Buna ihtiyacım var." "Benden bir tür duygusal destek olmamı mı istiyorsun?

sikeyim mi?"

"Bana izin verdiğin kadar sana yaklaşmak istediğimi söylüyorum. Sana ne kadar yaklaşırsam kendimi o kadar iyi hissediyorum. Şu anda olduğu gibi," dedim usulca. "Sonunda rahat nefes alabileceğimi hissediyorum."

Bir elini göğsüme götürdü ve oraya bastırdı. "Bu... çok fazla baskı."

"Biliyorum," diye itiraf ettim. Bu tek gecelik bir ilişki arayışı değildi. Bu bir çapa arayışıydı. Fırtınada tutunabileceğim bir şey. "Kartlar masada mı?"

"Neden Şimdi duralım?"

"Hayır demen için bir sűrű neden var. Bunlardan en önemlisi, bir daha asla doęru olamayacaęımı bilecek kadar zarar grműŐ olmam."

"Kimse műkemmek deęildir," dedi o yumuŐak, dolgun dudaklarını bűkerek.

Kazağının yumuŐaklıęını ve vűcudunun sıcaklığını hissetmek için ellerimi kollarında gezdirdim ve sonra tekrar aŐaęı indirdim. "Knox birbirimize yakın olmamızı istemiyor."

"Onun için çok ktű, ne yapacaęımın söylenmesinden nefret ediyorum," dedi ve dięer elini gęsűme gtűrdű. Oraya bastırdı ve ben de dokunuŐa doęru eęildim.

"Sűrprizlerden nefret ederim ve yalanlara tahamműlűm yoktur. Kűk olanlara bile."

"Sıkıntıdan ve rutinden nefret ederim. Hatta bazıları dramı davet ettiğimi bile söyleyebilir." "Bu yaza kadar, bir eş bulmaya oldukça kararlıydım. Bir evlilik başlatmak aile," diye itiraf ettim.

Gergin bir kahkaha attı. "Tamam. Bu beni biraz korkuttu. Şimdi ne yapacaksın?"

"Yaşadığımı hissediyorum."

BakıŐları benimkilere kilitlendi ve öęle gűneŐinin beni iliklerime kadar ısıttığını hissettim.

"Bu konuda yardımcı olabileceęimi dűŐűnűyor musun?" diye sordu.

Kalbim gęs kafesime doęru gűlű bir Őekilde atıyordu. Cevap veren bir nabız vűcudumda yankılanıyor, kanımı ısıtıyor, sıkımı hareketlendiriyordu. "Angel, zaten yaptın."

Gözleri irileŐti ve çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim.

"Tipim değilsin," dedi sonunda.

"Biliyorum."

"Burada kalmayı planlamıyorum." "Bunu da anladım."

"Az önce bir eş aradığını söyledin, Nash."

"yleydim. Őimdi sadece gűnű atlatmaya çalıŐıyorum." Hissedebildięim bir nefes verdi.

Gittikçe yakınlıŐıyorduk. Çoęunlukla boŐ olan dairesinin ortasında dururken, etrafımızdaki boŐluęu sıcaklıkla doldurduk. Gęsleri gęsűme değiyor, çıplak ayakları botlarımın parmaklarını sıyrıyordu. Nefesim saçlarını karıŐtırıyordu.

"Sana bir Şey daha sormam gerekiyor," dedim.

"Eğer annemin kızlık soyadı ve sosyal güvenlik numaramın son dört hanesi ise, bunun gerçekten ayrıntılı bir dolandırıcılık olduğunu anlayacağım."

Bir parmağımı keskin çenesinde gezdirdim. "Sana dokunmamdan hoşlanıyor musun?" İçinden bir ürperti geçti. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Ama söylemeni istiyorum. Kartlar masada."

Yüzü yumuşadı. "Dokunmayı senin ellerin yaptığında aldırış etmiyor gibiyim, ateşli çocuk."

"Eğer bu değişirse, bilmem gerek. Derhal."

Başını sallamadan önce tereddüt etti.

"Öyle mi?" Bastırdım.

Tekrar başını salladı. "Evet."

Ellerinden birini göğsümden çekip omzumun üzerinden kaydırdım. Sonra aynısını diğeriyle yaptım. Bana karşı sıcak, canlı ve çok yumuşak hissediyordu. Ağırlığımı tek ayağıma vererek bizi yana doğru salladım.

"Struts'la slow dans edemeyiz," diye belirtti "Could Have Been Me"nin sürükleyici ritmi gümbürderken.

"Görünüşe göre biz de tam olarak bunu yapıyoruz."

Titrek bir nefes verdi. Bir parmak ucumu boynundaki nabza dokundurdum.

Sakin dış görünüşüne rağmen, dokunuşumla nabzı dalgalandı.

"Kalp atış hızınızı takip etmeniz ölüme yaklaşma hikayenizin bir parçası mı?" Ben sordum.

Onu.

Yolun ortasında durakladı, sonra dudağını ısırdı, ilk kez kararsız görünüyordu

Hatırlayabiliyordum. "Sanırım bir gece için yeterince dürüstlük yaşadık," dedi.

Kabul etmedim. Ama ben sabırlı bir adamdım. O da benim kadar çıplak kalana kadar sakladığı sırların her birini çözecektim. Başını çenemin altına sıkıştırdım, sonra ellerimi hırkasının eteğinin altından geçirerek sırtının derisine dokundum. Şampuan ve çamaşır deterjanı kokularını içime çekerek onu değerli bir yükmüş gibi kendime çektim ve sallandım.

Yine sertleşmişim. Kesin olan bir şey vardı ki, Lina Solavita bir erkeği nasıl canlı hissettireceğini biliyordu.

Sunduğu tüm yumuşaklığı ve sıcaklığı içime çekmeye o kadar odaklanmışım ki, Lina kapının çalınmasına ilk tepki veren oldu.

Bayan Tweedy, "Bu duş perdesi kendi kendine asılmayacak, Şef," diye bağırdı.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Sanırım gitsen iyi olacak," dedi Lina, kolları boynumdan kurtuldu.

"Sanırım öyle. Ne dediğimi düşündün mü?"

"Başka bir şey düşünmeyebilirim," diye itiraf etti alaycı bir gülümsemeyle. Yavaşça yüzünü ellerimle kavradım ve içeri girdim. Ama sadece bir nefes uzaktayken ayrılan o dolgun dudaklara yönelmek yerine, dudaklarını bastırdım.

Alnına bir öpücük.

"Dans için teşekkürler, Angel."

ON

ESKİLERLE TERLEMEK

Lina

Knockemout'un spor salonu kasabanın geri kalanı gibiydi: kenarları biraz kaba ve çok ilginçti. Çakıllı bir otoparkı olan uzun, alçak bir metal binaydı. Sabah 7:00'de, oldukça kalabalıktı. motosikletler, minivanlar ve lüks SUV'lar.

Gecenin büyük bir bölümünü Nash'in teklifini düşünerek dönüp durarak geçirdim. Bir erkeğin bu şekilde derimin altına ya da kafamın içine girmesine alışık değildim. İyi bir egzersizin, Nash'in bana ne kadar yaklaşmak istediğine dair saplantılı düşüncelerden kurtulmama yardımcı olacağını umuyordum. Ya da benim ona ne kadar yaklaşmak istediğimi.

Baştan çıkarıldım. Hem de *çok*. Bu tam da eski ben olsam atlayacağım türden bir aceleydi. Ama eski kalıpları kırmanın zamanı gelmemiş miydi? Daha iyi seçimler yapmayı öğrenmenin?

Ayrıca, adamın yatağıma girmesine izin verirsem, bana yaklaşmak isteyecektir. Ve yaklaşmak demek Nash'in benim neredeyse önemsiz olan gerçeği atladığımı keşfetme riskini göze almam demektir ki bunu kesinlikle bir savaş sebebi olarak görecekti. İşte bu yüzden uzaktan yakından ilişkiye benzeyen şeyler yapmıyordum.

Peki ya üzerimdeki elleri beni gurme bir ızgara peynir gibi erimiş ve çökmüş hissettiriyorsa? Bu, üstesinden gelmem gerekmeyen bir meydan okumaydı. Çözülmesi gerekmeyen bir gizem. Yapılacak en akıllıca şey ondan uzak durmaktır. Sadece yolundan çekilmek, işi halletmek ve yoluma devam etmek.

İçerideki müzik, çoğu spor salonunun tercih ettiği neşeli pop karışımı yerine sert klasik rock'tı. Bronzlaşma yatakları ya da masaj koltukları yoktu, sadece sıra sıra makineler, serbest ağırlıklar ve terli insanlar vardı.

"Yeni misin?" Oluklu metal masanın arkasındaki kızın burnunda piercing, boynunda dövme ve vücudunda bir yoga tanrıçası vardı.

"Evet. Bayan Tweedy ve arkadaşlarıyla buluşacağım."

Hızlıca sırtıttı. "Bununla iyi eğlenceler. Ve bunu kesinlikle imzala." Üzerinde feragatname olan bir panoyu bana doğru kaydırды.

Septuagenarians ile yapılan bir antrenmanın ne kadar kötü olabileceğini merak ederek, alt kısmına adımı karaladım ve geri verdim.

"Ayak uydururken kendini incitmemeye çalış," diye uyardı. "Soyunma odaları arkamda. Ekibiniz aşağıda." Spor salonunun uzak ucunu işaret etti.

"Teşekkürler," dedim ve o yöne doğru ilerledim.

Alanın ortasında birkaç düzine kardiyo makinesi bulunuyordu. Koşu bantları, eliptik bisikletler, kürek çekme makineleri, bisikletler. Arka tarafta bir tür boot camp sınıfının devam ettiği büyük bir stüdyo vardı. Eğitimci sınıfın geri kalanına aşırı sayıda burpee yaptırırken bir kişi çöp kutusuna kusuyor, bir başkası da yüzüne havlu örtmüş sırt üstü yatıyordu.

Kalabalık, Lululemon'ları ve yüksek teknoloji ürünü saatleriyle ata binen insanların, yırtık atletler ve bandanalar içinde dövmelerini sergileyen motorcu kalabalığıyla karıştığı bir potaydı. Komşu koşu bantlarında, tepeden tırnağa Under Armour giymiş yirmili yaşlarında zayıf beyaz bir adam ve gümüş kutu örgülü, kendi kilometresini görmüş Harley atletli siyah bir kadın koşuyordu. Adamın yüzü efor sarf etmekten çarpılmıştı. Kadın sırtıttıyordu.

Knox's Honky Tonk'a sık sık gelen orta yaşlı motorcu lezbiyen Agatha ve Blaze, yan yana duran merdiven tırmanıcılarından bana bir selam verdiler.

"Lina!"

Bayan Tweedy serbest ağırlık bölümünden el salladı. Arkasındaki eşofmanlı yarım düzine yaşlı insan ben yaklaşırken bana baktı.

"Günaydın," dedim.

"Çete, bu benim yeni komşum ve kankam Lina. Lina, bu da çete," dedi.

"Merhaba Lina," dediler hep bir ağızdan.

"Selam, çete." Gördüğüm kadarıyla rengarenk bir ekiptiler. En iyi tahminle yaşları altmışların ortalarından seksenlere kadar değişiyordu. Kırıksıklıklar ve gri saçların yanı sıra kasları ve son model spor ayakkabıları da vardı.

"Çalışmaya hazır mısınız?" Bayan Tweedy tıngırdadı.

"Elbette." Şehre geldiğimden beri çoğunlukla koşmaya devam etmiştim. Güzel, kolay bir ağırlık çalışması, kuvvet antrenmanına geri dönmek için iyi bir yol olurdu.

"Bensiz başlamayın!" Stef spor kıyafetleriyle koşarak geldi.

"Yine karşılaştık," dedim ona.

"Tam zamanında, Steffy," dedi Bayan Tweedy'nin sağındaki kadın. Simsiyah saçları gümüş rengine boyanmıştı ve tişörtünde BENİM ISINMAM SENİN ANTRENMANIN yazıyordu.

"Otoparkta kendime moral konuşması yapıyordum," dedi. Bana baktı.

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

Alay ettim. "Günde beş mil koşuyorum. Sanırım ayak uydurabilirim."

Bayan Tweedy ellerini çırpı. "Hadi şu yaşlı kemikleri ısıtalım, millet."

"OH TANRIM. BEN ÖLÜYORUM. KURTAR KENDİNİ. BENSİZ DEVAM ET," DIYE YALVARDIM.

Stef.

Uzandı ve beni spor salonunun bir duvarı boyunca uzanan uzun minder şeridinden çekti. Dizlerimin bağı çözüldü. Bir insanın susuz kalmış kabuğuydum. Kaslarım beni ayakta tutamayacak kadar güçsüzdü. Mucizevi bir şekilde, kalbim cehennemden gelen egzersiz boyunca güvenli bölgede kalmıştı ama vücudumun geri kalanı pes etmişti.

"Kendini topla kadın. Eğer şimdi bırakırsan, bunu unutmana asla izin vermezler," diye hırladı Stef. Çenesinden ter damlıyordu. Her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları nemli siyah tutamlar halinde başının üzerinde dikiliyordu.

Nefesimi içime çektim. "Yetmiş yaşında birinin savaş halatlarında nasıl bu kadar zorlanabildiğini anlamıyorum. O bıyık ona süper güçler mi veriyor?"

Stef su şişesini yüzüne bastırdı. "Vernon bir denizciydi. Emeklilik onu sıkıttı ve Demir Adam etkinlikleri için eğitim almaya başladı. O insan değil."

Su çeşmesinin yanındaki duvara yaslandım ve gözlerimdeki teri silmek için atletimin eteğini kullandım. "Peki ya Bayan Bannerjee?"

Az önce iki yüz kilo kaldırdı. *Sekiz kez.*"

"Aditi ağırlık kaldırmaya ellili yaşlarında başladı. Otuz yıllık bir deneyime sahip."

"Hadi gidelim! Öldüğün zaman dinlenebilirsin," diye bağırdı Bayan Tweedy. "Bunu yapamam," diye inledim.

Stef ellerini omuzlarıma koydu ama terden tutunamayacak kadar kayganlaşmışım. Vazgeçti ve yanımdaki duvara yaslandı. "Beni dinle. Bunu *yapabiliriz*. Yapacağız. Ve işimiz bittiğinde Café Rev'e gidip Red Line Latte sipariş edeceğiz ve kilolarca hamur işi yiyeceğiz."

"Hamur işinden daha fazla motivasyona ihtiyacım var."

"Kahretsin." Duvardan uzaklaştı ve yüzünü bana döndü, hasta görünüyordu.

"Kahretsin ne? Daha fazla duvar topu mu eklediler? Geçen tur yüzüme vurmuşum." Duvar topları, ağır bir egzersiz topuyla çölmeyi ve ardından topu başınızın birkaç metre üzerine fırlatmak için çömelmeden patlayıcı bir şekilde fırlatmayı içeren özel bir cehennem türüydü. Burpee'den daha kötüydü. Onlardan nefret ederdim.

Stef iki elini saçlarında gezdirdi, sonra yüzünü buruşturarak avuçlarını şortuna sildi. "Nasıl görünüyorum?"

"Sanki eli silahlı deniz adamları tarafından havuzun derinliklerine sürüklenmişsin gibi."

"Lanet olsun!"

"Ama tamamen yakışıklı, Henry Golding tarzı bir şekilde," diye düzelttim. "Belki de gömleğimi çıkarmalıyım?"

"Şu anda neler oluyor?" Elinden su şişesini kapıp ağzıma götürerek talep ettim.

"Jeremiah az önce güzel kışını kaldırıp pazı kıvırmak için buraya geldi."

Su içmeyi bırakmadım ama Stef'in omzunun üzerinden baktım. Nash Morgan'ın yanında, aynanın önünde kırk beşliklerini kıvıran muhteşem berberi fark etmek zor değildi.

Boğuldum ve neredeyse boğuluyordum.

"Kahretsin!" Saç bandımı çıkardım ve tekrar takmadan önce suyla ıslattım.

Stef bana dirsek attı. "Affedersiniz! Onu alamazsınız. O benim. Eğer ona çıkma teklif edecek cesareti bulursam."

"Jeremiah hakkında 'saçmalamıyorum', aptal. Nash 'Dat Ass' Morgan hakkında atıp tutuyorum," diye tısladım.

Göğsümdeki bir çarpıntı saatime bakmama neden oldu. Kalbim durmaksızın çarpmaya devam ediyordu. Şimdi çarpıntı mideme doğru ilerliyordu. Görünüşe göre bu yapısal bir bozukluk değildi. Bu daha kötüydü.

Stef omzunun üzerinden baktı, sonra başını bana doğru çevirdi ve her yöne ter yağmuru gönderdi. "Birileri aşık olmuş," diye şarkı söyledi.

"Her şeyden önce, iğrenç. Gözlerimde senin terin var. İkincisi, bu bir aşk değil," diye karşı çıktım. "Bu... bir farkındalık."

Nash ağırlık plakalarıyla dolu bir barın üzerinde dururken bakışları bana kilitlendiğinde farkındalığım roller-coaster-plummet moduna geçti. Gözlerinin bende gezinmesinde dostça bir şey yoktu. Tamamen açlıktı.

Bu kez dizlerimin bükülmesinin kas yorgunluğuyla bir ilgisi yoktu.

"Alınma ama, senin bir tür sert baş belası olman gerekmiyor mu?"

Stef sordu.

Gözlerimi için için yanan polis şefinden ayırdım. "Ha?" "İtiraf edeyim, Studly Do-Right buraya doğru yürümek istiyor gibi görünüyor, soyun Seni çıırılçıplak soyup bir ağırlık sehpasının üzerine yatıracağım." Göbeğim istemsiz bir ihtiyaçla sıkıştı.

"Ama ben senin havalı bir tip olduğumu sanıyordum."

Nash Morgan'a verdiğim tepki hiç de soğukkanlı değildi. Bu, korkunun buzlu yalamalarıyla bağlanmış erimiş sıcak bir ihtiyaçtı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama görünüşe göre bazı erkekler soğukkanlı davranmayı imkânsız hale getiriyor," diye itiraf ettim.

"Siz ikiniz bütün gün çene çalacak mısınız yoksa bu seti bitirecek misiniz?" Bayan Tweedy bağırdı. "Bana daha fazla duvar topu ekletmeyin!"

"Ve şimdi herkes bize bakıyor," diye mırıldandı

Stef. Jeremiah ve Nash dahil herkes.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bunu yapmak zorundayız." "Ve bunu seksi bir şekilde yapmalıyız."

"O zaman tişörtünü de çıkarabilirsin," dedim.

"Aynısı. Belki de göğüs kaslarım ve göğüslerin onları o kadar hipnotize eder ki i kalp krizi geçirdiğimizi fark etmezler."

"O kısımdan kaçınmaya çalışalım," diye önerdim. "Hiçbir şey için söz veremem."

"Gidelim çocuklar!" Vernon seslendi.

"Son set, en iyi set," diye bağırdı Bayan Tweedy.

Stef dişlerini sıktı. "Hadi gel. Soyunalım ve seksi bir yürüyüş yapalım."

"İç."

Gözlerim irkilerek açıldı ve kendimi Nash'in şaşırtıcı maviliğine bakarken buldum. Yüzümün önünde bir su şişesi sallanıyordu.

Bana emir verilmesine kızamayacak kadar yorgun ve susamıştım.

Oturur pozisyona geçmeye çalıştım. Nash yanıma çömelmişti, teninde ter parıltıları vardı ve tişörtünü hızla göğsüne çekiyordu. Jeremiah onun arkasında durmuş, eğlenmiş görünüyordu.

Stef'in bacağına tekme attım.

"Ölmem için beni yalnız bırak, kadın," dedi. Yanımdaki minderde yüzüstü yatıyordu.

Bu sefer daha sert bir tekme attım. "*Tanıkların* önünde ölemeyiz."

Vücudunun üst kısmını kauçuktan sıyırdı ve seyircilerimize göz kırptı.

"Yardım lazım mı?" Jeremiah Stef'e sordu.

Egzersiz arkadaşımın aşkı onu ayağa kaldırıırken sırtacak kadar enerji topladım.

"Etkilendim," dedi Nash, sonunda teklif edilen suyu yuttuğumda.

"Kimse ilk Sweating with the Oldies antrenmanından sağ çıkamaz."

"Hayatta kaldığımı söyleyemem," diye mırıldandım.

"Son tekrarı da yaptın," diye ısrar etti. "Bu sayılır."

"Ve çöp kutusuna kuru bir şekilde atmak zorunda kaldım."

Ağzı, karnımdaki çılgınca çırpınışları ateşleyen o neredeyse gülümsemelerden biriyle yumuşamıştı. "Hâlâ sayılır."

"Onlar insanüstü. Her biri." "Öyleler," diye kabul etti.

Spor salonuna gidenlerden bazılarının bizi fark ettiğini fark ettim. "Bu tür bir ilgiyi hak etmek için ya ben üstsüzüm ya da sen ortalıkta dipsiz dolaşıyorsun."

Yukarı ve etrafına baktı, sonra yüzünü buruşturdu. "Küçük bir kasaba. Son zamanlarda dedikodu yapacak pek bir şey olmadı."

"Şeflerinin vurulmasının, iki vatandaşın kaçırılıp kurtarılmasının ve kasabada dolaşan bir ABD şerifinin yanı sıra. Senin rozetli gölgen nerede?"

Nash başparmağını omzunun üzerinden Nolan'ın sabit bir bisikletin üzerinde ter döktüğü, hem sinirli hem de sıkılmış görüldüğü yere doğru uzattı.

Nash bana elini uzatarak, "Knockemout'ta sıradan bir gün," dedi.

Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Kaslarım egzersiz sonrası yorgunluk ve sevinç karışımıyla şarkı söylüyordu. "Eğer teklifin hakkında bir cevap istiyorsan-" diye başladım.

Ama başını sallayarak sözümü kesti. "Bunu bir geceden biraz daha uzun süre düşünmeni tercih ederim. Bu büyük bir istek. Önce evet demeni istediğim daha küçük bir isteğim var."

"O da ne?"

"Bu gece benim için Piper'a bakar mısın? Onu birkaç dakikadan daha uzun süre yalnız bırakmadım."

"Elbette."

"Çok geç kalmayacağım," diye söz verdi.

Ona planlarının ne olduğunu sormazdım. Ve *kesinlikle* bir randevu olup olmadığını sormazdım.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "Knox ve Lucian'la bir şeyler içmeye gidiyorum," dedi.

Tahminimce kasabanın kadınları bu tür seksi bir sandviç için çılgına dönerdi.

"Evet. Sorun değil," dedim ve bunun sadece erkek erkeğe bir gece olduğu için aptalca bir rahatlama hissetmiyormuş gibi davrandım.

O seksi, samimi tavrıyla başını bana doğru eğdi. Nabzım hızlandı. Arkamızdaki koşu bandındaki kadının da öyle. Kendine geldiğinde bana alaycı bir sırıtma ve omuz silkme hareketi yaptı.

Nash Morgan her yerdeki kadınlar için bir tehlikeydi.

"Teşekkür ederim. Onu dokuzdan biraz önce bırakacağım," dedi.

Duş almış, makyaj yapmış ve terden sıırılsıklam olmamış bir şeyler giymiş olacağıma yemin ettim. Tabii o zamana kadar bacaklarımı çalıştırabilirsem. "Tamam."

Saatini kontrol etti. "Gitmem gerek. Liza J'ye bugün olukları temizleyeceğime söz verdim."

"Al." Bardağını uzattım.

"Sıkı tutun. Nerede yaşadığınızı biliyorum." "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sonra görüşürüz, Angelina." Gitmeden önce bana tüylerimi diken diken eden bir **b a k ı ş a t t ı**.

"Nash?"

Durdu ve döndü.

Pek de belli etmediğim seyircilerimize bakarak, toplayabildiğim en seksi gevşeklikle aramızdaki mesafeyi kapattım. "Benden tam olarak ne kadar istiyorsun?"

O mavi gözler buz gibi bir ateşe dönüştü. "Centilmence bir cevap, ne kadar vermek istersen o kadar olur."

"Ve sen bir beyefendi misin?"

"Eskiden öyleydim." Sonra çenesini kaldırdı. "Daha fazla su iç ve esnemeyi unutma yoksa yarın pişman olursun."

Yüzümün efordan zaten yanıyor olması iyi bir şeydi.

Soyunma odasına gitmeden önce bana göz kırptı ve hayalet gibi sırttı. Gidişini izledim. Spor salonunun geri kalan kadın nüfusu ve bir avuç erkek de öyle.

Nolan ayağa kalktı ve bisikletini sildi. Nash'i takip etmeden önce bana küçük bir selam verdi.

Stef yanımda belirdi. "Kahve ve karbonhidrat için hâlâ hazır mısınız?" Yüzünde aptalca bir sırıtış vardı.

"Tanrım, evet. Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

Sayıklıyor musun?" "Sanırım öyle. Jeremiah bana bir ter havlusu verdi."

"Nash bana suyunu verdi. Düşündüğüm kadar acınacak halde miyiz?" "Oh, çok daha kötüyüz," diye ısrar etti Stef.

Vernon koşu bantlarına doğru giderken omzuma vurdu. "Dışarıda hiç de fena değilsin."

"Teşekkürler," dedim.

"İyi iş çıkardın," dedi Aditi.

Bayan Tweedy, "Eğer hazırsanız, yarın göğüs ve sırt günü" diye önerdi.

"Sakın evet demeye kalkma yoksa ben de gelmek zorunda kalırım. Ve iyileşmek için üç güne ihtiyacım var," diye fısıldadı Stef.

Gülüşüm zar zor duyulabilen bir hırıltıydı.

ON BİR

PANIK YAPMAK ASLA İŞE YARAMAZ

Nash

MHonky Tonk'un ön kapısında country müziğin gümbürtüsünü duyduğumda ellerim yumruk oldu. İçeri girebilmek için kendimi heyecanlandırmak amacıyla sokağın etrafında bir yürüyüş yapmışım. Kahkahalar ve hayat vardı ön kapının diğer tarafında. Tek yapmak istediğim evde, karanlıkta kalmakken buna katılmam gerekiyordu. Sessizlikte.

Gün çoğu günden daha iyi başlamıştı. Spor salonuna Lina'yı görmek amacıyla gitmişim. Onun o güzel vücudunu hareket ettirmesini izlemek ve benim de kendi vücudumu hareket ettirmem bana güç vermişti. Ama Liza J'nin kilometrelerce uzunluktaki ev işleri listesinin ortasında bir yerde, o soğuk, karanlık dalga hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar üzerime çöktü. Beni sürükledi ve o sabah almayı hatırladığım antidepresan bile yüzeye çıkmak için savaşmama yardımcı olamadı.

Knox'a bu gece neden gelemeyeceğime dair bahaneler uyduran yarım düzine mesaj atmaya başlamışım ama sözünü tutacağını biliyordum. Kapımda belirecek ve beni sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalışacaktı.

Ortaya çıkmak, hareketleri yapmak daha kolaydı.

Üst katta, Piper'ı Lina'nın kollarına atmadan önce bir düzine yapmacık kelime söyleyebildim. Bir saat içinde geri dönmek için köpeği bahane olarak kullanacaktım.

Altmış dakika boyunca numara yapabiliyordum. Şimdiden dört dakika geciktiğime göre, elli altı dakika oldu.

Kendimi çelikleştirerek ön kapıyı açtım ve yaşayanların dünyasına adım attım.

Pazartesi gecesi, bu da daha küçük bir kalabalık ve canlı bir grup yerine müzik kutusunda country klasikleri anlamına geliyordu.

Alışkanlığımın dışında, ince kalabalığı taradım. Tallulah ve Justice St. John, evcil hayvan dükkânı sahibi Gael ve kocası Isaac ile aylık çifte randevuları için bir masaya oturmuşlardı. Jeremiah'nın kız kardeşi ve Knox'un sağ kolu olan Sherry Fiasco barın arkasında, sinirli sarışın barmen Silver'in yanında ceketini silkiyordu.

Kardeşim daha içeri iki adım atmadan beni yakaladı. Standart üniforması olan kot pantolon, hırpalanmış motosiklet botları, sakal ve "etrafta dolaş ve öğren" havasındaydı.

Knox her zaman bir kavga arıyor gibi görünüyordu.

Yanında Lucian Rollins, muhtemelen ilk arabamdan daha pahalı bir takım elbise içinde duruyordu. Uzun boylu, esmer ve aynı zamanda tehlikeliydi ama farklı bir şekilde.

Knox'un onu kızdırdığınızda yüzünüze yumruk atma olasılığı daha yüksekken, Lucian hayatınızı metodik ve yaratıcı bir şekilde mahvedecek bir tipti.

Şanslıyım ki güçlerini çoğunlukla kontrol altında tuttular.

İkisinin arasında boş bir tabure vardı, bu da bana isteksiz bir ilgi odağı olmak üzere olduğumu söylüyordu.

Kapı arkamdan açıldı ve ABD'li şerif gölgem içeri girdi. "Bana nereye gittiğini ve orada ne kadar kalmayı planladığını söyleseydin bu iş çok daha kolay olurdu," diye homurdandı.

"Evet, eğer bütün gün seni kıcımda taşımasaydım hayatım çok daha kolay olurdu."

"İkimiz de mutsuz olduğumuz sürece," dedi ve kapıya bakan boş bir iki top kapmak için soyunmadan önce.

Knox bardan uzaklaştı.

Hay sikeyim.

Elli altı dakika. Bira iç. Ateş et. Kardeşimin bir federal ajana saldırmamasını engelle. Sonra eve gidip dünyadan saklanabilirdim.

Masalar arasında ilerledim, insanlar selamlaşırken başımı salladım.

Onlara ulaştığımda "İyi akşamlar çocuklar," dedim.

Lucian bana elini uzattı ve tek kolla sarılmak için beni kendine çekti. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de Lucy."

Knox omzumun üzerinden Nolan Graham'a bakıyordu. "Sanırım gidip gölgenin kışına tekme basabilirim," dedi bardağının kenarından.

"Duyarlılığına minnettarım ama bu gece bir cesedin gömülmesine gerçekten yardım etmek istemiyorum," dedim.

Knox'un dikkati şeriften uzaklaşıp tekrar bana yöneldi. "Bok gibi görünüyorsun. Tereyağı bıçağıyla mı tıraş oluyorsun?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim Dick," dedim aralarındaki tabureye kayarak.

Ayakta duracak enerjim yoktu.

"Telefonlarıma çıkmıyorsun," dedi Lucian, yerine oturup bana yirmi yılı aşkın bir süredir kadınların iç çamaşırlarının ayak bileklerine kadar düşmesine neden olan o delici bakışlardan birini atarak.

"Meşguldüm," dedim ve Silver'a bir içki için işaret ettim.

Bana dumanlı bir göz kırptı. "Geliyorum, Şef."

Hâlâ büyüdüğünüz küçük kasabada yaşamının bir avantajı, içki siparişinizi kimseye söylemek zorunda kalmamanızdı. Hatırlarlardı.

"Yeni komşunla meşgul olmasan iyi olur," dedi Knox, taburesinin üzerine çıkıp bana doğru eğilerek.

"Eğer bunu yapmamızın nedeni buysa, sana bir saat kazandıracağım ve Lina ve benim ne yapıp yapmadığımızın seni ilgilendirmediğini söyleyeceğim."

"Sen benim kardeşimsin. O da benim arkadaşım. Bu da beni ilgilendirir." "Nefesini boşa tüketme. Henüz bir şey olmadı..." diye ekledim sırtarak.

"Öyle mi? Öyle kalsa iyi olur. Siz ikiniz çalışmıyorsunuz. O gezme tutkusu ve adrenalinle dolup taşıyor, sen ise ilçe dışına çıkmaya kalkıştığında kurdeşen döküyorsun. Hiçbir ortak noktanız yok."

"Nişanlı olan uzman ne dedi? Birkaç haftadır mı? Hem de senin için fazla iyi olan bir kadınla. Teşekkürler Silver," dedim bana bir fıçı bira uzattığında.

Lucian, "Beyler, bu tartışmayı masaya yatırmayı öneriyorum," dedi. "Tartışmamız gereken başka konular var."

Ne kadar çabuk dökülürse, o kadar çabuk eve gidebilirdim.

Lucian viskisini barın üzerine bıraktı ve kardeşime başıyla selam verdi.

"Soruşturma ne durumda? Lucian, federallerin Duncan Hugo'yu görmezden geldiklerini çünkü daha çok sık suratlı babasını yakalamakla ilgilendiklerini düşünüyor," dedi Knox.

Tamam, belki de Duncan Hugo hakkında konuşmak yerine Lina'yla görüşmem hakkında birkaç tur atmayı tercih ederdim. "Bu devam eden bir soruşturma. Yorum yok," dedim.

Knox homurdandı. "Bana kendi soruşturmanızı yürütmediğinizi söyleyemezsiniz. Eğer federaller babama odaklanırsa, biz de Junior'ın peşine düşeriz. Tek sorun, Junior o kadar yeraltında ki kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Lucian, "En olası teorimiz Anthony'nin oğlunun ülkeyi terk etmesine yardım etmiş olması," dedi.

Küçük Hugo ülkeyi böldüyse, bu onun işi bitirmek için geri dönme ihtimalinin zayıf olduğu anlamına geliyordu.

Hissettiğim rahatlamamanın yerini hemen bir utanç dalgası aldı. Bir kanun adamı olarak, adalet için savaşmaya programlanmışım. Bir Morgan olarak, kaderimde sadece savaşmak vardı. Yine de burada, kendimi harekete geçiremeyecek kadar depresyondaydım.

"Aracılık bakiyem üzerine bahse girerim ki o pisliğin birbirine sürtünecek iki beyin hücresi bile yok. Ama Naomi ve Way onun sanıldığından daha zeki olduğu konusunda ısrarcı. Elindeyken diyor ki..." Knox parmak eklemleri barın üzerinde bembeyaz kesilmiş bir halde durdu.

Hugo'nun sadece benden bir şey almadığını, ailemden de bir şey aldığını fark ettim. Ve bu hala beni karanlığın yüzeyine çıkarmaya yetmiyordu.

Kardeşim boğazını temizlerken Lucian ve ben kibarca, erkekçe davranıp onu görmezden geldik.

Knox sonunda, "Way onun kuduz bir tilki gibi sinsi olduğunu söyledi," dedi.

Ağzımın kenarı kalktı. Waylay bir gün iyi bir polis olacaktı ama Knox'un küçük kızı hakkında bunları duymak isteyeceğinden şüpheliydim.

Knox, "Kendi iyiliği için kışının Güney Amerika'da sivrisinekler tarafından canlı canlı yeniyor olmasını umsa iyi olur," dedi.

"Burada kalmasının mantıklı olacağı bir senaryo göremiyorum. Büyük olasılıkla buradan uzakta bir yerde hayatını sürdürüyor."

"Ama eğer değilse," dedi Lucian, "tetikte olman gerek. Nerede olduğu önemli değil, sen yarım kalmış bir işsin. Onun tetikçi olduğunu teşhis edebilecek tek kişi sensin."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Ben talep ettim.

Lucian masumiyet timsali avuçlarını havaya kaldırdı. "Bilgi kucağıma düşerse yapacak bir şey yok."

"Ne tür bilgiler?"

"Araç kamerası görüntülerini özetleyen türden."

Çenem sıkıştı. Bu gerçek bir duygudan çok bir refleksti. "O sızıntı benim tarafımdan gelmemiş olsa iyi olur."

"Öyle olmadı," diye beni temin etti.

"Henüz bir şey hatırlamadın mı?" Knox sordu.

Barın arkasındaki şişelere baktım. İnsanlar hayatın verdiği acıyı, korkuyu, rahatsızlığı uyuşturmak için her gün kendilerini o şişelerde boğuyorlardı. Bazıları kendilerini daha da tehlikeli yollarla uyuşturuyordu. Bazıları hiç yüzeye çıkmadı.

Ama zaten uyuşmuştum. Hissetmeye ihtiyacım vardı. Ve hiçbir alkol bu her şeyi tüketen boşluktan kurtulmama yardımcı olmayacaktı. Bunu yapabilecek tek bir şey vardı. Bunu yapabilecek tek bir kadın.

"Hayır," dedim sonunda.

Knox ve Lucian'ın sessizce iletişim kurduklarını hissedebiliyordum.

"Şu terapistlerden biriyle konuşmayı düşünüyor musun?" Knox boğuk bir sesle konuştu.

Lucian ve ben ikimiz de başımızı ona doğru çevirip baktık.

"Oh, ikinizi de sikeyim. Naomi önerdi. Bunun korkunç bir fikir olmadığını kabul edecek kadar erkeğim... tabii içinizi tamamen yabancı birine dökmek sizin için sorun değilse. Babam bize sağlıklı başa çıkma araçları vermedi ki."

"Bir psikiyatriste göründüm. Departman şartı," diye hatırlattım ona.

"*Travma hafızaya zarar vermenin bir yolunu bulur,*" demişti. "*Bazı durumlarda kurbanlar o anıları asla geri getiremezler.*"

Travma. Kurbanlar. Bunlar tüm kariyerimi başkalarına uygulayarak geçirdiğim etiketlerdi. Kendi etiketim olan "kahraman" soyulmuş ve "kurban" ile değiştirilmişti. Ve bunu hazmedebilir miydim bilmiyordum.

"Bir terapistte gidiyorum," diye açıkladı Lucian.

Knox doğruldu. "Gördün mü? Şimdiki zamanda olduğu gibi mi?"

"Ara sıra. Hasta kayıtlarına erişmek için onu görmeye başladığımda çok daha gençtim ve hukukla daha az... ilgiliydim."

Omzumun üzerinden baktım. Nolan bira şişesini sessizce kadeh kaldırmak için kaldırdı.

"Yirmi adım ötede bir ABD şerifi varken bu ya da başka varsayımsal suçlar hakkında konuşamaz mıyız? Siz ikiniz federal bir soruşturmanın ortasında Scooby-Doo oynayamazsınız."

"Gücendim," diye açıkladı Lucian.

"Sen güceneceksin. Ben de çok sinirleneceğim," diye karar verdi Knox.

İstemediğim halde biramı elime aldım. "Peki neyi bu kadar rahatsız edici buluyorsun?"

"Yeteneklerimden şüphe ettiğin için."

Dürüst olmak gerekirse, Lucian pratikte kurumsal bir 007'ydi. Amerikalı olması, martini yerine burbonu tercih etmesi ve muhtemelen uluslararası casuslukla bazı benzerlikler taşıyan siyasi danışmanlığın acımasız dünyasında çalışması dışında.

Şirketinin müşterileri için tam olarak ne yaptığı konusunda ağzını sıkı tutuyordu, ancak her şeyin gizli kapaklı olmadığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

"Yeteneklerin hakkında bir şey bilmiyorum. Ama üçümüz arasında gerçek anlamda hapis yatan tek kişinin sen olduğunu biliyorum."

Bu alçakça bir hareketti ve hepimiz bunu biliyorduk. Bunun için kendi suratıma yumruk atmak istedim.

"Özür dilerim dostum," dedim başparmağımı kaşlarımın arasındaki noktaya sokarak. "Bugünlerde çok çabuk sinirleniyorum."

Sabrim büyük olasılıkla yol kenarındaki O negatif havuzuyla birlikte kan kaybından tükenmişti. Bu yüzden insanların etrafında olmak istemiyordum.

Reddedici bir şekilde elini kaldırdı. "Sorun değil."

"Hayır. Öyle değil. Sen her zaman benim yanımda oldun Lucy ve ben sana saldırarak küçük bir pislik gibi davranıyorum. Özür dilerim."

Knox, "Eğer ikiniz kucaklaşmaya başlarsanız, ben gidiyorum," diye tehdit etti.

Ona inat, Lucian'ı ayı gibi kucakladım. Omzum şarkı söylüyordu ama neredeyse iyi bir şekilde.

Lucian sırtıma iki kez vurdu. Kardeşimle dalga geçtiğimizi biliyordum. Ama en eski arkadaşımın anında affetmesinde beni sakinleştiren bir şey vardı. Lina'nın dokunuşunun içimde uyandırdığı sıcaklığın yanında soluk kalıyordu. Ama yine de bir anlamı vardı.

Sırtarak Knox'a döndük.

"Biranı götürüyor musun?" Ona sordum. "Pislikler," diye mırıldandı Knox.

"Özür dilerim Lucy," dedim tekrar.

"Affedildin. Çok şey atlattın."

"Bu yüzden mi şeytani şirket imparatorluğunu yönetmek yerine Pazartesi gecesi şehirde takılıyorsun?"

Arkadaşımın dudakları büküldü.

Nolan'a doğru başımı sallayarak, "Cidden dostum, eğer kasabaya sadece bana göz kulak olmak için geldiysen, zaten kışkımda silahlı bir bıyık var," dedim. "Burada kamp kurup tüm parayı kaybetmene gerek yok."

"Şeytani bir şirket imparatorluğunu yönetmek, başka bir işle meşgul olduğumda boşluğu dolduracak bir ekibe sahip olmak demektir."

"Buraya her gün gidip gelmiyorsun, değil mi?" Kuzey Virginia'da trafik kendine özgü bir cehennem halkasıydı.

Knox homurdandı. "Bu jest karşısında gözyaşlarına boğulma. İmparatorluğun bir helikopteri var. Luce seni sadece oyuncağıyla oynamak için bir bahane olarak kullanıyor."

"Sadece ilkokulun çatısına iniş yapmayın. Federallere, ABD polislerine ve FAA'ya ihtiyacım yok."

"Düğün planları nasıl gidiyor?" Lucian konuyu değiştirerek sordu.

"Daze'in masalarda beyaz çarşaflar olmasını düşündüğüne inanabiliyor musunuz? Yani, Tanrı aşkına, bu bir Knockemout partisi, tüm gece boyunca ortalığa bok saçacağız. Resepsiyonda masaların yatak ısıtatan bir katilin çarşaflarıyla kaplanmış gibi görünmesini istemiyorum."

Kardeşim kesinlikle nasıl resim çizileceğini biliyordu. "Peki neyle gitmeye karar verdin?" Lucian sordu. "Lacivert," dedi Knox gururla.

"Güzel," dedi Lucian onaylayan bir baş hareketiyle.

"Bu arada. İkiniz de sağdıcsınız." Kardeşim bana baktı. "Sanırım sen benim sağdıçım olabilirsin."

BİR SAAT ON BEŞ DAKIKA DAYANABILDIM VE BUNUNLA GURUR DUYDUM.

kendim. Naomi Knox'u arayıp Waylon'un aşık olduğu kokarcanın peşine düştüğünü ve üzerine sprey sıkıldığını söylediğinde ikinci birayı içmiş, çoğunlukla doğru tepkileri vermiş ve vedalaşmıştım. Tekrar.

Vedalaştık ve ben kapıya doğru koşuyormuşum gibi görünmemeye çalıştım.

Hatta Nolan'ın masasında durakladım, ceketini giymek için omuz silkiyordu.

"Kapıma kadar on adım yürüyeceğim. Sanırım tek başıma hayatta kalabilirim," dedim ona.

"Karar senin, Şef. Kendini deliklerle dolu bir çukurda bulmamaya çalış." "Elimden geleni yapacağım," diye yalan söyledim.

Gecenin serinliğine daldım, kapı arkamdan ışık ve müzikle kapandı. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Burada, sokak lambasının altında, ön kapımdan sadece birkaç adım ötede dururken kendimi açıkta, savunmasız ve gergin hissediyordum. Dışarıda bir şey ya da biri vardı.

O muydu? Duncan Hugo işi bitirmek için geri mi gelmişti? Yoksa hepsi hayal gücümde miydi?

Üzerime çöken kıyametin kaynağını aramak için cadde boyunca bir aşağı bir yukarı göz gezdirdim.

Ellerim karıncalanmaya başladı. Avuçlarımda başladı ve parmaklarıma doğru yayıldı.

"Siktir. Şimdi olmaz," diye fısıldadım nefesimin altında. "Burada olmaz."

Karanlıkta gizlenen bir tetikçi yoktu. Buradaki tek kötü adam beynimdeki arızaydı.

Karıncalanma yanmaya dönüştü. Ellerimi sıkıca yumruk yapıp hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Daha önce durdurmuştum. Ama çoktan çok ileri gittiğimi biliyordum.

Vücudumdan hafif bir ter boşanırken, içim iliklerime kadar ürperdi.

"Hadi ama dostum. Kendini toparla," dedim dişlerimi sıkarak.

Ama göğsümün etrafındaki bant sıkılaşıyor, sıkılaşıyordu. Tuttuğum nefes ciğerlerimi terk etmeye başladı. Ses kulaklarımdan kayboldu, yerini kendi kalp atışlarımdan boğuk gümbürtüsü aldı.

Nefesim ince bir hırıltı gibiydi.

Bunu durdurmak mümkün değildi. Kendimle konuşmak yoktu. Sırtımdan aşağı soğuk terler akıyordu.

"Sik beni."

Göğsümün etrafındaki bant gittikçe sıkılaşırken ellerim yumruk oldu. Ağrı yayıldıkça kalbim kaburgalarımdan altında hızla çarpıyordu. Bacaklarım tutmadan önce kapıdan merdivenlerin dibine kadar gelebildim. Duvara çarptım ve soğuk fayansa doğru kaydım.

"Gerçek değil. Gerçek değil amına koyayım," diye tekrarladım soluklarımdan arasında.

Panik hiçbir zaman çözüm olmadı. Kriz zamanlarında size asla hizmet etmez. Bir polis olarak, bu benim kafama kazınmıştı. Sakin kalmak, prosedürleri takip etmek ve içgüdülerimle hareket etmek üzere eğitilmiştim. Ancak hiçbir prosedür, hiçbir eğitim beni bu tür saldırılara hazırlamamıştı.

Aynı anda hem yanıyor hem de donuyordum. Ağrı göğsümden yayılıyordu ve görüşümün kenarları kararmaya başlamıştı. Işık lekeleri

gözlerimin önünde dans etti.

Kendimden nefret ettim. Zayıflıktan nefret ettim. Kontrol eksikliğinden. Tüm bunların kafamın içinde olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. Her yerde olabilirdi. Yerde lanet bir top gibi kıvrılırsam işimi yapamazdım. Kendi kafamdaki canavarlardan bile kendimi koruyamazsam bu kasabayı koruyamazdım.

ON İKİ

TEHLİKELİ BÖLGEYE HOŞ GELDİNİZ

Lina

"Kaldırıma değil de çimlere kaka yapmakla iyi iş çıkardın," dedim Piper'a. doğru ve Giriş için ve Daireler. O zıpladı Sanki üç günden uzun süredir eviymiş gibi kendinden emin bir şekilde kapıya yöneldi.

Knockemout'ta soğuk ve sessiz bir geceydi. Hava keskin ve durgundu. Anahtarımı kilide soktum, ağır kapıyı açtım ve donakaldım.

"Nash?" Piper'ı içeri soktum, kapının arkamızdan kapanmasına izin verdim ve onun yanına koştum.

Yere oturdu, sırtı merdivenin dibindeki duvara dönüktü, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını dizlerine dolamış, ellerini yumruk yapmıştı.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

Ellerimi omuzlarında, kollarında gezdirdim. Elimi kendi eliyle yakaladı ve sertçe sıktı.

"Sadece... nefesimi... yakalıyorum," diye başardı.

Elini sıkıca tuttum ve boştaki elimle saçlarını alnından geriye doğru ittim. Aynı anda hem terliyor hem de titriyordu. Adam ya grip olmuştu ya da panik atak geçiriyordu.

"İyi misin?" diye sordu bana.

"Ben iyiyim. Sen de öyle," diye ısrar ettim. "Yeterince havan var." Yüzünü buruşturarak çenesini sıktı ve başını salladı.

Piper bir iniltiyle yüzünü Nash'in kolunun altına soktu ve onun kucağına süründü.

"Yürüyüşe çıkmıştık. Onu son bir kez dışarı çıkarayım diye düşündüm, böylece döndüğünde bunu yapmak zorunda kalmazsın. İşini yaptı ve mahallede bir tur attık. Sanırım topallaması biraz daha iyi. Veteriner PT hakkında bir şey söyledi mi? Köpekler için akupunktur hakkında bir makale okudum."

Saçmalıyordum. Adam *yine ödümü koparmıştı*.

"Sakin ol Angel," diye mırıldandı, elimi tutuşu gevşemeye başlamıştı. "Her şey yolunda." Diğer eli yukarı kalktı ve Piper'ın sırtını okşadı.

Elini tutmaya devam ederek yere, yanına oturdum. Omzum ve kolum ona yaslandı. Vücudunun solmakta olan titremeleri benimkilerin içinde yuvarlanıyordu ve ben onları içime çekiyordum.

"Beni korkutmayı bıraktığında rahatlayacağım." Omzumu onunkine çarptım. "Solmaya mı başladın?"

Yavaşça başını salladı. "Evet."

"O zaman düşmeden önce seni yukarı çıkaralım," dedim. Ayağa kalktım, Piper'ı kucağından aldım ve yere bıraktım. Sonra elimi uzattım.

Başını eğmiş, başparmağını kaşlarının arasındaki noktaya bastırarak ona baktı.

"Hadi ama. Kazanın da en az benim kadar berbat olduğunu sen de biliyorsun. Ya bana yaslanırsın ya da kardeşini ararım."

Elimi tutmadan önce "Kötü," dedi. İkimizin de çaba göstermesi gerekti ama onu merdivenlerin dibinde ayağa kaldırmayı başardım.

"İlkokulda çocuklar bana Meana derdi çünkü çok otoriterdim," diye itiraf ettim. Kolunun altına girdim ve kendi kolumu beline doladım.

"Çocuklar pisliktir," diye hırıldadı.

İlk basamağı birlikte çıktık. Piper kuyruğunu sallayarak önümüzden fırladı. Nash kendini tutuyor, ağırlığını bana fazla yüklememeye çalışıyordu. Ama dairesiyle aramızda uzun bir merdiven vardı.

"Her şey ilkokuldaki ikizler Darla ve Marla ile başladı.

Güzeller, popülerler ve marka kıyafetler giyiyorlar," dedim. "Kulağa korkunç geliyorlar," diye şaka yaptı Nash. "Onları araştırmamı ister misin? Bakalım

kaç kez tutuklandıklarını?"

Güldüm ve bana ağırlığını biraz daha verdiğini hissettim.

O sabah yaptığım antrenman yüzünden bacaklarım titriyordu. Yarın işlemek için oturmayı dört gözle beklemiyordum.

"Peki yarın tüm bu olanları sihirli bir şekilde unutma ihtimalin nedir?" Merdivenlerin yarısında mola verdiğimizde Nash sordu.

Piper bize döndü, önce Nash'in ayakkabılarını, sonra da benimkileri endişeyle kokladı ve koşarak yukarı çıktı.

"Bana rüşvet verilebilir."

"Fiyatını söyle," dedi bir sonraki adımı atarken.

"Peynir çubukları," diye karar verdim.

"Soğuk, soyulabilir türden mi yoksa arterlerinizi tıkayan türden mi?"

Yolda ilerlerken sesi hâlâ soluk soluğaydı ama her oksijen molekülü için savaşıyormuş gibi değildi.

"Yarışma yok," diye alay ettim. "Bana bütün kızarmış güzellikleri ver."

"Eğer bundan kimseye bahsetmezsen seni ömrünün sonuna kadar kızarmış mozzarella içinde tutarım."

"Bazı insanların aksine ben başkalarının mahremiyetine saygı duyarım," dedim sonunda en üst basamağa ulaştığımızda. Piper başarıımızdan gurur duyuyormuş gibi önümüzde dans etti.

İç çekti. "İşte yine yapıyorsun, Meana. Bir adamı düştüğünde tekmeliyorsun."

Bizi kapısına doğru yönlendirdim. "Anahtarlar, ateşli çocuk."

Sol elini cebini karıştırmak için kullandığında yüzünün buruştuğunu gizlemeyi pek başaramadı.

Kurşun yaraları ve panik ataklar. Nash Morgan tam bir karmaşaydı. Sıcak vurgusu.

Ondan anahtarları aldım ve kapısını açtım. Piper eşikten geçip karanlık daireye daldı.

Nash elektrik düğmesine uzanıp ışığı yakarken beni de kendisiyle birlikte çekti.

"Vay canına. Birileri kendini toparlamış," dedim içerideki dönüşüme dikkat çekerek. Hatta temiz kokuyordu.

"Evet. Doğru," dedi dişlerini sıkarak.

"Gidelim koca adam," dedim, kapıyı tekmeleyerek kapattım ve onu kanepeye doğru yönlendirdim.

Üzerine yığıldı, gözleri kapalıydı. Yüzü solgundu ve alnında hâlâ ter izleri vardı. Piper yanına zıpladı ve minik bir patisini kalçasına koydu.

"Lina Special'ın zamanı geldi," diye karar verdim ve köpek tasmağını sehpanın üzerine bıraktım.

Gözlerini açmadan, "Lütfen bana bunun bir tür seks için kod olduğunu söyle," dedi.

"Çok komik. Bir dakika içinde döneceğim."

"Gitme." Rahat mizah kayboldu ve o mavi gözler kalmam için yalvardı. "Sen yakındayken daha iyi hissediyorum."

Şimdi nefesimi tutmakta zorlanma sırası bendeydi. Bana ihtiyacı olan bir adamla hiç birlikte olmamıştım. Beni isteyen mi? Evet. Benden zevk alan? Elbette hoşlanıyordu. Ama bana ihtiyacı vardı? Bu yepyeni, korkutucu bir bölgeydi.

"Yan kapıya gidiyorum ve bir dakikadan kısa bir süre içinde döneceğim," diye söz verdim.

Çenesini hafifçe sıkması neredeyse sonumu getirecekti. Ama sonunda başını salladı.

Kapısını açık bırakarak koridora geri döndüm ve daireme doğru iki saniyelik bir yolculuk yaptım. İçeride ihtiyacım olan şeyi çabucak buldum. Döndüğümde Nash hâlâ aynı pozisyonda kapıyı izliyordu.

"Elli yedi saniye," dedi.

Eşyalarımı toplayıp kapıyı tekrar kapattım.

"Kıçınızı rahatlatmaya hazır olun," dedim ve baş üstü ışıklarını kapattım. Nash'in yanındaki lambayı yaktım, sonra diğer her şeyi mutfığa götürdüm ve tezgâhın üzerine bıraktım. "Sanırım telefonun şuradaki erkek görünümünü hoparlöre bağlanıyor."

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi, hâlâ beni izliyordu. "Palto cebi."

Hâlâ ceketini giyyordu, asker yeşili, dar kesim bir sahra ceket. "İki kuş," diye karar verdim. "Öne eğil."

Benim yardımımıla Nash kollarını kurtardı. Kaslarını saran şu seksi termal tişörtlerden giymişti. Mevcut koşullar göz önüne alındığında bu gereksiz bir gözlem. Gereksizdi ama bir şekilde kaçınılmazdı. Ölüm döşğinde bile olsam, yine de adamın formunu takdir etmek için duraklardım.

Telefonunu buldum ve kilidini açmak için yüzünü kullandım.

"Oh, hadi ama! Country Slow Dance adında bir çalma listeniz var," diye yakınlıkla çalma tuşuna bastım.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu George Strait'in sesi alçaktan mırıldanırken.

"Bir sürü çocuğun varken nasıl evli olmazsın?"

Sağ elini vücudunda aşağı doğru salladı. "Tatlım, fark etmediysen söyleyeyim, ben kırılgan bir adamım."

Önündeki sehpaye oturdum. "Kabuk olayı geçici. Sen lise aşkıyla evlenen tiplerdensin. Nasıl oldu da Knockemout amigo kızın biri seni bağlamadı?"

"Önce ekmem gereken yabancı yulaflar vardı. Onları ekerken bir süre eğlendim. Sonra işime aşık oldum. Birine hak ettiği ilgiyi gösterebileceğimi hissetmeden önce temizlemem gereken çok şey vardı."

"Birinin Naomi olabileceğini düşündün," diye tahmin ettim. Neden olmasındı ki? Güzel, nazik, sadık ve tatlıydı. Benim sahip olduğum pürüzlerin hiçbirine sahip değildi.

"Beş saniye kadar. Knox için o olduğu çok açıktı." Ayaklarını işaret ettim. "Çizmeler," diye emrettim.

Görev çok büyükmüş gibi yorgun bir ifadeyle yere baktı.

Ayaklarından birini kucağıma çektim ve botunun bağcıklarını çözdüm.

"Bunun küçük düşürücü olması gerektiğini biliyorum ama Ayrıca tahrik oldun mu?" diye sordu, başı geride, gözleri kapalı.

"Çok çekicisin, yakışıklı. Hakkını vermeliyim." Diğer botu çıkardım ve popomun yerine bir yastık koymak için tünediğim yerden kaydım. "Ayaklar yukarı."

"Otoriter."

"Ayaklar yukarı *lütfe*." Uyduğunda gülümsedim. "Aferin oğlum." Bacağını okşadım ve topuklarımda Piper'la birlikte mutfığa döndüm.

Kahve makinesi bir fincan sıcak suyu bir çay poşetinin üzerine tükürürken, Nash'in dondurucusunu açtım ve bir torba dondurulmuş brokoli buldum.

Hem bardağı hem de brokoliyi kanepeye geri getirdim. "Çay rahatlamak için hippie karışımı bir şey. Tadı gelin buketi çiğniyormuşsun gibi ama işe yarıyor. Brokoli ise göğsün için."

Çantayı yerleştirirken "Neden donmuş çiçekleri giyiyorum?" diye sordu. Piper sebze torbasından pek hoşlanmadı ve oyuncak sepetini incelemek için zıpladı.

"Sosyal medyadan öğrendiğim bilim sayesinde. Göğüs kafesinize uygulanan soğuk basınç vagus sinirini uyarır."

"Ve vagus sinirlerimin uyarılmasını mı istiyoruz?"

Kanepenin diğer ucuna oturdum. "Beyninize vücudunuzu sakinleştirmesini söyler."

Bana bakmak için başını minderin üzerine eğdi. "Biraz daha yakın oturabilir miyim?" diye sordu.

Seksi kırılganlığıyla ayaklarımı yerden kesmesine izin vermekten ölesiye korktuğum gerçeği dışında, bunu yapmamak için yeterince iyi bir neden bulamadım. Bu yüzden omuzlarımız tekrar birbirine değene kadar minderlerin üzerinden tehlikeli bölgeye doğru ona doğru ilerledim.

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. "Çayı dene," dedim.

Fincanı aldı, kokladı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Bu, Liza J'nin çiçek tarhlarının gübrelendikten sonraki hali gibi kokuyor."

"İç şunu. *Lütfen*."

"Senin için yaptığım şeyler," diye mırıldandı, sonra bir yudum aldı. "Aman Tanrım. Tadı sanki biri lanet ayaklarıyla gül yapraklarının üzerinde tepinmiş gibi. Neden bira içemiyorum?"

"Çünkü muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, alkol panik atak için iyi değildir."

Squeaka-squeaka-squeak squeak.

Piper ağzında bir oyuncakla kanepeye doğru zıpladı. Elinden aldım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Şaşkın şaşkın baktı ve sonra oyuncak kutusuna geri döndü.

"Henüz getirme kavramını anlamıyor. Bu konuda nasıl bu kadar uzman olabiliyorsun? Panik atak, getirme değil," diye açıkladı Nash, çayından bir yudum daha aldı ve tekrar yüzünü buruşturdu.

"Eskiden bende de vardı," dedim basitçe.

Sessizce oturduk, boş televizyon ekranına bakıyorduk. Benim konuşmamı ve boşluğu cevaplarla doldurmamı beklediğini biliyordum. Ama ben rahatsız edici sessizlikler konusunda rahattım.

"Sana hiç çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?" diye alay etti. Gülümsedim. "Nash nereden geldi?"

"Sessizlik ve konu değişikliği," diye gözlemledi.

Uzandım ve brokoli poşetini ters çevirdim. "Dalga geç benimle."

"Annem bir country hayranıydı. Patsy Cline'dan Garth Brooks'a kadar her şeyi.

O ve babam balaylarını Tennessee'de geçirdiler."

"Ve sonra Knoxville ve Nashville geldi," diye tahmin ettim.

"Anladınız. Şimdi bazı cevaplar için benim sıram."

"Biliyor musun, saat epey geç oldu. Gitmeliyim," dedim. Ama ağrıyan kaslarım beni ayakta durmaya zorlayamadan Nash eliyle kalçamı kavradı.

"Hayır. Beni çözülmekte olan brokoli ve bu berbat çayla yalnız bırakamazsın. Benim için o kadar endişelenirsin ki uyuyamazsın."

"Bir erkek kabuğu olduğunu iddia eden biri için son derece kendinden eminsin."

"Yapılması gereken tüm doğru şeyleri neden bildiğini söyle bana."

Kendi sırlarımı saklamak için ona esprili bir cevap vermek istedim. Ama garip bir nedenden ötürü, çıplak kalan tek kişinin kendisi olduğunu hissetmesini istemiyordum.

Bir nefes üfledim.

"Bu uzun bir hikâyenin başlangıcı gibi görünüyor," dedi.

"Uzun, sıkıcı bir hikâye. Beni eve göndermek için hâlâ zaman var," diye umutla hatırlattım.

Çayı bıraktı ve sonra kolunu dikkatlice bana doladı.

Diğer eliyle başımı brokolinin yanındaki göğsüne bastırırken, "O senin kötü omzun," diye hatırlattım.

"Tatlım, biliyorum. Bana dinlenebileceğim bir yer veriyorsun."

Kolunun bana dolanmasından nefret etmediğim gerçeğiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Sıcak ve katı. Koruyucu. Kural olarak, kucaklaşmak, sokulmak ya da platonik sevişmeler için geçerli olan diğer fiilleri yapmazdım. Bu tür dokunuşlar gereksizdi. Daha da kötüsü, erkeklere gelecekle ilgili fikirler veriyordu.

Yine de buradaydım, tehlikeli bölgede başım karısını ve çocuklarını isteyen bir adamın göğsündeydi. Belli ki hiçbir şey öğrenmemiştim.

Hadi ama, Lina "Kötü Seçimler Yaparım" Solavita. Otur ve defol git, diye uyardım kendimi.

Ama kılımı bile kıpırdatmadım.

"Böylesi daha iyi," dedi, sesi ciddiymiş gibi çıkıyordu. "Şimdi konuş."

"Kısaca anlatmak gerekirse, on beş yaşında futbol sahasında kalbim durdu ve hayata döndürülmek zorunda kaldım."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Evet, Angel. Yorumlu genişletilmiş yönetmen kurgusu versiyonuna ihtiyacım olacak."

"Saçmalıyorsun."

"Angelina," dedi ses tonunda biraz huysuz bir polis tınısıyla.

"İyi. İkinci yılımda soğuk bir sonbahar gecesinde bölge finalleriydi. Stadyum tıklım tıklımdı. Takım ilk kez turnuvada bu kadar ileriye gitmişti. Maçın bitimine iki dakika kalmıştı ve 2-2 berabere kalmıştık. Az önce bir pas yakalamıştım ve genç bir özgüven ve enerjiyle kaleye doğru koşuyordum."

Neredeyse uzanıp o ana dokunabilirdim. Ciğerlerime çarpan soğuk havanın keskin kenarını, kaslarımın sıcak gevşekliğini hissedebilirdim. Kalabalığın uzaktan gelen uğultusunu duyabilirdim.

Nash'in başparmağı ileri geri kolumu okşadı ve ilk kez dokunmak rahatlatıcı geldi.

"Ve sonra... hiçbir şey yoktu. Sanki gözümü kırptım ve bir de baktım ki yabancılarla çevrili bir hastane odasında sırtüstü yatıyorum. Sayı yapıp yapmadığımı sordum, çünkü benim için en önemli şey *buydu*. Ailemin bekleme odasında bir daha uyanıp uyanmayacağımı merak ettiğini bilmiyordum. Takım arkadaşlarım da dahil olmak üzere bütün bir stadyumun beni kalp krizi geçirirken izlediğini bilmiyordum."

"Tanrım, bebeğim," diye mırıldandı Nash, çenesi başımın tepesini okşuyordu.

"Evet. Sağlık görevlileri sahaya gelene kadar koçum kalp masajına başladı. Ailem tribüneydi. Babam çitlerden atladı. Diğer anneler annemin etrafında bir çember oluşturdular ve onu tuttular."

Bu anıyı hatırlayınca gözlerim yaşardı ve rahatsız edici duygu yumağını uzaklaştırmak için boğazımı temizledim.

"Hastaneye giderken ambulansa beni hayata döndürdüler. Ama bilgi bugünkü kadar hızlı yayılmıyordu," dedim hafifçe.

"Demek geride kalan herkes senin başaramadığını düşünüyordu," diye boş bıraktığım yeri doldurdu Nash.

"Evet. Büyük bir maçı. Orada kameralar ve basın vardı. Görüntüleri izledim... sonra. Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, Koç dizlerinin üzerine çöküp kalp masajına başladığında annemin çıkardığı sesi asla unutmayacağım. İlkel bir şeydi."

Nereye gidersem gideyim o çığlğın yankısını yanımda taşıdım. Onunla birlikte, sağlık görevlileri beni geri getirmeye çalışırken babamın cansız bedenimin yanında diz çökmüş görüntüsü de vardı.

Nash ağzını saçlarımın üzerinde gezdirdi ve mırıldandı, "Artık resmileşti. Ölüme yakın yarışmamızı sen kazandın."

"Kabul ettiğin için minnettarım." "Buna ne sebep oldu?" diye sordu.

Huzursuz bir nefes verdim. "Bu ayrı bir uzun hikaye."

"Tatlım, benim terli, zavallı kıcıımı yerden kaldırdın. Henüz ödeşmiş sayılmayız."

Kıçında acınacak bir şey yoktu ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi. Başparmağı yine kolumun üzerinde kayıyordu. Onun sıcaklığından

Göğsü yüzümü ısıttı ve kalp atışlarının sabit gümbürtüsü beni rahatlatı. Oyuncağını çiğnemeyi bitiren Piper yanımdaki kanepeye zıpladı ve ayaklarıma doğru kıvrıldı.

"Tamam. Ama tıpkı bu geceki kaçamakların gibi, bu konuyu da bir daha asla konuşmayacağız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Prolapsus ve regürjitasyon ile seyreden miksomatöz mitral kapak hastalığı."

"Bunu benim için basitleştirecek misin yoksa gidip sözlüğümü mü bulmam gerekecek?"

Göğsüne doğru gülümsedim. "Kalbimin kapakçıklarından birinde bir bozukluk vardı. Buna neyin sebep olduğundan emin değiller ama çocukken geçirdiğim boğaz enfeksiyonundan kaynaklanmış olabilir. Temel olarak, kapakçık doğru kapanmıyordu, bu yüzden kanın geriye doğru akmasına izin veriliyordu. Elektrik sistemindeki bir şey kısa devre yaptı, kan yanlış yöne gitti ve aslında birkaç yüz kişinin önünde öldüm."

"Hâlâ bir sorun mu var? Bu yüzden mi kalp atış hızınızı izliyorsunuz?"

"Hâlâ bir sorun değil. On altı yaşındayken ameliyat oldum - kapakçık değişimi-. Hala bir kardiyoloğa gidiyorum, hala bazı şeyleri izliyorum. Ama çoğunlukla stresle nasıl başa çıktığıma dikkat etmem gerektiğini kendime hatırlatmak için. Hâlâ bu çırpınmalar oluyor. Erken ventriküler kasılmalar. PVC'ler."

Elimi göğsüme götürdüm ve küçük yara izlerini dalgınca ovaladım.

"Kalbin takılıyormuş ya da topallıyormuş gibi hissediyorsun. Sanki senkronizasyonu bozulmuş ve ritmini geri alamıyormuş gibi.

Zararsızdırlar. Daha çok can sıkıcı,

Gerçekten. Ama..."

"Ama size neler olduğunu hatırlatıyorlar."

"Evet. O maça kadar okul, erkekler ve normal hormonal şeyler yüzünden stresliydim. Kendimi çok zorluyor, yeterince uyumuyor, Mountain Dew ve pizzayla besleniyordum. Titremelerimden ya da yorgunluğumdan aileme bahsetmemiştim. Belki de bahsetseydim, tüm okulun önünde yere yığılmazdım."

"Hastanede ne kadar kaldın?" Nash sordu.

Adamın gömülü kalmasını istediğim şeyleri ortaya çıkarma konusunda esrarengiz bir becerisi vardı.

"Yaklaşık on sekiz aydır ara ara." Bir ürperti bastırdım.

İşte o zaman dokunmak rahatlık anlamına gelmeyi bırakmıştı. Bedenim artık bana ait değildi. Bir bilim deneyine dönüşmüştü.

"Bir sürü test. Bir sürü iğne. Bir sürü makine." Nash'in kalçasını neşeyle okşadım. "İşte *bu şekilde* panik atak konusunda uzman oldum. Ben de kendiminkileri yaşamaya başladım. Tıbbi personelin etrafında olmalarının güzel yanı, size oldukça iyi tavsiyelerde bulunabilmeleridir."

Nash benim şaka girişimime karşılık vermedi. Onun yerine kolumu okşamaya devam etti.

"Ailen seni her gün arıyor," diye belirtti.

"Çok şey kaçırmıyorsun, değil mi?" Şikayet ettim. "Önemli olduğunda değil."

Kalbim pır pır etti ama PVC gibi değil. Hayır. Bu, yakışıklı, yaralı ve düşünceli gözlü adamların neden olduğu çok daha tehlikeli bir türdü.

"Gitmeliyim. Sen de biraz uyumalısın," dedim. "Çok fazla "meli" var. Bana aileden bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok. Onlar harika insanlar. İyi insanlar. Nazik, cömert, akıllı, destekleyici." *Boğucu*, sessizce ekledim.

"Kızlarını her gün arayan türden insanlar," diye sordu.

"Ben hayatıma devam ettim ama ailem devam etmedi. Sanırım tek çocuğunuzun gözünüzün önünde neredeyse öldüğünü görmek bir ebeveyni değiştiren bir şey. Bu yüzden endişeleniyorlar. Yine de. Bunu asla atlatamadığımız şeyler sütununa yazın."

Gözlerinin önünde öldüğümü görmeyi asla atlatamadılar. Ve ben de gençlik yıllarımda geri kalanında yaşadığım boğucu hapis cezasını asla atlatamadım.

Çünkü sorunu çözdükten, tamir ettikten ve tamirden sonra iyileştikten sonra, ailem herhangi bir risk almama izin vermeye açık değildi.

Hâlâ öyle değiller. Bu yüzden bir sigorta şirketi için evrak düzenlediğimi ve bir sürü eğitime gittiğimi düşünüyorlardı. Beyaz yalanlar huzuru korudu ve hayatımı yaşamama izin verdi.

"Knox'un bunlardan haberi var mı?" Nash sordu, sesi kulağımda alçak bir gümbürtüye dönüştü.

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neden yapsın ki?"

"Yirmi yıldır arkadaş olduğunuza göre, bazı hikayelerinizi paylaşacağınızı düşünmüştüm."

"Kardeşinle tanıştın mı? Knox her şeyi konuşacak bir tip değildir. Ve şu anda gayet iyiymiş gibi davranmana bakılırsa, senin de pek açık sözlü biri olmadığını tahmin ediyorum."

"Morgan'ın yolu bu. Yokmuş gibi davranmak varken neden bir şeylere ışık tutasın ki?"

"Ben buna varım. İşleri basit tutar. Ama bilesin diye söylüyorum, kendine bir eş bulmadan önce bunun üzerinde çalışmalısın."

"Bildiğim iyi oldu."

Doğrudum ve kolunun altından kayarak çıktım. "İstenmeyen tavsiye zamanı." "Bayan Tweedy'yi kim davet etti?" diye takıldı.

"Ha. Bu senin hayatın ve beni ilgilendirmez, ama kendine bir iyilik yap. Enerjini bunu herkesten saklamaya çalışarak harcamak yerine, belki de bunun üstesinden gelmeyi dene. Her iki yol da çok fazla enerji gerektirir ama sadece bir tanesi seni diğer tarafa geçirir."

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

Kalçasını dostça bir kez daha okşadım. "Ben eve gideceğim ve sen de yatağına gideceksin. Yatak dediysem, yatağında yorganın *altında* uyuyacaksın. Burada, televizyonun açık olduğu kanepede değil."

Bakışlarının ağırlığını, ihtiyacının sıcak okşamasını sanki fiziksel hislermiş gibi hissettim.

"Bütün bunları bir şartla yaparım," dedi.

"Ne şartı?"

"Bu gece burada kal."

ON ÜÇ
YATAK ARKADAŞLARI

Lina

O Kay, "gözüpek, tedbiri elden bırakmayan" ben bile bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum. Tıpkı mozzarella çubuklarının benim için kötü olduğunu bildiğim gibi biliyordum. Ama tıpkı mozzarella çubukları gibi, cazibesi gerçektir. "Nash, bu iyi bir fikir değil."

"Beni dinle," dedi elimi sıkıca tutarak. "Sana hamle yapamayacak kadar yorgunum."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedim kuru bir sesle.

"Adil. Buna ne dersin? Ne zaman yakın olsan, her şey daha iyi oluyor. Sen ne kadar yakın olursan, o kadar rahat nefes alıyorum, hayatın iyileşmeyecek açık bir yaraya hiç bitmeyen bir limon suyu dökmek olduğunu daha az hissediyorum. Karanlığı, soğuğu uzaklaştırıyorsun. Ve bana burada olmayı istemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyorsun."

"Kahretsin, Nash! Nasıl sorumlu davranıp buna hayır diyebilirim ki?"

O yorgun yarım gülümseme benim felaketim oldu. Ona inanmıştım. Çünkü o doğruyu söyleyen bir adamdı. Ve şu anda bana söylüyordu.

"Çok yorgunum, Angel. Sadece senin yanında gözlerimi kapatmak istiyorum.

Sonuçlar hakkında daha sonra endişelenebilir miyiz?"

Adam bana mümkün olan en iyi şekilde nasıl ulaşacağını biliyordu.

"Tamam. Ama kimse çıplak uyumayacak. *Seks* ya da koşma olmayacak. Sarılma, kucaklaşma ya da kano olmayacak. Ve size kahvaltı hazırlamayacağım. Bu bir kural olduğu için değil, mutfakta ne yaptığımı bilmediğim ve sizi zehirleyebileceğim için."

"Eğer kalırsan, kahvaltı benden."

Düşünerek alt dudağımı çiğnedim. "Bir şey daha var."

"Fiyatını söyle."

"Bu ikimizin arasında kalsın."

Piper'ın kafası ayaklarımın dibinde belirdi. Nash eğildi ve kulaklarını gönülsüzce karıştırdı ve yemin ederim küçük köpek gözlerinde kalpler gördüm.

"Özür dilerim. Üçümüz," diye düzelttim.

"Şartları kabul ediyorum. Ama noter onaylı olmasını istiyorsanız, Nancy Fetterheim'i getirmemiz gerekecek ve kendisi sır tutmasıyla tanınmaz."

"Çak bir beşlik?" Elimi kaldırdım.

O hayalet gülümseme biraz daha belirginleşti. "Anlaşmaları kapatmak için beşlik mi çakıyorsun?"

Beşlik çakmalar daha az samimiydi. Avuçların uzun süre birbirine bastırılması, parmakların bilerek kavranması yoktu. Kolay, sıradan ve kesinlikle seksi değildi.

"Beni asılı bırakma, ateşli çocuk."

Avucuma bir tokat attı.

"Şimdi bu iş hallolduğuna göre, sen duş alacaksın, ben de gidip üstümü değiştireceğim."

"Gitmeyin. Lütfen gitme. Sana uyuman için bir şey vereceğim. Sadece... gitme."

Bir saniyeliğine, büyüleyici güven cephesi kayboldu ve her şeyin altındaki adama bir kez daha baktım.

İçimi çektim. Dişlerimi fırçalamış ve beş aşamalı cilt bakım rutinimi uygulamıştım, yani teknik olarak evimden bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim, Angelina. Bunun adil olmadığını anlıyorum. Ve bilmeni isterim ki normal şartlar altında seni kesinlikle yatağıma almaya çalışırdım. Ama bunu çiçeklerle, akşam yemeğiyle ve farklı bir amaçla yapardım."

"Her zaman bu kadar dürüst müsün?"

"Başka türlü olmanın bir anlamı yok," dedi, ellerini mindere koydu ve yavaşça ayağa kalktı. Yorgunluğu omuzlarının kamburlaşmasından belliydi.

Onunla birlikte ayağa kalktım ve bir kolumu beline doladım. Kolu ağır bir şekilde omuzlarıma düştü. Bana yaslanmaya gerçekten ihtiyacı olduğu gerçeğini saklayamayacak kadar yorgundu.

"Demek kardeşin ve Liza J ile neler olduğu hakkında konuştun?" Çok Kötü Fikirler Kasabası'na, yani onun yatak odasına doğru ilerlerken araya girdim.

"Dürüst olmak ile özel meseleleri gizli tutmak arasında fark vardır."

Bunu söylediğini duyduğuma sevindim. Benim için tabii ki. Onun için değil, çünkü onu önemseyen insanlara karşı dürüst olması gerektiği açıktı. *Benim* durumum tamamen farklıydı.

"Sana ne yapacağını söylemek için burada değilim. Sen büyük bir çocuksun. Kendin için neyin en iyi olduğunu biliyorsun."

Şifonyerin önünde durdu ve bir çekmeceyi açtı. Düzgünce katlanmış gömleklerle doluydu. "Uzun kollu mu kısa mı?"

"Kısa." Doğruyu söylemek gerekirse, çıplak uyumayı tercih ederdim. Ama bu, bu bilgiyi açıklayabileceğim türden bir durum değildi.

Nash bana üzerinde KNOCKEMOUT BOOK OR yazan yumuşak gri bir tişört verdi.

TEDAVİ 2015.

"Teşekkürler," dedim.

Son üç günde iki kez bu adamın kıyafetlerini giymiştim. Onunla flört ettim, kavga ettim. Ona bir iyilik yaptım ve bana ihtiyacı olduğunda arkasını kolladım. Şimdi de onunla yatağa girmek üzereydim. Her şey benim için bile çok hızlı geliyor gibiydi.

"Önce tuvalete gidebilirsin," dedi şefkatle.

"Teşekkürler, yatak arkadaşım."

"Yatak arkadaşısı?" Aramızdaki kapıyı kapattıktan sonra aynaya bakarak mırıldandım. Neyim vardı benim?

Son tuvalet molası işimi hallettikten sonra kıyafetlerimi çıkardım. Tişörtü kalçamın ortasına kadar geliyordu ama iç çamaşırı giymediğim için daha az mütevazı ve daha müstehcen görünüyordu. Sadece etek boyunu yerinde tutmak için yatakta her zaman yaptığım gibi sallanmamam gerekiyordu. Zaten muhtemelen uyuyamazdım. Son derece bağımsız olmak, genellikle erkeklerin geceyi geçirmesine izin vermememin nedenlerinden sadece biriydi. Hafif bir uykucuydum, bu da yüz metrelik bir alanda meydana gelen herhangi bir gürültü veya hareketin beni uyandırması anlamına geliyordu.

Giysilerimi toplayıp yatak odasına döndüğümde geçici olarak nutkum tutuldu. Nash gömleksiz ve yalınayaktı.

Kot pantolonun düğmeleri açıktı.

"Beş dakika içinde dışarıda ol," dedi.

Başımı salladım, hâlâ kelimeler bulamıyordum.

Yatak odasının da temizlik çılgınlığından kaçamadığını fark ettim. Reçete şişeleri gibi ince toz tabakası da gitmişti. Perdeler pencerelerin üzerine çekilmişti ve yatağın üzerindeki örtüleri indirmişti. Piper yastıkların tam ortasında küçük bir topun içinde kıvrılmış yatıyordu.

Banyoda su akmaya başladı ve kısa bir süre için masasına gidip dosyalarına bir kez daha göz atma fikrini düşündüm. Ama bunu hemen bir kenara bıraktım. Bu fırsatı kişisel çıkarlar için kullanmak ihanet olurdu.

Bunun yerine, yatağın sağ tarafına yerleştim ve banyo kapısı tekrar açılana kadar bazı iş e-postalarımda gezindim.

Tatlı bebek peynirleri. Saçları nemliydi, bu da normalden daha koyu görünmesine neden oluyordu. Biri omzunda, diğeri gövdesinde bulunan yara izleri, yaşadıklarının pembe bir hatırlatıcısıydı. Üzerinde sadece bir çift boxer külot vardı. Koyu mavi olanlardan.

Kalçaları ve baldırları kaslıydı. V şeklinde sivrilen ince bir göğüs kılı tabakası bel kemerinin altında kayboluyordu.

Piper'ın kuyruğu yatak örtüsünün üzerinde mutlu bir ritim tutturdu. Benim de bir kuyruğum olsaydı, o da aynısını yapardı.

Nash, "Bu benim tarafım," dedi.

Kelimeleri oluşturmayı başaramadan gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Yatağın bir tarafı var mı?"

"Sen yatmıyor
musun?"

"Yalnız
uyuyorum."

Soru sorar gibi bir kaşını kaldırdı ve yatağın ayak ucundan dönerek bana yaklaştı.

Omuz silktim. "Ne?"

Nash kalçamı dürttü ve yana kaymamı işaret etti. "Yatağını paylaşmıyor musun? Hiç mi?" diye sordu.

"Bakire değilim," diye alay ettim Piper'ı geçip yatağın diğer tarafına geçerken. "Ama genelde yatıya kalmam. Yalnız uyumayı seviyorum. Ve paylaşmak *zorunda olmadığım için* ortada yatıyorum ve tüm yastıkları kullanıyorum. Sen hep sağda mı uyursun?"

Başını iki yana salladı. "Kapıya en yakın olan tarafta uyurum."

Yastıklarına yaslandım. "İliklerine kadar iyi adam kahramanısın, değil mi?"

"Bunu sana söyleten ne?" Yorganı çekip yatağa girerken o soğuk mavi gözler benimkileri aradı.

"Sen kapıya en yakın yerde yatıyorsun, böylece içeri giren herkes Bayan Hotshot'a ulaşmak için seni geçmek zorunda."

"Bayan Hotshot diye biri yok."

"Henüz. Ama görünüşe göre onu çok düşünmüşsünüz."

Ağırlığının altında yatağın eğilmesi kalbime komik bir şey yaptı. Bana bakmak için başını çevirdiğinde yakışıklı yüzündeki yorgun ifade de öyle.

Piper ona daha da sokuldu ve başını onun yaralı omzuna yasladı. Bayılacak tipte biri değildim. Ama olsaydım, o yatağın üzerinde eriyip bir su birikintisine dönüşürdüm.

"Belki eskiden öyleydin," dedi sonunda. "Ama şu anda tek düşünebildiğim uyumak ve senin yanında uyanmak."

"Tatlı olma. Bu platonik bir anlaşma," diye hatırlattım ona. "O zaman seni gömleğimin içinde görmekten ne kadar hoşlandığımı söylemeyeceğim. yatak."

"Kapa çeneni ve uyu, Nash." "İyi geceler, Angel."

"İyi geceler, ateşli çocuk."

Piper mızımız bir ses çıkardı.

Sırıttım ve onu okşadım. "Sana da iyi geceler, Piper."

Nash uzandı ve komodinin üzerindeki lambayı kapatarak odayı karanlığa gömdü.

Nedense bu daha kötüydü. Şimdi onu çoğunlukla çıplak ve sevimli bir şekilde bir köpeğe sarılmış görmek yerine, duyularım her nefesini, vücudunun her değişimini algılamak için ayarlanmıştı.

Karanlıkta bana doğru uzandı, eli yorganın üstünde benimkiyle birleşti.

Evet. Bu gece bana uyku yok.

KESİNLİKLE LEZZETLİ BİR SEKS RÜYASINDAN SARSILARAK UYANDIM.

Bir şey. Sıcak ve sert bir şey.

Göz kapaklarım o kadar hızlı açıldı ki onları burktuğumdan endişelendim. Güçlü bir erkek kolunun belime dolandığını, gövdemden yukarı çıktığını ve gömleğimin altından geçerek çıplak göğsümü kavradığını gördüm.

Nash.

Tam beni çözmesini isteyecektim ki vücudu benimkine karşı sertleşti. Sanki bir tehditle karşılaşmaya hazırlanıyor gibiydi. Göğsümdeki el sıkılaştı ve kızgın olmadığımı fark ettim. Tahrik olmuşum.

Üzerindeki gerginlik, ortaya çıktığı gibi aniden boşaldı ve kalçaları istemsiz bir hareket yaptığında, neden kendimi Kuzey Virginia Horndog'larının Lady Horndog'u gibi hissettiğimi anladım.

Sırtım, her santimi Nash'in ön tarafına yapışmıştı. Topuklarım inciklerine değiyordu. Kalçalarımın arkası onun dörtlüsüyle aynı hizadaydı.

İşe yaramaz tişörtüm belimin etrafında toplanmış, tüm göbeğimi açıkta bırakmıştı. Ayrıca yüzünü saçlarıma gömdüğünden de oldukça emindim.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, çıplak arka tarafımda kendini belli eden sıcak, sert, erkek bir uzantı daha vardı. Bekle. Hızlıca bir Kegel kontrolü yaptım ve durumumun çok daha tehlikeli olduğunu fark ettim. Söz konusu uzantı, uyluklarımın tepe noktası arasında tünel açmıştı.

Kadınlık organlarım tam anlamıyla zonkluyordu. Nash'in olağanüstü ereksiyonu *bana doğru* sokulmuştu. Şaftı seksimin dudaklarını ayırmış ve ucu muhtaç, muhtaç klitorisimin hemen altında duruyordu. İkimizden biri çok ama çok ıslaktı.

İç çamaşırına ne olmuştu böyle? Penisini özgürlüğüne mi kavuşmuştu?

Hareket etmem gerekiyordu ama kıpırdanıp kaçmak ya da yuvarlanıp üzerine çıkmak ve kendimi bu ıstıraptan kurtarmak arasında karar veremiyordum.

Seks yok. Sarılmak yok, diye kendime hatırlattım. Çok şey atlatmıştı ve lanet olsun, yeni bir sayfa açıyordum. Ayrıca, anlaşmamızı bozan *Nash'ti*. Yatağın orta çizgisini geçmişti ve... Oh kahretsin.

Ben onun tarafındaydım. Kollarımı göğsümün karşısındakine dolamıştım. Beni yatağa sürükleyemezdi. Elle itmek beni uyandırırıldı ve en azından yüzüne dirsek atardım.

Aman Tanrım.

Buraya kadar ırpınmış mıydım? Kendi *kıçımı* Nash'in *kasıklarına* koymuş muydum?

Uykumda mı?

Bu çok, çok, çok kötüydü.

Tamam. Bir plana ihtiyaım vardı. Her zaman bir planım ve bir yedek planım, artı iki ya da  beklenmedik durum planım vardı.

Nash'in kalçalarını yukarı kaldırması için duyduğum o çılgın arzuyu engellemem gerekiyordu. Evet. İhtiyaç duyduğum küçük zonklamaları engellemeli ve kendimi küçük düşürmeden bu durumdan nasıl kurtulacağıma odaklanmalıyım.

Yüce Tanrım.

Aşağıda bir ıslaklık okyanusu vardı. Hangisi daha kötüydü, ateşli komşumun yatağı ıslattığını düşünmesi mi yoksa ateşli komşumun bizi uygunsuz bir pozisyona soktuğumu, tahrik olduğumu ve sonra her yere seks suyu sızdırdığını fark etmesi mi?

Belki suçu kpeğ atabilirim?

Nash arkamdan küçük bir inilti çıkardığında, onu uyandırmadan ikimizi de nasıl temizleyebileceğime dair potansiyel çözümlerle birlikte seçeneklerimi düşünüyordum.

Kalçalarının nazikçe kayması da eşlik etmeseydi, bu hırıltılı inlemenin doğasında var olan seksilikle başa ıkabileceğime emindim. Bu küçük hamle patlayıcı bir zincirleme reaksiyon başlattı.

Aletin tepesi öne doğru kaydı ve o zorlu sinir demetini drtt. Aynı anda, göğsümün etrafına kenetlenen el büküldü ve çakıllı meme ucunu sert avuç içine fıaladı.

Ve hepsi bu kadardı.

Elimle bir iniltiyi bastırarak ereksiyonunun sıcak başına doğru boşaldım. Orgazm içimde dalgalanırken kalçalarım istemsizce büküldü, ayak parmaklarım kıvrıldı ve vücudumdaki her kas kasıldı.

Tebrikler, ben. Bu yeni bir dşşt. Uyuyan bir adamın sikiinde orgazm olmak. Resmen saldırı.

"Mmm. İyi misin, Angel?" Nash uykulu bir şekilde sordu, yüzü saçlarına gömülmüştü, dudakları boynumu okşuyordu.

Vay canına. Uyanmıştı. Artık kasıklarını öylece paspaslamamın imkânı yoktu.

"Evet," diye ciyakladım. "Tamamen iyiyim. Sadece... bir at." *Vajinamda, diye* ekledim sessizce.

Biraz zaman aldı ama Nash arkamda tekrar gerildi. Bu da o yetenekli ereksiyonun beni tekrar klitorisimden drtmesine neden oldu.

İniltiiler boğazımdan yukarı doğru tırmandı.

"Oh kahretsin. Özür dilerim," dedi Nash, yorganın altında benden uzaklaşmaya çalışarak. "Öyle demek istemedim-"

"Biliyor musunuz? Sanırım kahvaltıyı erteleyeceğim," dedim annemin üzgün olduğum belli olsa da üzgün değilmişim gibi davranan tiz bir sesle. Yatağın kenarına gelmek için iki kez yuvarlandım ve doğrulmaya çalıştım.

Ama o kadar ileri gidemedim.

Nash tişörtümü avuçladı ve beni geri çekti.

"Bebeğim, iyi misin?"

Mahcup bir halde parmaklarımı yatağın kenarına geçirdim ve asıldım. "Ben tamamen iyiyim. Sadece şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

"Angel, lütfen bana bak," diye yalvardı Nash. "Çok özür dilerim. Sana öyle dokunmak istememiştim."

Beni sırtüstü yatırdı ve bir eliyle sabitledi. Aletinin dışarıda olduğunu fark ettiği anı gördüm. Muhteşem, dolgun, on üzerinden onluk siki.

"Tanrım, bu da ne?" Diğer eli aramıza girdi ve iç çamaşırının kemerini ereksiyonunun üzerinden yukarı çekti.

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki, nasıl yapılacağını bilseydim üzerlerinde yumurta kızartabilirdim.
için.

"Aman Tanrım. Ne için özür diliyorsun?" Ellerimi yüzüme vurarak alev alev yanan yanaklar.

"Bunu yapmayacağıma söz vermiştim," dedi. O kadar kızgındı, o kadar dehşete düşmüştü ki suçu üstlenmesine izin veremezdim.

Ağzı benden -gereksiz yere- özür diliyordu ama ben daha çok sikine ve yumuşamakta zorlanıyor gibi görünmesine dikkat ediyordum.

Ellerimi yanaklarımdan onunkilere götürdüm. "Nash. Senin tarafını işgal eden bendim. Sen uyuyan bir beyefendiydin. Yemin ederim. Birkaç dakika önce uyandım ve bedenimi senin bedeninin çevresinden hemen uzaklaştırmayan bendim."

Kasları sertliğinin bir kısmını kaybetti. "Bana mı geldin? Uykunda mı?" Uykusunda da üzerine gelirdim.

"Piper nerede?" Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum.

"Benim oraplarımdan biriyle köpek yatağında," dedi bakmadan. "Yatağında bir sarılana dönüşmene geri dönüşüyorum."

"Ben bir kucaklayıcıya dönüşmedim! Muhtemelen sadece ortadaki her zamanki yerimi almaya çalışıyordum ve belki de birbirimize dolandık ya da her neyse. Bilmiyorum. Bunu fazla düşünmeyelim. Ya da bir daha tartışmayalım. Bırakın utanç içinde sıvışıp gideyim ve tüm bu olanları unutalım."

Ağırlığını üzerimde kaydırdı, sabah odununun bana değmemesine dikkat etti. İki dakika önce ne olduğunu bilseydi, bunun tartışmalı bir konu olduğunu fark ederdi.

Parmak eklemleriyle yanağını hafifçe okşadı ve beni bayılmayan biri olarak statümü sorgulamaya zorladı.

"İyi olduğuna emin misin?"

Tanrım, sabahın erken saatlerinde Nash çok tatlıydı. Saçları dağınıktı ve kirli sakalı ona iyi adam havasını dengelemek için bir parça rakish cazibesi veriyordu. Sol gözünün altında bir yastık kırıışıklığı vardı. Muhteşem yüzündeki uykulu ve ciddi ifadeden bahsetmiyorum bile.

"Seni rüyamda kirlettiğim için utanmam dışında iyiyim," diye onu temin ettim.

"Uyudun mu?" diye sordu. "Uyudum. Ya sen?" Başını salladı. "Uyudum."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Dudaklarının kıvrımı inkar edilemeyecek kadar seksiydi.

"Oldukça harika." "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Senin sayende." Şimşek hızında bir hareketle alınma bir öpücük bıraktı, sonra yataktan fırladı. "Omletler on dakika içinde," dedi ve banyoya doğru ilerledi. "Oh, ve, Angel?"

Dirseğime kadar yuvarlandım. "Öyle mi?"

"Eğer gitmeye çalışırsan, bunu sana bizzat ben teslim ederim. Yüksek sesle."

ON DÖRT

ATIŞTIRMALIK KEK SOYGUNLARI VE ÇÜRÜK ELMALAR

Nash

THırsızlar, ezilmiş atıştırmalık kek ve patates cipsinden oluşan yüklerinden bile daha zavallı görünüyorlardı.

On dört yaşın altında, ergenliğin çeşitli acı verici aşamalarında olan üç çocuk, mağaza müdürünün ofisinin dışındaki soğuk metal sandalyelerde oturuyor ve kusmaya hazır gibi görünüyorlardı. Onların ötesinde, Nolan Graham kurabiye reyonunda geziniyordu.

O sabah otoyolda üç aracın karıştığı kaza, depoda ortaya çıkan hırdavatçının "çalıntı" tel kesme makinesi sergisi ve Bay ve Bayan Wheeler'ın torunları olduğunu iddia eden biri tarafından neredeyse telefonda dolandırılmasından sonra, zaten yoğun bir gün geçirmiştım.

Haftalardır ilk kez tam bir gece uykusu çekmiş olmam iyi bir şeydi. Lina sağ olsun.

Genellikle beynime musallat olan bu sesle uyanırdım. Rüyalarımnda hatırlasam da bu sabah Lina'nın kollarımda olduğunu görerek uyandım. Uykusunda beni aramıştı. Bu gerçek ve benim buna verdiğim tepki -Belki de hâlâ hayatta olduğumu, hâlâ güvenmeye değer olduğumu düşünmemi sağladı.

Ona borçluydum, iş ve nefes almakla meşgul olmayan tüm beyin hücrelerimi ele geçiren bu kadına. Konuşma ve uyku sayesinde kendimi uzun zamandır olmadığım kadar umutlu hissediyordum. Sadece biraz açılmıştı

Çatlak ve onun seksi dış görünüşünün ötesinde gördüklerim beni daha uzun, daha derin bir bakış istememe neden oldu.

Koca Nicky, "Seni birkaç Little Debbie için buraya çağırmaktan nefret ediyorum, Şef, ama bir örnek teşkil etmeliyim," dedi. Neredeyse ben hayatta olduğum sürece Grover's Groceries'in müdürlüğünü yapan bu adam işini ciddiye alıyordu.

"İçinde bulunduğun durumu anlıyorum Koca Nicky. Demek istediğim, bence bunun suç duyurusunda bulunmayı içermeyen bir yolu var. Hepimiz aptalca şeyler yaparız. Özellikle de o yaşlarda."

Nefes nefese kaldı ve omzumun üzerinden çocuklara baktı. "Ben de o yaşlardayken babamın sigaralarını çalıyor ve balık tutmaya gitmek için dersi kırıyordum."

"Ve sen çocukluktan sabıkasız çıktın," diye belirttim.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Annem beni çok korkuttu. Sanırım hepimiz bizi korkutacak kadar önemseyen ebeveynlere sahip olacak kadar şanslı değiliz."

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Annem - ailemizin tutkalı, eğlencesi, sevgisi - bu dünyayı ve bizi geride bıraktıktan sonra eksenimin eğildiğini hala hissedebiliyordum.

"Toby ve Kyle, aileleri onları sürücü belgesi alma zamanı gelene kadar cezalandıracak," diye tahmin ettim.

"Ama Lonnie..." Koca Nicky bunu orada bıraktı. Ama Lonnie.

Knockemout sır saklamakta iyi değildi. Lonnie Potter'ın uzun boylu, sert bir çocuk olduğunu, annesinin iki yıl önce onu ve kardeşlerini terk ettiğini bu sayede öğrenmiştim. Babası üçüncü vardiyada çalışıyordu, bu da çocuk yetiştirmek için çok az zaman bırakıyordu. Lonnie'nin okuldaki Drama Kulübü'ne sessizce katıldığını da biliyordum. Önce muhtemelen evde kimse olmadığında gidebileceği bir yer olsun diye, sonra da başkalarının hayatlarını denemeyi sevdiği için. Waylay'e göre bu işte iyiymiş. Ama açılış gecesinde hiçbir aile üyesi seyirciler arasında görünmedi.

"Dışarıdaki boyanın soyulduğunu fark ettim," diye düşündüm.

"Lawlerville'deki o ahmağın ekibini tuttuğum için başıma bunlar geldi. Boktan bir boyayla boktan bir iş yaptılar çünkü umurlarında bile değildi. Fransızcamı bağışlayın. Hiçbiri yarım yamalak işlerinin dökülmesini izleyerek utanmak için burada yaşamıyor."

"Bahse girerim motive olmuş genç bir işçi malzeme fiyatına bu işi sizin için halledebilir." Koridora doğru başımı salladım.

Koca Nicky'nin gülümsemesi yavaştı. "Haklı olabilirsin, Şef. Sizi beladan uzak tutmak için biraz el emeği gibisi yoktur."

Başparmaklarımı kemerime geçirdim. "Bu seçenek sana uyuyor, bunu aileleriyle konuşacağım. Uygun olacaklarını hissediyorum."

"Ben de kendimi oldukça uygun hissediyorum," dedi.

"O zaman onları saçından çekerim ve ebeveynlerle bu işi çözeriz."

"Minnettarım, Şef."

Grave'i çocukların başında nöbet tutarken buldum, korkunç bir hayalet gibi kaşlarını çatmıştı.

"Pekala, millet. Sizi ömür boyu cezadan, beni de bir dönümlük evrak işinden kurtaracak tek seferlik bir teklifim var..."

GRAVE VE BEN ÇOCUKLARI ARKA KAPIDAN ÇIKARIP CIPIME BINDIRDIK. dedikodu değirmeninin daha da kızışmasını engellemek için. Piper sorun çıkaranları koltukların arasından gergin bakışlarla karşıladı.

Önce Toby'nin sonra da Kyle'ın ailesiyle durumu gözden geçirdik. Cezalar dağıtıldı, kamu hizmeti ve resmi özürler üzerinde anlaşmaya varıldı.

"Babam evde değil," dedi arka koltuktaki suçlu üçlünün diğer üyesi Lonnie. "Çifte mesai yapıyor."

Piper, Grave'in kucağındaki tüneğinden kuyruğunu salladı. "İşyerindeki babana ulaşacağım," dedim ona.

Lonnie arka pencereden dışarı baktı, kederli görünüyordu. "Beni öldürecek."

O sert kabuk sandığı kadar kalın değildi. "Kızacak. Ama kızması önemsediği anlamına gelir," dedim ona. "Her şeyi berbat ettim." Çocuk yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Berbat ettim demek istedim." Grave ve ben birbirimize baktık.

"Sarhoş komşundan çaldığın havai fişeklerle b a b a n ı n barakasını hiç ateşe verdin mi?" Grave ona sordu.

"Hayır! Neden? Biri benim yaptığımı mı söyledi?"

"Hiç oyun parkında dört çocukla kavga ettiğin için tutuklandın mı? Sırf kardeşinin yanlış olmadığı halde pislik olduğunu söyledikleri için."

ve kardeşin bir pislik miydi?" diye sordum. "Hayır. Sadece kız kardeşlerim var."

"Mesele şu ki evlat, hepimiz çuvalıyoruz," dedi Grave.

Dikiz aynasında Lonnie'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Önemli olan, işleri berbat ettikten sonra nasıl idare ettiğimizdir."

"Bekle. Bunların hepsini *siz mi* yaptınız?" Grave sırttı.

"Ve daha fazlasını."

"Ama öğrendik ki kıyameti koparmak eskiyor ve kötü kararların sonuçları çok uzun sürüyor." Lucian aklıma geldi. Yıllar boyunca, başlangıçta işleri daha kolay olsaydı nasıl bir yol izleyeceğini merak etmiştim. Kesin olan bir şey vardı ki, birisi ona bir şans verseydi on yedi yaşında kendini parmaklıklar ardında bulmazdı. "Bu hayat, kadınlar ve aradaki her şey için geçerli."

"Bunu yazmalısın evlat. Bu altın değerinde," dedi Grave yolcumuza.

LONNIE'Yİ EVE BIRAKTIKTAN VE BABASINI İŞ YERİNDEN ARADIKTAN SONRA
Pop 'N Stop'tan gazoz aldım. Hız yapanların ödünü koparmak için okul bölgesine park ettim... ve siyah Tahoe'suyla kıcıma tutkal gibi yapışan Nolan'ı kızdırmak için.

Grave KPD şapkasını çıkardı ve bir eliyle çıplak kafa derisini ovuşturdu. "Bir dakikan var mı?"

Bu asla iyiye işaret değildi.

"Sorun mu var?" Bu konuşmayı karakolda yapmak istememesinin bir nedeni olduğunu tahmin ettim.

"Dilton."

Sebebi de buydu. Tate Dilton, onlarca yıllık iyi çocuk "liderliği" departmanda bir leke bırakmış olan uzun süreli şef Wylie Ogden'den dümeni aldığımda çaylak bir devriye polisiydi.

Dilton meslekte "sporcu" olarak tanımladığım biriydi. Adrenalin, takip ve çatışma isterdi. Otoritesini göstermekten hoşlanıyordu. Aldığı darbeler gereğinden fazla agresifti. Aldığı cezalar orantısızdı. Kendisini kızdıranlara daha sert davranırdı.

kişisel olarak yanlış yol. Ayrıca spor salonunda ve barda, evde karısı ve çocuklarıyla geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu.

Ondan hiç hoşlanmadım.

Görevi devraldığımda tüm departmanı temizlemek bir seçenek değildi, bu yüzden onu tuttum, rozetin arkasında ihtiyaç duyduğumuz türden bir polis haline getirmeye çalışmak için zaman harcadım. Onu sağlam, deneyimli bir polisle ortak ettim ama eğitim, gözetim ve disiplin bir yere kadar.

"Peki ya o?" Ellerimin yapacak bir işi olsun diye içkime uzanarak sordum.

"Sen yatarken onunla birkaç sorunumuz vardı." "Ne gibi?"

"Sen izindeyken tasmaından kurtulmuş bir köpekti. Jeremy Trent'i birkaç hafta önce lise futbol maçından sonra otoparkta sarhoş olduğu için tartakladı. Sebepsiz yere. Takımın yarısıyla birlikte Dilton'ın yüzüne vuran adamın çocuğunun (defans oyuncusu) önünde. Haklı olarak. Harvey ve birkaç motorcu arkadaşı araya girmeseydi işler iyice karışacaktı."

Sikeyim.

"Jeremy iyi mi? Suç duyurusunda bulundu mu?"

"Gülüp geçti. Cezasını ödedi. Hatıra olarak bir çift çürük diz ve biraz yol yarası. Uyuduktan sonra hiçbir şey hatırlamadı. Ama daha ileri gitmiş olsaydı hatırlayacak çok daha fazla şey olurdu."

Jeremy Trent beyzbol takımının kaptanıydı ve lise son sınıftayken Dilton'ı eve dönüş kralı olmak için yenmişti. O zamandan beri yıllar boyunca bir avuçtan fazla karşılaşmışlardı. Jeremy kanalizasyon idaresinde çalışan ve hafta sonları çok fazla içen cana yakın bir adamdı. Dilton'la arkadaş olduklarını düşünüyordu. Ama Dilton hâlâ bir tür rekabet içinde olduklarını düşünüyor gibiydi.

Ön camdan bakarken Grave'in ağzı sıkı sıkıya kapalıydı.

"Başka ne var?"

"Bir trafik çevirmesini fazla ileri götürmeye çalışmış. Gerçekten güzel bir Mercedes SUV otoyolda hız sınırının biraz üzerinde gidiyordu. Az önce sınırın yaklaşık yirmi kat üzerinde giden bir pikap tarafından geçildi. Dilton, içki içen arkadaşı Titus'un kullandığı kamyoneti görmezden geldi ve onun yerine Mercedes'i kenara çekti. Siyah sürücü."

"Lanet olsun."

"Dilton ihbarı yapar yapmaz merkez bana haber verdi. İçimde kötü bir his vardı, bu yüzden Bannerjee ile birlikte yola çıktım. İyi de oldu. Sürücüyü arabadan çıkarıp kelepçelemiştii ve onu telefonuna kaydeden karısına bağıırıyordu."

"Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

"Dediğim gibi, yatıyordun. Ve bunu şimdi duyuyorsun çünkü dün gece o bok çukuru bar Hellhound'da sen işi yapamadığın için şefi nasıl avladığından bahsederken duyuldu."

Grave lafını esirgemedi.

"Ben hallederim," dedim, arabayı vitesle taktım ve kamyonetinin arkasına yanaştığımda on yedi yaşındaki Tausha Wood'un ödünü kopardım.

"Şimdi mi?" Grave sordu. "Şimdi," dedim acımasızca.

BİR GÜN ÖNCE, BU BOK İÇİN ENERJİM OLMAZDI, AMA

Çoğunlukla çıplak olan Lina'yı, çoğunlukla çıplak olan bana bastırarak uyandım. Denediğim tüm reçetelerden daha güçlüydü.

Küçük, sağlam bir topluluğa hizmet eden küçük, sağlam bir departmanı yönetiyordum. Aralarında çoğu aileden daha fazla geçmiş olan birkaç bin kişi. Elbette, belki de bir tartışmayı yumruk ve alkolle çözme olasılığı biraz daha yüksek olan kaba saba bir topluluktuk. Ama birbirimize sıkı sıkıya bağlıydık. Sadıktık.

Bu sorun görmediğimiz anlamına gelmiyordu. Baltimore ve DC'ye bu kadar yakın olmak, zaman zaman kasaba sınırlarına taşıdığı anlamına geliyordu. Ama sorun benim departmanımdaki bir rozetten mi kaynaklanıyordu? Bu kabul edilemez.

Bizler kendimizi hizmet etmeye ve korumaya adanmış iyi erkekler ve kadınlardık.

Ve her müdahalede, her eğitimde daha iyiye gidiyorduk.

Bir görüşmenin kontrolümüz dışında gerçekleşmesinin binlerce yolu vardı. Tehlikeli bir hata yapabileceğimiz binlerce yol. Bu listeye tutum ve önyargıyı eklemek için yer ya da neden yoktu.

Bu yüzden eğitildik, tatbikat yaptık, bilgi aldık ve analiz ettik.

Ama bir departman ancak en zayıf memuru kadar iyidir. Ve Dilton bizimkiydi.

Grave, "İşte geliyor," diyerek haber verdi.

Tate Dilton kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Sanki buranın sahibiymiş gibi ofisime girdi. Gerileyen saç çizgisi ve bira göbeğine rağmen oldukça yakışıklı bir adamdı. Bıyığı beni sinirlendirmişti, muhtemelen bana boş bir çalışma masasına oturmuş sudoku çözen Mareşal Graham'ı hatırlattığı için.

"Sizin için ne yapabilirim, Şef?" Dilton odanın diğer sakinlerini görmezden gelerek otururken şöyle dedi.

Okumakta olduğum dosyayı kapattım ve masamın üzerindeki yığına ekledim.

"Kapıyı kapat."

Dilton ayağa kalkıp kapıyı kapatmadan önce gözlerini kırıştırdı. "Otursana," dedim, az önce boşalttığı sandalyeyi göstererek.

Tekrar yere çöktü, arkasına yaslandı ve sanki arkadaşının kanepesinde maç izliyormuş gibi parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi.

"Memur Dilton, bu Laurie Farver," dedim, pencerenin yanında duran ve henüz tanımadığı kadını tanıtarak.

"Hanımefendi," dedi ve başını sallayarak onu başından savdı.

"Biliyor musun Tate, çocukken komşumun tasmayla gezdirdiği bir köpeği vardı. Uzaktan bakınca köpek güzel görünürdü. Yumuşak, sarı tüyleri vardı. Büyük, kabarık bir kuyruğu vardı. O tasma takılı olduğu sürece iyiydi. Ama tasma kaydığı an, oyun biterdi. Ona güvenemezsiniz. Serbest kalmaya başladı. Çocukları kovalamaya. İnsanları ısırды. Komşum çitindeki deliği kapatmadı. Tasmaını sıkılaştırmadı. Sonunda, bir gün, o köpek bisiklete binen iki çocuğa saldırdı. Köpek uyutulmak zorunda kaldı. Ve sahibi dava edildi."

Dilton çiğnediği sakızın etrafından dudak büktü. "Alınma Şef ama ne komşum ne de komşumun köpeği umurumda bile değil."

Masamın altında, Piper köpek yatağından alçak bir hırıltı çıkardı.

"Olay şu, Memur Dilton. *Sen* o köpeksin. Tasmanı sıkı tutmak için her zaman burada olmayacağım. Sonuç olarak, eğer sahada sana tek başına güvenemezsem, hiçbir zaman güvenemem. Son davranışların, korumayı bırak, hizmet etmeye bile hazır olmadığını açıkça ortaya koydu. Ve eğer işinizi en iyi şekilde yapacağınıza güvenemiyorsam, o zaman ciddi bir sorunuz var demektir."

Dilton'ın gözleri kısıldı ve gözlerinde bir kötülük parıltısı gördüm. "Bugünlerde masa başında çalıştığın için anlamıyor olabilirsin ama benim dışarıda yapmam gereken işler var. Birinin düzeni sağlaması gerekiyor."

Bir saniye boyunca bununla oturdum. Kayıyordum. Ve bunun sonuçları vardı. Dilton tasmanın gevşek olmasından faydalanmıştı, bu da sadece onun yaptıklarının benim üzerime kalmadığı, aynı zamanda bunu düzeltmenin de bana bağlı olduğu anlamına geliyordu.

"Bu konuyu açtığına sevindim. Hadi şu yaptığın saçmalıklardan bahsedelim. Jeremy Trent'e bir futbol maçının dışında çelme takmak, sırtına diz atmak ve tek yaptığı ona Ravens maçında yirmi dolar borcun olduğunu hatırlatmak olduğu halde çocuğunun ve stadyumun yarısının önünde onu kelepçelemek gibi. Ya da arkadaşınız Titus'un hız sınırının yirmi mil üzerinde gitmesine izin verirken, siyah bir havacılık mühendisi ve sivil haklar avukatı karısını Mercedes'le beş mil üzerinde gittikleri için kenara çekmeniz gibi saçmalıklar. Daha sonra sürücüyü arabasından indirmeye devam ettiniz... doğru anladığımdan emin olmak için raporunuzu kontrol edeyim..." Önümdeki evraklara baktım ve okudum. "Üç yıldır ilan panomuzda asılı duran bir hapisane kaçağının aranıyor posterini."

Dilton'ın yüzü çirkin bir maskeye dönüştü. "Kucak köpekleriniz ortaya çıkana kadar durumu kontrol altına almıştım."

"Çavuş Hopper ve Memur Bannerjee olay yerine vardıklarında sürücüyü kelepçelemiş, morartmış ve smokinle yüzüstü yola yatırmıştınız, karısı da hareketlerinizi cep telefonu ile kaydetmişti. Raporlarına göre, nefesinizden alkol kokusu almışlar."

"Bu saçmalık. Hop ve o sürük beni yakalamaya çalışıyorlar. Şüphelinin belirtilen hız sınırının üzerinde düzensiz bir şekilde araç kullandığını gördüm ve ben-"

Sanki biri içimde bir ışık yakmış gibi hissettim. Buz gibi uyuşukluk, karanlık boşluk gitmişti. Onun yerine, kaynayan bir öfke hayat buldu ve beni içten içe ısıttı.

"Berbat ettin. Egonuzu ve önyargılarınızı işinizin önüne koydunuz ve bunu yaparak işinizi riske attınız. Bu departmanı riske attınız. Daha da kötüsü, *hayatları riske attınız*."

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Dilton. "O sürük karısı hukuk diplomasını sallayıp tehditler mi savuruyor?"

"Memur Dilton, bu vesileyle maaşınız askıya alınmıştır, ancak bunun tek nedeni prosedürdür. Bir memur olarak davranışlarınızla ilgili tam bir soruşturma açılana kadar. Ben olsam o maaş çekine alışımdım."

"Bunu yapamazsın."

"Resmi bir soruşturma başlatıyoruz. Tanıklarla, kurbanlarla, şüphelilerle konuşacağız. Ve eğer istismar gibi görünen bir şey bulursam, rozetinizi kalıcı olarak alacağım."

"Wylie hâlâ burada olsaydı bunlar olmazdı. Bu ofisi iyi bir adamdan çaldın ve-"

"Ben bu makamı *hak ettim* ve senin gibi adamların bunu kötüye kullanmamasını sağlamak için çok çalıştım."

"Bunu yapamazsınız. Burada sendika temsilcisi yok. Temsilcim olmadan bana saçma sapan bir uzaklaştırma cezası veremezsiniz."

"Bayan Farver sizin sendika temsilciniz. Gerçi saçmalıklarınızı duyduktan sonra sizi temsil etme konusunda pek hevesli olmadığını tahmin ediyorum. Bay Peters? Başkan Swanson, hâlâ bizimle misiniz?" diye sordum.

"Hala buradayım, Şef Morgan."

Hoparlöründen "Evet, hepsini duydum," diye cevap geldi.

"Memur Dilton, Bay Peters Knockemout'un avukatıdır. Tanıma ihtiyacınız olursa diye söylüyorum, kasabayı temsil eden avukat demek. Bay Peters, Knockemout'un açığa alınan Memur Tate Dilton'la ilgili başka bir konuyu ele almama ihtiyacı var mı?" Ben sordum.

"Hayır, Şef. Her şeyi hallettiğinize inanıyorum. İrtibatta olacağız Memur Dilton," dedi avukat uğursuz bir sesle.

"Teşekkür ederim, Eddie. Peki ya siz, Başkan Swanson? Siz de bir şeyler söylemek ister misiniz?"

"Dört harfli söylemek istediğim pek çok şey var," dedi. "Torunlarım arabada yanımda olduğu için şanslısınız. Kapsamlı bir soruşturma için sabırsızlandığımı ve Şef Morgan'ın dediği gibi, bir a-b-u-s-e modeli bulursak, sizi tekmelemekten çekinmeyeceğimi söylemek yeterli."

"Teşekkür ederim, hanımefendi. Mesaj alındı." Istakoz rengine dönen Dilton'a baktım. "O rozeti ve hizmet silahını şimdi alacağım."

Sandalyesinden sanki bir yay üzerindeymiş gibi kalktı. Elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılmış, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Bana yumruk atmak istiyorsan, at. Ama bunun kendi sonuçları olduğunu ve zaten gırtlığına kadar bu sonuçlara batmış durumda olduğunu bil," diye uyardım. "Bunu bir düşün."

"Bu böyle gitmez," diye hırladı, rozetini ve silahını masama fırlattı ve bu sırada isim levhamı devirdi. "Bunun bir kardeşlik olması gerekiyordu. Benim arkamı kollamanız gerekiyordu, bir polisin sözüne inanmanız değil.

birkaç pislik yabancı ya da lisede zirve yapmış zavallı bir sarhoş."

"Kardeşlik hakkında istediğiniz kadar atıp tutabilirsiniz ama sonuçta bu işe kendiniz için giriyorsunuz. Bundan elde edebileceğinizi düşündüğünüz güç yolculukları için. Bu kardeşlik değil. Bu kendini büyük bir adam gibi hissetmeye çalışan zavallı bir çocuk. Ve haklısın, buna izin vermeyeceğim. Hiçbiri de öyle."

Knockemout'un diğer memurlarının durduğu pencereyi işaret ettim. -Bugün izinli olanlar bile. Kollar kavuşturulmuş, bacaklar desteklenmişti. Dilton'ın arkasında Grave memnuniyetle homurdandı.

"Şimdi istasyonumdan çık."

Dilton kapıyı öyle sert çekti ki duvardan sekti. Hışımınla havalandırmaya çıktı ve bölümün geri kalanına ters ters baktı.

Tashi'ye odaklanarak yüzüne baktı ve üzerine yürüdü. "Bir sorunun mu var, küçük kız?"

Tashi ona gülümsediğinde ben yerimden kalkmak üzereydim ve Grave çoktan kapının eşiğine gelmişti. "Artık değil, pislik."

Bertle ve Winslow sırtarak arkasından yaklaştılar.

Dilton bir parmağını kaldırdı ve kadının yüzüne doğru itti. "Siktir git." Diğer memurlara ters ters baktı ve onları işaret etti. "Senin de canın cehenneme."

Bununla birlikte, istasyondan hışımınla çıktı.

"Artık değil mi, pislik?" Bannerjee, bu *G.I. Jane seviyesinde bir saçmalık*," dedi Winslow omzuna vurarak.

Sanki öğretmen altın bir yıldız vermiş gibi gülümsedi. Ben bile gülümsemekten kendimi alamadım.

Sendika temsilcisi belirgin bir heveslilikle, "Sanırım ben yoluma gideceğim," dedi.

"İyi şanslar," dedim.

Gözlerini devirdi. "Teşekkürler."

Grave onu ofisimden çıkarken takip etmeden önce bana, "Geri dönmene sevindim, Şef," dedi.

Piper bacaklarımı tırmaladı. Eğildim ve onu kucağıma aldım. "İyi gitti," dedim köpeğe.

Tekrar yere atlamadan önce diliyle bana coşkulu bir şapırtı verdi.

İsim levhamı elime aldım ve parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim. Polis Şefi Nash Morgan.

Geri dönmemiştim. Henüz tam olarak değil. Ama sonunda doğru yönde bir adım atmış gibi hissediyordum.

Belki de bir tane daha almanın zamanı gelmişti.

ON BEŞ
TAKIM ELBİSELİ ŞEYTAN

Lina

N *Aomi: Unutma! Çarşamba günü nedime elbiseleri için alışveriş yapacağız. Bütün f'leri düşünüyorum. Sonbahar, eğlence ve gurur verici!*

*Lina, sanırım bu bizi balkabağı gibi giydireceği anlamına geliyor.
Ben: Balkabağı benim rengim değil... ya da şeklim.*

BÜTÜN SABAHIMI BOŞU BOŞUNA KONTROL EDEREK GEÇİRMEKTEN HOŞLANMADIM.

potansiyel mülkleri listemden sildim. Başımın üzerinde bir saat varmış gibi hissettiğimde değil. İlerlemeye ihtiyacım vardı. Bir molaya ihtiyacım vardı. Nash Morgan'ı düşünmeyi bırakmalıydım.

Bu da onun teklifi, itirafları ve sıcak, sert sikiyle ilgili tüm düşünceleri kovmak anlamına geliyordu. Tamam, bu sonuncusu zaten kafamda kalıcı bir yer edinmişti. Ama diğerlerinin derhal beynimi boşaltması gerekiyordu.

Knockemout'un kırk dakika dışındaki bir lokantada Cobb salatamı mekanik bir şekilde çiğniyordum ki, takım elbiseli 1.80'lik günahkar bir adam karşımdaki kabine kaydı.

Lucian Rollins sanki kendisi için özel olarak dikilmiş gibi danger giydi.

"Lucian."

"Lina." O alçak ses tonu, o delici gözler. Adamla ilgili her şey belli belirsiz tehditkârdı... ve bu nedenle Nash'le ilgili her şeyi kafama takmamı engelleyecek makul bir dikkat dağıtıcıydı.

"Sizi standıma getiren nedir?"

Bir kolunu vinil minderin arkasına uzatarak daha da fazla yer kapladı.
"Biliyorsun."

Bana yemeğimi getiren ve beş dakika boyunca deri motorcu ceketim hakkında sohbet eden yirmili yaşlardaki şımarık garson, elinde tehlikeli bir açıyla tuttuğu kahve fincanıyla aceleyle masaya geldi. Gözleri ve ağzı kocaman olmuştu. "Kahve?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi ve bir parmağını önündeki ters çevrilmiş kupanın kulpundan geçirip ters çevirdi.

Gözleri daha da büyüdü ve kafasından fırlamak üzere olup olmadıklarını merak ettim. Her ihtimale karşı salatamı patlama ve sıçrama bölgesinden uzaklaştırdım. "Biraz daha sos alabilir miyim lütfen?" "Biraz daha sos alabilir miyim?" diye sordum.

kahveyi dökmeyi başardı.

"Ekstra krema. Anladım," diye fısıldadı hülyalı bir şekilde ve uzaklaştı. "Harika. Artık ekstra sosumu asla alamayacağım."

Lucian'ın gülümsemesinde buz gibi bir ısırık vardı. "Bu konuşmanın gerekli olmayacağını umuyordum."

"Erkeklerin beni takip edip bu cümleyle açılış yapmasına bayılıyorum." "Nash Morgan," dedi.

Kaşımı kaldırdım ama bir şey söylemedim.

"Zor bir dönemden geçiyor. Birinin bundan faydalanmasını görmekten nefret ederim."

Kendimi işaret ettim. "Ben mi?" "Herhangi biri," diye tekrarladı Lucian.

"Bildiğim iyi oldu." Bu sohbeti onun için kolaylaştırmak istemediğimden çatalımla salatadan bir ısırık daha aldım. Kılını bile kıpırdatmayan Lucian'la göz temasını kesmeden iyice çiğnedim.

Birbirimize baktık, önce diğerinin kırılmasını istedik.

Bunlar benim en iyi olduğum sosyal ortamlardı. Normal kızsal şeyler hakkında havadan sudan konuşmak mı? Hayır. Ama önemli bir bilgi söz konusu olduğunda kurnaz bir adamla kafa kafaya vermek? Bu benim olimpiyatlarımdı ve ben altın madalya kazanmıştım.

Buzlu çaydan teatral bir yudum aldım. "Ahhhh."

Dudakları kıvrıldı.

"Yapmak istediğiniz başka muğlak açıklamalar var mı yoksa sadece masadan masaya uyarılarda mı bulunacaksınız?" diye sordum.

"İkimiz de burada olmak için art niyetli olduğunuzu biliyoruz. İşvereninizin farkındayım, tıpkı şehre gelişinizin ilginç zamanlamasının farkında olduğum gibi."

Şok olmuş gibi yaptım. "Sigortacılıkta çalışmayı yasadışı kılan bir kasaba yönetmeliği mi var?"

"Oyun oynamak zorunda mıyız?"

"Dinle, dostum. Kedi fare oyunu oynamaya karar veren, sırf yapabildiğini kanıtlamak için beni şehir dışında avlayan sensin. Seninle oyun oynanmasından senin kadar ben de hoşlanmıyorum. O yüzden sadece gel yoksa beni kızdıracaksın," dedim acımasız bir gülümsemeye.

Lucian eğildi ve parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirdi. "Pekâlâ. Kim olduğunu, kimin için çalıştığını ve son işinde neler olduğunu biliyorum."

Son kısım beni etkilemiş ve sinirlendirmiş olsa da yüzümdeki belirgin sıkılma ifadesini korudum.

"Düşük profilinize rağmen," diye devam etti, "başkalarının bulamadığı şeyleri bulma konusunda etkileyici bir üne sahipsiniz. Pervasızlık derecesine varan korkusuzluğunla tanınıyorsun ve bu özelliğin işverenin tarafından ödüllendiriliyor. Eski dostun Knox'la haftalar sürecektir bir ziyaret için şehirde değilsin. Bir şey ya da birini aramak için buradasın."

Suçlamanın aramızda kalmasına izin verdi. Kuru salatadan sıradan bir ısırık daha aldım.

"Bu konuşmayı neden şimdi yapıyoruz? Neden şehre ilk geldiğimde değil?"

"Çünkü bir kurşun yarasının verdiği hasar var, bir de kırık bir kalbin verdiği hasar var."

Çatalımı ona doğrulttum. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Sorumu duymazdan geldi. "Kasabaya Naomi ve Waylay kaçırılmadan hemen önce gelmekle kalmadınız, şimdi de Nash'in yanına taşındınız."

"Hamam böceği motellerinde kayda değer bir zaman geçirmiş bir adama benzemiyorsunuz, bu yüzden taşınmayı açıklamaya çalışarak zaman kaybetmeyeceğim. Yine de bazı eyalet bütçelerinden daha fazla paranız olduğu gerçeğini göz önüne alırsak, moteli satın alıp onarmayı gerçekten düşünmelisiniz... ya da belki de sadece yakıp yıkmalısınız."

"Bunu dikkate alacağım," dedi kuru bir sesle. "Şimdi bana Nash'in senin yüzünden daha fazla zarar görmeyeceğini garanti et."

Söz konusu adama karşı garip bir şekilde korumacı hissederek çatalımı yere bıraktım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Nash'in vurulmasıyla ya da Naomi ve Waylay'in kaçırılması. Eğer kasabada bir şey arıyorsam, bu ne seni ne de başkasını ilgilendirir. Ve son olarak, Nash büyük bir çocuk. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Lewis Levy'ye böyle mi söyledin?"

Resmen sinirlenmiştim.

Gülümsedim. "Okulda yaptığı berbat parmak boyasını gösterip etkilenmemi bekleyen küçük bir çocuk gibisin. Buzdolabına asarsam gider misin?"

"Er ya da geç, çevrenizdeki başka biri zarar görecektir ve bu Nash olmasa iyi olur."

"Bu konuda ne yapacaksınız? ABD şerifiyle birlikte ona bir koruma mı vereceksiniz?" Kayıtsızca önerdim.

"Eğer gereken buysa. Geceyi onun evinde geçirdiğini biliyorum."

"Merak etme *baba*. İkimiz de yetişkin insanlarız. Sokağa çıkma yasağından önce onu eve götüreceğim."

Lucian avucunu masaya vurdu, tabağındaki kaşığı şingırdattı ve kahveyi kenarından aşağı döktü. "Bunu hafife alma," dedi soğuk bir sesle.

"Sonunda. Tanrım, içindeki insanı buzun ne kadar altında saklıyorsun? Çatlaman için 'kazara' hamilelik tehdidinde bulunmam gerekecek sanıyordum."

Peçetemi alıp üzerine dökülenleri temizledikten sonra bana geri verdi. "Tebrikler. Ekibim burada olsaydı, birilerine çok para kazandırmış olurdun."

"Çatlamadan önce ne kadar zaman geçecek havuzu mu? Sakın bana Lucian Rollins'in espri anlayışı olduğunu söyleme."

"Bilmiyorum."

Kabinde arkama yaslandım. "Gördüğüm şey şu. Ya benim manipüle edilmesi *daha* kolay bir hedef olduğumu düşünüyorsun ya *da* arkadaşınla açık ve dürüst bir konuşma yapmaktan korkuyorsun. Her iki durumda da, kötü muhakeme yeteneğin ortaya çıkıyor, Lucian."

Alçak bir hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. Ama adam haklı olduğumu biliyordu.

"Bak. Arkadaşın için endişelenmekte haklısın. Yaşadıklarıyla ilgili her şeyi sana ya da kimseye anlatmıyor. Buna ben de dahilim, çünkü birbirimizi çok az tanıyoruz. Bana söyledikleri de benimle onun arasında kalacak, çünkü bu masadaki bazılarının aksine ben başkalarının mahremiyetine saygı göstermeyi bilirim. Evet, dün geceyi onun evinde geçirdim. Hayır, seks yapmadık. Bunu size söylemiyorum çünkü bunun sizi ilgilendirdiğini düşünüyorum. Çünkü ilgilendirmez."

"Neden bana söylüyorsun?"

"Çünkü insanların sizin için endişelenip arkanızdan aptalca şeyler yapmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Çenesindeki kaslar esnedi ve az önce hangi ağrıyan noktayı dürttüğümü merak ettim.

"Nash iyi bir adam, bu da onu otomatik olarak benim tipim yapmıyor. Ama bu bir istisna yapmayacağım anlamına gelmiyor."

"Davanıza yardımcı olmuyorsunuz."

"Dava açmıyorum," dedim ona. "Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Bu durumdaki sorunun ben olduğumu düşünüyorsun ama sorun ben değilim. Sorun sensin."

"Kendimi avantaj elde etmek için konumlandırıran ben değilim-"

"Beni kızdırmadan önce seni burada durduracağım. Arkadaşınızdan faydalandığımı ya da sizden bir şeyler sakladığını düşünüyorsanız, iki seçeneğiniz var."

"Peki bunlar ne olabilir?"

"Ya arkadaşınızın kendi başının çaresine bakacağına güvenirsiniz ya da bu konuşmayı onunla yaparsınız. En azından yüzüne karşı arkasını dönme nezaketini göster."

Lucian'ın kaşlarını çatması tüyler ürperticiydi ama beni koruyacak bir öfke vardı.

"Tarihimizi anlamanız mümkün değil," dedi soğukkanlılıkla.

"Oh, ama yapabilirim. Bilgi toplamada iyi misin? Ben de insanları okumakta iyiyimdir. Üçünüz birlikte büyüdünüz ama hiç büyümediniz. Knox bir daha incinmemek için aştan saklanmaya çalıştı. Nash ikinize de arkasını kollayacak kadar güvenmiyor, o yüzden kafasından geçenler hakkında sizinle konuşmayacak. Ve sen... Bunu başka bir güne saklayalım."

"Yapmayalım."

Omuz silktim. "Peki. Bunu sen istedin. Ülkemizin başkentinde önde gelen birçok kadın ve erkeğin düşüşüyle bağlantılı olan karanlık bir siyasi danışmansınız, diğerlerinin yükselişinin arkasındaki güçten bahsetmiyorum bile. Size en sık fısıldanan kelime 'Makyavelist'. Ve bu hoşunuza gidiyor. İnsanların sizden korkması hoşunuza gidiyor. Tahmin ediyorum çünkü korkunun tadını bir kez aldınız ve bu sizi güçsüz hissettirdi. Yani şimdi istediğin her şeyi yapabilecek güce sahipsin. Ama hala mutlu değilsin."

Gözleri kısıldı.

"Muhtemelen hiçbir şeyin seni ele geçiremediğini kanıtlamak için kendine günde bir sigara içmeye izin veriyorsun. Arkadaşlarınıza sadıksınız ve onlar için her şeyi yapabileceğinizi hissediyorum. Ve bu 'her şey' kesinlikle kanunun bu tarafında bitmiyor. Ama Knox ya da Nash'in arkanızdan işleri sizin için 'halletmesini' ister miydiniz?"

"Bu farklı," diye ısrar etti.

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorsunuz ama değil," dedim. "Bunu takdir edeceğini düşündüğüm bir şekilde ifade edeyim. Arkadaşının arkasından işlerini 'düzeltmek' için harcadığın zaman ve enerji on dakikalık bir konuşmayla tasarruf edilebilirdi. Masum kadınları belli belirsiz tehdit etmek için peşlerine düşmek zorunda kalmasaydınız kaç politikacıyı mahvedebileceğinizi ya da şehir bloklarını satın alabileceğinizi bir düşünün."

Taş gibi ifadesi bir nebze bile değişmedi ama ben yine de fark ettim. Buz gibi gözlerinde eğlenceye benzer bir titreşim. "Sana asla 'masum' terimini kullanmam ve tehditlerim belirsiz olmaktan çok açıktı." dedi.

"Anlambilim," dedim kayıtsızca.

Salatamı bitirmemi izledi. "Bu konuşmayı ikimizin arasında tutmayı öneriyorum."

Sır saklamak. Yaptığım şey buydu. Ama daha önce Nash'in yerinde ben vardım. Ailem kötü bir şeyle başa çıkabileceğim konusunda bana güvenmemişti. İnsanların sanki kendi hayatımda yer alacak kadar güçlü değilmişim gibi arkamdan benim iyiliğimi tartışmalarından nefret ediyordum. Nash'in de aynı şekilde hissedeceğini tahmin ediyordum.

"Hangimizi korumaya çalışıyorsun, Luce? Sana Luce diyebilir miyim?"

"Umarım arkadaşıma zarar vermek istemiyorsundur, Lina. Çünkü arkadaşımın hayatını mahvetmek için."

"Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi git başkasını kızdır."

ON ALTI
BİR ÇİFT TEŞEKKÜR

Nash

I Piper'ın tasmaını elime doladım ve aracımın bardak tutucusundan iki buketten birini aldım.

"Hadi, Pipe. Çabuk dur."

Nolan arkamdaki kaldırıma yanaştığı sırada caddeye çıktık. Ona alaycı bir selam verdim, o da yarım yamalak bir orta parmakla karşılık verdi.

Aslında neredeyse adamdan hoşlanmaya başlamıştım.

Piper dubleks eve giden yolu gösterdi. İki katlı tuğla ve vinil bir binaydı. Her iki birimin de küçük bir ön verandası ve çiçek kutuları vardı.

Üç basamak çıkarak soldaki kapıya yöneldim. Gri-beyaz bir kedi ön penceredeki perdeye dayanmıştı. Klasik müzik bana doğru süzülüyordu. Şüpheli kediye bir el salladım, sonra zile bastım.

Piper ayaklarımın dibine oturmuş, kuyruğunu coşkuyla sallıyordu. İş yerinde benimle birlikte olması düşündüğüm kadar can sıkıcı değildi. Onun rutin ilgi talepleri, evrak işlerine dalmamı engelliyordu. Ve henüz diğer memurların onu sevmesine izin verecek kadar rahat olmasa da, ceplerinde onun için ödülleri olduğunu anladıktan sonra saat başı çalışma odasının etrafında tur atmaya başlamıştı.

Kapının diğerk tarafından ayak sesleri ve sinirli bir "Geliyorum. Geliyorum. Geliyorum. Lanet olası atlarınızı tutun."

Kapı açıldı ve o oradaydı. Koruyucu meleğim.

Xandra Rempalski'nin kalın, kıvrıcık saçları vardı. Siyahtı ve menekşe rengi tellerle örülmüştü. Saçlarının yarısını orantısız bir topuzla toplarken geri kalanı omuzlarına dökölüyordu. Bronz bir teni ve kızgınlıktan meraka ve tanımaya doğru değışen kahverengi gözleri vardı.

Önlük yerine, ceplerine el aletleri ve tel halkalar doldurulmuş bir kot önlük giyiyordu. Birbirine bağılı düzinelerce halkadan oluşkan uzun, gümüş küpeler kulaklarından sarkıyordu. Kolyesinden, köprücük kemikleri arasında bir V oluşturan minik zincirler damlıyordu. Bana zincir zırhını hatırlattı.

"Merhaba," dedim, aniden bunu uzun zaman önce yapmadığım için kendimi aptal gibi hissettim. "Sana da merhaba," diye karşılık verdi, kapının pervazına yaslanarak.

Kedi onun çıplak ayakları arasında tembelce ilerledi. Piper botlarımın arkasına saklandı ve görünmezmiş gibi davrandı.

"Beni hatırlıyor musun bilmiyorum-"

"Şef Nash Morgan, kırk bir yaşında, omuz ve gövdede iki kurşun yarası, O negatif," diye sıraladı.

"Sanırım beni hatırlıyorsun."

"Bir kızın polis şefini yolun kenarında kanlar içinde bulması her gece olan bir şey değıl," dedi ve bana hızlıca sırtıttı.

Piper botlarımın etrafına bir göz attı. Tıknaz tekir tısladı, sonra kıcını kapı aralığına bıraktı ve göt deliğini yalamaya başladı.

"Kaba Gertrude'a aldırmayın," dedi Xandra. "Günlerdir tavır yapıyor ve hiç edep duygusu yok."

"Bunlar senin için," dedim ayçiçeğı buketini ona doğru iterek. "Sana teşekkür etmek için daha önce gelmeliydim. Ama bazı şeyler..."

Çiçeklerden başını kaldırdı, gülümsemesi yerini sempatik bir yüz buruşturmaya bıraktı. "Zor bir durum. Vardiyada bunu görmek kolay değıl. Eminim bunu yaşamak da hiç kolay değıldir."

"Sanki buna karşı bağıışıklığım varmış gibi hissediyorum," diye itiraf ettim, kendini bir kez daha bacaklarımın arkasına yapıştırmış olan Piper'a bakarak.

Xandra başını salladı. "Buna karşı bağıışıklık kazanmaya başladığınızda, işte o zaman çıkma zamanı gelmiş demektir. Bizi işimizde iyi yapan şey acı ve şefkattir."

"Ne zamandır acil servistesiniz?"

"RN'imle mezun olduğumdan beri. Sekiz yıl oldu. Hiç sıkıcı bir anım olmadı." "Ne kadar süre bakım yapabileceğinizi hiç merak ettiniz mi?"

Gülümsemesi geri gelmişti. "Böyle şeyler için endişelenmiyorum. Her seferinde bir gün. İyiler kötülerini dengelediği sürece bir sonraki güne hazırım. Hiçbir zaman kolay olmayacak. Ama bunu kolay olsun diye yapmıyoruz. Bir fark yaratmak için yapıyoruz. Bunun gibi şeyler mi? Bunu başaranlardan birinden bir teşekkür? Bu uzun bir yol kat ettirir."

Ona bir kart almalıydım.

Ya da bir yığın ayçiçeğinden daha uzun süre dayanacak bir şey.

Ama elimde kelimelerden başka bir şey yoktu. Ben de ona onları verdim. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Xandra. Bunu sana asla geri ödeyemeyeceğim."

Buketi kalçasının üzerine koydu. Küpeleri ışığı yakaladı ve parıltıydı. "İşte bu yüzden ileriye doğru ödemeye devam etmelisin, Şef. Her seferinde bir gün. İyilik yapmaya devam et. Teraziyi dengelemeye devam et."

Dilton'ı görevden almanın bu yönde atılmış bir adım olmasını umuyordum. Çünkü şu anda, yaptığım diğer her şey gibi, bunun da yeterli olmadığını hissediyordum.

"Elimden geleni yapacağım."

"Bilirsiniz, iş dışında bir şeye sahip olmak yardımcı olur. İyi bir şey. Ben mi? Uygunsuz erkeklerle çıkıyorum ve takı yapıyorum," dedi elini aletlerle dolu önlüğünün üzerinde gezdirerek.

Şu anda, bakıma muhtaç bir köpek ve asla iyileşmeyecek bir iki delik dışında hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyordum.

Yandaki kapıdan büyük bir gürültü geldi ve ardından yüksek sesli, uzun bir feryat yükseldi. Sarsıldım, elim otomatik olarak beylik silahıma gitti.

"Yapma," diye uyardı Xandra hızlıca. Çiçekleri ve kediyi içeri yerleştirdi ve beni geçmek için hamle yaptı.

"İçeri girmen gerek," diye ısrar ettim, aceleyle merdivenlerden inerken neredeyse Piper'a takılıp düşüyordum. Nolan kılıfını çıkarmış, aceleyle yürüyordu.

"Bekle! O benim yeğenim. Konuşamıyor," diye açıkladı Xandra, beni yan kapıya kadar takip ederek.

İfadesinin detayları aklıma geldi. İşe geç kalmıştı çünkü kız kardeşinin yeğenini sakinleştirmesine yardım etmek için kalmıştı.

Durakladım ve Nolan'la baktık. Merdivenlerde beni geçmesine izin verdim. "Otizmi var," dedi kız kardeşinin ön kapısından içeri girerken.

"Köpek sende kalsın," dedim ve Piper'ın tasmağını Nolan'a atıp onu içeri

kadar takip ettim.

Kanım hala pompalanıyordu, odağım hala daralmıştı. Oturma odasındaki gri halının ortasında bir adam -hayır, bir çocuk- yan yatmış, elleriyle kulaklarını kapatarak sallanıyor ve sadece kendisinin hissedebileceği bir acıyla inliyordu. Yanında oyuncak bir tuğla kalenin parçalanmış kalıntıları duruyordu.

"Polisler mi? Gerçekten mi, Xan?" Xandra'ya çarpıcı bir benzerlik gösteren bir kadın, çocuğun uzun, çetrefilli bacaklarından gelen şiddetli tekmelerin menzilinin hemen dışında diz çöktü.

Xandra kuru bir sesle, "Çok komik," dedi. "Ben panjurları getireyim."

"Bir şey yapabilir miyim?" Xandra ön pencerelerdeki perdeleri sessizce kapatırken temkinli bir şekilde sordum.

"Henüz değil," dedi Xandra'nın kız kardeşi oğlunun ağlamaklı çığlıkları arasında. "Bir saat içinde doktor randevumuz var. Kulaklıkları şarj oluyor."

İki kadın odayı daha karanlık ve sessiz hale getirmek için birlikte çalışırken kapının içinde çaresiz hissederek durdum. Bir protokol olduğunu fark ettim.

Feryatlar kısa sürede kesildi ve çocuğun annesi omuzlarına ağır bir tür pelerin geçirdi.

Çok geçmeden ayağa kalktı. Yaşına göre uzun boyluydu, koyu tenliydi ve erken ergenliğin cılız uzuvlarına sahipti.

Yıkık kaleye baktı ve kısık bir inilti çıkardı.

"Biliyorum dostum," dedi annesi, kolunu dikkatlice omuzlarına dolayarak. "Sorun yok. Bunu düzelterek."

"Amy, bu Şef Morgan," dedi Xandra. "Şef, bu kız kardeşim Amy ve yeğenim Alex."

"Şef," dedi Amy Alex'i kollarında sallarken.

"Merhaba. Xandra'ya teşekkür etmeye geldim..."

"Hayatını kurtarmak mı?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle. "Evet. Bu."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyerek Xandra'nın kendisine uzattığı kitabı aldı.

"Özür dilemeye gerek yok."

Xandra kız kardeşine, "Sen de polislerle ilk karşılaşmanın ne kadar iyi geçeceğinden endişeleniyordun," diye takıldı.

Amy'nin dudakları tekrar kıvrıldı ve oğlunun başının üstüne bir öpücük kondurup okumaya başladı.

"Bu da başka bir strateji. Komik olmayan şeylere bile gülmek," dedi Xandra ve bana kumaş bir çanta uzattı.

Alex bana doğru endişeli bakışlar fırlatırken işimi yaptım ve düzeni tuğla tuğla yeniden sağlamaya yardım ettim.

Oda temizlendiğinde ve hikâye bittiğinde Amy'ye başımı salladım ve Xandra'yı kapıya kadar takip ettim. Alex ayağa kalktı ve yavaşça yanımıza geldi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu ve kolumdaki elini kavrayışı güçlüydü. Ama göğsüme bakarken yüzünde tatlı, küçük bir çocuk gülümsemesi vardı.

Xandra eğlenerek, "Kişisel alana inanmıyor," diye uyardı.

Alex uzandı ve parmağını rozetimin üzerinde gezdirdi, noktadan noktaya. Yıldızı iki kez çizdikten sonra başıyla onayladı ve beni serbest bıraktı.

"Ben de memnun oldum Alex," dedim ona usulca.

KOLLARIM DOLU BİR ŞEKİLDE KAPIYA İKİ HAFIF TEKME ATTIM VE BEKLEMESİNE BAŞLADIM.

Saniyeler sonra açıldı ve onu gördüğümde içimdeki her şey ısındı. Lina koyu mor renkte bir tayt giymişti. Kazağı yumuşacık fildişi rengindeydi ve pantolonunun belinden bir santim yukarıda duruyordu. Geniş bir batık saç bandı saçlarını arkada tutuyordu. Yalınayaktı.

"İyi akşamlar," diyerek eşikten geçtim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Piper beni takip ederek içeri girdi ve kanepeye doğru ilerledi.

"Şey, merhaba. Tüm bunlar da ne?" diye sordu ve kapıyı arkasından kapattı.

Ben.

Mutfağa girdim ve poşetleri tezgâhın üzerine bıraktım. "Akşam yemeği," Dedim ki.

Kapı aralığında belirdi. "Bu sipariş edeceğim Tayland paket servisine benzemiyor."

"Sadece güzel değil, aynı zamanda akıllı." Market poşetlerinden birinden kır çiçeklerini çıkardım. "Vazo mu?"

Çıplak tezgahı işaret etti. "Etrafta bir vazo varmış gibi mi görünüyor?"

"İdare ederiz." Çirkin bir plastik sürahi bulana kadar dolap kapaklarını açmaya başladım. İçine su doldurdum, sonra da çiçeklerin etrafındaki plastiği parçaladım. "Kır çiçekleri çünkü bana seni hatırlatıyorlar," diye açıkladım. Vadideki zambak da bana annemi hatırlattığı için.

Lina pes edip yüzünü çiçeklere gömmeden önce bana o karmaşık kadın bakışlarından birini attı.

"Çok tatlısın. Tatlı ama gereksiz," dedi.

Küçük alanda bana geniş bir alan bıraktığını fark ettim. Bir gece önce yıkılan duvarları yeniden inşa edebileceğini düşünmesi çok hoştu.

"Ben hazırlığa başlarken Pipe'a bir tas su getirebilir misin?"

Bir an tereddüt etti, sonra bir dolabı açtı ve boş bir paket servis kasesi buldu. "Gerçekten bana yemek pişirmek zorunda değilsin. Yemek siparişi vermeme bir dakika kalmıştı," dedi lavabodaki suyu açarken.

Çantalardan birinden bir şişe şarap, bir tirbuşon ve iki kadeh çıkarırken sohbet eder gibi "Uzun bir gün geçirdim," dedim. "Ve senin sayende uzun zamandır ilk kez bununla başa çıkacak enerjim oldu." Şarabı bir patlamayla açtım ve şişeyi bir kenara koydum.

"Memurlarınızdan biriyle bir şeyler olduğunu duydum," diye itiraf etti su kabını yere koyarken. "Bayan Tweedy, adamlarınızdan birini bir striptiz kulübünde harcadıktan sonra sahte banknotları çalarken yakaladığınızı söyledi."

"Keşke," dedim.

Piper ağzında bir spor sütyeniyle kapıda belirdi. Sütyeni kaseye tükürdü ve etrafından içti.

"Hadi, Pipe. Çamaşır yemeyi bırak." Sütyeni kaptım. "Sanırım bu senin."

Lina sütyeni aldı ve brokolinin yanına, tezgâhın üzerine fırlattı.

"Sonra Neecey Dino'nun önündeki kaldırımında beni neredeyse yere serecekti," dedi Lina, zıplayarak tezgâhın üzerine tüneyerek. "Bana marketteki şeker reyonunda o işe yaramaz Tate Dilton'a kafa attığını söyledi."

"Bazen bu kasabanın dil anlayışı konusunda endişeleniyorum."

Sırıttı. "Neecey ayrıca ikinizin bir konserve çorba piramidinin içinde güreştiğinizi ve mağaza müdürünün dondurucu bölümünde iki kutu minestrone bulduğunu duyduğunu söyledi."

"Eğer dökersen, sana gerçek, çok daha az olaylı hikayeyi anlatırım." "Anlaştık."

Ona günümü anlattım. Her şeyi. İyi hissettirdi. Bir mutfağı paylaşmak. Günümü paylaşmak. Lina gerçekten ilgileniyor gibiydi. Tezgâha oturdu ve ben tavuk, biber ve soğanları sotelerken konuştuk. Piper oyuncakları ve çamaşırlarıyla bize katıldı.

Lina'nın bacakları arasında hareket etmek, ellerimi kalçalarından yukarı kaydırmak ve o güzel, kırmızı dudaklara doğru gitmek için kendimi bir düzineden fazla kez durdurmak zorunda kaldım.

Hissettiğim bu bağ gerçek, somut ve derindi ama onun için ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Ve ona olan ihtiyacımın seviyesi ile onu korkutmak istemiyordum.

"Bu çantada neden pijama pantolonu var? Bu benim bilmediğim bir yeni çağ tatlısı mı?" diye sordu son çantayı karıştırırken.

"Evet, o konuda," diye başladım.

"Nash." Adım o dudaklarda nazik bir uyarıydı.

"Dün gecenin tek seferlik bir şey olması gerektiğini biliyorum. Bana acıdığını biliyorum çünkü berbat bir haldeydim." Tavuğun altındaki ocağı kapattım ve ona dönmeden önce tavanın kapağını kapattım. "Ayrıca son zamanlarda... belki de hiç bu kadar iyi uyumadığımı da biliyorum."

"Bunu yapmaya devam edemeyiz," dedi yumuşak bir sesle.

Elimi getirdiğim bulaşık havlusuna sildim ve sonra yapmak için can attığım şeyi yaptım. Dizlerinin arasına girdim ve ellerimi uyluklarından yukarı kaydırarak kalçalarına dayadım.

Elleri omuzlarıma yerleşti ve orada kaldı. İtmiyordu. Çekmiyordu.

Samimi bir pozisyondu. Ve kanım bir kalp atışında sıcaktan kaynamaya başladığında *daha fazlasını* istedim.

"Bak, senden bunu istemenin adil olmadığını biliyorum. Refahımın bu parçasından seni sorumlu tutmak. Ama çaresizim. Sana ihtiyacım var, Angelina."

"Neden bana Angelina diyorsun?"

Kalçalarını sıktım. "Bu senin adın." "Bunu biliyorum. Ama kimse bana Angelina demez."

"Güzel ve karmaşık bir kadın için güzel bir isim."

"Sen oldukça ve Büyücü. Ben ver sen Bu. Çiçekler. Akşam yemeği.

Tatlılık. Ama bu oyunu daha ne kadar oynayacağız?"

"Bebeğim, bu benim için bir oyun değil. Bu benim hayatım. Tüm varlığım içinde bana geri dönme şansım olduğunu hissettiren tek şey sensin. Bunu anlamıyorum. Açıkçası anlamama da gerek yok. Tek bildiğim sana dokunduğumda kendimi daha iyi hissettiğim. Bu sabah uyandığımda kendimi bir hayalet ya da gölge gibi hissetmedim. Kendimi *iyi* hissettim."

"Ben de... uh... iyi hissettim," diye itiraf etti, gözlerime tam olarak bakamıyordu. "Ama burada ateşle oynuyoruz. Demek istediğim, er ya da geç

Aşırı bağlanırsan senin kırılğan erkek kalbini yok etmek zorunda kalırım. Kuru kuru sevişerek uyandığımız gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Sırıttım. "İşte bu yüzden pantolon getirdim. İpli."

"Bu, TV filmlerinin beni hazırladığı türden bir akran baskısı değil. 'Hey, Lina. Uyurken bana sarıl ki yeniden yaşadığımı hissedebileyim," dedi derin bir bariton taklidi yaparak.

Kalçalarını bir kez daha sıktım ve onu kendime bir santim daha yaklaştırdım. Nefes nefese, Marilyn Monroe'yu taklit ederek, "Seninle seks yapmadan yatağa girmekten daha çok istediğim bir şey yok, Nash," dedim.

Kızgın bir iç çekti. "Bu kadar tatlı olman sinir bozucu." "Bu gece seninle yatmama izin verecek kadar can sıkıcı mı?"

Omuzlarımı sıktı ve alnını benimkine yaklaştırdı. "Gerçekten daha iyi kararlar almaya çalışıyorum ama sen bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Günaha boyun eğdim ve burnunu öptüm.

"İmkânsızsın!" diye yakındı. "Önceki

kararlarında yanlış olan neydi?" Dudağını ısırıldı.

"Kırk sekiz saattir sana karşı iğrenç derecede savunmasız olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Yirmi dakikamı sana günümü anlatarak geçirdim. Sıra sende. Ver ve al. Konuş, Angel."

Burnunu kırıştırdı. "Paylaşmayı sevmiyorum. Özellikle de iyi görünmediğim zaman."

"Tekrar ediyorum. Merdivenlerin dibinde cenin pozisyonu."

"Bir operasyon sırasında bir ekibe liderlik ediyordum. Hırsızımız eve erken gelince çatıdan hızlı ve plansız bir çıkış yapmamız gerekti. Birlikte olduğum adamın yükseklik korkusu olduğunu bilmiyordum. Atlayışı yaptım ve kanala düştüm. Arkama baktığımda hala orada donmuş bir şekilde duruyordu. Bağırdım, panikledi ve kış üstü bir arabanın kaputuna düştü."

"Ah," dedim, hangi tehlikenin çatıdan kaçmayı gerektirdiğini tam olarak bilmeme gerek olmadığına karar vererek.

"Kuyruk kemiğini kırdı, o yüzden şanslıydı. Ama daha iyi bilmeliydim. En azından onu bu riski almaya zorlamamalıydim."

Parmakları göğsümde küçük daireler çizdi.

"Mesele şu ki, işimi iyi yapmanın ödülleri var. İkramiyeler, statü, kovalamacanın heyecanı. Kahraman olmak ve eve galibiyet getirmek. Benim şirketimde agresif taktikler övülür. Ben ikramiye aldım, Lewis de

kıçımı yırttım. Ne kadar iyi olursam olayım, bazen her şeyin şansa bağlı olduğunu fark ettim. Ve buna sonsuza kadar güvenmek istemiyorum."

"Para kısmı hariç, anladım." Şansım sayesinde bu mutfakta olmam beni dehşete düşürüyordu.

"Büyük, dolgun bir maaş çekinden başka bir şey için kahraman olmak daha kahramanca" dedi.

"Ne kadar büyük ve şişmandan bahsediyoruz?" Alay ettim.

Gülümsemesi kedi gibiydi. "Neden? Duygusal destek yatak arkadaşımdan çok daha az kazanmakla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, hanımefendi. Bilmiyorum. Sadece ne kadar 'çok daha az' olduğunu merak ediyorum."

"Bir aracı kurum hesabım ve çok güzel tasarım kıyafetlerle dolu bir gömme dolabım var. Otoparktaki şu seksi Charger mı? Parasını geçen yılın ikramiyesiyle nakit olarak ödedim."

Kısık bir ıslık çaldım. "Doğum günümde bana ne alacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, size para verdiği için kardeşinizle yıllarca neredeyse hiç konuşmadınız."

"İşte bu pis bir yalan," dedim şarabımı elime alarak. "Yıllarca neredeyse hiç konuşmadık çünkü beni paraya zorladı, parayla ne yapacağımı söyledi, sonra da onun yerine ne yapmayı seçtiğimi beğenmedi."

"O halde, Nash Takımı," dedi. "Seni oraya götürebileceğimi düşündüm."

"Knox parayla tam olarak ne yapmanı istiyordu?"

"Emekli ol."

Kaşları havaya kalktı. "Emekli olmak mı? Neden?"

"Büyüyüp polis olmamdan nefret ediyor. Çocukluğumuzda kanunla adil bir şekilde mücadele ettik. Knox otoriteye olan güvensizliğini asla yenemedi. Biraz yumuşadı. Ama hala gri bölgelerde dolaşmayı seviyor. Benim bilmemem gereken yasadışı poker oyunları gibi."

"Peki ya sen? Neden hala griyle uğraşıyorsun?"

"Kardeşime sorarsanız, bu ona ve çocukluğumuza bir 'siktir git' demektir. Biz adama karşı."

"Ama gerçek bu değil."

Başımı salladım. "Sistemin dışında faaliyet göstermek yerine, neden sistem içinde değişiklikler yapmayalım diye düşündüm. Kanunla yaşadığımız sorunlar oldukça önemsizdi. Ama Lucian? Onu koruyacak ya da ona hizmet edecek kimse yoktu. On yedi yaşında hapse atıldı ve bir hafta boyunca orada kaldı, ki bu asla olmamalıydı.

oldu. Benim için değişen buydu. Ne kadar ortalığı ayağa kaldırırsa kaldırırsın, ne kadar kanunları çiğnerse çiğnesin bu beladan kurtulamayacaktı. Ve tek gereken iyi bir polisin doğru şeyi yapmasıydı."

"Yani siz orada gelecekteki tüm Lucialılar için işinizi yapıyorsunuz," dedi.

Biraz utanmış hissederek omuz silktim. "Ve bedava üniforma. Söylentilere göre pantolon kıcıımı güzel gösteriyormuş."

Lina sırttı ve göğsümde kamp ateşine benzeyen o sıcak parıltıyı hissettim. "Oh, Studly Do-Right, bu söylenti doğrulandı. Bu resmi bir gerçek."

"Studly Do-Right?"

"Kasabada bilmediğin bir şey var mı?" diye alay etti.

Gözlerimi kapattım. "Bana bunun benim lakabım olmadığını söyle."

Uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Ama Nash, dürüstlüğün senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Tanrım."

YEDİ
YASTIK KONUŞMASI

Lina

"Yani yüksek profilli bir ekiple çatıdan atlama görevinden şimdi buraya mı geldin?" Nash sordu.

Yatağında tavana bakıyorduk. Nash sol taraftaydı, yatak odamın kapısına en yakın yerdeydi. Piper koltuk altında kıvrılmış horluyordu. Dün geceki performansın tekrarlanmasını önlemek için aramıza bir yastık sokmuştum.

Tereddüt ettim, tüm gerçeği itiraf etme, ona neden ikimizin de aynı adamı aradığını söyleme arzum beni şaşırttı. Ama bastırdım. Plana çoktan karar vermiştim. Kendimi ikinci kez tahmin ederek enerji harcamama gerek yoktu. "Düşünmek için biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Yeni bir iş açılıyor. Daha fazla seyahat. Daha uzun süreli işler. Bu benim hayalimdeki iş. Ama..." Sustum.

"Ailen ne yaptığını biliyor mu?"

"Ülkeyi dolaşıp kurumsal eğitimler verdiğimi düşünüyorlar. Hayatımı başkalarının fikirlerinin sorumluluğunu taşımadan yaşamayı tercih ediyorum. Özellikle de daha güvenli, daha kolay bir maaş çeki kazanma yolu bulmam gerektiğine dair görüşlerin."

"Yeterince adil. Dosya kutusunda ne var?"

"Nash, bu birlikte yatma olayı sadece çeneni kapatıp uyursan işe yarar."

"Kafamda bir şeyleri evirip çeviriyorum."

Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştım. Beni küçük beyaz yalanlara zorluyormuş gibi hissediyordum. Ve ben her geçen dakika daha da rahatsız oluyordum. Ben de cephaneliğimi karıştırdım ve en sevdiğim silahımı kullandım: yanlış yönlendirme.

"Bugün Lucian'a rastladım," diye duyurdum, karanlıkta yüzünü ona dönmek için yan dönerek.

"Burada mı?"

İlginç. Yani kışkırmadaki aşırı korumacı ağır Nash'in sohbetimizi bilmesini gerçekten istememişti.

"Hayır. Lawlerville'de bir lokantada."

"Lucian bir lokantada mı yemek yiyordu? O olduğuna ve bir görsel ikiz olmadığına emin misin?"

"Aslında yemek yemedi. Ben yemek yerken o kahve içti," dedim. "Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Sakin bana Studly Do-Right'ın kıskandığını söyleme," diye takıldım ve onu gıdıklamak için yastığın üzerinden uzandım. Nash elimi yakaladı ve ağzına götürdü.

"Aynen öyle." İşaret parmağımın ucunu ısırıldı. "Senin hakkında konuştuk. Sanırım senin için endişeleniyor."

Bir süre sessiz kaldı ve karanlıkta endişesinin arttığını hissedebiliyordum. "Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Söylemememi sen istedin. Panik ataklarını en eski arkadaşına ya da kardeşine değil de yan komşuna anlatmanın bir nedeni olduğunu düşündüm."

"Biz yabancı değiliz," diye ısrar etti ve elimi göğsünün üzerine koyup orada tuttu.

"Biz... arkadaş mıyız o zaman?" diye sordum. Göğsü dokunuşlarımın altında sıcacıktı.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bundan daha fazlası gibi geliyor," diye itiraf etti. "Ama ne *tür bir fazlalık?*"

Bakalım can sıkıcı, rahatsız edici soruları nasıl seviyorsunuz bayım.

"Daha iyi durumda olsaydım, çıplak olacağın ve aramızda bir yastık olmayacağı kesin olan türden."

"Oh."

"Oh? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Şimdilik."

ALARM GÜRÜLTÜYLE ÇALDI VE BENİ KENDİMLE İLGİLİ NEFİS BİR RÜYADAN ÇEKİP ALDI,

Nash, ve kesinlikle sıcak bir yere götürüyor gibi görünen bazı zevkli çıplaklık.

Altımdan alçak bir hırıltı geldi ve bir an için uykumda köpeğin üzerine yuvarlandığımdan endişelendim.

Ama Piper çok daha kürklüydü ve başımı dayadığım şeyden çok daha küçüktü. Alarm durdu ve hırıltı esnemeye dönüştü. Sıcak bir el dış uyluğumdan kalçama doğru okşadı. Bu arada, iç baldırım ereksiyonun cehennemini kucaklıyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandım.

Nash kendini beğenmiş ve uykulu bir ifadeyle, "Çitten atladın, Angel," dedi.

Aramıza soktuğum yastığın *üstüne* uzanmıştım. Başım ve ellerim Nash'in geniş göğsünde duruyordu. Bacağım onun penis bölgesine atılmıştı.

"Bu düpedüz utanç verici olmaya başladı," diye mırıldandım.

Geri çekilmeye, utanç içinde yatağın kendi tarafıma dönmeye çalıştım. Ama kolları beni sardı. Hızlı bir çekişle, göğüs göğüse, kasık kasık üstüne yayıldım.

Kutsal Hallelujah hotness.

"En azından pantolonum üzerimde kaldı," dedi neşeyle.

"Hiç komik değil," diye homurdandım. Sarılmayı seven biri değildim ve hiçbir erkek, özellikle de duygusal destek olarak bana güvenen biri bunu değiştiremezdi.

"Tatlım, katılıyorum. Oturduğun yerde komik bir şey yok." Sertleşmiş aleti bana doğru seğirdi ve vajinamın, yatağa girerken giymekte ısrar ettiğim şort tarafından reddedildiği için öfke nöbeti geçirmesine neden oldu.

Üzerinden inmek için saygıdeğer bir girişimde bulundum ama ardından gelen çırpınma ve sürtünme beni daha da tahrik etti.

Nash'in elleri kalçalarımın geldi. "Sakin ol, Angel." Sesi sertti ve o eller beni yerimde tutarken sesi çok daha az uykulu ve çok daha fazla tahrik olmuş gibiydi.

Bu arada, mümkün olduğunca fazla mesafe almak için ellerimi ve kollarımı aramıza sıkıştırdım. Orgazmım tetikteydi ve eğer o yöne doğru küçük bir hamle yaparsa, bunu saklamak mümkün olmayacaktı.

"Tanrım, sabahları muhteşem oluyorsun," dedi alnımdaki bir tutam saç iterek. "Uyanmamın en iyi yolu."

Bu benim için ikinci en iyi yoldu, dün en iyisiydi. Ama bu bilgiyi onunla paylaşmayacağıma adım gibi emindim.

"Tatlı olmayı bırak," dedim.

Ama o mavi gözler, yumuşak ve hülyalı, beni içine çekti. Artık özgürlüğüm için savaşıyordum. Onun üzerinde geziniyordum, gözler kilitlenmişti, ağızlar iyi kararlar veremeyecek kadar yakındı.

Diğer elini yukarı kaldırdı. Parmakları çene çizgimde dans etti ve saçlarımı okşadı. "Şimdi seni öpeceğim, Angelina."

"*Hayatta olmaz.*" Söylemem gereken buydu. Ya da "*Bence bu kötü bir fikir ve sonuçlarını düşünmek için biraz zaman ayırmalıyız.*" En azından dişlerimi fırçalamam gerektiğini söyleyebilirdim ve sonra kadınlık organlarım akıllanana kadar kendimi banyoya kilitleyebilirdim.

Onun yerine aptalca başımı salladım ve "Evet. Tamam." dedim.

Ama tam ayağa kalktığı anda, tek görebildiğim o mavi gözlerin sıcak bir şekilde yaklaştığı anda, tam dudaklarım ayrıldığı anda, ön kapımdaki vurma sesi başladı.

Piper yatağın dibinde irkildi ve birkaç tiz hırıltı çıkardı. Nash kaşlarını çatı. "Sabahın altısında birini mi bekliyorsun?"

"Hayır. Bayan Tweedy'nin beni spor salonuna götürmeye çalıştığını düşünmüyorsun, değil mi?" Yatağın altına saklanacak değildim.

Vuruşlar tekrar başladı.

"O kısa. Kapıyı daha alçaktan alıyor."

Yalan söylemeyeceğim, muhtemelen yine spor salonunda kışımı tekmelemeye çalışan yaşlı komşum olmadığı için içimde bir rahatlama hissettim.

Nash, "Burada kal," diye emretti ve beni üzerinden kaldırıp yatağa yatırdı.

"Cehennem gibi. Burası benim evim. Kapıyı çalan her kimse beni arıyor." "O zaman beni bulmaları onlar için eğlenceli bir sürpriz olmayacak mı?"

dedi, sesi uykulu bir aşıktan çok sert bir polis gibi çıkıyordu.

Bornozumu kaptım ve aceleyle peşinden gittim. "Nash!" Tısladım. "Belki de o kapının diğer tarafındaki kişinin geceyi yine birlikte geçirdiğimizi bilmesini istemiyordumdur."

"Çok geç," diye seslendi kapının diğer tarafından gelen derin, sinirli bariton.

Nash kapıyı çekerek açtı ve Lucian saatlerdir ayaktaymış gibi görünen ısmarlama takım elbiselerinden biriyle içeri girdi.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım. "Takım elbiseyle mi uyuyorsun?" Nash ona sordu. "Ben uyumam," diye espri yaptı. Vajinam Lucian Rollins'ten nefret ederdi. "Burada ne yapıyorsun?" Ben talep ettim. "Tavsiyene uyuyorum," dedi ses tonunda biraz cızırtı ile. "Hadi, Nash. Kahvaltıya gidiyoruz."

"Alınma Lucy ama seninle yumurta kapmak yerine yapmayı tercih edeceğim bir şeyin ortasındaydım."

Lucian bana daha zayıf bir kadını yakabilecek bir bakış fırlattı. "Ben söyleyeceklerimi söyledikten sonra devam etmekte özgürsün."

"Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldandım ve mutfığa yöneldim. "Seni uyarmıştım," diye arkamdan seslendi Lucian.

"Öyle mi? Ben de seni uyarmıştım." Ona omzumun üzerinden bir orta parmak attım.

"Onu uyardın mı? Bu da ne böyle, Lucy?" Nash sordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Lucian. "Giyin."

"Köpeği ben hallederim," dedim. "Sen de baş belası arkadaşını hallet."

SEKİZ

GÖTLER İÇİN YUMURTA BENEDİKT

Nash

I kahvaltı yiyecekleri ya da lokantanın hoparlörlerinden gelen neşeli pop müzik havasında değildim. Üst üste ikinci gün, kafamın içinde yankılanan o korkunç çıtırtı sesiyle uyanmamıştım.

Onun yerine, Lina'ya uyandım. Ve göt herif arkadaşım her şeyi mahvetmişti. "Şerif gölgen nerede?" diye sordu göt herif arkadaşım.

"Muhtemelen hala yataktayım. Olmam gereken yerde. Bir şeyi böldün."

"Bana teşekkür etmelisin."

"Var mısın Kayıp senin lanet olsun Aklın var mı?" I dedi sadece olarak ve sunucu yaklaştı.

"Size bir dakika daha verebilirim," dedi tereddütle.

"Kahve. Sade olsun. Lütfen," diye ekledim menümü masanın kenarına kaydırırken ve Lucian'a ters ters bakarken.

"İkimiz de yoğurt ve çilekli somon fümeli yumurta Benedict alacağız," dedi penis engelleyici arkadaşım.

"Elbette," dedi çocuk aceleyle uzaklaşmadan önce.

Lucian'ın insanları korkutmak ve etkilemek gibi bir tarzı vardı. Çoğu zaman ikisi de aynı anda olurdu. Ancak bugün sadece beni kızdırıyordu.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Sana neler oluyor böyle?" "Sana tam da bu soruyu sormak için buradayım," dedi kaşlarını çatarak. ceketinin içine sokmadan önce telefonu.

"Uyumadan önce en iyi arkadaşlarını nasıl engelleyeceğini planlayan bir vampir gibisin."

"Onunla yatakta iki gece geçirdin ve-"

"Onunla yatakta iki gece geçirdiğimi nereden biliyorsun?" Sözünü kestim. "Kiminle yatakta iki gece?" Kardeşim yanındaki kabine kaydı. Kızgın ve yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordum. "Burada ne işin var?" diye sordum.

Esnedi ve kahve için işaret verdi. "Lucy aradı. Önemli olduğunu söyledi. Kiminle yatakta iki gece?"

"Bu konuda konuşmayacağım. Ve sen benim uyku düzenimi nereden biliyorsun?" Lucian'a dönerek sordum.

"Bilgi bana ulaşmanın yolunu bulur."

"Yemin ederim, eğer Bayan Tweedy elinde içki bardağıyla kapımı dinliyorsa-"

"İkinizin arasında ne haltlar dönüyor?" diye araya girdi kardeşim. Servis görevlisi herkese kahve getirmişti.

"Sana kahvaltı için bir şey getireyim mi?" diye sordu

Knox. "Belki kardeşimin kimi yatağa götüreceğini öğrendikten sonra."

"Tanrım. Yatağa kimi götürdüğüm kimseyi ilgilendirmez. Benim bilmek istediğim, Lucian'ın sabahın altısında neden Lina'nın kapısına dayandığı ve beni kahvaltı için yatağımdan sürüklediği."

"Sabahın altısında Lina'nın evinde miydin?" Knox'un sesi bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Açıkçası, yatak arkadaşınla dünkü öğle yemeğim daha iyi geçseydi orada olmak zorunda kalmazdım," dedi Lucian, sesi sinirli geliyordu.

Masanın karşısına geçip onu süslü takım elbisesinin yakalarından yakalamayı düşünüyordum ki garson akıllıca ortadan kaybolmaya karar verdi.

"Neden buradayız? Lina ile öğle yemeğinde ne işin var? Ve bunun aniden canının Benedict usulü yumurta çekmesiyle ne alakası var?"

"Sabahın altısında Lina'nın evinde ne işin vardı? Umarım cevabın, becerdiğin kişinin o olduğu değildir," diye hırladı Knox.

Lucian kaşlarını kaldırarak bana baktı ve fincanını aldı. "Sana öğle yemeği yediğimizi söyledi ama nedenini söylemedi mi? İlginç."

"Bunların hiçbiri benim için ilginç değil. Ya sadede gelin ya da yolumdan çekilin" dedim.

Knox, "Eğer birisi soruları yanıtlamaya başlamazsa, yumruk atmaya başlayacağım," diye uyardı.

Lucian beni göstererek, "Onunla işler yolunda gitmiyor," dedi. "Vurulma olayından beri hiç iyi değiller."

"Yok artık, Sherlock. Pisliğin teki bana iki delik açtı. Bundan kurtulmak biraz zaman alır."

"Sanki deniyormuşsun gibi söylüyorsun."

Beyaz bir öfke derimin altında canlanmaya başladı. Yanımdaki kardeşim gerildi.

"Siktir git Lucy," dedim. "Deniyorum. PT'mi yapıyorum. Spor salonuna gidiyorum. Çalışmaya gidiyorum."

Başını iki yana salladı. "Fiziksel olarak iyileşiyorsun. Ama zihinsel olarak? Aynı değilsin. Bunu saklıyorsun. Ama çatlaklar ortaya çıkmaya başladı."

Knox, "Eğer bu konuşmayı yapacaksak kahveden daha sert bir şeye ihtiyacım olacak," diye mırıldandı.

Kahvemi elime aldım ve ona fırlatmayı düşündüm. "Sadede gel, Lucy."

"Dikkatinizi dağıtacak şeylere ihtiyacınız yok. Kapanışa ihtiyacınız var.

Hatırlamaya ihtiyacın var.

Hugo'yu bulmalısın. Ve onu sokaklardan kurtarmalısın."

"Hugo'yu sokaklardan kurtarmak zaten olanlarla ilgili hiçbir şeyi değiştirmez. Ve olanları hatırlamak beni *nasıl* tekrar bir araya getirecek?"

Hafızamdaki o boş nokta anahtarı tutuyor muydu? Sonunda ölümle yüzleşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlarsam, yeniden yaşamaya hazır olur muydum? Mücadele ettiğim şeyin bir parçası da bu değil miydi? Suçluları parmaklıklar ardına koyabilirdim ama bu onların yaptıklarını geri almazdı. Tekrar yapmalarını engelleyebilirdim ama ilkini engelleyemezdim.

Sesimi yükseltmiş olmalıyım çünkü yan masamızdaki çift dönüp bana baktı.

Knox, "Bunun için beni Naomi'yle birlikte yataktan kaldırdığına inanamıyorum," diye yakındı.

"Ben de."

Lucian, "Kardeşin Lina'yla yataktaydı," diye gevezelik etti.

"O da öyleydi. Sen de öyleydin," dedi Knox, bana doğru dönerek. "Sakın başlama," diye uyardım.

"Sana ondan uzak durmanı

söylemiştim." "Ben de ona aynısını

söyledim," dedi Lucian.

"Ne? Neden?" Knox ve ben birbirimize sarıldık.

"Aynı takımdayız Knox," diye hatırlattı Lucian ona.

"Onu tehdit ettin mi?" Sesim alçak ve tehlikeliydi. "Çok haklısın, tehdit ettim."

"Neyiniz var lan sizin? İkinizin de," diye sordu kardeşim. Lucian, "Senden faydalanıyor," diye ısrar etti.

"Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun Lucy," diye uyardım. "Güzel. Bu da bir başlangıç."

"Bir daha Lina'nın yanına yaklaşmayacaksın," dedim ona. "Benim adıma insanları tehdit edemezsin. Özellikle de onu."

Knox, "Sana yapmamamı söylediğim halde Lina'yla yattığına inanmıyorum," diye homurdandı.

"Ve her şeyin daha iyiye gideceğini umarak kafanı kuma gömemezsin. Baban son birkaç on yılını kendini hayata karşı uyuşturarak geçirdi. Senin yaptığın da pek farklı değil," dedi Lucian.

Birbirimize bakarken masamıza gergin bir sessizlik çöktü.

"Depresyundayım. Tamam mı, sizi lanet olası pislikler? O hastane yatağında uyandığımdan beri hayatım koca bir kara delikten ibaret. Şimdi mutlu musun?" Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordum. Pek de umurumda değildi.

"Mutlu görünüyor muyum?"

Hakkını yemeyelim, Lucian perişan görünüyordu.

"Bunların Lina'yla ne ilgisi var söyle bana," dedi kardeşim, yüzü ellerinin arasındayken.

"Dürüst olduğuna inanmıyorum. Sen bu haldeyken senden faydalanabileceğine dair endişelerim var. Hugo, Naomi ve Waylay'e asılmadan bir gün önce kasabaya geldi. Sana gerçek işinden bahsetmedi. Yan daireye taşındı. Ve sana atanan şerifle bir geçmişi var."

"Ayrıca beni yerden kaldırdı, üst kata çıkardı ve iki gece önce geçirdiğim panik atakta bana yardım etti. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama ona ne kadar yakın olursam kendimi o kadar iyi hissediyorum. Yataktan kalkmak ve kendimi hareket etmeye zorlamak o kadar kolay oluyor. Bu yüzden endişeni *takdir etmekle birlikte*, başka hiç kimsenin olmadığı bir şekilde yanımda olduğunu belirtmek isterim. Sen değil. Knox değil. Hiç kimse."

Lina beni bir erkek gibi hissettirdi, kırık bir kabuk gibi değil.

Lucian'ın çenesi özenle kesilmiş sakalının altında gerildi.

"İki somon fûme yumurta Benedicts." Servis görevlisi kahvaltımızla birlikte geldi.

Lucian'ın bunu yapmayacağı belli olunca, "Teşekkürler," dedim. "Size başka bir şey getireyim mi? Biraz daha kahve? Paspas için peçete Gelecekte kan dökülmesini engellemek için mi? Hayır mı? Tamam o zaman."

"Sana yalan söylüyor," diye ısrar etti Lucian. "Senin yüzünden burada."

Knox, "İkinizin de çenenizi kapatmanız gerekiyor," diye emretti. "Lina en iyilerden biri."

Lucian, "Kardeşin konusunda da ona güvenmiyorsun," dedi.

"Çünkü o aptal kalbi kırılacak, işte bu yüzden," dedi kardeşim öfkeyle. "Ondan faydalandığı için ya da senin o şüpheli kafanda uydurduğun saçmalıklar yüzünden değil. Yuva kurup bir polis karısı olmayacak ve bir sürü çocuğun peşinden koşmayacak. Yani ona sırılsıklam aşık olursan ve o da kapıdan çıkarken karnına bir tekme atarsa, bu konuda sızlanıp durmanla uğraşmak zorunda kalacak olan benim."

Garip bir şekilde duygulandım ama yine de çoğunlukla kızgındım.

İkisiyle de yüzleştim. Kardeşim ve en iyi arkadaşım bundan sağ çıkamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyorlardı.

"Ona bir daha yaklaşırsan seni pişman ederim," dedim, parmak eklemlerim bardağımın sapında beyazlaşıırken.

"Ben de sana aynı şeyi söylüyorum," dedi Knox bana. "Bu kararı vermek sana düşmez," diye hatırlattım ona.

Lucian inatla, "Ona güvenmiyorum," dedi.

"Öyle mi? Ben de üç yıl önce bir ay çıktığın diş hekimine güvenmedim."

"Yapmamakta haklıydın. Saatimi ve bornozumu çaldı," diye itiraf etti arkadaşım.

"Lina saatim için peşimde değil ve bornozum da yok." "Hayır.

Ama bir şeyin peşinde. Bir yalancı yalanın kokusunu alabilir."

"Ona bakmayı kes."

Lucian, "Aklını başına toplarsan takip etmeyi bırakırım," dedi.

Lucian Rollins hesapları tuttuğunda, bu çöpünüz kaldırıma çıkmadan önce içinde ne olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Bu, akşam yemeğinde ne yiyeceğinizi sizden önce bildiği anlamına geliyordu. Adamın bilgi toplama konusunda bir yeteneği vardı ve bunu bana karşı kullanmasına şaşırmasaydım. Özellikle de bunun benim iyiliğim için olduğunu düşünüyorsa.

"Bunu duymak zorunda değilim."

"Evet, biliyorsun," diye ısrar etti. "Duncan Hugo'nun kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp kamadığına dair daha fazla söylenti duyuyorum."

"Ne olmuş yani?" Ben de karşılık verdim.

"Sen yarım kalmış bir işsin. Onun için doğrudan bir tehditsin. Sonsuza kadar hafızandaki boşluklarda saklanamazsın. Yüzde yüz çalışıyor olmana ihtiyaım var. Çünkü sana tekrar ulaşırsa, seni ortadan kaldırmayı başarır... bu bana arkadaş olarak sadece Knox'u bırakır."

"ok komik."

"Siktir git," diye mırıldandı Knox.

"Bunun seni bitirmesine izin vermeyecek kadar iyisin. Gerekirse bu karanlıktan tırnaklarınla kazıyarak çıkmalı ve onu yenmelisin. Ve bunu güvenemeyeceğin bir kadınla dikkatini dağıtarak başaramazsın."

"Bunun basit bir çözümü var. İkiniz de Lina'dan uzak durun," dedi Knox.

"İkinizi de sikeyim."

NINETEEN

HAKI ONUN RENGİ DEĞİL.

Lina

"Her zamanki gibi mi, sevgili Lina?" İçeri girdiğimde Justice, Café Rev'in tezgahının arkasından seslendi.

"Evet, lütfen. Tüylü arkadaşım da bana katılabilir mi?" Elimde tutarak sordum

Piper balkabağı kazağıyla. Köpek kahve kokulu havayı kokladı ve sabahın erken saatlerinin heyecanıyla titredi.

Justice sırtıttı. "Sorun değil. Bayan Piper için ekstra özel bir şeyler hazırlayacağım."

Tabii ki sevgili barista köpeğin adını zaten biliyordu. Ve tabii ki her zamanki adımı da biliyordu. Son iki yıldır evimin hemen yanındaki aynı kafeye gidiyordum ve hala siparişimi ve adımı yanlış biliyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kahvemini parasını öderken kalabalık kafenin gürültüsü arasında.

Göz kırptım. Bu *kesinlikle* benim kafemde hiç olmamıştı.

"Evet. Tabii, hiç sorun değil" dedim.

Kocaman bir yalandı.

Ama Justice'e korktuğumu açıklayacak değildim çünkü Nash Morgan'da o kadar karşı konulmaz bir şey vardı ki onun yanında tamamen karakterimin dışında davranıyordum. Sarılmak. Sır vermek. Duygusal olarak destekleyici. Ve kesinlikle Lucian'ın Nash Morgan'ın yanında

"her şeyi" istediğimden emin olmasam da her şeyi mahvetmek üzereydim.

Yıllardır arkadaşlardı ve Lucian benim kötü haber olduğumu söylese Nash dinlerdi.

Mutlu olmalıydım. Lucian'ın müdahalesi beni nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir durumdan kurtaracak ve buraya yapmaya geldiğim şeye odaklanmama izin verecekti. Kendimden geçmeliydim. Bunun yerine, üniversitede dört kadeh tekila içtikten sonra lunapark trenine binmekte ısrar ettiğim zamanki gibi hissediyordum.

"Emin misin? Çünkü yüzün hiç de iyi görünmüyor," diye üsteledi Justice. "Yüzüm ve ben iyiyiz," diye söz verdim. "Ben sadece... birkaç şey üzerinde çalışıyorum. kafamdaki şeyler."

Bir kupa aldı ve kulpundan tutarak parmağının etrafında döndürdü. "Bazen yapabileceğiniz en iyi şey dikkatinizi dağıtmak ve cevabın size gelmesine izin vermektir."

Bahşış kavanozuna bir yirmilik attım. "Teşekkürler, Justice."

Göz kırptı. "Bir sandalye kap. Hazır olduğunda sana sesleneceğim."

Gördüğüm ilk boş masayı kaptım ve sandalyeye oturdum.

Adalet haklıydı. Nash planlanması ve yürütülmesi gereken bir operasyon değildi. O yetişkin bir adamdı ve kendi kararlarını verebilirdi. Ama muhtemelen bu kararları tüm bilgilerle birlikte vermeliydi. Eğer ona gerçeği söylediysem ve o hâlâ benim kötü biri olduğuma inanmak istiyorsa, bu onun kaybıydı. Benim değil.

O zaman neden benimmiş gibi hissediyordum? Küçük bir ses kafamın içinde kıpırdandı. Aslında o adama aşık olmuyordum. Aşık mıydım? Bu hafta sonundan önce onunla bir barda içmiş ve bir çatışmadan sonra yarasını sarmıştım. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Bu sadece bir aşktı. Başka bir şey değildi.

"Sanki milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyorsun," dedi Naomi, elinde birkaç içecek ortaya çıkarak.

"Sabahları ne kadar kahve içiyorsun?" Yanımdaki koltuğa otururken sordum.

"Bunlardan ikisi senin," dedi. Bir latte ve üzerinde Piper'ın adı yazılı kâğıt bir krem şanti bardağını bana doğru uzattı. "Justice'in aradığını duymadın."

Piper dehşete kapılmayı unuttu ve burnunu krem şantinin içine soktu.

"Knox'un doğru kişi olduğunu nereden biliyordun?" Soruyu ağzımdan kaçırdım

Bilinçli olarak düşünmeden bile.

Ancak Naomi soruya şaşırdıysa da belli etmedi. "Bir histi. Bir çeşit sihir. Sanırım bir doğruluk. Kesinlikle mantıklı gelmiyordu. Kağıt üzerinde birbirimize daha uygun olamazdık. Ama onunla birlikte olmanın nasıl hissettirdiğine dair çok *doğru* bir şey vardı."

Kahretsin. Tanıdık geldi.

Kendimi bir miktar kafeinle meşgul ettim.

"Ama birkaç gün içinde birine aşık olamazsın, değil mi?"

"Tabii ki yapabilirsin," diye alay etti.

Keşke kafe yerine bara gitseydim.

"Ama bunun katmanları var. Yüzeyde birine sırlıslıkla aşık olabilirsiniz. Onları çekici ve heyecan verici ya da Knox'un durumunda olduğu gibi çileden çıkarıcı bulabilirsiniz. Ve bu orada durabilir. Ama ne kadar derine inerseniz, o kişiden ne kadar çok parça görürseniz, o kadar çok düşebilirsiniz. Bu da çok hızlı gerçekleşebilir."

Gece geç saatlerde yaptığımız itirafları, kimsenin bilmediği konularda birbirimize güvenerek aramızda kurduğumuz tuhaf, kırılgan yakınlığı düşündüm. Ona tüm gerçeği söylersem bu ilişkinin bozulup bozulmayacağını merak ettim. Yoksa bu tür bir dürüstlükte görünmez bir güç mü vardı?

"Ya da ben ve Knox gibiyseniz, 'Seksisin' katmanını geçmeden önce bir keski ve çekiç gerekebilir. Hadi seks yapalım' katmanını aşmak için keski ve çekiç gerekebilir," diye ekledi Naomi.

"Bu katmanı seviyorum," diye itiraf ettim.

"Bu katmanda sevilmeyecek ne var?" diye alay etti.

"Daha derin katmanlar bununla kıyaslanabilir mi?" Sadece yarı şaka yapıyordum.

Tüm gücüyle sırtarak bana vurdu. "Oh, tatlım. Her şey daha da iyiye gidiyor. Partnerini ne kadar tanır, sever ve saygı duyarsan, birlikte ne kadar savunmasız olursan, *her şey* o kadar iyi olur. Ve gerçekten *her şey*."

"Bu kulağa... korkunç geliyor," diye karar verdim.

"Haksız değilsin," diye kabul etti. "Sana bu duyguları kimin hissettirdiğini öğrenmek istemeden önce uygun bir süre bekledim mi?"

"Bunların hepsi varsayımsal."

"Doğru ya. Çünkü orada Nash'in köpeğiyle oturmuyorsun. Ve sen ve Nash yemekte aranızda çıkan kıvılcımlarla neredeyse yemek masamı ateşe vermiyordunuz. Ve Knox daha sonra Nash'in seni köşeye sıkıştırmasına sinirlenmedi."

"Çift olarak iletişiminizde bir sorun yok," dedim.

Bana baktı, kırılmamı istiyordu ama ben kendimi tuttum. "İyi," dedi. "Ama şunu bil ki, varsayımsal olarak ya da başka bir şekilde konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım. Ve seni destekliyorum."

"Teşekkür ederim," dedim elimle Piper'ın tel tel tüylerini okşayarak. "Bunun için minnettarım."

Saatine bakmadan önce, "Arkadaşlar bunun içindir," dedi. "İzin verirseniz, müstakbel kocam düğün, balayı ya da Waylay'ın üniversite masraflarını karşılamama kesinlikle izin vermediği için, Sloane'un evimin satışından elde edilen parayı toplum yararına kullanmam için beni ikna etmesinin zamanı geldi."

"Neden saklamıyorsun?"

"Bir kısmını biriktiriyorum. Ama o evin peşinatı için büyükannemden kalan mirası kullandım ve bunu önemsemişim bir şeyin geleceğine yatırmak bana doğru geliyor. Sloane mükemmel bir nedeni olduğunu söylüyor." Galon büyüklüğündeki kahvesini aldı ve ayağa kalktı. "Elbise alışverişini unutma!"

Vedalaştık ve Naomi'nin soğuk sonbahar sabahında kapıdan süzülerek çıkışını izledim.

Piper'a baktım. Köpek bıyığında krem şanti vardı. "Sanırım babana gerçeği söylemem gerekiyor," dedim.

Köpek başını eğdi ve rahatsız edici bir göz teması kurdu.

"Bana bir tavsiyen var mı?" diye sordum.

Pembe dili dışarı fırladı ve burnundaki krem şantiyi kaptı.

Lucian kahvaltıda Nash'i entrikacı, çıkarıcı bir femme fatale olduğuma ikna edemediyse, belki öğle yemeğinde ona neden orada olduğumu ve ondan hoşlandığımı söyleyebilirdim.

"Biliyor musun, başlangıçta bana kızgın olsa bile, sen hâlâ elimdesin," dedim köpeğe. "Belki seni rehin tutabilir ve affetmesi için fidye verebilirim."

Piper masanın üzerine krem şanti hapşırdı. Bunu olumlu bir işaret olarak kabul ettim ve ortalığı temizlemeyi bitirir bitirmez ona bir mesaj gönderdim.

Bugün öğle yemeği için vaktin var mı? Sana söylemek istediğim bir şey var.

Telefonu yere bıraktım ve ekrana bakarak üç noktanın görünmesini bekledim. Ama hiçbirini görünmedi.

Muhtemelen meşguldü. Ya da benim kötü bir haber olduğuma çoktan karar vermişti ve hiçbir gecikmiş dürüstlük bunu düzeltmeyecekti. Ben ne yapıyordum ki? Buraya lanet işimi yapmaya ve riskli kararlar vermeyi bırakmanın bir yolunu bulmaya gelmiştim.

"Kahretsin," diye mırıldandım
nefesimin altında. Telefonu tekrar
elime aldım.

*Öğle yemeği için zamanım olmadığını fark ettim, söylediklerimi unutun.
Yapmam gereken bazı işler var, Piper'ı Bayan Tweedy'ye bırakacağım.*

İşte. Güzel.

Her şeyi şimdi bitirmek akıllıca bir hareketti. Nash'in benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Burada sonuçlarıyla uğraşacak kadar uzun kalmayacaktım.

"Merhaba güzelim." Justice'in karısı Tallulah elinde büyük bir fincan kahve ve bir pasta poşetiyle göründü. "O seksi arabanın yağının değişmesi gerekirse bana getirebileceğini söylemek istedim. Amerikan kas gücüne bayılırım."

"Başka kimseye güvenmezdim," diye onu
temin ettim. Göz kırptı ve gitti.

Kupa ağzımın yarısına kadar gelmişken donup kaldım.

Tallulah ne tür bir araba kullandığını biliyordu. Beni arkadaş çevrelerine çekmeye kararlı görünen eğlenceli, arkadaş canlısı kadınlardan oluşan bir grup metnin parçasıydım. Yerel kafe sahibi adımı ve kahvemi nasıl sevdiğimi biliyordu. Spor salonu arkadaşlarım vardı, gerçi hepsi AARP üyesiydi ama bu onları ağırlık kaldırma konusunda yavaşlatmıyordu.

Etrafıma bakındım ve yarım düzine yüzü tanıdım.

Yerel bakkalda en sevdiğim yiyecekleri nerede bulacağımı biliyordum ve okulun bittiği saat üç ile üç buçuk arasında Dördüncü Cadde'den uzak durmam gerektiğini hatırlıyordum. Birinin düğünündeydim. Birinin köpeğine bakıyordum. İki sabah üst üste Nash ile yatakta uyandım.

Ben farkına varmadan Knockemout beni kendi çekim alanına çekmişti. Ve kurtulmak isteyip istemediğime karar vermek bana kalmıştı. Diğer katmanların neye benzediğini görecektim kadar cesur olup olmadığımı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve telefonumu tekrar elime aldım.

*Yine ben. Yemek masaya geri döndü. Gerçek ve mecazi anlamda.
Yani, eğer müsaitsen. Umarım yakında konuşuruz.*

"Aman Tanrım. Umarım yakında konuşuruz?" Telefonu bıraktım ve iki elimi yüzümde gezdirdim. "Neyim var benim böyle? Bu adam bana ne yapıyor?"

Piper küçük bir inilti çıkardı. Ona baktım. "Görüşleriniz için teşekkür ederim. Seni Bayan Tweedy'ye bırakacağım, böylece gidip korkunç biriyle konuşabilirim."

"BAKIN KİM DÖNMÜŞ." TINA WITT BİR KADIN İÇİN
Haki renkli hapisane tulumu giymiş bir kadın.

Kadınla ilk tanıştığımda, ikiz kardeşi Naomi'ye olan benzerliği tekinsizdi. Sanki gerçek bir şeytani ikizle tanışıyormuşum gibi hissettim. Sadece Tina'da şeytani bir keçi sakalı yerine, çok da zeki olmayan bir suçlunun kendini beğenmiş tavrı vardı.

"Tina," dedim, karşısındaki metal katlanır sandalyeye oturarak.

Buraya daha önce iki kez gelmişim ve ikisinde de koca bir hiçle ayrılmıştım. Ya Tina Duncan Hugo'ya karşı garip bir sadakat besliyordu ya da gerçekten hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eski sevgilisini federallere nasıl sattığını görünce, ikincisi olduğunu tahmin ediyordum.

"Sana ve federal arkadaşlarına elli milyon kez söyledim, Dunc'un nerede olduğunu bilmiyorum."

Yeni bir taktik denemenin zamanı gelmişti. "Ben federaller için çalışmıyorum," dedim ona. Gözleri kısıldı. "Dedin ki-"

"Dedektif olduğumu söyledim."

"O beleşçi, beyin özürlü moronun gittiği yer değilse neyi araştırıyorsunuz?"

"Bir sigorta acentesinde çalışıyorum," diye açıkladım.

"Bana saçma sapan bir araba garantisi mi satmaya çalışıyorsun? Parmaklıklar arkasındayım, sürtük. Beni sürerken gördün mü?"

Ana rahmindeki beyinleri kimin aldığı belliydi. "Ben *satmıyorum* sigorta, Tina. Sigortalı şeyler kaybolduğunda onları bulurum." "Ha?"

"Ben bir ödül avcısı gibiyim, sadece insanları bulmak yerine çaldıkları şeyleri buluyorum. Sanırım Duncan müvekkilim için değerli olan bir şey çaldı ve sanırım bunu seninle birlikte suç dünyasını ele geçirme planları yaparken çaldı."

"Ne kadar değerli?"

Tina'nın ayrıntılarla değil, sadece sonuçla ilgilenmesi markaya uygundu.
"Müşterime mi? Paha biçilemez. Piyasa değeri? Yarım milyon."

Tina h o m u r d a n d ı . "Bebek dişlerinden oluşan duygusal bir saçmalık torbası gibi paha biçilemez mi? Bu saçmalığı hiç anlamadım. Diş perisi. Taburedeki Elf."

Waylay ve onun yetiştirilme tarzı için içimde bir üzüntü hissettim. En azından ailem beni sevgiyle boğmuştu. Aktif bir ilgisizlik çok daha fazla zarar v e r e b i l i r d i . Naomi ve Knox ve onların geniş aileleri için Tanrı'ya şükürler olsun. Waylay'ın artık arkasında sevdiklerinden oluşan bir ordu vardı. "Aileden kalma 1948 model üstü açık Porsche 356 gibi paha biçilemez.

üç nesil."

"Yani diyorsun ki, bu hıyar herif beni her şeyden sorumlu tutup ortada bırakmakla kalmadı, bir de beni talih kuşundan mı mahrum etti?"

"Hemen hemen."

"Orospu çocuğu!"

"Bağırarak yok Tina," diye seslendi kapının dışındaki gardiyan. "Bağırarak istersem bağırırım Irving!"

"Duncan'ın Ağustos ayı n d a k i bu hafta sonu seninle olup olmadığını hatırlıyor musun?" Ona telefonumdaki takvimi göstererek sordum.

Buraya son geldiğimde ve sorduğumda, "sosyal sekreterine" sormamı önerdi ve sonra bana siktir olup gitmemi söyledi.

"O pahalı arabanın çalındığı zaman mı?"

Başımı salladım.

"Geçen seferden bu yana biraz hatırlama yaptım. Dunc ve arkadaşları o hafta sonu bir çılgınlık yapmışlar. Altı arabayla döndüler. Gerçi eski Porsche yoktu. Ama Dunc herkesten daha geç döndü. Hatırlıyorum, çünkü arkadaşları onsuz gelip tüm biramı içtikleri için ona çıkmıştım. Sonra Dunc geldi, büyük, süslü kuyruğu olan kuşlardan biri gibi kasıla kasıla."

"Hindi mi?"

Tina gözlerini devirdi. "Tanrım. Hayır. Mavi tüyler ve çılgınlıklarla." Başını arkaya yatırdı ve cılız bir çığlık attı.

Irving gardiyan kapıyı açtı. "Bir uyarı daha yaparsan hücrene geri dönersin Tina."

"Bir tavus kuşu!" Ben araya girdim.

Tina beni işaret etti. "Evet! İşte bu. Ne hakkında konuşuyorduk?"

Irving uzun uzun iç çekerek kapıyı kapattı.

"Duncan altı araba çaldıktan sonra eve geç geldi," diye sordum. "Ne kadar geç kaldı?"

Omuz silkti. "O sik kafalıların bir kasa Natty Light içmesine yetecek kadar uzun. Bir ya da iki saat kadar mı?"

İçimde yükselen zafer duygusunu bastırdım. Bunu biliyordum. Haklıydım. Porsche'yi orijinal dükkânın bulunduğu yerden bir saat uzaklıkta bir yere saklamıştı. Hâlâ orada olmayabilirdi ama ilk ekmek kırıntısını bulabilirsem, ikincisini de bulabilirdim.

"Dükkânda hiç klasik Porsche görmediniz mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yeni *Hızlı ve Öfkeli* saçmalığına takılıp kaldı." "Duncan seni hiç babasıyla tanıştırdı mı?" diye sordum.

"Anthony?" Alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Dunc'la ben, o bana kazık atmadan önce ebeveynlerle tanışma aşamasından çok bir sokakta sevişme aşamasındaydık."

"Ama onun hakkında konuştu," diye dürttüm.

"Kahretsin, evet, onun hakkında konuşurdu. Adam babasının onayını almayı takıntı haline getirmişti. En azından Dunc o işi batırana kadar."

Nash'in vurulmasından bu kadar rahat bir şekilde bahsetmesi vücudumu gerdi. İfademi boş tutmak için elimden geleni yaptım ama içten içe kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Bazı insanlar eylemlerinin sonuçları olduğunu anlamadı. Diğerlerinin umurunda bile değildi.

"Biliyor musun, Morgan denen adamı öldürmeye çalışacağını bile bilmiyordum. Onu bundan vazgeçirebilirdim," dedi Tina bir sigara yakarak.

"Neden?"

"Bir kere o polis pantolonu adamın kışında çok güzel duruyordu."

Tina Witt korkunç bir insan olabilir, ancak bu noktada haksız değildi.

"Bir başka açıdan, iyi bir adamdı. Ve sadece görünüş olarak değil. Bana bir kez bile boktan kardeşi ve diğer herkesin yaptığı gibi davranmadı. Bir keresinde beni tutukladığında bile kafamı arabaya çok nazık bir şekilde koydu." Sert hatlı yüzü hülyalı bir hal almıştı.

"O iyi bir adam. Yakışıklı da," diye söze girdim.

"Haksız değilsin. Genel olarak polislerden ne kadar kaçındığımı düşünürsek, eğer ilk gördüğümde ters yöne doğru koşmazsam, adamın ateşli olduğunu bilirsin.

Parasını ödemediğim hindiye bile sütyenime doldurup bakkala götürüyorum. Bahse girerim kocaman bir aleti de vardır," dedi hüzünle.

Harika. Şimdi Nash'i ve onun inanılmaz sabah ereksiyonlarını ve bir daha asla yaşayamayabileceğimi düşünüyordum. "Duncan'a dönelim," dedim umutsuzca.

Tina küçümseyici bir el salladı. "Oh, sadece orta boy bir tane vardı. Nasıl kullanılacağını pek bilmiyordu. Bir itici yerine bir tür poker gibiydi, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Ben yapmadım. Yüzüm de aynı şeyi söylüyor olmalıydı çünkü Tina ayağa kalktı ve ağzından sarkan sigarayla müstehcen bir itme gösterisine başladı.

"Sence Anthony Hugo oğlunu saklamaya yardım eder mi?" Gösteriyi yarıda keserek sordum.

Tina homurdandı ve tekrar yerine oturdu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Dunc'un sıçıp batırdığı kadar kötü olduktan sonra mı?"

"Ebeveynler her türlü hatayı affeder," diye belirttim. Örnek olarak, Tina'nın kendi ebeveynleri.

Tina başını salladı. "Anthony Hugo değil. Dunc eve çok sinirli ve çıldırmış bir halde geldi. Bana bir polisi öldürmeye çalıştığını ama planladığı gibi gitmediğini söyledi. Anthony'nin iki fedaisi Dunc'u 'sohbet' için getirdiklerinde onu iyice benzetiyordum. Ve kışını kanlar içinde eve sürüklediğinde ben de oradaydım."

"O sohbet sırasında ne oldu?"

"Oh, bilirsin işte. Çılgılık atmak. Aşağılama. Tehditler. Anthony, Dunc işlerine 'istenmeyen dikkat' çektiği için çok kızgındı. Dunc babasının ona isimler taktığını, onu hırpaladığını söyledi. Bu gerçek bir tokattı. Anthony'nin uzun zamandır kimseyi hırpalamak için ellerini kirletmediği söyleniyor. Bunun için adamları var. Ama Dunc için bir istisna yaptı."

"Duncan bu konuda ne hissetti?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Bunun ilişkilerini daha sağlıklı bir yere taşıdığını düşünüyordu. Sence o bu konuda ne hissetmiştir?"

"Yani Duncan'ın babasının onun yere düşmesine yardım etmesinin hiçbir yolu olmadığını mı düşünüyorsun?" Üstüne gittim.

"Polisler onu bulmadan önce yaşlı adam onu ortadan kaldırmak için peşine düşmezse şaşırırm," dedi.

Bu bir haberdi. Dosyaladım. "Gerçekten mi?"

"Yani, Dunc aptalın tekiydi. Çok düşüncesizdi. Ama babası düpedüz korkutucu. Anthony, planlarını nasıl mahvettiğini ve aile işini nasıl tehlikeye attığını anlatıp ona yüklendikten sonra ne olacağını biliyordum. Yaşlı adam pisliği temizlemesi için birini gönderecekti. Ve 'pisliği temizlemek' derken, Dunc'un kafasına birkaç kurşun sıkacaktı demek istiyorum. Muhtemelen benimkini de."

"Peki ne oldu?"

"Size şunu söyleyeyim, babasının onu yeterince sevmediği için üzülen bir adamın seksi bir yanı yoktur. Ona hayatına devam etme zamanının geldiğini söyledim. Kendine bir isim yapmak için. Ben de onu saklanmamız gerektiğine ikna ettim. Birkaç telefon görüşmesi yaptı, Lawlerville'deki depoya taşındık ve bir plan yapmaya başladık. Paraya ihtiyacımız vardı, hem de hemen. Dunc bunu yapmanın en iyi yolunun listenin bir kopyasını satmak olduğunu düşündü. Buradan Washington'a kadar pek çok insan sert polislerin ve muhbirlerinin listesiyle ilgilenecektir."

"Demek kızınızı ve kız kardeşinizi o zaman kaçırdınız."

Tina Witt'in kötü kararları benimkilerin yanında küçük muhakeme hataları gibi kalıyordu. O anki sonuçları görmek için oradaydım. Kanayan kötü adamların izi. Knox, Naomi ve Way ile birlikte yerde yatıyordu. Nash, kahramanca duvara yaslanmış, elinde silah, omzu kanıyor, bitkin ve kızgın görünüyordu. Kalbim acınası bir şekilde pıt pıt atıyordu.

"Bu da o aptalın beni bulaştırdığı başka bir pislikti. Asla bir kaçırma olayı olmaması gerekiyordu, biliyor musun? Sadece onları biraz korkutması gerekiyordu. Listeyi vermelerini sağlayacaktı. Sonra da onları yollarına gönderecektik. Ama hayır, işleri *kendi bildiği gibi* yapmak zorundaydı. Dunc bir aptaldı ama aptal değildi. İstediginde sinsice zeki olabiliyordu ama düşüncesizdi. Bir saniye önce bir soygun planlarken, bir saniye sonra sabahın dördüne kadar video oyunu oynamaya dalabilirdi."

"Peki siz ikiniz kendi başınıza yola çıktıktan sonra onunla kim çalıştı? Tutuklandığınız gece depoda adamlar vardı. Anthony'nin adamları mıydı? Diğer aile üyeleri? Arkadaşları?"

Arkadaşlar bunun içindir. Naomi'nin o sabah söylediği sözler kafamda yeniden canlandı. Bu dünyada hiç kimse gerçekten yalnız değildi. İnsanın yardıma ihtiyacı olduğunda başvuracağı birileri her zaman vardı.

"Bilinen ortakları gibi, değil mi? Şef Morgan beni ziyarete gelirse diye *NCIS falan* izleyerek tüm polis dilini öğreniyorum," dedi gururla.

Nash'in Tina Witt'in kendisine aşık olduğunu öğrendiğinde ne hissedeceğini merak ediyordum. Ayrıca bunun onu hapishanede görmeye hiç gelmeyeceği anlamına gelip gelmediğini de merak ettim.

"Evet. Tanıdık ortaklar," diye kabul ettim.

"Çoğunun polisler tarafından yakalandığını duydum," dedi

Tina. "Çoğu ama hepsi değil. Birinin kaçmasına yardım etmesi gerekiyordu."

"Dükkânında onun için çalışan birkaç serseri vardı. Sonra Yüz Dövmeli Adam ve Tombul Keçi Sakallı Adam vardı. Bu herif on dakikadan kısa sürede on iki inçlik bir cheesesteak yiyebilirdi. Dunc'un okulu bırakmadan önceki lise arkadaşlarıydı. Hepsi aynı zamanda yaşlı adam için çalışmaya başladılar ama önce Dunc'un arkadaşlarıydılar."

Titizlikle notlar aldım ve açıklamaların beni bir yöne yönlendirmek için yeterli olacağını umdum.

"Aklınıza gelen başka biri var mı?"

Dudaklarını büzdü ve sigarasını söndürdü. "Hiç tanımadığım bir adamı vardı. Burner Phone Guy. Arkadaş olduklarını sanmıyorum. En azından öyleymiş gibi konuşmazlardı. Ama o salak herif Şef Morgan'ı vurduktan sonra Dunc'un Dodge'dan defolup gitmemiz gerektiğinde aradığı kişiydi."

"Burner Phone Guy nasıl yardımcı oldu?" Ben sordum.

Tina omuz silkti. "Bilmiyorum. Dunc'a aptal olduğu için bağırarak o kadar meşguldüm ki dikkatimi veremedim."

Defterimi kapattım ve ceketimin cebine yerleştirdim. "Bir soru daha. Duncan'ın Şef Morgan'la çalışmaya başlamasına ne sebep oldu?"

Tina omuz silkti. "Belki de bir gün şefin kışının ne kadar güzel görüldüğünden bahsettiğim ya da ona şefin Knockemout'un diğer sakinleri gibi bana yanlış yapmadığını söylediğim içindir. Bana hiç önemsiz biriymişim gibi bakmadı."

Saman dokulu bir tutam saçı parmaklarının etrafında döndürdü. Kaçırılma olayında kız kardeşine daha çok benzemek için saçlarını kestirmiş ve boyatmıştı. Şimdi saçının bir kısmında gri kökler görünüyordu ve derinlemesine bir saç kremine ihtiyacı vardı.

"Tabii Dunc'un dikkatini çeken isminin yanındaki çift yıldız işareti de olabilir."

Parmaklarımı masaya vurma isteğime karşı koydum. "Yıldız işaretlerinin ne için olduğunu söyledi mi?"

Tina omuz silkti. "Bilmiyorum. Dunc'a sormalısın."

"Zaman ayırdığın için teşekkürler Tina," dedim ayağa kalkarken.

"O pislik sayesinde zamandan başka bir şeyim yok. Onu bulursan, seni benim gönderdiğimi söyle."

HER ZAMANKİ GİBİ HİSSEDEREK DIŞARIDA PARLAK SONBAHAR GÜNEŞİNE ÇIKTIM hapishaneden çıktıktan sonra yaptım. Duşa ihtiyacım varmış gibi.

Ama en azından bu sefer, *sonunda* çekeştirecek birkaç ipucum vardı.

Telefonumu kontrol ederken nefesimi tuttum. Nash'ten gelen herhangi bir mesaj ya da cevapsız arama yoktu. İçimi çektim ve dikenli telleri ve yüksek çitleri arkamda bırakarak otoparkı geçerken ofisi aradım.

En sevdiğim araştırmacı Zelda ikinci çalışta cevap verdi. "Yello?"

"Selam, benim. Duncan hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum.

Hugo'nun bilinen ortakları. En uzun süredir tanıdıklarına odaklanın. Özellikle yüzünde dövme olanlara ve iri yarı olanlara."

Patates cipsi poşetinin çıtırtısını duydum.

Zelda gürültülü bir şekilde kulağımı çtırtıdarak, "Tamamdır," dedi. "Knockemup'ta hayat nasıl? Çığlık çığlığa en yakın metropol bölgesine kaçmaya hazır mısınız?"

"Knockemout," diye düzelttim ve aracıma doğru yöneldim. "Her neyse.

Hey, Lew'i duydun mu?"

Park yerinin ortasında durdum. "Ne olmuş ona?" "Yarından itibaren masa başı görevine geri dönüyor."

"Durumu iyi mi?" Ben sordum.

"O iyi. Onu tutmak için kırık bir kıştan daha fazlası gerekiyormuş. Ayrıca Daley ona, kazanmaya devam etmek istiyorsa kırık kışını tekrar sahaya çıkarması gerektiğini söyledi."

Rahatlamanın gelmesini bekledim ama sadece suçluluk duygusu kaldı.

YİRMİ
ARABA PAYLAŞIMI İTİRAFLARI

Nash

Istasyona vardığımda kahvaltı tuzağı yüzünden hâlâ kızgındım. Kime daha çok kızdığımı bilmiyordum: Haddini aştığı için Lucian'a mı, inatçı bir pislik olduğu için Knox'a mı, yoksa hâlâ Ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadığım halde benden uzak duruyordu.

Üç kez mesaj atıp konuşmak istediğini söyledi.

Tahminimce Lucian'ın bana söyledikleri hakkında endişeleniyordu. Şu anda onun endişelenmesine izin verecek havamdaydım.

Ya da belki de bu içten içe kaynayan öfke kendime yönelikti.

Bu noktada, gerçekten önemli değildi. Herkes beni kızdırıyordu.

"Bana nerede olacağını söylemen gerekiyordu Morgan."

Arkamı döndüğümde aynı derecede öfkeli görünen bir ABD şerifinin kaldırımından istasyonun yan kapısına doğru hışımla ilerlediğini gördüm.

Hiç havamda değildim. "Bu sabah beni yatağımdan sürükleyerek çıkaran iki pislige zaten kızgıyım. Senin yerinde olsam? Senin adını da o listeye eklemek için acele etmezdim."

"Bak, bok kafa. Bu görevden ben de memnun değilim. *Deliverance* banjo bölgesinde kamp kurup muhtemelen var olmayan bir tehdit için nankör arkanı kollamak *hoşuma mı gidiyor* sanıyorsun?" Nolan tersledi.

"Tanrım, sıkıldığın için üzgünüm Graham. Boyama kitabı ve boya kalemi ister misin? Sana teşekkür kartı ve balon almaya gittiğimde alırım."

Nolan başını salladı. "Tanrım, sen bir pisliksin. Dün seni o çocuklarla uğraşırken ve o sik kafalı polisi altına iştirken görmeseydim, bu durumun kalıcı olduğunu düşünürdüm."

"Evet, belki de öyledir."

Ne demek istediğimi anlatmak için, kapıyı onun için tutmadım.

"Günaydın, Şef" diyenleri başımı sallayarak onayladım ve tüm dünyanın üzerine lanet kapıyı kapatabileceğim ofisime doğru yola koyuldum.

Benden sonra içeri girdiğinde kimse Nolan'a bir şey söylemedi.

"Piper nerede?" Grave, evcil hayvan dükkanının gurme köpek ödülllerinden bir torba tutarak sordu.

Sikeyim.

Köpek Lina'daydı. O lanet köpeği istemiyor olabilirdim ama Lina'nın onu almasına izin vermeyeceğimden emindim.

"Bir komşusuyla birlikte," dedim.

Memur Will Bertle beni kapımın önünde durdurdu. Şef olarak işe aldığım ilk siyahi memurdu. Yumuşak dilli ve soğukkanlı biriydi, toplumda sevilen ve departmanda saygı duyulan biriydi. "Bir ziyaretçiniz var, Şef. Sizi ofisinizde bekliyor" dedi.

"Teşekkürler Will," dedim öfkemi bastırmaya çalışarak. Dünya bugün beni rahat bırakmaya pek niyetli görünmüyordu.

Ofisime yöneldim ve ziyaretçimi gördüğümde kısa bir süre durdum.

"Baba?"

"Nash. Seni gördüğüme sevindim."

Duke Morgan bir zamanlar tanıdığım en güçlü, en komik adamdı. Ama yıllar o adamı tamamen silmişti.

Ziyaretçi koltuğumdaki adamın gerçek yüzünü görmek için temiz, bol kıyafetlerin, özenle kesilmiş saç ve sakalın ötesine bakmanıza gerek yoktu.

Altmış beş yaşından daha yaşlı görünüyordu. Cildi yılların ihmali ve doğa koşullarına maruz kalması nedeniyle yıpranmış ve çizgilenmişti. Çok zayıftı, bir zamanlar beni omuzlarında taşıyıp zahmetsizce dereye atan adamın gölgesiydi. Benimkiyle aynı tonda olan mavi gözlerinin altında torbalar vardı, morluklar o kadar koyuydu ki neredeyse çürük gibi görünüyordlardı.

Parmakları gergin bir şekilde pantolonunun dikişlerini tekrar tekrar takip etti. Çocukken fark etmeyi öğrendiğim bir şeydi bu.

Onu kurtarmak için tüm çabalarımın rağmen babam evsiz bir bağımlıydı. Bu başarısızlığı hazmetmek benim için hiç kolay olmadı.

Arkamı dönüp kapıdan çıkıp gitmek istedim. Ancak anlatılanları fark ettiğim gibi, kötü olanla yüzleşmem gerektiğini de fark ettim. Bu işimin bir parçasıydı, kim olduğumun bir parçasıydı.

Kemerimi çözdüm ve oturmadan önce onu ve ceketimi masamın arkasındaki portmantoya astım. Biz Morganlar sarılmayı sevmezdik ve bunun iyi bir nedeni vardı. Yıllarca süren hayal kırıklıkları ve travmalar aramızdaki fiziksel yakınlaşmayı yabancı bir dil haline getirmişti. Kendi ailem olduğunda her şeyin farklı olacağına dair kendime hep söz vermiştim.

"Nasılsın?" diye sordum.

Duke dalgın bir şekilde kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. "Güzel. Ben de bu yüzden buradayım."

Soruya hazırlandım. Vermek zorunda kalacağım hayır cevabına. Ona para vermeyi uzun zaman önce bırakmışım. Temiz kıyafetler, yemek, otel odaları, tedavi, evet. Ama paranın eline geçer geçmez nereye gittiğini çok önceden öğrenmişim.

Artık beni kızdırmıyordu. Uzun zamandır etmiyordu. Babam neyse oydu. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha iyi notlar almamak. Futbol sahasında başarılı olamamak. Onur derecesiyle mezun olmamak. Ve kesinlikle ona para veremezdim.

"Bir süreliğine gidiyorum," dedi sonunda, bir eliyle sakalını sıvazlarken.

Kaşlarımı çattım. "Başın belada mı?" diye sordum, bilgisayarımın faresini oynatmaya başlamışım bile. Sistemde adı belirlediğinde bir alarm ayarlamışım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle bir şey değil evlat. Güneyde bir rehabilitasyon programına başlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Avuçlarını dizlerinin üzerinde gezdirdi ve uyluklarına doğru geri gitti. "Bir süredir bunu düşünüyordum. Bir süredir kullanmadım ve kendimi oldukça iyi hissediyorum."

"Biraz ne kadar uzun?" Ben sordum.

"Üç hafta, beş gün ve dokuz saat."

Gözlerimi kırptım. "Tek başına mı?"

Başını salladı. "Evet. Değişiklik zamanı geldi gibi hissettim."

"Aferin sana." Umutlu olmaktan daha iyisini biliyordum. Ama bir bağımlı için bu zihinsel alana ulaşmanın ne kadar çaba gerektirdiğini de biliyordum.

"Teşekkürler. Her neyse, daha önce gittiğim yerlerden farklı bir yer. Bazı danışmanlık ve tıbbi tedavi planlarıyla birlikte geliyor. Hatta sonrasında yardımcı olacak bir sosyal hizmet görevlisi bile var. Ayakta destek programları var, işe yerleştirme var."

"Potansiyeli var gibi görünüyor," dedim.

İyimser değildim. Ne onunla ne de rehabilitasyonla. Yıllar boyunca çok fazla hayal kırıklığı yaşadım. Onunla ilgili beklentilerimin olmasının sadece kendi hayal kırıklığımı garantilediğini öğrenmiştim. Bu yüzden onunla her zaman olduğu yerde buluşmaya özen gösterdim, olmasını istediğim yerde değil. Bir zamanlar olduğu yerde değil.

İşimde de bana yardımcı oldu. Kurbanlara ve şüphelilere yargıyla değil saygıyla yaklaşmak. Zehirli bir baba figürüne dönüşmüş olmasına rağmen Duke Morgan beni daha iyi bir polis yapmıştı. Ve bunun için minnettarım.

"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır. Ben hazırım. Otobüs biletim burada," dedi ön cebini sıvazlayarak. "Bu öğleden sonra yola çıkıyorum."

"Umarım senin için iyi bir deneyim olur" dedim ve bunda ciddiydim.

"Öyle olacak." Aynı cebine uzandı ve bir kartvizit çıkardı. "İşte buranın numarası ve adresi. İlk birkaç hafta telefon görüşmelerini acil durumlarla sınırlayacaklar ama mektup gönderebilirsiniz... eğer isterseniz."

Kartı yüzü bana dönük olarak masamın üzerine koydu ve bana doğru kaydırды.

Kartı aldım, baktım ve cebime attım. "Teşekkürler, baba."

"Gitsem iyi olacak," dedi ayağa kalkarken. "Yola çıkmadan önce kardeşini görmeliyim."

Ayağa kalktım. "Seni geçireyim."

"Gerek yok. Sizi departmanınızın önünde utandırmak istemem."

"Utanç kaynağı değilsin baba."

"Belki birkaç ay sonra olmayacağım."

Bununla ne yapacağımı bilemedim. Ben de omzuna vurdum ve sıktım.

"İyileşiyor musun?" diye sordu.

"Evet, beni yere sermek için birkaç kurşundan fazlası gerekecek," dedim sahte bir güvenle.

"Bazı şeyleri atlatmak diğerlerinden daha zordur," diye ısrar etti, o mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Bazı şeyler öyledir," diye kabul ettim. Kurşun delikleri ve kırık kalpler.

"Sen ve kardeşin için doğru olanı yapmadım."

"Baba, bu konuya girmemize gerek yok. Olayların neden böyle geliştiğini anlıyorum."

"Keşke karanlığa gömülmek yerine ışığa bakmaya devam etseydim," dedi. "Bir insan o karanlıkta yaşamayı öğrenebilir ama bu hayat değildir."

SONRAKİ BİR SAATİMİ VAKA RAPORLARINI VE İZİN TALEPLERİNİ İNCELEYEREK GEÇİRDİM,

ve babamın sözleri kafamın içinde yankılanırken bütçeler.

Belki karanlık boş, anlamsız bir varoluştı, ama sizi yakabilecek olan ışıktı. Lina'nın vermeye istekli görünmediği bir şeye ihtiyacım vardı. Benim için oksijen kadar gerekli olan bir şeye. *Dürüstlük*.

Elbette, ufak tefek şeyler paylaşmıştı. Ama paylaştığı şeyler istediği türden bir hikâye anlatmak için gölgelenmiş ve çarpıtılmıştı. Lucian'la karşılaşmış ve onunla iyi niyetli bir konuşma yapmış gibi göstermişti. Bana en eski arkadaşımın benimle geçirdiği zaman yüzünden peşine düştüğünü ve onu tehdit ettiğini söylememişi.

Neredeyse Lucian'ın aşırı korumacı ve aptalca davranışlarına kızdığım kadar, onun bu işi kendi başına halletmeye karar vermesine de kızmıştım.

Ama Lina'nın bana tüm gerçeği söylemediğinden emin olmama rağmen, tanımlayamadığım bir şey hissettim, ihtiyaç gibi bir şey. Ve bana geri ihtiyaç duymadığı sürece terazi dengelenmeyecekti.

Lina Solavita'nın yapmaya programlanmadığı bir şey.

Teslim etmeye hazır olmadığım bir şey. Bu haldeyken bana kim ihtiyaç duyar ki? Berbat bir haldeydim.

Kahretsin, az önce bir PTO talebini imzalarken adımları yanlış yazmıştım. "Siktir," diye mırıldandım ve masamdan uzaklaştım.

Dünyadan saklanamayacak kadar huzursuzdum. Üretken hissettirecek bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ceketimi ve kemerimi a s k ı d a n aldım ve dışarı çıktım.
"Çıkıyorum," dedim odanın geneline. "Siparişlerinizi bana mesaj atarsanız Dino'dan öğle yemeği getireceğim. Ben ısmarlıyorum."
Tüm polislerin bedava yemek düşüncesiyle kapıldığı bir heyecan vardı. Nolan'ın masasında durakladım. "Bir tur atmak ister misin?"
"Duruma göre değişir. Beni ormana götürüp banjoları mı bırakacaksın?"
"Muhtemelen bugün değil. Bir mahkûmu ziyaret etmeyi düşünüyorum." "Paltomu alayım."

"BU F İ K İ R DEĞİŞİKLİĞİ DE NEYİN NESİ?" NOLAN SORDU.

Otoyol.

"Belki de sadece araba paylaşımı yaparak çevreyi korumak istiyorum."
"Ya da belki Tina Witt ile sohbet etme havasındasınız ve memurlarınızdan herhangi birinin başını federallerle derde sokmak istemezsiniz."

"O bıyığın seni gösterdiği kadar aptal değilsin," dedim.
"Karım -eski karım- *Top Gun*'ı çok severdi," dedi parmağını ve başparmağını bıyığının üzerinde gezdirerek.
"Kadınlar için yaptığımız şeyler."
"Söz açılmışken-"
"Lina'nın adını ağzına alırsan seni banjolar için terk e d e r i m , " diye uyardım.

"Not edildi. Peki ya arkadaşı? Sarışın kütüphaneci?"
"Sloane mu?" Ben sordum.
"Bekar mı?"
Bu sabah kahvaltıda Lucian'ı düşündüm. Yüzüme yavaş, intikamcı bir gülümseme yayıldı. "Ona çıkma teklif etmelisin."
Ben hapishane çıkışına gidene kadar sessizce yol aldık.
"Dünkü çocuklar," dedi Nolan. "Müdürü suç duyurusunda bulunmaktan vazgeçirdin."
"Ben yaptım."
"Sonra da Memur Sikkafalı'nın kışını tekmeledin."

"Orada bir yerlerde bir şey mi var Graham?"

Omuz silkti. "Sadece işinizde berbat olmadığınızı söylüyorum. Bazı yerel kanun adamları çocukların üzerine kitabı fırlatır ve o memurun kaçmasına izin verirdi."

"Benim kasabam eski usul liderlik tarzını yeterince gördü. Daha iyisini hak ediyorlar."

"Sanırım o kurşun deliklerinin gösterdiğinden daha zekisin."

BANNION KADIN ISLAHEVI, BİR KADIN ISLAHEVI İÇİN TIPIK BİR YERDİ. orta güvenli bir hapisane. İssiz bir yerin ortasında, çevresi yüksek çitler, kilometrelerce uzunlukta dikenli teller ve nöbetçi kuleleriyle korunuyordu.

"Kaçıp bunu federallere mi anlatacaksın?" Girişe yakın bir park yerine girerek sordum.

"Sanırım bu işin nasıl sonuçlanacağına bağlı." Nolan emniyet kemerini çözdü. "Geliyorum."

"Orada ne yaptığımı bilmezsen senin için daha az sorun olur." "Yapacak bir şeyim yok ama kaç tane pisliğin sıraya girdiğini merak ediyorum. DC'ye taşındığından beri eski sevgiliye bir hamle yap ve düşük seviyeli bir suçlunun seni tekrar dansa kaldırmasını bekle. İçeri geliyorum."

"Sen bilirsin."

"Ondan işe yarar bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu. "Bilmiyorum. Bu benim ilk ziyaretim."

Bana bir bakış fırlattı. "Sanırım Studly Do-Right emirleri ciddiye alıyor." "Bu lakabın ölmesini gerçekten umuyordum."

"Hiç sanmıyorum. Ama cidden Idler, büyük kızların ve oğlanların bu işi halletmesine izin verdiğini ve senin de öylece oturduğunu mu söylüyor? Senin yerinde olsaydım, kendi soruşturmamı yürütürdüm. Bunlar yerel oyuncular. Seninle konuşmaları bir grup federalle konuşmalarından daha olası."

"Lafı açılmışken," dedim, dikkatle departman tarafından verilen takım elbisesine bakarak. "Ceketini ve kravatını çıkar."

Nolan ceketini koltukların arasına atmış ve kollarını sıvamıştı ki, uzun bacaklı esmer bir kadın hapishaneden çıkıp otoparka doğru yürüdü.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Vay, vay, vay. Görünüşe göre Müfettiş Solavita bir şeylerin peşinde," diye düşündü yolcum. "İhtimaller ne-"

"Milyonda sıfır," dedim dikiz aynamdaki yansımasına bakarken. Telefonunu kapatışını ve arabasına binişini izledim.

Telefonumdan Lina'nın son mesajını aradım.

"Onu tutuklamayacak mısın?" Nolan sordu.

Başparmaklarım ekranda gezinirken "Hayır," dedim.

Ben: Öğle yemeği kulağa hoş geliyor. Onda

Dino'da buluşalım mı? Birkaç saniye sonra

telefonum çaldı. Lina arıyordu. "Hey," dedim

ses tonumu nötr tutmaya çalışarak. "Merhaba,"

dedi Lina.

"Dino's in ten iyi mi?" İyi olmadığını çok iyi bildiğim halde sordum. Nolan yolcu koltuğundan kıs kıs güldü.

"Aslında, dışarıda işlerim var. Bir saat sonra buluşabilir miyiz?"

Yüzüme karşı yalan söylüyordu... daha doğrusu kulağıma. Kan basıncım yükseldi. "O zaman boş olacağımı sanmıyorum," diye yalan söyledim. "Ne tür ayak işleri yapıyorsun?"

"Bilirsin işte, tipik ayak işleri. Bakkaliye. Eczane." Bir kadın islah evine ziyaret.

"Bu sabah kahvaltı nasıl geçti?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

"Kahvaltı iyiydi," diye yalan söyledim. "Bayan Tweedy ile Piper?"

"Evet. Bayan Tweedy'nin kanepesinde puppyccino'sunu yudumluyor."

Kadın köpeğimi ödül olarak almıştı ve şimdi bana yalan söylüyordu.

Lina Solavita çıldırtıcıydı.

"Hey, dinle. Eğer henüz eczaneye gitmediysen, bana bir şişe ibuprofen getirebilir misin?" diye sordum.

Daha sonra ikimizin de buna ihtiyacı olacaktı.

"Elbette! Bunu yapabilirim. Sorun değil. Her şey yolunda mı?" Sesi gergin geliyordu. *Güzeldi.*

"Evet. İyi. Gidip polis işlerini halletmem lazım. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım.

Otuz saniye sonra, kiraz kırmızısı Charger yanımdan hızla geçti ve lastiklerinin cıvıltısıyla otoparktan uçarak çıktı.

Dışarı çıktım ve kapımı gereğinden sert çarptım. Nolan

dışarı çıktı ve bana ayak uydurmak için koşmaya başladı.

"Çok soğuktu dostum," dedi biraz da neşeyle.

Homurdandım ve ana girişin dışındaki dahili telefon düğmesine bastım.

Ağır kapı vızıldayarak açıldığında, tertemiz bir lobiye adım attık. Korumalar bizi metal dedektöründen geçirdi ve koruyucu camın arkasındaki resepsiyona yönlendirdi. Daha önce de duruşmalar ve görüşmeler için buraya gelmiştim ama bu seferki kişiseldi.

"Merhaba beyler. Bugün sizi bu güzel müesseseme getiren nedir?" Minnie kendimi bildim bileli bu hapishanede masa başında çalışıyordu. Son beş yıldır emekli olmakla tehdit ediyordu ama evliliğinin emekliliğe dayanamayacağını iddia ediyordu.

Gerçek şu ki, hapishane muhtemelen onsuz dağılırdı. Hem mahkumlar, hem ziyaretçiler hem de kolluk kuvvetleri için bir büyükanne figürüydü.

Rozetimi gösterdim. "Seni tekrar görmek güzel, Minnie. Tina Witt'in tüm ziyaretçilerinin bir listesini görmem gerekiyor."

Minnie bize bakarak, "Bayan Witt bugün çok popüler," dedi. "Patron hanımla konuşayım ve size ne ayarlayabileceğime bir bakayım."

YİRMİ BİR
FAN, BOKLA TANIŞ

Nash

I Lina'nın kapısını resmi bir sesle çaldı ve bekledi.
Sonunda kapı bir aralık açıldı ve bana baktı, sonra gülümsedi ve kapıyı biraz daha açtı. "Hey. Ben de tam banyo."

Onu geçip içeri girdim.

"İçeri gelsene," dedi şaşkın bir sesle. Üzerinde bir havlu ve bir çift tüylü parmak arası terlikten başka bir şey yoktu. Cildi su damlacıklarıyla parlıyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü kendime güvenmiyordum. Kendimi patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordum. İhanet ve ihtiyaç. Bu iki zıt güç kanımda karışmış, patlama ihtiyacını körüklüyordu.

Bu kadar gerginken gelmemeliydim.

"İbuprofeniniz tezgâhın üzerinde," dedi Lina, sesi artık daha çekingendi.

Dosya kutusu gözüme çarptı. Açıktı ve etrafında düzgün yığınlar halinde dizilmiş kâğıtlar vardı.

Ona doğru
yöneldim.

"Nash.

Bekle!"

İlk dosyayı elime aldığım anda bana yetiştı. Önü sırtımla buluştu ve bana doğru uzandı, ama onu omuz silktim ve dosyayı açtım. Bağırsaklarım kendi içinde yuvarlandı. Bir darbeyi emer gibi emdim.

"Açıklayabilirim," dedi sessizce.

Duncan Hugo'nun yüzü bana bakarken dosyayı masanın üzerine kapattım. "Konuş. Şimdi konuş."

"Nash."

"Bugün Tina Witt'i hapishanede ziyaret ederek ne yaptığınızla başlayabilirsiniz. Ya da belki de beni vuran adamı neden dosyalarınızda tuttuğunuzla başlamalısınız. Seçim senin." Soğuğu, karanlığı istiyordum. Ama o içimde bir şeylerin kilidini açmıştı ve alıştığım hiçlik yerine, öfkeyle diri diri yanıyordum.

Kollarını meydan okurcasına önünde kavuşturdu. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Yanlış hamle.

"Bana yalan söyleme, Angelina. Bunun benimle ilgisi var. Ve bana nedenini söyleyene kadar gitmiyorum."

"Bu bir sorgulama mı, Şef? Avukata ihtiyacım var mı?"

Bakışlarım sert ve inatçıydı. "Sen söyle," dedim. Kavga etmek için sabırsızlanıyordum. Buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı.

Bakışlarıma kendi öfkesiyle karşılık verdi.

İhtiyacıma boyun eğdim ve parmaklarımı dirseğinin etrafına doladım. Avucumun içinde hissettiklerine verdiğim tepkiden nefret ederek bir sandalye çektim ve onu içine ittim. "Otur. Konuş."

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı.

"Eğer bundan sonra söyleyeceklerim Tina Witt'i neden ziyaret ettiğine ve Duncan Hugo'yu aradığına dair bir açıklama değilse, yemin ederim seni hemen karakola götürürüm ve gecenin geri kalanında o banyo havlusundan başka bir şey giymeden hücrede oturursun."

"Bunu çok büyütüyorsun-"

"Sana *güvendim*, Angelina. Sana açıldım ve sen de benimle oynadın."

Kızgın bir öfkeyle düzeltmeden önce yüzünün buruştuğunu gördüm. "Ben seninle *oynamadım*. Duyguların incindiği için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Tanrım, özür dileme konusunda Knox'tan daha kötüsün," diye gözlemledim. "Ben sadece işimi yapıyorum! Bu bir suç değil."

Elimi masaya vurdum. "Lanet olsun! Neden Hugo'yu arıyorsun?"

Korkması gerekirdi ama korkmuyordu. Yere serilmeye hazır görünüyordu.

Ben.

"Buraya gelmene sebep olan şeyin peşinde misin? Seni bana yaklaştıırıp vurulma olayını sorduran şeyin. Seni yatağıma yatırıp panik atak ve hafıza kaybı hakkında konuşmama neden olan şeyin."

Buz gibi bir sakinlikle, "Bunu geri götürmek isteyeceksin," dedi.

"Bana şu anda ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye kalkma, Lina. Uzun bir gün geçirdim ve sen bunu daha da uzatıyorsun."

"Ben de sana söyleyecektim."

Onu tepeden tırnağı süzdüm ve aldığı her nefeste göğsünün kabarmasından etkilenmemek için kendimi zor tuttum. "Bu oyunu böyle mi oynayacaksın?"

"Ben oynamıyorum. Bu yüzden bugün sana mesaj attım, seni aptal."

"Oh, yani Lucian'ın beni sana karşı gerçekte zehirleyeceğinden endişelenmedin mi?"

"Gerçeğı bilmiyordu. Ve aptalca bir şekilde bunu sana benim söylemem gerektiğini düşündüm."

Duncan Hugo'nun yüzünün olduğu kâğıdı ona doğru ittim. "Konuş. Şimdi konuş."

Sessizdi ve neredeyse seçeneklerini hesapladığını duyabiliyordum.

"Nasıl istersen öyle olsun." Geldiğimi görmemesi için hızlı hareket ettim. Omzumu eğdim, sağlam kolumu beline doladım ve onu omzumun üzerinden çektim. Kürklü terlikleri ters yönle uçu.

"Nash!"

Kapıya doğru yönelirken, "Bunu burada yapman için sana bir şans verdim," dedim.

"Sakın buna *cüret etme!*" diye bağırdı. Bana karşı mücadele etti ve onu sabit tutmak için bir elimi kışına vurdum. Diğer elim çıplak kalçasının etrafında kilitlendi. Anında sertleşmişim ve bu beni daha da kızdırdı. Ama aletim ihanet gibi şeyleri umursamıyor gibiydi.

İstediğim şeyi duymadan önce kapıya kadar gelmişim. "Tamam! Tanrım. Sen kazandın, seni devasa pislik."

"Kalp atışların nasıl?" Ona sordum. Kasıklarına nişan aldığı tekmeyi zar zor savuşturdum.

"*Yemin ederim* sana soprano söyleteceğim," dedi dişlerini gıcırdatır gibi bir sesle.

Tekrar kapıya doğru yürümeye başladım. "Arkaya binmek zorunda kalacaksın ve kesinlikle seni kelepçelemem gerekecek," dedim konuşurcasına. "Umarım

Havlu dayanır. Haber muhtemelen çok hızlı yayılır. Sabıka fotoğrafının gazetelere çıkmayacağına söz veremem."

"Tamam! Aman Tanrım!" Bana karşı gevşedi. "Beni yere bırak, sana her şeyi anlatacağım."

"Tek istediğim buydu, Angel."

Belimden eğildim ve ayakları yere değene kadar omzumdan kaymasına izin verdim.

Havlusu bu noktada zar zor tutunuyordu. İyi bir nefes alsam ya da hafifçe çekiştirsem ayak bileklerine dolanacaktı. Ateş saçan gözleri taşaklarımnda oluşan baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. "Siktir. Git bir bornoz giy," diye emrettim, başka tarafa bakarak.

Topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasına doğru hışımla yürüdü.

"Otuz saniyeden uzun sürerse peşinden gelirim," diye seslendim arkasından.

Omzunun üzerinden tuttuğu orta parmağını görmek için zamanında geriye baktım.

Yeniden ortaya çıkması için geçen yirmi sekiz saniye boyunca, o odaya girip onu yatağa çivilemeyi ve havluyu yere atmayı hayal ettim.

Bornoz havludan çok daha iyi değildi. Daha fazla teni örtüyordu ama ipeksi kumaş, dikkatimi çekmek için yalvaran o küstah meme uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Gözleri parlayarak masaya döndü ve oturdu.

Yandaki sandalyeye oturdum ve Hugo'nun dosyasını aldım. "Konuş." "Resmi bir sıfatla mı soruyorsunuz?"

"Bir arkadaş olarak sormadığıma eminim. Tina Witt'i kaç kez ziyaret ettiniz, onun ziyaretçi listesinin bende olduğunu unutmayın, bu yüzden yalan söylemeye zahmet etmeyin."

Nefesini dişlerinin arasından dışarı üfledi. "Üç."

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Duncan Hugo'nun nerede olduğu hakkında bilgi almaya çalışıyordum," dedi masanın karşısındaki tuğla duvara.

Yığından bir dosya daha aldım ve açtım. Ona uzandı ama ben geri çektim.

"Arama izni olmadan bunlara bakamazsınız," diye ısrar etti.

Bir kaşımı kaldırdım. "Gidip bir tane almamı ister misin? Çünkü getireceğim. Eski dostun Mareşal Graham bana yardım bile edebilir. O benden daha mutlu değildi.

ziyaret listesinde senin adını görmektir. Aslında, neden üçümüz karakolda buluşup yargıç arama emrini onaylarken her şeyi açıklığa kavuşturuyoruz?"

"*Kahretsin, Nash!*"

"Neden Hugo'yu arıyorsun?"

"Ben onu aramıyorum. Aldığı bir şeyi arıyorum," dedi. Sandalyede arkama yaslandım. "Dinliyorum."

Bana attığı bakış daha ince derili birini yakabilirdi. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

"Sana döndüm, bebeğim. Şimdi konuş."

Kulaklarından çıkan buharın ısığa dönüştüğünü görebiliyordum. "Şirketimin zengin müşteriler için sigorta yaptığını zaten biliyorsunuz. Sigortalı varlıklar çalındığında, kolluk kuvvetleriyle paralel soruşturmalar yürütürüz. Müşterilerimizden biri başkentin banliyölerinden birinde yaşıyor. Siz vurulmadan birkaç gün önce arabası çalındı. Dava bana verildi ve araştırmaya başladım."

"Bir araba. Lanet olası bir araba için cinayete teşebbüs eden birini avlıyorsun." "Sen de polis olsan aynı şeyi yapardın."

"Ben bunu korumak ve hizmet etmek için yapardım. Siz bunu şirketinizi sigorta ödemesinden kurtarmak ve prim kazanmak için yapıyorsunuz."

"Sanırım hepimiz kahraman olamayız, değil mi?" Bana fırlattığı buzun altında ateş vardı.

"Arabayı Hugo'nun aldığını düşündüren ne?"

"Eleme süreci. Hugo'nun deposunun on mil yarıçapındaki bir alanda araba hırsızlığı vakalarında bir artış vardı. Aynı gün ikisi müvekkilimin arabasıyla aynı mahalleden olmak üzere altı araba daha çalınmış. Tüm bu arabalar ya da en azından parçaları, Hugo kaçtıktan sonra onun deposunda bulundu."

"Yani bir rehine olayına silahsız bir sivil ile gidip lanet olası bir araba mı buluyorsun?" Olay yerine Sloane'la birlikte gelmişti. Ağır çekimde kapıdan içeri girişini hâlâ görebiliyordum. Doğruca bana geldi. Ve ellerini üzerime koyduğu anda, onları orada tutmak istediğimi *biliyordum*.

Bu lanet olası bir tekme değil miydi?

Artık resmileşmişti. İçgüdülerim yok olmuştu. Gözlerinde sırlar olan uzun bacaklı bir baştan çıkarıcıyı göremiyordum.

"Öncelikle, Duncan Dumbass Hugo'nun pırzola dükkânı işletmenin yanı sıra adam kaçırma işiyle de ilgilendiğini bilmiyordum. Ama daha önce de yüksek riskli durumlarda bulundum.

Kolluk kuvvetleriyle ve kolluk kuvvetleri olmadan. Sloane'un arabasına binmemiş olsaydım, oraya kendisi gidecek ve muhtemelen kendini tehlikeye atacaktı."

"Buraya öylece gelmedin ve tesadüfen kendini Hugo'nun suç çılgınlığının ortasında bulmadın."

"Hırsızlıklar buradan bir saatten az bir mesafede gerçekleşti. Planım kasabaya uğramak ve yolumun üzerindeki eski arkadaşımı görmektir. Kasabada arayı kapatacak kadar kalacaktım ama ertesi gün Naomi ve Way'i aldıklarında her şey cehenneme döndü."

"Buna neden inanayım ki?" diye sordum.

"Neye inandığın umurumda değil," diye tersledi.

"Evet, onu da anladım tatlım. Tüm kaynaklarına benimle yaptığın gibi şeyler mi söyletiyorsun?" diye sordum.

"Kurnazlık sana yakışmıyor, Şef." Öne doğru eğildim. "Sana güvenmiştim, Lina."

Kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. "Aşağılanmış bir sevgili gibi davranıyorsun, oysa bizim olduğumuz tek şey..."

"Ne var? Neyiz biz, Angelina? Komşu mu demek istiyorsun? Tanıdık mı?" Bir öfke gösterisiyle dosyayı masaya vurdum. "En karanlık sırrımı biliyorsun. Sana söylememe izin verdin."

Kollarını havaya kaldırdı. "Sence ailemden başka kimse geçmişimi biliyor mu? Kendini açan tek kişi sen değildin Nash."

"O zaman ya soğuk birisin ya da en azından bizi arkadaş yapan bu oldu."

"Yapılmış mı?"

"Sana yalancılara tahammülüm olmadığını söylemiştim. Sahip olduğumuz ya da olabileceğimiz her şey artık yok."

Çenesi titriyordu.

"Bana kasten yalan söyledin," dedim.

"Yalan söylemedim. Gerçeğin bir kısmını atladım."

"Savunmasız olmamı bana karşı kullandın."

"Lütfen," diye tersledi. "Seni yerde b u l d u ğ u m d a köpeğini gezdiriyordum. Sana panik atak geçirtmedim."

"Hayır, ama sen kesinlikle bundan faydalandın."

"Nasıl?" diye kekeleydi. "Sana emniyet sırlarını mı anlattım? Sırlarınla sana şantaj mı yapıyorum?"

"Olmayabilir. Ama bana, evime ulaştığından emin oldun. O gece olanlar hakkında beni zorlamaya başladın," dedim parçaları birleştirerek.

"Kendi iyiliğin için, *göt herif*. Eğer bunu sonsuza kadar engellemek istiyorsan, bu beni ilgilendirmez. Ama eninde sonunda bunun üstesinden gelemezsen kendini yerde bulmaya devam edeceksin."

Başımı salladım. "Benim de kendime göre bir önsezim var. Bence umurundaymış gibi davranmanın tek nedeni benden bir şeyler koparabileceğini düşünmendi. Seni Hugo'ya ve o lanet arabaya götürecek bir şey." Başka bir dosya alıp açtım ama bakışlarım onun üzerindeydi. "Bahse girerim masamdaki dosyalara göz atmadan edemedin, değil mi?"

Yüzü taşa döndü, ama suçluluk duygusunun titreşimini görmeden önce değil.

"Evet. Bu yüzden küçük yatıya kalmalarımızı kabul ettin. Bana ne kadar çok erişimin olursa, benim evimde o kadar çok zaman geçirebilirdin."

Lina gözlerinde ateşle bana baktı. Acı acı güldü. "Ben de Knox'un pislik kardeş olduğunu sanıyordum."

"Sanırım bu aileden gelen bir şey. Bundan sonra hepsinden uzak durmak isteyeceksin," diye onu uyardım.

"Knox benden düğün partisinde olmamı istediği için bu biraz zor olacak," diye karşılık verdi.

"Sana güvenmiyorum ve seni ailemin yakınında istemiyorum. Pervasızsın ve istediğini elde etmek için insanları kullanıyorsun. Birilerinin canını yakacaksın."

Yüzü kızardı ama hemen üstünü örttü.

"Kardeşim pisliğin teki olabilir," diye devam ettim, o bir şey söylemeyince. "Ve her zaman anlaşılamayabiliriz. Ama iş onun sadakatini test etmeye geldiğinde gerçekten bana karşı çıkmak istiyor musun? Çünkü en eski arkadaşını kaybetmeni sağlamaktan çekinmeyeceğim."

"Çık dışarı," dedi fısıltıyla. "Seninle işim bitmedi," diye uyardım.

Avucunu masaya vurdu. "Defol. Dışarı. Şimdi."

Bir süre oturdum ve onu inceledim. "Bilgi almak için ailemin peşine düştüğünü ya da resmi bir soruşturmaya müdahale ettiğini duyarsam, seni hapse atmakta tereddüt etmem."

Hiçbir şey söylemedi ama ben ayağa kalkana kadar bana sert sert baktı. "Ciddiyim, Lina."

"Evine git, Nash. Beni rahat bırak."

Gittim ama sadece ona bakmak göğsümü acıttığı için. Sanki aldığım iki kurşundan daha fazla hasar vermeyi başarmıştı.

Kapıyı açtığımda Piper beni beklemiyordu. Masanın altındaydı ve sanki her şey benim suçummuş gibi bana bakıyordu.

YİRMİ İKİ
FUTBOL OYUNU HESAPLAŞMASI

Lina

N *Düğün beyin takımının acil toplantısı. Herkes yarın sabah Waylay'in futbol maçına gelebilir mi?*

Stef: Neden akşam sporu yapamıyor? Bu sabahın erken saatlerindeki cumartesiler cuma gecesi sosyal hayatımı mahvediyor.

*Ne sosyal hayatı? Jer'e hala çıkma teklif etmedin. *tavuk emoji**

Stef: Kimse bir gelinzillayı sevmez, Witty.

Sloane: Bardaklarımızda Bloody Mary sakladığımız sürece yapabilirim.

Ben: Üzgünüm çocuklar. Ben gelemeyeceğim.

*Naomi: *Lina, öğle yemeği için çok meşguldün ve bu hafta nedime elbisesi alışverişinden vazgeçtin. Korkarım gelin saltanatımı uygulamak ve bize katılman için ısrar etmek zorundayım... tabii gerçekten düğün kıyafetlerini ve geleneksel düğün pastası ile pasta masasını tartışmaktan daha önemli bir şey yapmıyorsan. O zaman seni tamamen anlarım ve senden herhangi bir talepte bulunmaya çalıştığımı unutmalısın.*

Stef: Witty'yi affet. İnsanları memnun etme konusunda ömür boyu başarı ödülüyle onurlandırıldı.

Sloane: Dino's to-go siparişlerimizi aynı anda aldığımız dün gece itibariyle Lina'nın Cumartesi sabahı için bir planı olmadığını doğrulayabilirim.

Bu resmi. Lina bizden kaçıyor.

Stef: Onu kaçırp nedenini öğrenelim. Bekle. Kaçırma şakaları için çok mu erken?

Ben: Oh, bu cumartesi. Başka bir cumartesiye kastettiğini sanmıştım. Başka kim gidiyor?

Sloane: Bu soruyu destekliyorum. Bir yere gittiğimde Uzun Boylu Karanlık ve Pissy ile karşılaşmaktan bıktım.

Stef: Günahkâr Takım Elbiseli Baba demek istiyor.

Naomi: Ailem, Liza J ve Knox orada olacak. Başka bir aile üyesi ya da arkadaş gündemde yok.

Ben: Sanırım yapabilirim. Bloody Marys konusunda şaka yapmadığın sürece.

"BU YAPRAKLAR," DIYE GÜRLLEDİ BABAMIN SESİ HOPARLÖRLERİMDEN SUV. "Daha önce hiç bu kadar çok renk görmemişim. Hafta sonu için uçmalı ve onları kontrol etmelisin."

Futbol sahalarının çakıllı otoparkına döndüm ve oyuncuların ve ailelerin arasından geçerek ilerledim.

"Sonbahar burada da tüm hızıyla devam ediyor," dedim ona. "Şu anda ne yaptığımı asla tahmin edemezsin."

"İş yerinde ödül kazanmak mı? Hayır, bekle. Salon dansı dersleri almak mı? Oh! Biliyorum, doğum günümde bana sürpriz yapmak için eve uçak bileti alırken suşi yemek?"

Yüzümü buruşturdum. "İyi tahminler, ama hayır. Bir çocuğun futbol maçına gidiyorum." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Cumartesi sabahları erken saatlerde soğukta koşmayı özlemediğine bahse girerim," dedim hafifçe. Kat kat giyinmiş beş kişilik bir ailenin tarlaya doğru koşuşunu izledim.

Babam futbolu her zaman sevmişti. David Beckham'ın Amerika'da altın kramponunu giymesinden çok önce mahallemizdeki yerel bir spor barında İngiltere futbol maçlarının yayınlanması için lobi yapmıştı. Çocukken oynamaya başlamamın nedeni onun bu oyuna olan sevgisiydi. Arka bahçede saatlerce antrenman yapardık. Takım arkadaşlarımın her birini ismiyle tanırdı ve herkesin maçlardan ve antrenmanlardan eve güvenli bir şekilde dönmesini sağlayan takım babasıydı.

"Olaydan" sonra hepimiz farklı şekillerde etkilenmiştik.

Annem ölümünden bir kalp atışı uzakta olduğuma ikna olmuş bir şekilde etrafımda çırpınıyordu.

"Normale" dönüşüm yeterince uzun sürmüştü ve artık ait olduğum bir yer yoktu. Bu yüzden tüm enerjimi yeni bir yere başlamak amacıyla akademik olarak yetismeye odaklamıştım.

Babama gelince, onun başka bir futbol maçı izlediğini hiç görmemiştim.

"Görünüşe göre buradaki sosyal etkinlikler genellikle çocukların spor etkinlikleri. Arkadaşım Knox düğününde yer almamı istedi ve ben de gelinle buluşup saha kenarında pasta hakkında konuşacağım."

"Düğün mü? Orada ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Emin değilim. İşimin beni sürüklediği bu proje gerçekten uzuyor." "Eğer sen bize gelemiyorsan, biz her zaman sana gelebiliriz."

"Şu anda her şey belirsiz ama yakında eve dönebilirim. Size haber veririm."

"İyi misin? Sesin biraz kötü geliyor."

"İyiyim," dedim ona, son birkaç günü neden kızgınlık ve üzüntü arasında gidip gelerek geçirdiğimi derinlemesine irdelemek istemeyerek. "Gitmem gerek. Maç başlamak üzere gibi görünüyor."

"Tamam, tatlım. Oh, ve bir şey daha. Sormazsam annen beni öldürür. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedim, kızgınlığımı ve üzüntümü kutunun içine zorlayarak.

Yaralı ve öfkeli bir kanun adamından sadece birkaç duygusal çentik.

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, Leens."

Telefonu kapattım ve ısıtılmalı koltuğuma geri yaslandım. Bugünlük bu işi aradan çıkarmak için onu önceden aramıştım. Aileme hayatta olduğum ve kendime bakabileceğim konusunda güvence verirken, kendime bağımsız bir yetişkin olmak için gerçek özgürlüğü vermek sürekli bir denge kurma eylemiydi.

Aşırı sevgi dolu ebeveynlere sahip olmak benim için doğal karşılanabilecek bir şey değildi, ama aynı zamanda heyecan duyduğum bir şey de değildi.

İsteksizce arabadan indim ve bir daha asla görmemeyi umduğum adamı bulmak için kalabalığı tarayarak tarlaya doğru yöneldim.

Beni tutuklamakla tehdit ettiğinden beri Nash'ten kaçmayı başarmıştım. Araştırma ekibim Hugo'nun bilinen ortaklarını araştırıyor ve

gözüm eski model araba müzayedelerindeydi. Hâlâ listemdeki mülklerin üstünü çiziyordum. Boş zamanlarımda Bayan Tweedy ile bir antrenman daha yaptım ve iş yerindeki iki soruşturmaya daha danışmanlık yaptım.

Bir şeylerin kırılması gerekiyordu ve yakında kırılması gerekiyordu, yoksa daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak zorunda kalacaktım: istifa etmek.

Naomi ve Sloane'u saha kenarında battaniyelerin altında katlanır kamp sandalyelerinde buldum.

"İşte orada," dedi Naomi yaklaştığımda. Bir elinde kocaman bir kahve, diğerinde de zararsız görünen bir bardak tutuyordu. "Sana bir sandalye getirdik."

"Ve alkol," dedi Sloane, bana kısa kırmızı bir bardak uzatarak.

"Teşekkürler." Teklif edilen içkiyi ve sandalyeyi aldım. "Stef nerede?"

"Kendisine, tırnak içinde söylüyorum, 'dünyadaki tüm kahveler' veriliyor. Hong Kong'da yatırımcılarla kim bilir ne hakkında bir konferans görüşmesi yaptı," diyor Naomi.

"Stef ne iş yapıyor?" Kalabalığı inceleyerek sordum. Naomi'nin babası ve Knox, korkutucu bir motorcu olan ve kızların futbol koçluğu için şüpheli bir seçim olan Wraith'in yanında duruyordu. Gümüş tilkinin bugün görünen tek dövmesi deri ceketinin boynundan dışarı çıkıyordu. Kenarda durmuş, rakip bir motosiklet kulübüyle kapışmaya hazırmış gibi bacaklarını iki yana açmıştı.

Knox'un selam vermeye tenezzül etmediğini fark ettim. Uzaklara bakmadan önce bana ters ters baktı.

Aptal Nash ve onun koca, aptal ağzı.

"Kimse gerçekten bilmiyor. *Friends* dizisindeki Chandler gibi," dedi Naomi.

Sloane ponponlu şapkasının altından beni inceledi. Eldivenlerine uygun olarak siyahtı. "Her zaman bir kapıyı kırmaya ya da seksi silahlı bir adamı yakalayıp onu unutulana kadar dövmeye hazır belalı bir video oyunu kahramanı gibi görünüyorsun."

Ben gülerken Naomi soğuk havaya ince bir kahve buharı püskürttü.

"Ah, teşekkürler? Sanırım."

"Ona elbiseden bahset," diye ısrar etti Sloane.

Naomi bana, "Sana kırmızı giydirdik," dedi. "Çok bomba gibi."

Sloane, "Düğünde kesinlikle bununla yatacaksın," diye ısrar etti. "Senin için her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kütüphaneci dramatik bir şekilde inledi ve başını arkaya attı. Bu da bana arkadan yaklaşan Lucian Rollins'in engelsiz bir görüntüsünü verdi.

Onu. Kaşmir paltosu rüzgârda bir tür vampir pelerini gibi dalgalanıyordu. Bakışları dostça değildi. Özellikle de bana indiğinde.

"Sekse ihtiyacım var," diye açıkladı Sloane, düşmanının neredeyse kulağının dibinde olduğundan habersiz. "Nereye baksam potansiyel seks görüyorum. Naomi'nin o sinir bozucu, sürekli orgazm parıltısı var ve sen de herhangi bir odaya girip beş dakika içinde bir erkekle çıkabilecekmişsin gibi görünüyorsun."

"O zaman neden ondan nefret etmiyorsunuz?" Elimle işaret ettim ve hepimiz dönüp kot pantolon, kazak ve kasketiyle mankenlere benzeyen Lucian'a baktık.

"Lanet olsun! Naomi, gelmeyeceğini söylemiştin!" Sloane tısladı.

"Bana burada olduğunu söylemedi. Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok," diye ısrar etti.

Sloane, "Adam komşuda ve kasabada o kadar çok vakit geçiriyor ki, gerçek bir işi olduğundan şüphe etmeye başladım," diye yakındı.

"Yan kapı mı?" Ben sordum.

"Görünüşe göre Sloane ve Lucian yan yana büyümüşler. Ailesi taşındığında Sloane onun evini satın almış, Lucian da annesinin evini tutmuş," diye açıkladı Naomi.

"Nedenini Tanrı bilir," diye mırıldandı Sloane.

"Belki de seninle seks yapmak için buradadır. Kirli dilekleri yerine getiren bir tür karanlık seksi peri gibi," diye takıldım.

Knox'un Lucian'ın yanına geldiğinde onu selamlama zahmetine girmediğini fark ettim.

Kızgınlık bulaşıcı gibi görünüyordu.

"Jinekoloğa ve dişçiye aynı gün gitmeyi tercih ederim," dedi Sloane. "Ayrıca, bir randevum var."

"Randevun mu var?" Naomi soruyu tüm erkeklerin dönüp bize bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle haykırdı.

Lucian kara dumanıyla dünyayı ateşe vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Teşekkürler, mega ağız," diye mırıldandı Sloane. "Evet. Bir randevum var." "Randevu mu yoksa takılma mı?" Normal ses tonuyla sordum.

Lucian'ın eli yumruk oldu, elindeki fincanı ezdi ve her yere kahve saçtı.

O karanlık ve tehlikeli bakışlarını üzerime yerleştirirken sııttım. *Tüh*, diye kendimi beğenmiş bir şekilde mırıldandım.

"Burada görülecek bir şey yok," dedi Naomi, elleriyle kışkırtıcı hareketler yaparak. En azından ben öyle yapmaya çalıştığını düşünüyordum. Çift yumruk yaptığı içeceklerden bunu anlamak zordu.

"İşinize bakın beyler."

Knox nişanlısına hınzırca bir göz kırptı, sonra bana soğuk bir bakış attı ve dikkatini takımın ısınmakta olduğu sahaya geri çevirdi.

"Bu sessizlik ve sert bakışlar da neyin nesi?" Sloane sordu.

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. Kiminle takılıyorsun?"

Sloane iki omzunun üzerinden baktı ve sonra bize yaklaşmamızı işaret etti. Votka soluyarak bir araya geldiğimizde gülümsedi. "Size bir ipucu vereyim. Bıyığı ve rozeti var."

"Nolan'la mı çıkıyorsun? Nolan Graham mı? U.S. Marshal Nolan Graham?" Ben talep ettim.

"Gerçekten çok tatlı," dedi

Naomi. "Harika bir adam,"

diye ekledim.

"Siz ikiniz çıktınız, değil mi? Üçüncü randevudan sonra altın için gitmesine izin vermeden önce bilmem gereken herhangi bir kırmızı bayrak var mı?" Sloane bana sordu.

"Birkaç yıl önce çok kısa bir kaçamak yaptık. Gerçekten iyi bir adam ve iyi bir dansçı."

Sloane, "Belki de düğünde bana eşlik eder," diye düşündü.

Adamlar yine bize bakıyordu. Gözlerini dikmişlerdi. Lucian benden mi yoksa Sloane'dan mı daha çok nefret ettiğine karar verememiş gibiydi. Knox'un ifadesi ise en iyi kızgın yüz ifadesi olarak tanımlanabilirdi.

"Tamam, Sloane ve Lucian arasında bir nefret festivali yaşandığını anlıyorum ama Knox'la aranızda ne var?" Naomi kaşlarını çatarak kocasına sordu. "Sana kaba ve kırıcı bir şey söylemedi, değil mi? Bu konuda daha iyi olmaya çalışıyor olması gerekiyordu."

İçkime baktım. "Bildiğim kadarıyla her şey yolunda." "Oh, bakın.

İşte Nash geliyor. Çalışması gerektiğini sanıyordum."

Neredeyse sandalyemden düşecektim ve Bloody Mary'im başımı sağa sola savurarak döküldü.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve onu gördüğümde sandalyeye çöktüm. Üniformasını giymiş, Piper'ı pembe bir tasmayla çekiyordu ve Knox ile Lucian'ın toplamından bile daha öfkeli görünüyordu. Nolan birkaç metre arkasında, kulağında telefonuyla yürüyordu.

"Hanımlar," diye homurdandı Nash. Bakışları üzerime dikildi ve içimde uyandırdığı öfkeyi gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadım.

"Günaydın Nash," diye cıvıladı

Naomi. "Hey, Şef," dedi Sloane.

Nash bana, "Sana ailemin yanına gelmemeni söylediğimi sanıyordum," dedi. Oh, ne güzel. Oraya gidecektik. Herkesin içinde. Tanıklarla birlikte.

"Ben olsam şu anda bu konuşmayı başlatmak için uzun uzun düşünürdüm. Tabii *tüm* kirli çamaşırları ortaya dökmek istemiyorsan," dedim ona zehirli gözlerle hançer fırlatarak.

Herkes sanki Nash ve ben onların önünde canlı aksiyon dizisine dönüşmüşüz gibi bize bakıyordu.

Knox, "Onu rahat bırakmanı söyledim, hıyarlık yapmanı değil," diye tersledi.

"Beni savunmana ihtiyacım yok. Özellikle de benimle konuşmuyorken," diye hatırlattım ona.

Sloane, "Evet, derhal bir açıklamaya ihtiyacım olacak," dedi. Lucian

Nash'e, "Aklının başına gelmesine sevindim," dedi.

"Siktir git Lucy," diye hırladı Nash. "Sen de siktir git Knox."

Amanda yanaştı. "Drama kokusu alıyorum. Neler oluyor?"

"Herkes birbirine kızgın," dedi Sloane. "Tarafımı seçebilmem için biri hepinizin kışına neyin girdiğini açıklayabilir mi *lütfe*n? Spoiler uyarısı: Lucian Değil Takımı."

Lucian çelik bakışlarını ona çevirdi. "Bugün sana ayıracak enerjim yok, Sloane."

Naomi, Sloane'un kendini sandalyesinden fırlatmasını engellemek için elini uzattı. "Dinle, aynı anda sadece bir çift kavgalı arkadaşla başa çıkabilirim." Bana döndü. "Nash'le aranızda neler oluyor? Ve sen ve Knox. Ve Lucian'la, yani herkesle."

Hepsi bana bakmak için döndü. Kadınlar beklentiyle bana baktı. Erkekler farklı derecelerde çatık kaşlarla bana baktı. Takımın annelerinden biri telefonunu bize doğru tutmuş, muhtemelen her şeyi kaydediyordu.

Stef elinde kova büyüklüğünde bir kahve fincanıyla dolaşmak için o anı seçti. Aradaki mesafeyi fark edince durdu. "Ne kaçırdım?"

Nash, "Lina herkese yalan söylüyormuş," diye açıkladı.

Gitme zamanıydı. Gitme zamanında gerçekten iyiydim. Bir yüzleşmeden sonraki günlerde duşta en iyi esprilerini yapan insanlardan değildim. Ben sert karşılık veren biriydim.

Tek sorun, onun sırrını yayma konusunda kendimi iyi hissetmememdi. Nash devasa bir pislik gibi davranıyor olabilirdi ama yüzeyin altında gerçek bir acı görmüştüm ve bu güveni vicdanım elvermediği için kıramazdım. Tabii beni çok fazla zorlamadıysa, bu durumda sadece kendini suçlayabilirdi.

Naomi içkilerinden birini bıraktı ve bileğimi sıkmak için uzandı. "Eğer Lina doğruyu söylemiyorsa, bunun için iyi bir nedeni olduğunu tahmin ediyorum."

Naomi'nin söyleyeceği bir şeydi. Ve ciddiye. En azından şu anda, gerçeği duymadan önce. Ama gerçeğimi paylaşacak biri varsa, o da ben olmalıydım.

"Buraya Duncan Hugo'yu aramaya geldim," dedim.

Naomi'nin annesi Amanda teatral bir şekilde soluk soluğa kaldı. Knox'un burun delikleri alevlenirken nefesinin altında küfretti. Lucian elbette hiçbir tepki göstermedi.

İlk toparlanan Sloane oldu. "Neden? Neyin peşindesin, Lina?"

"Bu bir iş. Ben sigorta satmıyorum. Çalınan malları kurtarıyorum. Hugo bir müşterimden bir şey çaldı ve ben de onu bölgeye kadar takip ettim, başka olaylara da karıştığını bilmiyordum. Knox'u bir günlüğüne görmek için şehre geldim. Ama sonra her şey oldu."

"Ne çaldı?" Amanda sordu. "Eminim mücevherlerdir. Mücevher miydi?"

"Bir arabaydı," diye itiraf ettim.

"Ne tür bir araba?" Knox bilmek istedi.

"1948 model üstü açık Porsche 356."

Alçak bir ıslık çaldı. "İyi sürüştü."

"Hepimize yalan söyledi," dedi Nash, sözleri bir çekiç gibi çarpıyordu. "Bana ve dosyalarımın erişebilmek için onu yanıma yerleştirmenizi sağladı."

Sistemime adrenalin yüklendiğini hissedebiliyordum. Kalbim hemen bir kez daha çarpmaya başladı, sonra bir kez daha. Elimini topuğunu göğüs kafesine götürdüm ve boğazımı tıkayan hakaretler selini serbest bırakmak için ağzımı açmamayı kendime vasiyet ettim.

"Ne oluyor lan?" Knox söyledi.

En uzun süreli arkadaşlığımın sona ermesi için hazırlandım. Ama o kardeşine bakıyordu.

"Onu o daireye yerleştirmemi o *istemedi*. Onu kahvaltıya götürmek için motele uğradım ve saçına kunduz büyüklüğünde bir hamam böceği spreyi sıkıldığını gördüm," diye devam etti. "Ona eşyalarını toplamasını söyledim ama o reddetti. Taşınmayı kabul edene kadar yarım saat boyunca birbirimize bağıldık ve çok kuşaklı bir hamam böceği festivalinin üzerinde tepindik."

"Mola," dedi Naomi müstakbel kocasına. "Viking, Nash ve Lina'ya bu yüzden kızmadıysan, boxer külotunu ne karıştırdı?"

Knox bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi, bu nazik hareket onun fırtınalı yüz ifadesiyle çelişiyordu.

"Kızgınım çünkü bu iki aptal benim söylediklerimi dinlemediler."

Bloody Mary'mden üç sağlıklı yudum aldım ve kaçışımı planlamaya başladım.

"Ne anlamı var?" Stef bir sandalye çekip mümkün olduğunca aksiyona yakın bir yere koyarak sordu.

"Ciddi misin? Hadi ama!" Knox benimle Nash arasında bir ileri bir geri hareket etti.

Amanda ona, "Bundan daha fazla iletişim kurman gerekecek, canım," dedi.

"Tanrı aşkına. Bir araya gelemezler." Nash'i işaret etti. "Bu salağın kışında resmen 'yüzük tak' dövmesi var." Sonra çenesini bana doğru salladı. "Ve o baş belasının da kışında 'onları sev ve terk et' dövmesi var."

Naomi eğildi ve fısıldadı, "Gerçek mi yoksa mecazi mi konuşuyor?"

"Mecazi. Ama kürek kemiğimde bir güneş dövmesi var." Nash'in gözleri bana dikildi.

"Birlikte olurlar ve kadının gitme vakti gelir, adam aptal kalbini kırar ve kadın da bu konuda kendini kötü hisseder. Sonra ikisi de hıncını benden çıkaracak. Bu yüzden Nash'e bu işin peşini bırakmasını söyledim ve sonra onunla yatağa girdiğini öğrendim."

"Benden başka herkes seks yapıyor," diye mırıldandı Sloane nefesinin altında.

"Şimdi işler iyiye gidiyor," dedi Amanda. Stef'e bir el uzattı.

"Anlaştık," dedi ve Bloody Mary'sini uzattı.

"Seks yapmıyorduk ve kesinlikle yapmayacağız. Bu konuyu benimle konuşabilirdin," dedim Knox'a.

Sanki az önce ayak tırnaklarını söküp konfeti gibi etrafa atmasını önermişim gibi yüzünü buruşturdu.

"Evet, doğru, Leen," diye alay etti. "O zaman duygularımız falan hakkında içten bir konuşma yapabiliriz."

Haklıydı.

"Kötü zaman mı?" Nolan rüzgarlık giymiş, elinde normal boy bir kahveyle çıkageldi.

Nash ve ben hep bir ağızdan "Evet," dedik ve bu da birbirimize daha fazla bakmamıza neden oldu.

Sloane'a göz kırptı. "Selam kek. Akşam yemeği için sabırsızlanıyorum." Kütüphaneci ona cilveli bir sırıtışla karşılık verdi. Lucian homurdandı.

"Eğer Lina ve Nash" -Naomi, Waylay'in ekibinin bir kısmı kenardan koşarak geçerken durakladı- "yetişkin gıdıklama zamanının tadını çıkarıyorlarsa, ki bu arada kesinlikle tekrar ziyaret edeceğiz, neden hala onlara kızgınsın?"

"Çünkü bu beni ilgilendirmemiş gibi *davranıyor* ve bana karşı dürüst davranmıyordu. Bana neden burada olduğunu söyleyebilirdin," dedi Knox bana.

Başımı salladım. "Yapabilirdim. Muhtemelen yapmalıydım. Açılmak kolay değil," diye itiraf ettim.

Nash, "Alıcı tarafta olduğunuzda elbette umursamıyorsunuz," dedi.

"Zorlamaya devam et, Şef. Henüz senin için yeterince derine inmediler," diye uyardım.

O sabah daha fazla saç spreyi kullanmış olsaydım bakışları beni yakabilirdi.

"Bu da ne demek şimdi?" Sloane sahne fısıltısıyla sordu.

"Durun bakalım. Daha işimiz bitmedi. Suit Daddy'nin, yani Lucian'ın neden böyle olgunlaşmamış, duygusal saçmalıklara karıştığına gelmedik," diye belirtti Stef.

"İçeri gel Lucian. Su ılık," dedim ona. Naomi cesaretlendirici bir sesle, "Artık girmek zorundasın," dedi.

"Lina'nın hikayesinde bir terslik olduğunu biliyordum. Knox onunla ilgili endişelerini dile getirince biraz araştırma yaptım. Sonra izini sürdürdüm ve onu tehdit ettim."

Bunu, Target'ta karşılaştığı eğlenceli bir olayı anlatan biri gibi rahatça söyledi.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Sloane nefesinin altında.

Amanda, Lucian'ı öfke nöbeti geçiren altı yaşında bir çocuk gibi, "Lucian, biz işleri böyle çözmeyiz," diye azarladı.

"Yani Lucian teknik olarak haklıydı ve sen hâlâ ona kızgın mısın?" Naomi sordu.

Nash'in cevabı sinirli bir omuz silkmeydi.

Knox'a döndü. "Nash'in yaralanması konusunda haklıdınız ve şimdi ikiniz de bunun için birbirinize kızgınsınız."

"Kahvaltı pek yardımcı olmadı," diye itiraf etti Knox.

Naomi gözlerini kapadı. "Bu yüzden mi dün çiçekçiye karşı gelin gibi davrandın?"

"Bebeğin nefesi aptalca. Dövüş benimle,"

dedi. "Kahvaltıda ne oldu?" Stef sordu.

Lucian, "Knox ve Nash'i olgun yetişkinler gibi konuşmak üzere kahvaltıya davet ettim," diye açıkladı.

Nash, "Haber vermeden geldin ve sabahın altısında beni yatağımdan sürükleyerek çıkardın," diye düzeltti.

"Bir şey değil," diye karşılık verdi.

"Bekle," diye araya girdi Sloane. "Sen, Lucian Rollins, kendi isteğinle konuşarak anlaşmaya mı çalıştın?"

Bakışları ona kilitlendiğinde buz gibiydi. "Önemli bir şey olduğunda yaparım."

Ayağa kalktı, şapkasındaki ponpon öylesine sert bir şekilde titriyordu ki. "Sen tanıdığım *en kötü* insansın," diye tısladı. Sloane genellikle hakaretlerinde çok daha keskin olurdu.

Yaklaşan şiddeti sezerek sandalyemden fırladım ve Sloane saldırmadan önce aralarına girdim. "Bir sürü avukatı var," diye hatırlattım ona. "Suratındaki sırtışı dağıtmak ne kadar tatmin edici olsa da, hukuk ekibinin seni iflas ettirdiğini görmekten nefret ederim."

Sloane hırladı. Lucian kesinlikle gülümseme olmayan dişlerini gösterdi.

"Biraz yardım eder misiniz, Marshal?"

Nolan bir kolunu Sloane'un beline doladı ve onu geri çekti. "Buraya kadar ayakta durmak konusunda ne hissediyorsun?" diye sordu ona sohbet edercesine.

Lucian vahşi bir hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı ve göğsünü bekleyen elime çarptı. Topuklarımı yere vurduktan sonra bile, Nash aramıza girmeden önce beni neredeyse bir adım geriye itmeyi başardı.

Nash, Lucian'ın yüzüne bakarak, "Geri çekil lan," diye çıkıştı.

"Bir çocuk futbol maçından atılmak üzereyiz," dedim kimseye belli etmeden.

"Peki seks nasıldı?" Stef hınzır bir sırıtışla bana sordu.

"Tanrı aşkına! Biz *seks yapmadık*. Öpüşmedik bile," diye tersledim.

"Yani sadece birlikte mi yatıyordunuz?" Amanda sordu. "Bu siz gençler için yeni bir şey mi? Kısmi çıkarları olan arkadaşlar? Netflix ve

Sarılalım mı?"

Nash'e ters ters bakarak, "Kesinlikle arkadaş değiliz," dedim. "Ve diğerlerinin aksine, insanların mahremiyetine saygı duyuyorum, özellikle de sır olarak paylaştıkları şeyler söz konusu olduğunda."

Kahretsin, yüksek yoldan gitmek iyi hissettirdi. Özellikle de Nash'in ailesinin gerçeği ondan levyeyle söküp almak üzere olduğunu bilmek. Bu daha da tatmin edici oldu.

Adamın üzerine hemen bir soru sağanağı yayıldı. "Cidden az önce uyudun mu? Bu da neyin nesi?"

"Bunun senin depresyonda olmanla bir ilgisi var mı?"

"Depresyonda mısın? Neden bir şey söylemedin?"

"Çıplak mı uyuyorlardı yoksa pijamaları mı vardı?"

"Affedersiniz, millet!"

Herkes döndüğünde Waylay'ın kenarda, elleri kalçalarında durduğunu gördü. Ekibi onun arkasında sıralanmış, kıkırdamalarını bastırmaya çalışıyor ve çoğunlukla başaramıyorlardı.

"Biz burada oyun oynamaya çalışıyoruz ama siz herkesin dikkatini dağıtıyorsunuz!" dedi.

Hepimiz bir özür korosu mırıldanmayı başardık.

Waylay her birimizle göz teması kurarak, "Eğer buraya tekrar gelmek zorunda kalırsam, hepinizin başı belada demektir," dedi.

"Tanrım, ne zaman korkutucu olmaya başladı?" Waylay ve ekibin geri kalanı sahaya döndüğünde Sloane fısıldadı.

Knox ve Naomi aynı anda, "Seni suçluyorum," dediler. Birbirlerine sırttılar.

Kalbim yine düzensiz bir şekilde çarpıtı ve derin bir nefes aldım, göğsümdeki çarpıntı dağılana kadar yavaşça üfledim.

"İyi misin?" Nash sordu, pek de umurundaymış gibi görünmüyordu. "Yoksa bu da mı yalan?"

"Sakın. Başlama," diye uyardım onu.

"Şimdi ne oluyor?" Naomi fısıldadı.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Nefes alıp düşünebileceğim ve aptal seksi erkeklerin aptal seksi suratlarına yumruk atmak istemeyeceğim bir yere gitmem gerekiyordu. Patronumu arayıp bu soruşturmayı bırakmalıyım. Temelde tehlikede olmam bir yana, artık ait olmadığım başka bir yer olan Knockemout'ta kalma düşüncesi gerçekten acı veriyordu.

"Otur, Angelina," diye emretti Nash. Hâlâ kızgındı ama ses tonu bir iki derece daha yumuşaktı.

"Sorun nedir?" Knox sordu.

"Eminim Nash sizi bilgilendirmekten mutluluk duyacaktır," dedikten sonra Naomi ve Sloane'a döndüm. "Buraya geldiğimden beri ikiniz de harikadan başka bir şey olmadınız ve bunun için her zaman minnettar olacağım. Benden daha iyisini hak ediyorsunuz ve bunun için özür dilerim. Arkadaşlığınız için teşekkür ederim ve düğünde iyi şanslar." Sloane'a Bloody Mary'mi uzattım.

Kalbim tekrar durdu ve sonra tekrar. Normal ritmine dönmesi için geçen süre boyunca görüşüm bulanıklaştı.

Artık kafein yok. Ya da kırmızı et. Ya da erkek kaynaklı stres, kendime söz verdim. Meditasyon uygulamamı açacak ve her koşudan sonra yoga yapacaktım. Her saat başı nefes egzersizleri yapacak ve doğa yürüyüşlerine çıkacaktım. Knockemout'tan defolup gidecektim ve asla arkama bakmayacaktım.

Daha resmi bir veda etmek için kendime güvenmiyordum, bu yüzden otoparka doğru yürümeye başladım.

"Lina," diye seslendi Nash arkamdan. Angelina değil. Angel değil. Artık sadece Lina'ydı.

Onu görmezden geldim. Nash Morgan'ın varlığını ne kadar çabuk unutursam o kadar iyiydi.

Hızımı arttırdım ve artık boş olan futbol sahasını boydan boya geçtim. Bir el dirseğime dolanmadan önce sahanın yarısına bile gelememiştim.

Nash, "Lina, dur," diye emretti.

Sarsılarak kurtuldum. "Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı ve birbirimizle ilgilenmek için hiçbir nedenimiz kalmadı."

"Kalbin-"

"Bu seni *hiç ilgilendirmez*," diye tısladım.

Bir dizi çırpınış görüşümün kenarlarını kararttı ve bunu belli etmemek için kendimi zor tuttum.

Nolan, "Tamam, kendimi büyük bir isteksizlikle buraya dahil ediyorum," dedi koşarak.

"Defol git, Graham," diye tersledi Nash.

Nolan güneş gözlüklerini çıkardı. "Benim işim seni korumak, salak herif. Ve çok kızgın bir kadın tarafından suratının yumruklanması bir nokta beş saniye uzaklıktasın."

Nash, aramızda duran ABD şerifini görmezden gelerek bana, "İyi değilsen direksiyona geçmene izin vermiyorum," dedi.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye yalan söyledim.

Bana doğru bir adım daha atmaya çalıştı ama Nolan elini göğsüne koydu.

Döndüm ve otoparka doğru yöneldim. Arabama giden yolu yarılamiştım ki dikkatlerin üzerimde olduğunu hissettim. Bıyıklı ve KPD şapkalı bir adamın tribünlere yaslandığını gördüm, kollarını kavuşturmuş, gözlerinde acımasız bir ifade vardı.

YİRMİ ÜÇ
TAKIM LINA

Lina

I Kapım çalındığında son kazağımı da dolup taşan bavuluma yerleştirmeye çalışıyordum. Dünkü futbol maçından bu yana kapımı çalan diğer tüm kapılar gibi bunu da görmezden gelebilirdim. mesaj yağmuru da eşlik etmemişti.

Biziz. Bizi içeri alın.

Naomi: Barış içinde geldik.

Huysuz komşunuzu uyaracak kadar gürültü yapmadan önce acele edin.

Arkadaşlık, duygusal şantaj ya da başka bir özür dileme turuna hazır değildim.

Naomi: Knox'un bana ana anahtarı verdiğini eklemeliyim, yani ne olursa olsun içeri giriyoruz. Bunu kendi seçimin olarak yapabilirsin.

Lanet olsun.

Kazağı yatağın üzerine attım ve kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda neşeyle "Merhaba," dediler.

"Merhaba."

Sloane kapıyı iterek, "Teşekkürler, içeri giriyoruz," dedi. "Eğer savaşılmaya geldiyseniz, enerjim tükendi," diye uyardım.

Gecenin yarısını göğsümün üzerinde donmuş sebzeleri çözdürerek, rehberli meditasyonlar dinleyerek ve vücudumdaki stresi atmaya çalışarak geçirdim.

"Tarafımızı seçtiğimizi söylemek için buradayız," dedi Naomi. Üzerinde dar bir kot pantolon ve zümrüt renginde ipek bir bluz vardı. Saçları, güzel yüzünü çerçeveleyen gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı.

"Neyin bir tarafı?"

Sloane, "Bunu çok düşündük ve biz Lina Takımı'yız," dedi. O da sıradan bir Pazar öğleden sonrası için güzel giyinmişti. Sıkıntılı bir kot pantolon, topuklu ayakkabılar giymiş ve çok iyi bir dumanlı göz takmıştı. "Tişört yapmak istedim ama Naomi sadece gelip sizi dışarı çıkarmamızın daha iyi olacağını düşündü."

"Beni dışarı mı çıkardı?" Tekrarladım. "Beni öldürmek gibi mi?"

"Cinayet yok, söz veriyorum," dedi Naomi, yatak odama doğru ilerlerken. "Neden burada paketlenmiş bir bavul var?"

"Çünkü tüm kıyafetlerimi ellerimde taşıyamam."

"Tişörtleri beklememekte haklıymışsın," dedi Sloane, Naomi'yi odama kadar takip ederek.

Naomi bavulumu karıştırmaya başladı. "Bu çok şirin. Oh, ve kesinlikle bu kot pantolon."

"Beni soyuyor musun?" Knockemout'un biraz kaba saba biri olduğunu biliyordum ama bu kadarı da fazla gelmişti.

"Giyiniyorsun ve kız kıza Stef öğleden sonra, ne kadar alkol ve kızarmış yiyecek tüketildiğine bağlı olarak muhtemelen gece dışarı çıkıyoruz," dedi Sloane, bana bir kot pantolon ve dalan yakalı kırmızı bir kazak uzatarak.

Naomi, "Hâlâ isim üzerinde çalışıyoruz," diye ekledi.

"Ama size karşı dürüst değildim. Senden bir şeyler sakladım," diye belirttim, belki de ihanetimi unutmışlardır diye merak ederek.

"Dostlar, dostlarına şüpheyle yaklaşır. Belki de dürüst olmamak için iyi bir nedenin vardı. Ya da belki de Sloane ve benim gibi harika arkadaşların hiç olmadı," dedi Naomi, devasa kozmetik çantamı bana fırlatarak. "Her iki durumda da, bize en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk edersek nasıl bir arkadaş oluruz?"

"Yani bana kızgın değil misin?" Yavaşça sordum. "Endişeliyiz," diye düzeltti Naomi.

"Ve Nash'le yatmanla ilgili daha fazla ayrıntı istiyoruz," diye ekledi Sloane şakacı bir kaş oynatmasıyla.

Naomi banyonun bulunduğu yönü işaret ederek, "Bu arada o çok perişan," dedi.

"Onun sefalet durumu beni ilgilendirmez," diye ısrar ettim.

Futbol maçındaki felaketten sonra dün kapımı iki kez çalmıştı. Üçüncü seferinde, en azından iyi olduğumu teyit etmezsem kapıyı kırmakla tehdit etmişti.

Kapıyı değiştirme masrafından kurtulmak için ona kısa ve öz bir "iyiyim" mesajı attım. *Siktir git.*

"Acele et ve hazırlan. Şimdi başlamazsak bütün gün içemeyiz," dedi Sloane, başka bir kazağı incelerken. "Hey, bunu Nolan'la randevum için ödünç alabilir miyim?"

İŞTE BU ŞEKİLDE KENDİMİ HELLHOUND'DA, PİS BİR MOTORCU BARINDA BULDUM. Pazar öğleden sonra Lina Takımı ile.

Müzik çok gürültülüydü. Yerler yapış yapıştı. Bilardo masalarının hepsi doluydu. Ve zincirlerin üzerinde cüzdanlardan daha fazlası vardı.

Bara doğru ilerlerken Naomi, "Burası hâlâ oturmadan önce bir kova Pine-Sol ve bir palet Lysol kullanmak istememe neden oluyor," diye yakındı.

Stef yüzünü buruşturdu ve Alexander McQueen kazağının kollarını sıvadıktan sonra kollarını hafifçe tahtaya dayadı. "Merhaba seksi barmen," dedi nefesinin altından.

Centilmen barmen Joel uzun boylu, kaslı, sakallı ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Saçları bronzlaşmış yüzünden geriye doğru taranmış gümüş bir yeleydi. "Tekrar hoş geldiniz hanımlar," dedi tanıyormuş gibi sırıtarak. "Görüyorum ki yanınızda yeni bir arkadaş getirmişsiniz."

Naomi Stef'i tanıştırdı.

"Ne olacak? İçki mi? Likör mü? Şarap mı?" "İçki," dedi Sloane.

"Şarap mı?" Naomi sordu.

"Kesinlikle şarap," diye kabul etti

Stef.

Joel'in gri gözleri bana baktı. "Ben su alacağım."

"Boooooo!" Naomi ve Sloane birlikte söylediler.

Stef kaşlarını çattı. "Kafanda bir yaralanma mı var?"

"Ben içkileri hazırlamaya başlayayım. Bu arada kimseyi yumruklamamaya çalış," diye uyardı Joel çoğunlukla beni.

"İçki içmiyorsun," dedi Sloane.

"Su bir içecektir."

"Sloane'un demek istediği, sorumsuzca davranıp yetişkin içecekleri sipariş etmek yerine neden su içtiğiniz?" Naomi söyledi.

"Birimizin araba kullanması gerekiyor," diye belirttim.

Naomi, "Birimizin cehennem kadar seksi bir nişanlısı var ve büyüleyici bir şekilde sarhoş olmuş benliklerimizi almak için hazır bekliyor," diye açıkladı.

"Knox buraya dönmen konusunda sana bir şey söylemedi mi?" Ben sordum.

Buraya en son ve tek gelişimiz şehre geldiğim gün olmuştu. Knox ve Naomi her iki mankafanın da aslında istemediği bir ayrılığın ortasındaydı. Naomi'yi Honky Tonk'taki vardiyasından alıp buraya, en dibe batmış barlara getirmiştım.

Sloane da bize katılmıştı ve bazı aptal, sarhoş müşteriler bizimle gerçek bir şansları olduğunu düşündüklerinde gün neredeyse bir bar kavgasıyla sona eriyordu.

Naomi, "Stef bu yüzden burada," diye açıkladı.

Stef telefonunu kaldırarak, "Her otuz dakikada bir güncelleme göndermem için bana söz verdirdi," dedi.

"Hâlâ bana kızgın mı?" Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak sordum.

Naomi, "Hiçbirimize haber vermeden kasabadan ayrılmayı planladığını öğrenirse çok kızacak," dedi.

Bu yüzden hiç arkadaşım olmadı. Her türlü ilişki çok yapışkandı. Herkes size yaptığınız şeyin yanlış olduğunu söyleme ve bunu nasıl düzelteceğinize dair talimatlar verme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu.

"Şehirden ayrılmıyordum. Motele geri dönecektim ve *sonra* şehri terk et."

Naomi ısrarla, "Arkadaşın olarak, elinin altında tertemiz bir daire varken hamamböceği kaynaklı bir hastalığa yakalanmana vicdanım el vermiyor," dedi.

"Nash'in komşusu olmaktansa hamam böcekleriyle yaşamayı tercih ederim."

Joel içkilerimizle döndü. Sloane için iki shot Tanrı bilir ne, ağzına kadar dolu iki şarap kadehi ve limonla süslenmiş bir su.

Sloane elleriyle atışları yakaladı.

Suyu önüme koyarken "Teşekkürler Joel," dedim. "İyi misin?" diye sordu bana.

"Ben iyiyim."

"Errrrr!" Sloane, zaten bir kez vurulmuştu, yüksek sesli bir zil sesi çıkardı. "Kızlar artı Stef öğleden sonra sırasında yalan söylemek yasalara aykırıdır."

Naomi başıyla onayladı. "Anlaştık. Bir numaralı kural: Yalan söylemek yok. Her şey yolundaymış gibi davranmak için burada değiliz. Birbirimizin yanında olmak için buradayız. Burada olmayı çok söyledim. Artık bir kelime gibi gelmiyor. Burada. Burada mı?"

"İşte." Sloane kaşlarını çatmayı denedi.

"Şimdiden içmeye mi başladılar?" Joel seksi gümüş kaşlarını kaldırarak bana sordu.

Başımı salladım. "Hayır."

Akıllıca iki bardağı daha suyla doldurdu ve barda kaybolmadan önce arkadaşlarımın önüne koydu.

"Heeeeere," diye seslendi Naomi.

"Aman Tanrım. İyiyim! İyi *değilim*," diye itiraf ettim.

"Tam zamanında. Bizi devam etmeye zorlayacağından korkuyordum," dedi Sloane ve ikinci kadehini alıp fondip yaptı.

Stef bilgece, "İlk adım bir felaket olduğunu kabul etmektir," dedi.

"Ben iyi değilim. Ben bir felaketim. Ailem bile ne iş yaptığımı bilmiyor çünkü en ufak bir tehlike kokusuna bile yaklaşmamı kaldıramıyorlar. İşimin ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikirleri olsaydı, buraya uçarlar, etrafımda koruyucu bir kalkan oluştururlar ve beni yanlarına taşınmaya zorlardı."

Küçük kişisel dinleyicilerimin hepsi bardaklarının kenarından beni izledi. "Ve su içiyorum çünkü on beş yaşındayken beni neredeyse öldüren bir kalp rahatsızlığım vardı. Ameliyatlar ve bir stadyum dolusu insanın önünde ölen tuhaf kız olmak yüzünden tüm normal gençlik şeylerini kaçırdım. Şimdi düzeldi ama stresli olduğumda hala PVC'lerim oluyor. Ve şu an çok stresliyim. Her aptal çırpınış bana neredeyse ölmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor ve sonra evde eğitim, tıbbi randevular ve beni bir futbol sahasında ölürken izledikleri için zorba oldukları için suçlayamayacağım zorba ebeveynlerle boğucu bir yarı hayat yaşıyorum. alan."

"Vay canına," dedi Sloane.

"Biraz daha alkol, Joel," diye yalvardı Naomi, artık boş olan şarap kadehini kaldırarak.

"Bu yüzden tanıştığım herkese hayatımın tüm ayrıntılarını anlatmadığım için beni bağışlayın. Yeterince mikro yönetildim ve bana normal olmadığım ve asla normal olamayacağım hatırlatıldı. Ta ki buraya gelip Nashhole ile tanışana kadar."

Sloane onaylayan bir baş hareketiyle, "İyi bir tane," dedi.

"Buraya gelip Nash'le tanıştığında ne oldu? Pardon. Nashhole demek istedim?" Naomi her kelimeme asılarak sordu.

"Ona bir baktım ve bütün o yaralı, düşünceli şey-" "'Şey' derken penisi mi kastediyorsun?" Stef sordu.

"Bilmiyorum."

"Sözünü kesmeyi bırak," diye tısladı Naomi. "Onun yaralı, kara kara düşünen penislerine bir göz attın ve ne oldu?"

"Ondan *hoşlandım*," diye itiraf ettim. "Ondan gerçekten hoşlandım. Bana özel olduğumu hissettirdi ve bunu herkesin önünde kalp krizi geçiriyormuşum gibi garip bir şekilde yapmadı. Bana ihtiyacı varmış gibi hissettirdi. Hiç kimsenin bana ihtiyacı olmadı. Her zaman beni korudular, bana bebek gibi davrandılar ya da benden kaçtılar. Tanrım, ailem sırf bir sonraki kardioloji randevuma zorla girebilmek için uçak bileti ayırtmaya çalışıyor ki doktorumun hala iyi olduğumu söylediğini duyabilsinler."

Naomi ve Sloane'un önünde daha fazla içki belirdi. Joel bir kase fındığı bana doğru uzattı. "Bunlar torbadan yeni çıktı. Henüz kimse parmaklamadı," diye beni temin etti.

"Parmaksız fındıklar için teşekkür ederim," dedim.

Naomi, "Nash -biraz azarlandıktan sonra- geçirdiği panik atakları ve senin ona nasıl yardım ettiğin konusunda itirafta bulundu," dedi.

"Ondan faydalanmadım," diye ısrar ettim.

"Tatlım, biliyoruz. Kimse böyle düşünmüyor. Nash bile. O bir Morgan. Kızgın olduklarında aptalca şeyler söylerler. Ama sana söylemeliyim ki, onu kızgın görmek güzel," diye itiraf etti Naomi.

"Neden?"

"Senden önce kızgın ya da mutlu falan değildi. Kendisinin bir fotokopisi gibiydi. Dümdüz, cansız. Sonra sen geldin ve ona kızacak kadar önemseyeceği bir şey verdin."

"Ona yalan söyledim. Hepinize yalan söyledim."

"Ve şimdi daha iyisini yapacaksın," dedi Naomi, sanki bu kadar basitmiş gibi. "Yapacak mıyım?"

"Eğer arkadaş kalmak istiyorsan kalacaksın," dedi Sloane. Üç el ateş etti ve kadın çoktan bir geminin güvertesindeymiş gibi yana yatmıştı.

"Arkadaşlar, arkadaşları daha iyi yapar. Kötü y a n l a r ı n ı z ı kabul eder, iyi y a n l a r ı n ı z ı kutlar ve hatalarınız için size işkence etmeyiz," diyor Naomi.

"Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim," dedim usulca.

"En azından şimdi mantıklı geliyor," diye belirtti Sloane. "Sırf biraz normal bir hayat sürebilmek için aileme her konuda yalan söylemek zorunda kalsaydım

Bunun ne kadar kolay bir alışkanlığa dönüşeceğini görün."

"Anlıyorum," dedi Naomi sempatik bir şekilde. "Buraya ilk geldiğimde aileme her konuda yalan söyledim çünkü onları kendi pisliğimden ve Tina'nın pisliğinden korumaya çalışıyordum."

"O hissi bilirim." Pipetimi suyun etrafında karıştırdım. "Aslında kendime 'ya olursa' diye sormaya başladım."

"Ya ne olursa?" Stef sordu.

"Ya onunla işler yolunda gitseydi? Ya burada kalsaydım? Ya bu, işimi bırakıp yeni bir şey denemek için aradığım işaretse? Ya gerçekten normale sahip olabilseydim?"

Naomi ve Sloane iri ve sulu gözlerle bana bakıyorlardı.

"Yapma," diye uyardım.

"Ah, Lina," diye fısıldadı Naomi.

"Dokunulmaktan hoşlanmadığınızı biliyorum ve buna saygı duyuyorum," dedi Sloane. "Ama sana zihnimde sarıldığımı bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Tamam. Sana başka iğne yok," diye karar verdim.

İkisi de bana iri gözlü, muhtaç çizgi film karakterleri gibi bakmaya devam ettiler. "Durdur şunu," diye yalvardım Stef'e.

Başını iki yana salladı. "Bunu durdurmanın tek bir yolu var."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Bana sarılabilirsin. Ama üzerime bir şey dökme."

"Yaşasın!" Sloane söyledi.

Beni iki yanımdan kucakladılar. Orada, sarhoş bir kütüphaneci ile çakırkeyif bir halkla ilişkiler müdürünün arasına sıkışmışken kendimi biraz daha iyi hissettim. Stef beceriksizce başımı okşadı.

Naomi geri çekilerek, "Mutlu olmayı ve normal olmayı hak ediyorsun," dedi. "Neyi hak ettiğimi bilmiyorum. Nash hemen hemen her utancı ve suçluluk düğmem var."

Naomi, "Bu sezon başında Waylay'ın maçlarından birinde bana bir gerçek bombası attı," diye sempati duydu.

"Tanrı'ya şükür sezon neredeyse bitmek üzere," diye şaka yaptı Stef.

"Dürüstlüğün onun için neden bu kadar önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Naomi bana sordu.

Omuz silktim. "Sanırım bu herkes için önemli."

"Knox ve Nash'in babası bir bağımlı. Duke, anneleri öldükten sonra uyuşturucu -çoğunlukla opioid- kullanmaya başlamış. Knox, babalarıyla geçirdikleri her günün bir yalan gibi geldiğini söyledi. Ayık olduğuna yemin ediyor ya da bir daha asla kullanmayacağına söz veriyordu. Babaları

onları okuldan alacağını ya da futbol maçlarına geleceğini söyledi. Ama onları hayal kırıklığına uğratmaya devam etti. Tekrar ve tekrar. Birbiri ardına yalanlar."

"Bu berbat bir şey," diye itiraf ettim. Benim yetiştirilme tarzımın da zorlukları vardı... Bilirsiniz, tüm arkadaşlarımın ve ailelerinin önünde ölmek gibi. Ama bu, Knox ve Nash'in nasıl büyüdüleriyle kıyaslanamazdı. "Ancak, burada popüler olmayan bir görüş var. Nasıl yetiştirildiğinizden sorumlu değilsiniz ama bir yetişkin olduğunuzda eylemlerinizi ve tepkilerinizi sorumlusunuz."

Naomi biraz daha şarap içmeden önce, "Bu doğru," diye itiraf etti.

"Çok uzun bacaklı güzel kadın haklı," dedi Sloane. "Boyun kaç senin? Hadi ölçelim!"

Su bardağını yaklaştırdım. "Belki de içnelere biraz ara vermelisin."

"Bu düşünce zincirini takip edelim," diye açıkladı Stef. "Ergenlik çağında boktan bir dönem geçirdin, ki ergenlik sayesinde zaten korkunç bir dönem geçiriyorsun."

"Adil."

"Burada benimle kal," diye devam etti. "Yani büyüyorsun, taşıyorsun, şiddetle bağımsız oluyorsun ve tehlikeli bir işe giriyorsun. Neden?"

"Neden?" Tekrar ettim. "Sanırım güçlü olduğumu kanıtlamak için. Eskiden olduğum o zayıf, çaresiz kız olmadığımı."

"Sen tam bir baş belasısın," diye onayladı Stef.

Naomi neredeyse boş olan şarap kadehini kaldırarak, "Belalılara," dedi.

"Kadeh kaldırmayı bırak, Witty. Aklınızı başınızdan almak üzereyim," diye ısrar etti Stef. Sloane çenesini ellerinin arasına alarak, "Aklınızı başınızdan alacağım," dedi.

"Kendini kime kanıtlıyorsun?" Stef bana sordu.

Omuz silktilim. "Herkes mi?"

Stef, Sloane'u işaret etti. "Zil sesini tekrar çıkar."

"Errrrrrr!"

Barın yarısı bize bakmak için döndü.

"Sanırım aynı fikirde değilsin?" Stef'e sordum.

"İşte benim parlaklığım geliyor. Eğer aileniz ne iş yaptığınızı bilmiyorsa, sizin profesyonel başarınızdan da habersiz demektir. Ve eğer iş arkadaşlarınız geçmişinizi bilmiyorsa, ne kadar etkileyici olduğunuz hakkında hiçbir fikirleri yok çünkü buraya gelmek için nelerin üstesinden gelmek zorunda kaldığınızı bilmiyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey kanıtlamak için geriye kalan tek kişi sensin. Ve eğer ne kadar güçlü, yetenekli bir baş belası olduğunun farkında değilsen, dikkatini vermemişsin demektir."

"Bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Ama haksız da değil," dedi Naomi.

"Henüz bitmedi," dedi Stef. "Bence sen aslında bir baş belası olduğunu kanıtlamaya çalışmıyorsun. Bence tüm enerjini herhangi bir kırılmalık belirtisini bastırmaya çalışarak harcıyorsun."

"Ooooooh! Ve Nash seni savunmasız hissettiriyor," diye tahmin etti Sloane neşeyle.

Naomi, "Yani gerçek bir yakınlaşma şansını sabote ediyorsun çünkü tekrar savunmasız olmak istemiyorsun," diye ekledi. "Tamam. *Bu çok etkileyiciydi.*"

Stef sahte bir selam verdi. "Dehamı takdir ettiğiniz için teşekkür ederim."

Daha önce de savunmasız kalmıştım. O futbol sahasında sırtüstü yatarken. Tüm o hastane yataklarında. O ameliyathanede. Kendimi koruyamadım ya da kurtaramadım. Diğer insanların merhametine kalmıştım, hayatım onların ellerindeydi.

Başımı salladım. "Dur bakalım. Savunmasızlık *zayıflıktır*. Neden bir daha zayıf olmak isteyeyim ki? Bana destek ol, Joel."

Barmen iki shot bardağını bardan aşağı kayarak pembe mohawklı bir müşteriye gönderirken bakışları bana kaydı.

"Savunmasız olmak zayıf olduğunuz anlamına gelmez. Bu, acıyla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunuz konusunda kendinize güvendiğiniz anlamına gelir. Bu aslında gücün en saf halidir."

Sloane parmaklarını şakaklarında oynattı ve bir patlama sesi çıkardı. "Aklım resmen uçtu," diye mırıldandı.

"Bu çok güzeldi Joel," dedi mohawklı motorcu. Adam elindeki içecek peçetesiyle gözlerini sildi.

Tüm yetişkinlik hayatımı yenilmez, yetenekli ve bağımsız olduğumu kanıtlayarak geçirdim. Yalnız yaşadım, yalnız çalıştım, yalnız tatile çıktım. Daha bağımsız olabilmemin tek yolu vibratörümle tek eşli bir ilişkiye girmemdi. Bana korkakça bir çıkış yolu seçtiğimin söylenmesi hiç hoşuma gitmedi.

"Bakın, 'Lina'nın nesi varmış analiz edelim' şeklindeki süper eğlenceli oyunu takdir ediyorum. Ama gerçek şu ki, ister kişisel ister profesyonel olsun, ne zaman bir ilişkinin sınırları içinde hareket etmek zorunda kalsam, insanlar inciniyor."

"Bu bir ilişki içinde olamayacağın anlamına gelmez. Sadece bu konuda iyi olmadığın anlamına gelir," dedi Naomi şarabıyla işaret ederek.

"Vay canına, teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

Naomi bir parmağını kaldırdı ve bardağını boşalttı. "Başlangıçta *kimse* bu işte iyi değildir. Hiç kimse bir ilişki içinde olmak için doğal bir yeteneğe sahip değildir. Herkes bu konuda nasıl iyi olunacağını öğrenmek zorundadır. Çok fazla pratik, affedicilik ve kırılganlık gerektirir."

"Kahretsin," diye mırıldandı Stef. Ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Hanımlar izin verirsiniz, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Onlara göz kulak olur musun Joel?"

Barmen ona bir selam verdi.

"Mesele sadece ilişkiler konusunda kötü olmam değil," dedim ve asıl konuya döndüm. "Bağlanmak istemiyorum. İstedikimi yapmakta özgür olmak istiyorum. Bana uygun bir hayatın peşinden gitmek istiyorum."

"Bunların birbirini dışlayan şeyler olması gerektiğini düşünmüyorum."

"Bum!" Sloane bir elini bara vurarak "Bum!" dedi. O içtikçe kütüphanecinin ses efektleri daha da yükseliyordu.

"Dışarıda beni takip etmekten memnun olacak, ben çalıntı malların izini sürerken boktan motellerde uzaktan çalışacak bir adam bulamayacağım. Bulsaydım da muhtemelen onu istemezdim."

Naomi hıçkırdı.

"Ciddi misin? Sen de mi? Beni almaya gelmeden önce oyun oynadınız mı?" diye sordum.

Omuz silkti ve sırtıttı. "Öğle yemeği için dürüm yapmıştım ve Waylon ben bakmıyorken tabağımdan çaldı. Ben boş mideyi seven hafif biriyim."

Fındık kasesini ona doğru uzattım. "Alkolü içinize çekin."

Göz bandı ve bandanası olan uzun boylu bir motorcu yanıma geldi.

Ağzını açtığı anda "Hayır," dedim.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordun," diye yakındı.

"Hayır, bir randevu, bir gezinti ya da bize penisinin takma adını söylemeni istemiyoruz," dedim.

Sloane elini kaldırdı. "Aslında penisin lakabını bilmek isterdim."

Motorcu göğsünü kabarttı ve pantolonunu yukarı kaldırdı. "Uzun John Gümüş... çünkü delinmiş. Şimdi, kim kişisel bir tanışma ister?" "Şimdi mutlu musun?" Sloane'a sordum.

"Hem mutluyum hem de iğreniyorum."

Motorcuya döndüm. "Terapi seansının bir parçası olmak istemiyorsan git buradan."

Joel barın arkasından, "Yola koyul Örümcek," dedi.

"Biraz hareket etmeye çalışınca herkes sinirleniyor," diye mırıldandı Örümcek tepinerek uzaklaşırken.

Naomi, "Durun, sanırım ben de tam süper zekice bir noktaya değinmek üzereydim," dedi. Burnunu kıvırdı ve derin düşüncelere dalmış bir halde şarabının geri kalanını yudumladı. "Aha!"

"Aha!" diye yankılandı Sloane.

Naomi taburesinde kıpırdandı ve boğazını temizledi. "Dediğim gibi, şu anda yaptıklarınızı gelecekte yapabileceklerinizle kıyaslıyorsunuz."

"Herkes böyle yapmıyor mu?"

"Arada ince bir fark var," diye ısrar etti, kelimeyi biraz geveleyerek *İnce*. "Ama ne olduğunu unuttum."

Sloane diğer tarafıma doğru eğildi. Daha doğrusu barın içine düştü.

"Saygıdeğer meslektaşımın söylemeye çalıştığı şey, kendi seçimlerini yapma özgürlüğünü istiyor olman yalnız olman gerektiği anlamına gelmiyor." Naomi parmaklarını Sloane'un yüzüne doğru şıklattı. "Evet! İşte bu! Unuttuğum şey buydu. Ne yaptığın ya da neye sahip olduğun ile nasıl *hissettiğin* iki ayrı yapıdır.

Örneğin, insanlar 'Bir milyon dolar istiyorum' derler ama aslında istedikleri şey kendilerini finansal olarak güvende hissetmektir."

"Okaaaaaaay." Kelimeyi çizerek söyledim.

"Kendi kararlarınızı verme gücüne sahip olduğunuzu hissetmek istiyorsunuz. Bu, sonsuza kadar bağımsız bir ödül avcısı kadın olarak kalmanız gerektiği anlamına gelmez. Ya da yatakta ateşli seks yapabileceğiniz ve paket yemek yiyebileceğiniz harika bir erkek bulamayacağınız anlamına da gelmiyor. Bu sadece kendiniz olabileceğiniz ve ihtiyaçlarınızın karşılandığından emin olabileceğiniz bir ilişki bulmanız gerektiği anlamına gelir."

Sloane Naomi'ye, "Hatırlamana sevindim, çünkü bu çok akıllıca bir nokta ve sen de çok güzelsin," dedi.

"Teşekkür ederim. Bence sen de zekiye güzelleştiriyorsun!" "Aww! Grup kucaklaşması!"

"Kucaklaşma ayrıcalıklarınızı kötüye kullanıyorsunuz," diye yakındım, ikisi de tekrar üzerime düşerken.

"Elimizde değil. Seninle gerçekten gurur duyuyoruz," dedi Naomi.

"Üzerlerine püskürtmemi ister misin?" Joel soda hortumunu uzatarak teklif etti. İçimi çektim. "Bırakalım da zamanlarını yaşasınlar."

YİRMİ DÖRT

CEVİZLİ TURTA YUMRUĞU VE SIVRI DIRSEKLER

Lina

Onu otoparktaki arabama doğru yönlendirirken Sloane, "Eve gitmek istemiyorum," diye sızlandı.

"Acıktım," diye şarkı söyledi Naomi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Stef'e soyunmaya başladığında sordum. Bizden.

Suçlu ve gergin görünüyordu. "Jeremiah'ı aradım ve akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sordum. O da evet dedi. Yani... Ateşli bir berberle yemeğe çıkıyorum."

Naomi üzerine atladı. "Ben. Çok. Gururluyum. Gurur Duyuyorum. Seninle," dedi ve her kelimedede göğsüne bir tokat attı.

Göğüs kaslarını ovuşturdu. "Ow."

"Her otuz saniyede bir bize mesaj atın. Daha da iyisi, randevunuzu canlı yayınlayın!" Sloane ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak konuştu.

"Oooh! Evet! Yorum yapacağız ve iyi gittiğini düşünürsek size haber vereceğiz," diye ekledi Naomi.

"Çakırkeyif ikizlerle başa çıkabileceğinden emin misin?"

Stef bana sordu. "Hayır. Ama-"

"Evet demişsin gibi yapıyorum," dedi ve hınzır bir sırıtışla geri çekildi.

"İyi eğlenceler ve onu korkutmamaya çalış," diye arkasından seslendim.

Belki Stef benekli bir fener sineği gibi ezilmeye hazırdı ama yine de savunmasızlığın nihai güç olduğuna ikna olmamıştım. Bana daha çok kalbini ezdirmenin en iyi yolu gibi geldi.

Sloane Naomi'nin kolunu tuttu ve ikisi de neredeyse yere düşüyordu. "Aman Tanrım. Ona diğer şeyi söylemeyi unuttuk."

"Kime neyi anlatayım? Ben o muyum?" Ayaklarını sabitleyerek sordum.

Naomi nefesini tuttu ve chardonnay kokulu bir nefes bulutu saldı. "Tamamen unutmuşum! Duncan Hugo'nun arabayı nerede saklayabileceği konusunda kiminle konuşabileceğine dair bir fikrimiz vardı."

"Gerçekten mi? Kim?"

"Grim," dedi Naomi. "Grim nedir?"

"O bir motosiklet kulübü lideri...şey, patron? Belki de **b a ş b a k a n** ? Her neyse, olan biten her şeyi biliyor," dedi Naomi.

Sloane, "Naomi kaçırıldığında nerede olduğunu biliyordu çünkü Duncan Hugo'yu izliyordu," diye ekledi.

"Ayrıca çok iyi biri ve bana poker oynamayı öğretti," diye ekledi Naomi.

"Bu motosiklet kulübü başbakanı Grim'e nasıl ulaşabilirim?" diye sordum.

"Numarası bende var. Ya da bir numara. Hiç aramadım ama o bana verdi," diye açıkladı Naomi.

Sloane'un gözleri sanki ilham gelmiş gibi parladı. "Çocuklar! Evrendeki en iyi cevizli turtayı yapan bir yer biliyorum."

Naomi ciyakladı. "Turtaya *bayılırım*."

"Tristate bölgesi içinde mi?" Ben sordum.

MASAYA DÖNDÜĞÜMDE SUNUCU ÜÇ DILIM EKMEK GETİRMIŞTI.

kuşkusuz oldukça iyi bir cevizli turtaya benziyordu. "Seksi, tehlikeli motorcu adamla konuştun mu?" Sloane sordu.

"Aramadım." Naomi'nin bana verdiği numarayı aradım ama üç kez çaldıktan sonra bir bip sesi duydum. Geri aranmak istediğimi belirten belirsiz bir mesaj bıraktım, söylediklerimin kaydedilip kaydedilmediğini bile bilmiyordum.

Naomi çatalı hâlâ ağzındayken, "Aman Tanrım," dedi. "Bu şimdiye kadarki *en iyi* turta."

Oturdum ve tam çatalımı alıyordum ki telefonum çaldı. Ekranı baktım.
"Kahretsin."

"Bu o mu?" diye sordu arkadaşlarım tiz bir sesle. "O değil," diye onları temin ettim ve tekrar sandalyemden kaydım.

"Selam Lewis," diye cevap verdim, ev sahibi istasyonunun önünden geçip girişe doğru ilerlerken. "Nasıl gidiyor?"

"Harika. Güzel. Tamam. Aslında boktan bir şey," dedi iş arkadaşım.

Suçluluk duygusu kendini anlık bir gerilim baş ağrısı olarak gösterdi.
"İşe döndüğünü duydum."

"Masa başı görevi," diye açıkladı. "Bu da sorunun bir parçası. Burada bir durum var ve yardımınıza ihtiyacım var."

İlişkiye girmemem için bir neden daha. "Neye ihtiyacın var, Lew?"

"Evet, çatıdan atlayıp kırımı kırdığım zamanı hatırlıyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Hatırlıyorum." Canlı bir şekilde.

"Ve bana yardım etmek için bir şey yapabilseydin, yapacağını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Arkamda Naomi ve Sloane aynı tişörtü giyen yaşlı bir çiftle sohbete dalmışlardı.

"Bugün senin şanslı günün," diye duyurdu

Lewis. İçimi çektim. "Neye ihtiyacın var?"

"Sizin oralarda ortaya çıkan bir FTA'm var."

FTA, kelle avcısı dilinde "mahkemeye çıkmama" anlamına geliyordu; mahkemeye çıkmayan ve kefalet şirketlerinin özgürlükleri için ödedikleri parayı tehlikeye atan kişilere yapıştırılan bir etiket. "Mal varlığına geçmemin bir nedeni olduğunu biliyorsun," diye hatırlattım ona.

Mal varlığı geri kazanım soruşturmalarına geçmeden önce kefalet icra memuru olarak çok uzun bir yıl çalışmışım.

"Evet, ama sen bu işte çok iyisin. Daha da önemlisi, sen tam oradasın. Yarından önce oraya başka kimseyi götüremem."

"Şu anda iki sarhoş kadından sorumluyum. Onları kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakamam. Sonunda aynı dövmeli göz farına sahip olacaklar."

"Onları yanınıza alın. Bu adam tehlikeli değil. Sadece aptal. Teknik olarak deli gibi zeki, bu da onu aptal yapıyor."

Bu tipe aşındım.

"Arkadaşlarınıza Legs Solavita'nın kötü bir adamı nasıl alt ettiğini gösterin." "Neyi atladi?"

"İki milyon dolarlık bir bono."

"İki milyon mu? Ne yaptı bu adam?"

"Eyaletin DMV'sini hackledi, bir sürü sahte kimlik oluşturdu ve sonra bunları internette sattı."

Bilgisayar ineklerini yakalamak genellikle katilleri ya da diğer şiddet suçlularını yakalamaktan daha az tehlikeliydi. Tek yapmanız gereken dizüstü bilgisayarlarını ele geçirmek ve sonra onu arabanızın arka koltuğuna çekmek için kullanmaktı. Ama yine de çok yeni, çok sarhoş arkadaşlarımla işimi şansa bırakmıyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Lew."

"Bak. Bu kartı oynamaktan nefret ediyorum ama bana borçlusun. Ödemeyi seninle paylaşacağım."

"Senden ve senin kışından nefret ediyorum." İnledim. "Yarın yaparım."

"Aslında, önümüzdeki bir saat içinde olmalı. O şehirden ayrılıyor ve ben Bir dahaki sefere nereye ineceğini biliyorum. Onu gözaltına almam gerek."

"Lanet olsun, Lew." Camdan Naomi ve Sloane'a baktım. "Tehlikeli olmadığına yemin eder misin?"

"Daha yakın bir yerde yaşasaydı onu alması için kendi büyükannemi gönderirdim." İçimi çektim. "Peki. Ama bu ödeştığımız anlamına geliyor."

"Steven bile," diye söz verdi.

"Ve artık seni pataklamamla ilgili şaka yapmak yok," diye ekledim.

"Adresi ve fotoğrafı sana mesaj atarım. Teşekkür ederim. Sen en iyisisin. Fikrini değiştirmeden telefonu kapatıyorum. Hoşça kal!" dedi ve telefonu kapatmadan önce hızlıca konuştu.

Nefesimin altında küfrederek içeri girdim, baş ağrım lanet bir gül gibi açmıştı.

"Hey, Lina Bo-Bina! Patates kızartması ister misin?" Sloane sordu.

Masaya baktım. Naomi ve Sloane kendi turtalarını ve benim turtamı yedikten sonra yaşlı çiftin geride bıraktığı patates kızartmalarına geçtiler.

Garsona işaret ettim. "Ben bir işimi hallederken bu ikisine bakıcılık yapman için sana yüz dolar bahşış verebilir miyim?"

Kumral perçemini yüzüne doğru üfledi. "Üzgünüm tatlım. Buna bir da ha kanmayacağım." Duvardaki bir tabelayı işaret etti. Şöyle yazıyordu,

SAHIPSIZ SARHOŞLAR TUTUKLANACAKTIR.

Saçmalık.

"Sorun nedir, Lina Weena?" Naomi sordu. "Üzgün görünüyorsun."

"Ya da kabız," diye ekledi Sloane. "Daha fazla lifli gıdaya mı ihtiyacınız var?" "Bir saat kadar işe gitmem gerekiyor ve siz ikinizle ne yapacağımı bilemiyorum. Bir otele yerleşip sessizce oturmaya ne dersiniz?" "Ben dönene kadar bir oda tutabilir misin?"

Sloane bana bir başparmak işareti yaptı, sonra ters çevirdi ve ahududu üfledi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Huncan Dugo'yu buldun mu?" diye sordu. Gözlükleri yamuktu.

"Hayır. İş arkadaşı olarak başka birini bulmam gerekiyor."

"Yardım edelim! Bir şeyleri bulmakta çok iyiyimdir. Dün Knox on dakika boyunca buzdolabında ketçap aradı ve ben yarım saniyede buldum!" Naomi açıkladı.

"Teşekkürler ama yardımınızı istemiyorum. Ben kefaletle serbest bırakılan birini yakalarken sizin yolumdan çekilmenizi istiyorum. Knox'un buraya gelip sizi alması için gereken süre boyunca ayıkmış gibi davranabilir misiniz?"

Bakıştılar, sonra başlarını salladılar ve kıkırdamaya başladılar.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Naomi kararlı bir şekilde, "Biz de seninle geliyoruz," dedi.

"Hayır, değilsin," dedim aynı kararlılıkla ve gevelemeden.

"SANA ARABADA KALMANI SÖYLEMİŞTİM," DEDİM FTA'MI AŞAĞI İNDİRİRKEN kaldırımdaydım. Yüzüm acıyor, kalçam ağrıyor, aşırı terliyordum ve en sevdiğim kazağım mahvolmuştu.

Naomi pişman görünmeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi.

Sloane meydan okurcasına, "Onu yakalamanıza yardım ettik," dedi. Naomi ona dirsek attı. "Ah, yani, özür dilerim."

"Fırsatım varken şehri terk etmeliydim," diye mırıldandım topallayarak sokağın etrafında dolanırken.

"Ah! Bu fermuarlar acıtıyor!"

Melvin Murtaugh, nam-ı diğer ShadowReaper, vahşî bir suçlu değildi. Kelepçelerime uzandığımı gördüğü anda, kuzeninin ev sahipliği yaptığı biradan kaçmıştı. Onu arkadan takip ettim, çürük verandadan çıktım ve ara sokağa girdim.

Çocuk spor ayakkabı giyyordu, ben ise topuklu botlar giyyordum ama benim atletik h nerlerim ve kardiyo dayanıklılığım bir ayak yarışında onun klavye becerilerinden çok daha etkiliydi.

Ayrıca sokak girişinde duraklamak gibi muazzam bir hata yapmış, bir şey dikkatini dağıtmıştı.

Bu "bir şey" Naomi ve Sloane'un sarhoş yardımcıları oynaması oldu.

Bu bana onu yere yıkmak için yeterli zamanı vermişti. Paslanmaya başlamıştım. Eskiden raptiyeyi iniş için bir yastık olarak kullanırken nasıl çalım atacağımı çok iyi bilirdim. Bu kez kalçam ve omzum asfaltla doğrudan ve acı verici bir temas kurarken, yüzüm Melvin'in keskin dirseğinden sekmişti.

Bu yüzden ödülleri bırakıp mal kurtarma işine geçmiştim. İnsanlar çok fazla baş belasıydı... ve yüz.

"G zl klerim nerede? G zl klerim olmadan hiçbir şey göremiyorum!"

"Bunu sana yapmamamı söylediğimde kaçmadan önce d ş necektin," dedim ona, i  çamaşırlarını yerden toplama zahmetine katlanmayan ergen oğluyula uğraşan sinirli bir anne gibi konuşarak.

Elimi gömleğinin arkasına soktum ve hepimizi arabaya geri götürdüm. Neyse ki burası araba hırsızlarının istila ettiğ  bir mahalle değildi,       iki sarhoş suçlum Charger'ın kapılarını ardına kadar açık bırakmıştı.

Naomi arabayı fark ettiğinde, "T h," dedi. "Sanırım kapıları kapatmayı unuttuk."

Sloane, "Bu kovalamacanın heyecanıydı," dedi.

"Kovalamacanın bir parçası olmaman gerekiyordu. Arabada beklemen gerekiyordu. Ve senin," dedim, huysuz hacker'ı daha sıkı kavrayarak, "mahkeme randevuna yetişmen gerekiyordu."

"Mahkemeye gidersem beni hapse gönderecekler," diye sızlandı.

"Uh, evet. Ağır bir suç işlediğinzinde olması gereken budur."

 nledi. "Annem beni öldürecek."

Sloane konuşmaya girerek, "Onu uçarak yakalaman çok fena bir hareketti," dedi. "Bana bunu nasıl yapacağımı öğretebilir misin?"

"Hayır," dedim sertçe ve Melvin'i kafasından tutup arka koltuğa ittim. "Kal." Kapıyı kapattım ve yeterince pişman görünmeyen arkadaşlarıma döndüm. "Bu tehlikeli bir iş. Bu tür durumlarla başa çıkmak için eğitilmediniz. O yüzden size arabada kalmanızı söylediğimde, *arabada kalacaksınız.*"

Naomi sert bir sesle, "Arkadaşlar, arkadaşlarının tek başlarına tehlikede olmalarına izin vermez," dedi. "Waylay ve ben kaçırıldığımızda, sen ve Sloane bizim için ortaya çıktınız. Sloane ve ben sadece senin için ortaya çıktık."

"Aradaki fark, ben kaçırılmadım Naomi. İşimi yapıyordum. Ben de Lewis'in işini yapıyordum. Ama ben bunun için eğitildim. Bu tür durumlarda deneyimim var. İkinizin de yok."

Sloane suratını astı. "Onun dikkatini nasıl dağıttığımızı bilmek istemiyor musun?" "Kaldırımda bulduğum bir torba köpek dışkısını ona fırlattım." Naomi preened.

Bu kokuyu açıklıyor. Arabama kesinlikle detaylı bir bakım yaptırmam gerekecekti.

"Ve ona bağırdım ve göğüslerimi gösterdim," diye gururla açıkladı Sloane.

Başka iki sivil olsaydı etkilenirdim. Ama tek düşünebildiğim Naomi ve Sloane'un benim için kendilerini isteyerek tehlikeye attıkları gerçeği. Ve şimdi gerçekten yapmak istemediğim bir telefon görüşmesi yapmak zorundaydım.

İçimi çektim. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Burada kal ve Melvin'e göz kulak ol. Arabaya binme. Uzaklara gitme. Sokaklarda dolaşan katil ruhlu manyaklarla arkadaşlık etme."

Ben telefonu çevirirken Sloane, Naomi'ye, "Turta alamadığı için kızgın," diye fısıldadı.

Knox ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Sorun nedir? Stef neden artık güncelleme göndermiyor ve nişanlım neden mesajlarıma cevap vermiyor?"

"Bir sorun yok. Stef erken çıkmak zorunda kaldı ve Naomi'ye gelince" - omzumun üzerinden Naomi ve Sloane'un özçekim için poz verdikleri yere baktım - "mesajlarına cevap vermiyor çünkü Sloane ve o tüm Snapchat filtrelerini denemekle meşguller."

"Neden arıyorsun? Birbirimize kızgın değil miyiz?" "Emin değilim. Yetişemiyorum."

"Güzel. Madem kavgaya ediyorduk, o zaman bitirelim."

İşte bu yüzden erkeklerle arkadaş olmayı seviyordum. Daha kolaydı.

"Anlaştık. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Aslında iki tane. Haklı olarak sinirlenmemeni istiyorum ve beni dinlemeyi reddeden iki sarhoş kadın için bir araca ihtiyacım var."

"Arabanın nesi var?"

"Şu anda fermuarlı bir suç dehası tarafından işgal edilmiş durumda." "Siktir."

"EĞER GITMEME İZİN VERİRSENİZ, IRS'E GİRECEĞİM, BÖYLECE ASLA ÖDEME YAPMAK ZORUNDA KALMAYACAĞIMIZ."

Melvin arka koltuktan, "Yine vergi," diye öneride bulundu. "Konuşma," diye homurdandım.

Camlar kapalıyken, otoyol hızında rüzgâr bizi her taraftan savuruyordu. Köpek boku kokusuna yardımcı oldu.

"O sakallı dövme adam kollarımı koparıp onlarla beni öldüresiye dövecekmiş gibi görünüyordu. Sırf bana ulaşmak için camı kıracak sandım."

Tahmin edildiği gibi Knox mutlu değildi. Önce Naomi ve Sloane'un onları yanımda getirmem için beni ikna etmelerine izin verdiğim için bana, sonra Naomi ve Sloane'a kendilerini kasten tehlikeye attıkları için ve son olarak da Melvin'e yüzümü parçaladığı için kızdı.

Henüz aynaya iyice bakmamıştım ama Knox'un tepkisine ve gözümün altındaki sıcak, şişlik hissine bakılırsa pek de iyi görünmediğimi tahmin ediyordum.

"Genelde böyle görünür," diye onu temin ettim.

"Yüzün için beni suçladı. Buna inanabiliyor musun? Ben sana vurmadım," diye alay etti Melvin.

"Çırpınan dirseğin yaptı."

"Yüzün savrulan dirseğime çarptı. Muhtemelen benim de bir çürüğüm olacak."

Gaza bastım ve rpm'lerin yanıt veren kükremesinin yolcumu bastırmasını umdum. Bu adamı ne kadar çabuk teslim edebilirim, tüm vücudumu o kadar çabuk buza çevirebilirdim.

"Hücrene bir doktor göndereceğimden emin olabilirsin," dedim kuru bir sesle. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Knockemout Polis Departmanı." İdeal değildi, ancak FTA'ların polis gözetimine teslim edilmesi gerekiyordu ve Knockemout en yakın tam kadrolu departmandı. Ayrıca, onlara haber vermek için önceden aramış olabilirim... ve Nash'in bu gece izinli olduğundan emin olmak için.

İhtiyacım olan son şey onunla karşılaşmaktı.

"En azından biraz müzik dinleyebilir miyiz?" Melvin homurdandı.

"Evet, yapabiliriz." Teybin sesini açtım ve Knockemout çıkışına yöneldim.

Kırmızı ve mavi ışıklar dikiz aynamı aydınlattığında kasaba sınırlarından iki mil uzaktaydık.

Hız göstergesine baktım ve irkildim. "Ha!

Yakalandım," diye kıs kıs güldü yolcum.

"Kapa çeneni, Melvin."

Yolun kenarına çektim, dörtlü flaşörlerimi yaktım ve polis memuru camıma gelene kadar ruhsatımı çıkardım.

Nash Morgan el fenerini gözlerime tuttuğunda, bunun benim gecem olmadığını anladım.

YİRMİ BEŞ
HIZ CEZASI

Nash

"Arabadan çık . "

"Bu gece çalışmaman gerekiyordu," diye mırıldandı direksiyonu kavrayarak.

"Defol. Çık. Of. Arabadan. Arabadan. Angelina," diye emrettim dişlerimi sıkarak. "Yardım edin! Bu kadın beni kaçırdı!" diye bağırdı arka koltuktaki salak. "Kapa çeneni Melvin," diye tersledi Lina.

Kapısını çekip açtım. "Benimle taşak geçme, Angel."

Emniyet kemerini çözdü ve arabadan inip bedenime girdi. Daha iyi biliyordum. Ona bu kadar yakinken kendime güvenemeyeceğimi biliyordum. Ama Grave bana durumu anlattığında bu zaten kesin bir sonuç değil miydi?

Bir şekilde böyle biteceğini biliyordum.

"Geri çekilecek misin yoksa bütün gece burada dikilip beni sıkıştırarak mısın?" diye tısladı, önümde meydan okurcasına durmak için elinden geleni yapıyor ama yine de fiziksel bir temastan kaçınıyordu. Bu beni öldürdü.

Kot pantolonunun bir dizi yırtılmıştı. Kazağının ve ceketinin her tarafı kir içindeydi. Ve topalladığına dair bir ipucu yakaladığımı sandım. Ama tansiyonumu fırlatan şey onun yüzüydü.

"Bunu o mu yaptı?" Çenesini kavrayıp morlukları görebilmek için başını eğerek sordum. Öfke derimin altında yaşayan bir şeydi. Beni yiyip bitiriyordu.

ve serbest bırakmamak için tüm kontrolümü kullandım.

Uzandı ve yüzünü tutan elin bileğini kavradı ama ben bırakmadım. "Devlet veri tabanlarını hacklemek dışında suçlu olduğu tek şey sivri dirseklere sahip olmak."

"Neden bir STA getiriyorsunuz?"

Küstahça gözlerini devirdi. "Yoluma gidebilmem için umursuyormuş gibi yaptığın kısmı atlayabilir miyiz? Uzun bir gün geçirdim."

"Onu dinlemeyin! Ben kefaletle serbest bırakılmadım! Bir ara sokakta beni yakalayıp tehdit ettiğinde masum bir şekilde barınak köpeklerine kitap okumaktan eve dönüyordum," diye sızlandı yolcusu.

Lina ve ben hep bir ağızdan, "Kapa çeneni Melvin," dedik.

Onu arabasının bagajına doğru çektim ve farlarımla envanterini çıkardım. "Başka bir yerin incindi mi?" Yanağının altındaki morluk çirkin ve şişmişti. Varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyordum.

Ellerime vurarak uzaklaştırdı. "Bu artık tüm trafik durdurmalarının bir parçası mı?"

Onun bu kadar yakınımda olması sadece devrelerimi kızartmıyordu. Onları yok ediyordu.

İçimde kabaran öfke boğazımı tırmalayarak dışarı çıkmak ve kendini dünyaya bırakmak istiyordu. Artık üşümüyordum. Artık boş değildim. Patlamak üzere olan bir volkandım.

"Bu bir kazaydı." Lina'nın sesi sakindi, neredeyse sıkılmıştı. Sesi damarlarımda güzel bir zehir gibiydi.

"Varlıkları geri aldığınızı söylemişsiniz, insanları avladığınızı değil," diye hatırlattım.

Onu.

"Evet. Bana tekrar yalancı demeden önce, birisi bir iyilik istedi. Hayır. seni ilgilendirmez."

Böyle şeyler söyleyip duruyordu. Teknik olarak doğru olan şeyler.

Ama ona kızgın olmama, onunla işimin bittiği konusunda ısrarcı olmama rağmen, iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Onunla ilgilenmem gerekiyordu.

O benim işimdi ve onunla işim bitmemişti. Daha yeni başlıyordum. Bir seçeneğim varmış gibi davranarak gerçeği kabul ettim.

"Kim bir iyilik istedi? Senden bunu yapmanı kim istedi?"

"Tanrım, Nash. Sakin ol. Hiçbir yasa çiğnenmedi ve baldızın ve arkadaşın -sarhoş olup emirlere uymayı reddeden baş belaları olmalarına rağmen

-Güvendeler. Knox onları aldı ve evlerine götürdü."

"Bunun farkındayım." Kardeşimin Lina'yı bir suçluyu tek başına halletmesi için yalnız bırakmanın akıllıca olduğunu düşünmesi de gündeme getirilmesi gereken bir başka konuydu. Büyük olasılıkla yumruklarla.

Sikeyim.

İçimde uyandırdığı duygular tehlikeliydi. O rozetli, sakın kanun adamı gitmişti. Bir adamın boş kabuğu gitmişti. Onun yerinde her şeyi yerle bir etmek isteyen, ateş püsküren bir ejderha vardı.

Knox'un çoğu zaman böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Uzandım ve çenesini tekrar kavradım, morlukları inceleyebilmek için güzel yüzünü eğdim. Ona dokunmak, sadece bu şekilde bile olsa, içimde bir şeyleri ateşledi.

"Buza ihtiyacın var."

"Beni tutmasaydın daha hızlı giderdim."

Öfkeli bir nefes üfledim. "Onu arabadan çıkar." "Ne?"

"Onu arabadan çıkarın," dedim yavaşça telaffuz ederek.

"Oh hayır. Buna kanmayacağım. Bu kıcı karakola götürüp makbuz alacağım. O zaman senindir."

"Onu taşımanı istemiyorum," dedim. Bir sahiplenme dalgası tüm mantıklı düşünceleri silip süpürdü. Umurumda değildi. Sadece onun güvende ve yakınımında olmasına ihtiyacım vardı.

"Ne istediğin umurumda bile değil," diye hırladı.

"İkimize yetecek kadar umurumda. Kaldır kıcını arabandan."

Kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Tamam." Geri çekildim ve arabanın etrafında dönmeye başladım. "Ben yaparım."

Kolumu tuttu ve ben de dokunuşundan zevk aldım. "FTA'mın yanına bir adım daha atarsan..."

"Ne yapacaksın?" Sözüünü kesince meydan okudum. Geri itmesini istedim. Bir öfke ve şehvet karmaşasının ortasında buluşmak istedim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye tısladı, parmaklarını saçlarının arasına sokarak. "Keşke bilseydim, tatlım." Ama biliyordum. Bana yalan söyleyebilirdi. O

kendini tehlikeye atabilirdi. Benden kaçabilir ya da nefret edebilir. Ama ben yine de onu yalnız bırakamazdım. Çünkü onunla işim bitmemiştir.

Onu bu kadar çok istediğim için kendimden nefret ettim.

"Ben size ait değilim. Yasaları çiğnemedim. Tehlikede olduğum tek şey bu salağı alaşağı ederken egomun zedelenmesiydi. Bu yüzden yetkinizi kötüye kullanıp beni alıkoymak istemiyorsanız, işimi yapmama izin vermenizi öneririm."

"Umursamak istemiyorum, biliyorsun."

"Zavallı Nash. Kötü adam için kahramanı oynamaya mı zorlanıyorsun?"

Kalçalarımın onu arabaya yapıştırdım. Gözleri büyüdü. Narin burun delikleri tehlike kokusu alan bir dişi geyik gibi parladı. Ama ellerinin kendi aklı vardı. Beni gömleğimden kavradılar ve sıkıca tuttular.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Angel."

"Bulduğum yerden, zarar göreceğ tek kişi senmişsin gibi görünüyor," diye karşılık verdi.

Yolun kenarında durmuş, öfkeli bir kadını hızlı bir arabaya karşı kafesliyordum. Kalp atışlarım kafamın içinde, sikişimdeki zonklamayla eşleşen sabit bir gümbürtüyle çarpıyordu. O güvenli bir seçim değildi, akıllıca bir seçimdi. Ama heyecan verici aptalca bir nedenden ötürü, vücudum hayatını gri bölgede yaşayan bu kadının doğru seçim olduğunu düşündü.

Çenesini kavradım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. Gözlerindeki ışık öfkeden aynı derecede tehlikeli bir şeye dönüştü. İhtiyaçtan titriyordum. Ona bu kadar yakın olmak için kendime güvenemiyordum.

Ama tam kendimi geri çekmeye ikna etmişim ki, dişleriyle başparmağımı ısırıldı.

Küçük bir acı zonklaması omurgamdan aşağıya doğru vurdu ve taşaklarımda sıfırlandı.

Kalbinin göğsümde hızla çarptığını hissedebiliyordum.

İkimiz de aynı anda hareket ettik. O bacaklarını açıp bana yer açarken ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

Bu. Şimdi. Onu.

Kanım daha fazlasını istiyordu. Performansla ilgili tüm korkularım şehvetin sıcaklığıyla buharlaşıp geceye karıştı. Onu benim yapmam gerekiyordu. Ona sadece bana ait olduğunu kanıtlamalıydım. Ellerimi dizlerinin altından geçirerek yukarı doğru çektim ve ereksiyonum kalçalarının birleştiği yere gelene kadar bacaklarını açtım. Tamamen giyinik olsa bile, vücudunun beni karşılama hissi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Sana ihtiyacım var-"

"Sana ihtiyacım olsun istemiyorum, ama var," dedim, yüzümü boynunun ipeksi pürüzsüz tenine sokarak.

"Kahretsin, Nash," diye nefes aldı. "Geri çekilmeni ve nefes almama izin vermeni istiyorum."

Ona karşı durdum ama geri çekilmedim. Yapamadım. Boğazındaki nabız dudaklarımda hemen altında çırpınıyordu.

"Nash. Lütfen? Sadece geri çekil ve nefes almama izin ver."

Beni lanetleyen lütfen'di. Bana her şeyi verdiği sürece ona her şeyi verebilirdim.

Bir küfür savurdum ve geri adım atarak onun yere düşmesine izin verdim.

"Eğer duygusal destek sikicin olmayacaksam, emin ol nefret sikicin de olmam."

"Angel."

Bir elini kaldırdı. "Birbirimize güvenemeyeceğimizi zaten kanıtladık. Ve eminim ki az önce birbirimize yakın olmak konusunda kendimize güvenemeyeceğimizi de kanıtladık."

"Bununla daha ne kadar mücadele edebilirim bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bana bir bakış fırlattı.

"Daha çok çabala."

"Deniyorum. Sana çok kızgıyım. Güvenime ihanet ettin."

"Ah lütfen," diye alay etti. "Sana karşı kimseye karşı olmadığım kadar dürüsttüm. Sadece siyah ve beyazın ötesinde koca bir dünya olduğunu kabul etmeyi reddediyorsun."

"Dediğim gibi, sana ne kadar kızgın olduğumu düşünmeden edemiyorum. Ama tek yapmak istediğim dizlerimin üzerine çöküp yüzümü -"

Eliyle ağzımı kapattı.

"O cümleyi bitirme. Birbirimiz için tehlikeliyiz. Sen bana dokunurken başımı dik tutamıyorum. Biz verebileceğimiz en kötü karardayız. Ve bunu söyleyen bensem, bunun bir anlamı vardır."

Ama hayatımda ilk kez, sonuçları hakkında endişelenmiyordum. Yolun altı adım sonrasını düşünmüyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey onu istediğimdi. Yalan söylemiş olsa bile. Beni incitmiş olsa da. Benimle her konuda kavga etmek istese de.

Angelina Solavita'yı istedim.

"Affedersiniz? Kavganın ortasında olduğunuzu biliyorum ama gerçekten işlemem gerekiyor."

"Kapa çeneni, Melvin!"

İSTASYONA KADAR YOL BOYUNCA KIRMIZI CHARGER'IN KIÇINA BINDIM.

ona bir inçlik nefes alma alanı veriyordu. Oraya vardığımızda, kendimde değildim.

SUV, daha motoru kapatmadan arabasının kapısını açtı. Lina, "Geri çekil, ateşli çocuk," diye uyardı.

Ama cılız suçluyu çoktan arka koltuktan çekip çıkarmıştım. "Gidelim, göt herif," dedim.

"İsim takmanın yersiz olduğunu düşünüyorum," diye yakındı.

"Yüzündeki morluklar hiç de hoş değil," dedim ve onu Lina'ya bakması için döndürdüm. Onun incindiğini görmek içimdeki çirkin bir şeyi serbest bıraktı. Onun tüm ihlallerini halının altına süpürmek isteyen bir şey. Başka hiç kimse ona yaklaşmasın diye onu yakınımda tutmak isteyen bir şey.

"Sana söyledim, esmer bana köpek kakasıyla vurduktan ve sarışın bana göğüslerini gösterdikten sonra beni yakalayan oydu. Onun dayak yemesi benim suçum değil."

Lina'ya bir bakış attım. Omuz silkti. "Naomi ve Sloane," dedi açıklama olarak.

"Dinle, gerçekten çok açım," diye sızlandı Melvin. "Yemekten önce kuzenimin evinden çıktım. Sence biraz çıtır nugget ya da şu gülen yüzlü patates püresi şeylerinden alabilir miyim? Bilirsin, rahatlatıcı yiyecekler. Kendimi çok stresli hissediyorum."

Tanrım. Annesi hala ekmeğinin kabuklarını da kesiyor muydu?

"Eğer bayana saldırdığın için özür dilersem, seni beslerim."

"Yüzün dirseğime çarptığı için özür dilerim, Lina. Gerçekten. Bir bayanı incitmeyi aklımdan bile geçirsem annem kıcıma tekmeyi basardı."

"Özrün kabul edildi," dedi Lina. Bana döndü. "Şimdi bana makbuzu ver."

"Gidelim," diye mırıldandım, Melvin'i önümüzden iterek.

"Kahretsin, güzelim. Ne oldu sana böyle?" İçeri girdiğimizde Grave Lina'ya sordu.

"Sivri dirsekler," diye açıkladı.

"Onları babamdan aldım. Vücudunun çoğu parçası sivri ve keskindir," diye açıkladı Melvin. "Peki, şu nuggies hakkında..."

Melvin'i Grave'e doğru ittim, dirseklerimden birini suratına çarpmak üzereydim. "Bana bir iyilik yap ve bu işi hallet. Evrak işleriyle ben ilgilenirim."

Lina gözleriyle beni ikiye bölecekmiş gibi bakıyordu. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi ve koridora çıktı.

"Oldukça iyi topallıyor," diye gözlemledi Grave, sanki onun her hareketini zaten kataloglamamışım gibi.

Lina topallığını e l i n d e n geldiğince saklayarak içeri girdiğinde, evraklarını hazırlamıştım.

"Bu Murtaugh için," dedim ilk fişi uzatırken. "Bu da senin için."

İkinci kâğıdı aldı ve bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Hız cezası mı? Şaka yapıyorsun."

"Sınırın on dört katı hızla giderken seni kenara çektim," diye hatırlattım. O kadar sinirlenmişti ki, kekeledi. "Sen... sen..."

"Ödemeniz ya da itiraz etmeniz için iki haftanız var. Eğer itiraz etmeyi düşünüyorsan, ben olsam etmezdim. Seni kenara çeken bendim ve trafik mahkemesinde oturmak için bir gün izin almaktan hiç çekinmem."

Derin bir nefes aldı ve bu onu sakinleştirmeye yetmeyince bir nefes daha çekti. Üzerinden öfke yayılıyordu, beni işaret etti ve kapıdan geri dönmeden önce başını salladı.

"Orada ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz, Şef?" Grave sordu. "Hiçbir fikrim yok, Hopper."

LINA'YI BIRAKIP KENDİME GÜVENMEDİĞİM EVE GITMEK YERİNE

Tek başıma, kötü ruh halimi şehir dışına taşıdım. Toprak yolda hızla ilerlerken lastiklerim gece gökyüzüne bir toz bulutu savurdu. Büyük evin ışıkları yanıyordu, bu yüzden frene bastım ve aracımdan indim.

Verandaya çıktım ve açılana kadar ön kapıya vurdum.

"Tanrım. Bu da ne-?"

Kardeşimin cümlesini bitirmesine fırsat vermedim. Yumruğum çenesine çarptı ve kafasını geriye attı.

"Seni lanet olası!" diye hırladı.

Bir yumruk yeterli gelmedi. Omzuyla karnıma vurduğunda bok içindeki bir domuzdan daha mutluydum. Uçmaya başladık, verandanın korkuluklarını parçaladık ve yapraklı bir çalının üzerine düştük.

Kasıklarının genel çevresine bir diz attım ve üzerine çıkmak için ters döndüm.

Savunmamı aşmadan önce yüzüne bir yumruk daha indirmeme izin verdi. Kan, öfke ve hayal kırıklığını çılgın bir kokteyl halinde tattım.

Yüzünü çalılıklara ç a r p a r k e n "Senin derdin ne lan?" diye sordu.

"Onu bir suçluyla başa çıkması için yalnız bıraktın."

"Tanrım, seni aptal. Ona baktın mı? Lina böyle adamları kahvaltı niyetine yer."

"Ona zarar verdi."

Kaburgalarına bir yumruk indirdim. Kardeşim homurdandı, sonra da süslü bir bacak süpürme hareketiyle beni üzerinden yuvarladı.

Beni saçlarımdan yakaladı ve yüzümü malçlara çarptı. "O onu çürüttün. Ona zarar veren pislik sensin."

Omzumun üzerinden bir dirsek attım ve çenesine çarptığımı hissettim.

Knox homurdandı, sonra tükürdü. "Birinin kıcını tekmelemesi gereken biri varsa, o da onun kafasını karıştırdığın için senin kıcını tekmeleyen benim. O benim arkadaşım."

"Ve ben senin lanet olası kardeşinim," diye

hatırlattım ona. "O zaman neden kavga ediyoruz?"

"Ben nereden bileyim?" Çılgınlık hâlâ içimdeydi. Çaresizlik. Artık buna hakkım olmadığını bildiğim halde ona dokunma ihtiyacı.

"Knoxy?" Naomi evin içinde bir yerden sarhoşça şarkı söylüyordu.

"Dışarıda, bahçede Nash Amca'yla kavga ediyor. Kapıyı kırmışlar. sundurma," diye bildirdi Waylay.

"Harika. Şimdi de başımı belaya sokuyorsun," diye yakındı.

İkimiz de ezilmiş yeşilliklerin üzerine sırt üstü düştük.

Yıldızlar mürekkep karası gökyüzünde parlak noktalar halindeydi. "Onu yalnız bıraktın," dedim tekrar.

"Kendi başının çaresine

bakabilir." "Yapmak

zorunda olduğu anlamına

gelmez."

"Bak dostum, ne söylememi istiyorsun? Benden Daisy ve Sloane'u almamı istedi, ikisi de lanet olası rüzgâra karşı üç çarşaflydı. Eğer hayatımda bir daha Spice Girls karaoke şarkısı duymazsam, çok erken olacak."

Lina'nın Knox'a ihtiyacı vardı. Bu gerçeğin kafamda çalkalanmasına izin verdim.

Başı derde girdiğinde beni değil Knox'u arardı. İyi bir sebepten dolayı. Bunu göremeyecek kadar aptal değildim. Yine de burada, toprakta yatarken, Lina'nın yardıma ihtiyacı olduğunda başkasına gittiği bir dünya yarattığım için kızgındım.

"Nasıl batırdın?" Knox sordu.

"Bir şeyleri berbat ettiğimi nereden çıkardın?"

"Ona cehennemi yaşatmak y e r i n e burada benimle birlikte peyzajda yuvarlanıyorsun. Ne yaptın sen?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Kışını kenara çektim ve ona bir hız cezası ve bir miktar bok verdim."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Kadınlarla aran genelde bundan daha iyidir," dedi.

"Siktir git."

"Eğer tavsiyemi istersen-"

"Neden söyleyeyim ki? Naomi, kız kardeşi ve o pislik tarafından seks kelepçeleriyle kaçırılana kadar onu sevdiğini söyleyemedin."

"Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordum, tamam mı?" "Evet, ben de öyle."

"Benim tavsiyem, onunla bir şans istiyorsan daha hızlı çalışman. Bugün bavulunu hazırlıyordu. Naomi, Sloane ile birlikte dışarı çıkmalarına yetecek kadar uzun süre kalmayı kabul etmesi için neredeyse kolunu bükme zorunda kaldıklarını söyledi."

"Toplanmak mı?"

"Davada onun yerine başkası geçene kadar motele geri döneceğini söyledi. Sonra da eve gidecekmiş."

Gidiyor musun?

Kesinlikle olmaz.

Lina hiçbir yere gitmiyordu. Bunu çözene kadar olmaz. Neden derimin altında ve kanımda olduğunu bulana kadar değil. Onu dışarı çıkarmanın ya da yakınımda tutmanın bir yolunu bulana kadar olmaz.

Ancak bunlar Morgan'ın yüksek sesle söylediği şeyler değildi.

Onun yerine rahatlık alanımıza sadık kaldım. "Yani şimdi arkadaşınla takılsam sorun olmaz mı? Tanrım, dostum, çok değişken birisin."

"Isır beni, pislik. Naomi'ye göre, Lina sana karşı gerçek bir şeyler hissediyor. Henüz tamamen mahvetmediğin bir şey. Tabii o hız cezası tabuta son çiviye çakmadıysa. Ve burada onun için kendini aptal yerine koyduğuna göre, belki de keşfetmeye değer bir şeyler vardır diye düşünüyorum."

Yüzümden bir yaprağı sıyırdım. "Lina bir şey mi hissediyor? Ne dedi?"

"Bilmiyorum amına koyayım," dedi Knox sinirlenerek. "Daze ve Sloane 'Wannabe'nin mısraları arasında İngiliz aksanıyla söylüyorlar. Ayıldıklarında onlara sorun ve beni bu işin dışında bırakın."

Bir süre sessiz kaldık. Yıkık dökük bir çiçek tarhında uzanmış, gece gökyüzüne bakan iki yetişkin adamdık sadece.

"Naomi'nin Lina'nın kovaladığı adama köpek boku fırlattığını ve sonra Sloane'un memelerini göstererek dikkatini dağıttığını duydum," dedim.

Knox yanımda homurdandı. "Tanrım. Artık kızlar gecesi yok. Şu andan itibaren üçü birlikte dışarı çıkarsa, yanlarında bir eskort olacak."

"Anlaştık."

Paravan kapının gıcırtısını duyduk ama soğuk su dolu kovanın geldiğini görmedik. İkimizin de yüzüne çarptı.

Kekeleyerek ve küfrederek düşmanla yüzleşmek için ayağa kalktığımızda Naomi, Waylay ve Waylon'u verandada bize bakarken bulduk.

"Artık kavga etmek yok," dedi Naomi asil bir tavırla. Sonra da hıçkırdı. Waylay hortumu üzerimize çevirirken kıs kıs güldü.

YİRMİ ALTİ
NASH KİM?

Lina

N Ash Morgan artık benim için yoktu. Son arka squat setinden güç alarak geçerken söylediğim mantra buydu. Tamamen antrenmanıma odaklanabilirdim ve Omuriliğimin dibindeki karıncalanmadan anladığım kadarıyla, buraya geldiğinden beri bana dik dik bakmayı bırakmayan, terden sırılsıklam olmuş polis şefi.

Adamın fiziksel çekim gücü çok fazlaydı ve açıkçası beni çok kızdırdı.

Vernon, "O ganimeti daha aşağıya bırak," diye havlayarak beni şimdiki acılarıma geri döndürdü.

Bacaklarımda kalan son enerji moleküllerini kullanmaya hazırlanırken, "Sen... bırak... kışını," diye hırıldadım.

Nolan arkamdaki ağırlık sehpasından, "Eve getir onu, Solavita," diye seslendi. Görünüşe göre Nash ile bir tür barış anlaşmasına varmışlardı ve artık birlikte çalışıyorlardı.

Her iki orta parmağımı da bardan kaldırmayı başardım ve sonra kaslarımı kullanarak tekrar ayağa kalktım.

Barı rafa geri park edip nefes almak için belimi büktüğümde, yaşlı antrenman arkadaşlarımdan gelen onay sesleri kulaklarımda yankılandı.

Ne yazık ki gözlerimi kapatmayı unuttum ve Varolmayan Adam'ın aç bir şekilde kıcıma baktığını gördüm.

Sabahki antrenmanından dolayı terli ve huysuz olan Knox kardeşine doğru yürüdü, Nash'in bakışlarının yönünü fark etti ve karnına bir dirsek indirdi.

İkisinin de yüzünde soluk morluklar vardı ama Nash'i çoktan aşmıştım, ne olduğunu öğrenmekle hiç ilgilenmiyordum.

Tamam, belki, yüzde on faiz gibi. Olur. En fazla yüzde kırk.

İkisine de sorduğumdan değil. Knox ve ben, ikimiz de Nash konusunu açmadığımız sürece geçici ateşkesimizi sürdürmüştük. Ve Nash sonunda var olmadığı mesajını almış gibi görünüyordu. Üç gün boyunca kapıma ya da telefonuma cevap vermeyi reddettikten sonra, kapıyı çalmayı ve aramayı bırakmıştı.

Böylesi daha iyiydi. Birbirimize yakinken güvenilmez olduğumuzu birçok kez kanıtlamıştık.

Merdivenlerde karşılaşmayacağımızdan emin olmak için kendi geliş gidişlerimi zamanlamam korkakça değildi. Kapısının önünden sessizce geçtiğim için büyük, dev bir tavuk değildim. Bir kez olsun güvenli ve akıllıca bir karar *vermişim*.

Nash'in dikkatini fiziksel olarak üzerimde hissetmiyormuş gibi yaparak doğruldum ve su şişemden uzun bir yudum aldım.

Tıpkı onun sadece bir duvar ötede, yan odada olduğunu bildiğimde damarlarımda kıvılcımlanan düşük seviyeli farkındalık vızıltısını görmezden gelmeyi seçtiğim gibi.

Yine de kendimi onun duş sesini duymak için zorlarken buldum.

Ama ben sadece bir insandım, tamam mı?

Kendimi yeni ve gelişmiş, daha sağlıklı, biraz daha sıkıcı ama kesinlikle daha iyi bir kafa yapısına sahip Lina'ya adamıştım. Kafein ve alkolü azaltmış, sebzelerimi artırmış ve dört günlük bir meditasyon serisine başlamıştım. PVC'lerimin çoğu durmuştu. Ve artık dikkatimi soruşturmadan başka hiçbir şey dağıtmıyordu.

Grim'in tuhaf telesekreterine üç mesaj daha bırakmıştım ama henüz bir yanıt alamamıştım.

Neyse ki, araştırma ekibim benim için gelmişti. Morgan inek sihrini konuşturdu ve Tina'nın belirsiz tanımlamalarından iki uşağı teşhis etti. Yüzü Dövmeli Adam Stewie Crabb'dı, sol gözünün altında hançer dövmesi olan iki kez suç işlemiş biriydi. Tombul Keçi Sakallı Wendell Baker'dı, kafası tıraşlı ve Fu Manchu bıyıklı iri yarı beyaz bir adamdı.

keçi sakalına bağılı. Sadece bir kez saldırı suçundan hapis yatmıştı.

Her ikisi de Duncan'la olan dostlukları sayesinde genç yaşlarından beri Anthony Hugo'nun yanında çalışıyorlardı. Morgan'ın gizemli Burner Phone Guy'ın kimliğini belirleme şansı henüz yoktu ama en azından Crabb ve Baker'la ilgili ipuçlarını vardı.

Mülkiyet araştırmamı gözetleme lehine bir kenara bırakmışım. Ne yazık ki benim için, federallerin muhtemelen onları izlediğini bilen düşük seviyeli suçlu uşaklarını izlemek çoğunlukla birçok striptiz kulübünün otoparkında oturmayı içeriyordu.

"İyi iş," diye hırıldadı Stef. Tişörtü ensesinden eteklerine kadar sırlıslıklamdı ve siyah saçları terli bir sahte şahin gibi ortadan ikiye ayrılmıştı.

"Teşekkürler," dedim biraz daha su içerek. "Sürekli daha kolay olmasını bekliyorum ama her seferinde ölecekmişim gibi hissediyorum."

Stef homurdandı.

"Beni çakırkeyif ikizlerle terk ettikten sonra Pazar günkü randevunun nasıl geçtiğini bana anlatacak mısın?"

Gözlerini kapattı ve suyla ıslattı ama ben yine de dudaklarının kıvrımını yakaladım.

"İyiydi."

"İyi mi?" Tekrar ettim.

"Güzel." En iyi çabalarına rağmen kıvrım daha da belirginleşiyordu. "Korkunç bir zaman geçirmedim."

Ona dirsek attım. "Ondan hoşlanıyorsun. Onunla oooooout yapmak istiyorsun." "Üçüncü sınıf öğrencisi gibi davranma."

"Sonun bir ağaç k-i-s-s-i-n-g mi oldu?" Alay ettim.

"Restorana girdiğimizde elini beline koydu."

"Bu çok ateşli."

"Çok sıcak," dedi bir yudum su alarak. Ağzında hâlâ bir gülümsemenin hayaleti oynayıyordu.

"Onu tekrar göreceğiz misin?" "Belki,"

dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Yani o küçük bar taburesi terapi seansı aslında senin içindi, benim için değil."

Stef çatık kaşlı polis şefine bir bakış attı. "İçimizden birinin cesaretini toplayıp atılım yapması gerektiğini düşündüm."

"Affedersin, *pislik*. Adam beni kenara çekti, bana bağırdı ve *işimi yaptığımı* için bana hız cezası kesti."

"Hız sınırını aşmadığınıza eminim."

"Mesele bu değil."

Stef tekrar Nash'e baktı, sonra bana döndü. Sırıttı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ikinizin arasında volkanik bir şeyler var. Ve ilk önce hanginizin patlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bir kere çıktın. Bana kendini beğenmiş ilişki numaraları çekemezsin."

"İki randevu. Dün öğle yemeği yedik. Sen Nash Morgan'ın pantolonuna girmek için can atmıyormuş gibi davranırken burada kalmak isterdim ama Jer'le kahve içmeye gideceğim. Çok fazla direnme. Harika bir şeyi kaçırabilirsin."

"Isır beni, kalp gözlüm."

Soyunma odasına gitti ve beni kendi kendime düşünürken bıraktı.

"Yo, BFFF!" Bayan Tweedy boynuna astığı ter havlusuyla yanıma geldi. "Yüzün daha iyi görünüyor."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle. Siyah gözüm yavaş yavaş hastalıklı sarı bir yeşile dönüşüyordu. Birkaç gün sonra artık makyajla kapatmak zorunda kalmayacaktım.

"Bugün beni market alışverişine götürüyorsun," diye duyurdu Bayan Tweedy. "Ben mi?"

"Evet! On dakika içinde hazır ol." Havluyu boynundan kaydırıp ve onunla kıcıma vurdu.

Yaralı kıkıranağımı ovuşturarak eşyalarımı topladım. Kötü adamların öğleden önce yataktan çıkmaya zahmet etmemeleri iyi bir şeydi sanırım.

"Lina." Nolan başını sallayarak yanıma gelmemi işaret etti.

Nash'i bir kenara bıraktım ve aynanın önünde Nolan'a katıldım. "Ne var ne yok?"

Nash halterlerini yeniden dizmek için yanımdan geçti ve onun yakınlığından duyduğum rahatsızlığı hissettim.

Aynada gözlerimiz karşılaştı ve ben o sorunlu mavi gözlerin ne sakladığını görmek istemediğim için bilerek başka tarafa baktım.

"Bu gece çocuğu yatırdıktan sonra bir şeyler içmeye gidelim mi?" Başparmağını Nash'e doğru uzattı.

"Bu değişir."

"Neye bağlı?"

"Arkadaşımı randevuya götürdüğüne göre, bir içki sadece bir içki midir?"

Gözlerini devirdi. "Pantolonuna girmeye çalışmıyorum, Solavita."

Erkek olan bir arkadaşımın bir içki içmek, benim için tek sosyal etkileşim türü gibi görünüyordu. Bu, duygular hakkında konuşmak yok demektir. Cinsel gerilimle uğraşmak yok. Ve bebek bakıcılığı yapacak sarhoş kız arkadaşlar da yok.

"O zaman bu gece görüşürüz."

"Bu bir randevu," dedi ve sonra sırtıttı.

"Tam bir pisliksin," dedim şefkatle.

Spor salonundaki sıcaklık aniden yirmi derece düştü. Bunun havalandırmayla ilgili bir sorun olmadığını fark ettim. Nash yanımda duruyordu. Birbirimize bakmadık, dokunmadık ama beynim sanki hayvanat bahçesindeki goril kafesine girmişim gibi tehlike uyarıları gönderiyordu.

Nolan'a "Bugün o ağızdan başka bir şey çalışacak mısın?" diye sordu.

"Bak dostum. Omuz presinde kışına tekmeyi bastım diye sinirlenmene gerek yok," dedi Nolan.

Zamanımı bir kankalığın filizlenmesini izlemekten daha iyi değerlendirmeliydim.

Yaşlı bir vücut geliştiriciyi markete götürmek gibi.

Nash'i görmezden gelerek Nolan'a "Sonra görüşürüz," dedim.

Şef Nashhole'un karanlık varlığını tekrar hissetmeden önce su çeşmesine kadar gitmiştim. "Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin," dedi önüme geçerek. Terli göğsüne çarpmamak için kısa durdum. Fantezileri göze alamazdım.

"Seni sonsuza kadar görmezden gelmek zorunda değilim," dedim tatlı bir sesle. "Bu soruşturmayı tamamladığımda, bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız."

"Düğün ne olacak?"

Saçmalık. Düğün.

"Senin adına konuşamam ama ben bir yetişkinim. Seni gördüğümde suratına katlanır sandalyeyle vurmam istemem, bir günlüğüne sana tahammül ediyormuş gibi yapamayacağım anlamına gelmez."

Dişlerini gösterdi ve o alçak, tehlikeli hırıltıyı hayal edip etmediğimi merak ettim. "Sürekli damarıma basıyorsun."

"Ve sen beni kızdırmaya devam ediyorsun." Sonunda "Yüzüne ne oldu?" diye sormadan önce bakışmamız otuz saniye kadar sürdü.

"Yumruklarıma çarptı. Tekrar tekrar," dedi Knox su çeşmesine doğru giderken yanımdan geçerken.

"Ciddi misiniz? Siz ikiniz bunu ne zaman aşacaksınız?" "Asla," dediler birlikte.

Hangimizin daha fazla yaklaştığını bilmiyordum ama Nash ve ben artık parmaklarımızın ucunda duruyorduk. Elimi uzatıp parmaklarımı terli gövdesinde gezdirebilecek kadar yakındım, bu düşünce iğrenç olmalıydı. Ama tabii ki değildi. Bende çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Konuşmamız gerek," dedi Nash. Bakışları beni güneş yanığı gibi yakıyordu. "Üzgünüm, Şef. Çok konuştum. Sen sadece bu işi halletmek için başka birini kovmak için."

"Lanet olsun, Angelina."

Bu sefer hırıltıyı kesinlikle hayal *etmemiştim*. Ya da karnımda gezinen ve beni karanlık, boş stüdyoya geri iten sıcak, sert eli. Ter ve endüstriyel dezenfektan gibi kokuyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Kapıyı arkasından kapatıp önünde dururken tısladım.

Burada silahlar vardı, beş kiloluk dambıllar ve büyük egzersiz topları. İkisi de kalın kafataslarından sekebilirdi.

"Bana soğuk davranmayı bırak," diye emretti.

Ne beklediğimden emin değildim ama *bu olmadığı kesindi*. Kesinlikle dambıllar için gidiyordum.

Öfke derimin altında ateş gibi yanıyordu. "İki seçeneğin var. Soğuk omuz ya da cehennem ateşi. Ve sana şunu söyleyeyim Şef, cehennem ateşini seçersen *çok mutlu* olurum."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. "Güvenimi kötüye kullandın, bana ihanet ettin ve benim bunu sorun etmem mi gerekiyor?"

Bu sefer aramızdaki mesafeyi kapatan ben oldum. "Sen kendini dinliyorsun ki? Senden faydalandım mı? Sana ihanet mi ettim? Birbirimizi çok az tanıyoruz. Kesinlikle bunlardan birini yapmam için yeterince iyi değil. Ve itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, yeni tanıştığın birinin senden faydalanmasına izin verecek kadar aptal değilsin. O yükünle geldin ve bana yüklemek için can atıyordun. Bil bakalım ne oldu, göt surat? Sana karşı kimseye karşı olmadığım kadar dürüst davrandım ve sen de beni anında pişman ettin."

Bir elimi terli göğsüne attım ve onu ittim. Kımıldamadı. Bir santim bile. Ama eli bileğime kenetlendi ve beni kendine doğru çekmeye başladı.

O bir ısı, kas ve öfke duvarıydı. Kendi öfkem onunla birleşti ve içimdeki her şey eridi.

"Hâlâ sana yakın olmak istememden *nefret ediyorum*." Sesi alçak, öfkeli bir törpüydü, çıplak ayaklardaki çakılların ısırtığı gibiydi. Her kızın duymayı hayal ettiği bir şeydi.

"Ve sana açıldığım için nefret *ediyorum*," diye tısladım.

Gerçek buydu. Onunla herhangi bir parçamı paylaşmış olmaktan nefret ediyordum. Artık hikâyemin bir parçasına sahipti. Çok uzun zamandır kimseye güvenmediğim bir parça. Ne kadar kızgın, ne kadar incinmiş olsam da hâlâ bana dokunmasını istememden nefret ediyordum. Üniversitede peynirli kekle zehirli bir ilişkisi olan laktoz intoleranslı oda arkadaşım gibiydim.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, aynı havayı soluyor, aynı öfkeyi içimize çekiyor, aynı yangını körüklüyorduk. Müzik ve spor salonu seslerinin kakofonisi çok uzakta görünüyordu.

Onu yumruklamak istedim. Onu öpmek. Kontrolünü kaybedene kadar dudağını ısırarak.

Başını eğdi, sonra ağzımın hemen önünde durdu, burnu yanağıma değdi.

Elleri pazularımın etrafında dolaştı ve bileklerime kadar indi. "O zaman sana dokunmak neden bu kadar doğru geliyor?" diye homurdandı.

Neredeyse ona karşı eriyordum. Neredeyse tüm prensiplerimi bir kenara bırakıp onun kindar kollarına atlayacaktım. Bunu ondan daha iyi anlayamazdım. DNA'mda onun dokunuşunu evim gibi hissettiren bir kusur vardı.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Savaş ya da kaç. Savaşmayı seçmek istedim. Kendimi öfkeye teslim etmek ve dökülmesine izin vermek istedim. Birlikte patlarsak ne olacağını görmek istiyordum.

Ama artık olmak istediğim kişi bu değildi.

Bedenim önümde kaynayan, öfkeli adamı ne kadar istese de, aklım bunun bir hata olduğunu biliyordu.

"Benden uzak dur Nash," dedim ses tonumda Antarktika'nın ayazını toplayarak.

"Denedim." Bu itiraf yasadışı bir okşama gibiydi.

"Daha sıkı dene." Ellerimi serbest bıraktım. Kendimi çok iyi hissettiren küçük bir kin anında, kapıdan çıkarken onu omzundan kontrol ettim.

"NASH'LE BIRLIKTE HIÇ EĞLENMEDİĞİNİZİ FARK ETTİM.

Bayan Tweedy bir kutu şarabı, ton balığı konservesi ve neredeyse son kullanma tarihi geçmiş bir düzine çöreğin yanındaki arabaya atarken, "Son zamanlarda yatıya kalıyorlar," dedi.

Market arabasının içindekilere bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsiniz.

Bayan Tweedy'nin arabası "kaos" diye bağıyordu.

"O gözetleme deliğinden kesinlikle çok şey görüyorsun," dedim. Spor salonunda Nash'le karşılaştığım için kendimi hâlâ ateşli, rahatsız ve huysuz hissediyordum. Dondurma dolabında geçireceğim beş dakikanın beni serinletmeye yeteceğinden emin değildim.

"Benden kaçma. Burnum zaten işinize tamamen yatırım yapmış durumda. Bir odada yan yana duruyorsunuz ve aniden bir şeyler patlayacakmış gibi hissediyorsunuz. Seksi bir şekilde." Market alışverişine altı paket light bira ekledi.

"Evet, şey. Biz birlikte olmaya yeltenecek türden insanlar değiliz," dedim. Kontrolden çıkmadan yan yana bile duramıyorduk.

Nash'e karşı hissettiğim fiziksel çekim, bir yerçekimi alanı gibiydi. Kaçınılmazdı. Ondan uzak durmamı gerektiren tüm mükemmel nedenlerin üstesinden gelme gücüne sahipti, bir numaralı neden onun emir veren, duygusal olarak hasarlı bir pislik olmasıydı.

"Sevilmeyecek ne var? Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var, bir kovboy gibi ateş edebiliyor, köpekleri kurtarıyor ve o üniforma pantolonunun içinde bırakmayan bir poposu var. Dostum Gladys onu her gördüğünde sırf eğilip alsın diye çantasını düşürüyor."

"Ayrıca her şeyi siyah ve beyaz olarak görüyor, bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahipmiş gibi davranıyor ve beni tartaklıyor."

"Bunun politik olarak doğru olmadığını biliyorum, ama ben kendi rızamla yapılan iyi bir tartaklamaya bayılırım," dedi Bayan Tweedy kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak.

Tamam, ben de nefret etmedim. Nash'ten başka biri beni spor salonundaki o odaya sürüklemiş olsaydı, bir plastik cerrahın bekleme odasında pipetle nefes alıyor olurdu. Ama bunu düşünmek istemiyordum. Bunun yerine bir kavanoz fıstık ezmesi alıp arabaya attım.

"Ayrıca şu anda düşünceli bir hali var. Sanki adamın kafasında fırtına bulutları var ve sadece biraz güneş ışığı arıyor."

"Evet, D vitaminini başka bir yerde bulabilir." Ve ben de öyle. Ha. Sağlam bir iç monolog şakası.

Yaşlı alışveriş ortağım dudak büktü. "Mıknatıs gibi birbirini çeken iki insan yanılıyor olamaz. Bu bir doğa kanunu."

"Doğa bu sefer bir hata yaptı," diye onu temin ettim ve sepetimize bir kutu maden suyu ekledim.

Bayan Tweedy başını salladı. "Olaya tamamen yanlış bakıyorsunuz. Bazen kafanın ve kalbin göremeyecek kadar aptal olduğu şeyleri vücut fark eder. İşte gerçek budur. Vücut yalan söylemez. Hah. Belki de bunu bir tampon etiketine yazmalıyım?" diye düşündü.

"Bedenime güvenmektense kafama güvenmeyi tercih ederim." Özellikle de vücudum kendini yok etme moduna geçmiş gibi görüldüğünden beri. Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir adamdan bu kadar etkilenmemiştim.

Kafa karıştırıcı, sinir bozucu ve sadomazoşistlik sınırındaydı. Yolumu değiştirmem gerektiğinin bir başka işaretiydi. Evrenin bana gönderdiği mesaj buydu, *Hey, işte seksi bir adam. Onunla soyun ve her şey yoluna girsin.*

Bayan Tweedy keyifsizce homurdandı. "Eğer senin vücudun bende olsaydı, söylediği her lanet şeyi dinlerdim."

"Yarım saat önce senin vücudunun spor salonunda benim vücudumu patakladığını hatırlıyor gibiyim," diye hatırlattım ona.

Mısır gevreği reyonuna döndüğümüzde saçlarını kabarttı. "Yaşıma göre oldukça iyi görünüyorum."

Koridorun diğer ucunda, el arabasını bize doğru iten bir adam vardı.

"Nash'e karşı bu kadar kararlıysanız, bunu sizin için ben yapsam nasıl olur?" Bayan Tweedy teklif etti.

Otuzlu yaşlarında, gözlüklü, kısa siyah saçlı, zayıf görünümlü bir adamdı.

"Sakın buna cüret etme," diye fısıldadım ağzımın kenarından.

Ama artık çok geçti. Bayan Tweedy marshmallow ve çizgi film karakterli mısır gevreği reyonunun önünde durdu ve en üst rafa doğru uzanarak bir gösteri yaptı. Benim kolayca ulaşabileceğim bir rafa.

"Affedersin, genç adam. Bana bir kutu Marshmallow Munchies getirebilir misiniz?" Bayan Tweedy ona kirpiklerini kırıştırarak sordu.

Sparkle Pinkie O's kutusundaki besin değeri eksikliğinden etkilenmiş gibi davrandım.

"Sorun değil hanımefendi," dedi.

"Çok tatlısın," dedi. "Çok tatlı değil mi, Lina?"

"Çok," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Adam kutuyu aldı ve bana bilmiş bir sırıtış fırlattı.

Bayan Tweedy'den neredeyse bir buçuk adım daha uzundu. Yakından bakıldığında, spor salonuna çok giden bir muhasebeciye benziyordu. Arabasına göre, Koca Adam beslenmesini ciddiye alıyor gibi görünüyordu. Bir piliç çevirme, birkaç salata için tüm malzemeler, altı paket protein içeceği ve... büyük bir paket sakızlı şeker vardı. Kimse mükemmel değildi.

"Evli misiniz?" Bayan Tweedy sordu.

"Hayır, hanımefendi," dedi.

"Ne tesadüf. Komşum Lina da öyle," dedi ve beni öne doğru itti.

"Tamam, Bayan Tweedy. Uzun kollu hoş adamı rahat bırakalım," dedim.

"Parti bozan," diye mırıldandı.

İşgüzar komşumu ve arabamızı koridordan aşağı sürüklerken adama "Özür dilerim," diye seslendim.

"Her zaman olur," dedi göz kırparak.

"Libidonuzda bir sorun mu var?" Bayan Tweedy, biz muhtemelen hâlâ kulak mesafesindeyken sordu.

Nash'in aleti bacaklarımın arasındayken uyandığımı düşündüm. "Kesinlikle. Şimdi gel bakalım. Kafamı dondurma soğutucusuna sokmam lazım."

YİRMİ YEDİ
YILANLAR VE SARSINTILAR

Nash

"Bu evi yakıp kül edeceğim," diye homurdandı Belediye Başkanı Hilly Swanson, ben dolabındaki botları ve bahçe terliklerini boşaltırken. "Muhtemelen bunu kanunun önünde söylememeliydim," dedim elimi sıkarken.

bir kar botu çıkardı ve bir kenara fırlattı.

Antredeki bir taburenin üzerinde arkamda durmuş, ellerini ovuşturuyordu.

Memur Troy Winslow ön kapıya yaslanmıştı ve elinde belediye başkanından aldığımız on iki kalibrelik av tüfeği vardı. Kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"O lanet emlakçıyı dava etmeliyim. Eğer satın alma sürecinin herhangi bir noktasında 'yılan göçü' deseydi, kığım hayır teşekkür ederim derdi," dedi Hilly.

Yirmi yıldır bu evde yaşıyordu ve Knockemout PD yılda iki kez bu ritüeli gerçekleştiriyordu. İlkbaharda, yılanlar kireçtaşı kayalıklarından aşağıya, yaz için yakındaki eyalet parkı arazilerindeki bataklık bir alana doğru sürünerek inerlerdi. Sonbaharda ise uzun kışı beklemek için kayalıklara geri dönerlerdi.

Hilly Swanson'ın evi göç yolunun tam ortasındaydı. Yıllar boyunca, temeli yılanlardan korumak için küçük bir servet harcamıştı, ancak bir ya da iki tanesi her zaman içeri girmeyi başarmıştı.

Artık boş olan ayakkabılığı bir kenara ittim ve arkasına baktım.

Winslow, "Bu tıpkı buzdolabındaki bisküvilerin patlamasını beklemek gibi bir şey," dedi. "Geleceğini bilirsiniz ama bu ona hazır olduğunuz anlamına gelmez." Winslow bir yılan insanı değildi. Ayıları kamp alanlarından kovalamakta bir sakınca görmüyordu ama sürünen bir yılan varsa ona yaklaşmıyordu.

Öte yandan ben derede ve derenin içinde büyümüşüm, bu da bana yılanlarla ilgili çok fazla deneyim kazandırmıştı.

"Mickey'ye içeride alışveriş yaparken kapıyı açık bırakmamasını söyledim. Ama o bana deli olduğumu söyledi. Sonra da kışını kaldırıp golf sahasına gitti ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalan *ben oldum*. Eğer altına işemek üzere olmayan daha cesur bir ruha sahip olsaydım, ona bir ders vermek için o lanet yılanı yatağın onun tarafına koyardım."

Köşedeki trençkot kemerine uzandım ama hareket ettiğini fark ettim. "Yakaladım seni."

"Aman Tanrım. Mickey'i öldüreceğim."

El fenerimin ışığını sürüngene doğrulttum ve yıldırım hızıyla uzanıp onu başının hemen arkasından yakaladım. Elimin altında soğuk ve ürkütücü bir şekilde kaygandı, sanki ne kadar sıkı tutarsam tutayım, tüm o pürüzsüzlüğün altındaki kaslar hemen dışarı kayacaktı.

"Neredeyse bebek sayılır," dedim, bir metre boyundaki sinirli fare yılanını böyle durumlar için arabamda bulundurduğum yastık kılıfına tıktırırken.

Dolaptan geri çekildim ve ayağa kalktım.

Hilly geri çekildi. "Tanrı merhamet etsin."

Winslow ön kapıyı açmadan geri dönmek için çok uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

"Sanırım burada işimiz bitti," dedim bir elimde kıpırdayan yastık kılıfını tutarak.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye bağırdı Hilly. Bizi ön verandaya kadar takip etti, hâlâ ellerini ovuşturuyordu. "Yılanla ilgili başka bir konu hakkında konuşmak için vaktiniz var mı?"

"Elbette. Yeni arkadaşımızı arabaya yerleştirebilir misin, Winslow?" Çantadaki yılanı ona uzattım, daha çok onunla dalga geçmek için. "Bastığın yere dikkat et. Yılın bu zamanı toprak kayganlaşır," diye uyardım.

Sertçe yutkundu, yastık kılıfını kol uzunluğunda tuttu ve parmak uçlarında SUV'a doğru ilerledi.

"Dilton'la ilgili son durum nedir?" Hilly, yılan artık yakınında olmadığı için her zamanki sert kadın rolüne geri dönerek sordu.

"Soruşturma devam ediyor," dedim.

"Standart çizgi bu," diye yakındı. "Kayıtlara geçen bu."

"O zaman beni kayıttan çıkarın da belediye meclisine ne diyeceğimi hazırlamaya başlayayım."

"Kayıt dışı olarak, şu ana kadar sadece birkaç ay öncesine ait vakaları araştırdık, kurbanlar ve şüphelilerle görüştük."

"Ama?"

"Ama kendimi vurdurduğumdan beri tek başına hallettiği çağrılarda bir düzen var. Bir adam eksik olmak ona bir pencere açtı ve o da bundan faydalandı. Bundan geri dönmeyecek."

"Tüm bu olanlarda kasabanın sorumluluğu nedir? Bunu nasıl düzeltebiliriz?"

İlk soruyu bekliyordum ve ikincisi için ona büyük saygı duydum.

Bir nefes verdim. "Kitaba göre hareket ediyoruz, t'lerin üstünü çizip i'lerin altını çiziyoruz. Teknik detaylarla kurtulamayacak. Ama işte hoşuna gitmeyecek kısım."

"Geleceğini biliyordum."

"Dilton'ın trafik çevirmesi sırasında taciz ettiği karı koca Kennedy'lere ulaştım. İkisiyle de avukat olmadan konuştum."

Kumral kaşlarını kaldırdı. "Peki nasıl gitti?"

"Bu bir yargı kararıydı. Onlara söylediğimin aynısını size de söyleyeceğim. Dilton benim sorumluluğumdaydı. Benim gözetimimde oldu. Kocasının olması gerekenden daha anlayışlıydı. Karısı anlaşılabilir bir şekilde daha az anlayışlıydı. Ama konuşarak hallettik. Bolca özür diledim ve tüm sorumluluğu üstlendim."

"Avukat buna bayılacak," dedi Hilly.

"Evet, şey. Bazen üzgün olduğunu söylemek kışını korumaktan daha önemlidir. Her halükarda yapılacak doğru şey buydu. Bayan Kennedy dün beni tekrar aradı ve departmanlarla birlikte çalışan bir eğitim kuruluşunun iletişim bilgilerini verdi. Pahalı ama bence gerekli. Ve anlamaya varacağımız davadan daha ucuz."

"Ne kadardan bahsediyoruz?"

Piper'ın kafasının sürücü tarafındaki camdan dışarı sarktığı arabaya doğru başımı salladım. "Diyelim ki bir süre için alabileceğimiz tek K-9 memuru bu olacak."

Başını iki yana salladı. "Lanet olası Dilton. Tek gereken kötü bir polis."

"Biliyorum. Onu tuttuğum için yüzde yüz benim hatam. Onu değiştirebileceğimi düşündüğüm için."

Ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini ormana dikti. "Evet, artık potansiyeli olan bir aptala aşık bir kadın olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Zamanın yüzde doksan dokuzunda bu potansiyel asla gerçekleşmez."

"Mickey'nin potansiyeli var mı?" Alay ettim.

Gülümsemesi hızlıydı. "Evet, fark etti. Ve ben de ona bunun farkına varma konusunda bir seçenek sunmadım."

"Düşünüyordum," diye başladım.

"Ne zaman bir yetkili bunu söylese, işler pahalılaşmak üzere demektir."

"Şart değil. Zaten biraz eğitim eklediğimize göre, bizim için bir eğitim yapmaları için Sosyal Hizmetler görevlilerini getirmeye ne dersiniz?"

"Ne tür bir eğitim?"

"Akıl sağlığı çağrıları. Xandra Rempalski'yi tanıyor musun?"

Bana öyle bir baktı ki, aptallar bölgesine girdiğimi anladım. "Polis şefimin hayatını kurtaran hemşire mi? Hayır. Hiç duymadım. Adını hiç duymadım. Dört kolyem ve üç çift küpem de yok."

"Tamam. Pekâlâ. Yeğeninde otizm var."

"Tabii, evet. Alex'i tanıyorum."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken, "Sözel değil, 1.80 boyunda ve Siyah," dedim.

Hilly bir iç çekti. "Senin yazdıklarını toparlıyorum. Siyah bebekleri olan anneler, bu bebeklerle polislerle nasıl iletişim kurmaları gerektiği konusunda çok fazla konuşma yaparlar."

"Ve biz polislerin bu bebeklerle nasıl güvenli ve saygılı bir şekilde etkileşimde bulunacağımız konusunda konuşmalar yaptığımızdan emin olmak istiyorum. Hepsiyle. Özellikle de karşılık veremeyenlerle. Bazı insanlarımızın burada hala kendilerini güvende hissetmemeleri beni rahatsız ediyor. Bu işi tam da bu yüzden kabul ettim ve hala öğrenmem gereken çok şey ve yapmam gereken çok iş var."

"Hepimiz öyle değil miyiz, Şef? Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Bu konuyu Yolanda Suarez ile konuşmak istiyorum. Kendisi uzun süredir vaka çalışanı ve bazı fikirleri olacaktır. Şu anda, sürekli departman eğitimi ve sosyal hizmet uzmanları ile ruh sağlığı çağrılarını bir araya getirmenin bir tür kombinasyonunu düşünüyorum. Büyük şehirlerdeki diğer departmanlar

Bunun gibi programlar ve sonuçlarını görüyorlar. Belki Naomi Witt'i de bu işe dahil edebiliriz, çünkü kendisi toplumsal erişim koordinatörü."

"Bu çok iyi bir fikir."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Neden önce sen, ben ve Yolanda ile bir toplantı ayarlamıyorsun? Sonra oradan devam ederiz."

"Minnettarım. Sanırım sürünen oda arkadaşını yeni evine götürsem iyi olacak."

Hilly ürperdi. "Şef, burayı yakıp yıktıktan ve kocamı öldürdükten sonra sana zam yapacağım."

Durakladım. Hilly'nin canı pahasına koruduğu bir şey varsa o da Knockemout'un para kesesiydi. "Bu konuda kendimi iyi hissetmezdim. Son birkaç ayda olanlardan sonra olmaz."

Uzandı ve yanağımı okşadı. "İşte tam da bu yüzden bir tane alıyorsun evlat. Önemsiyorsun. Sorumluluk alıyorsun. Ve çözümler üretiyorsun. Bu kasaba sana sahip olduğu için çok şanslı. Büyüdüğün adamla gurur duyuyorum."

Birkaç iltifattan dolayı tıkanacak biri değildim ama çocukluğum boyunca iltifatları bolca serpiştiren annem olmadan büyümek bir boşluk bırakmıştı. Daha yeni yeni farkına varmaya başladığım derin bir boşluk.

Sevdiğim biri benimle gurur duymayalı uzun zaman olmuştu.

Eğilip yanağına bir öpücük kondurarak ikimizi de şaşırttım. "Teşekkürler, Başkan."

Kız kıpkırmızı oldu. "Hadi şimdi git. Şu lanet yılanı mülkümünden çıkarın ve işinizin başına dönün. Hizmet etmemiz gereken insanlar var."

Ona küçük bir selam verdim ve arabaya doğru yöneldim. "Kundaklama ve cinayet çılgınlığına başlamadan önce mazeretini hazırladığından emin ol."

"Yapacağım, Şef."

YİRMİ SEKİZ

KÖPEKBALIĞI HAFTASI BERBAT SAAT

Lina

I Nolan'la içki içmek için erkenciydim. Bu, gerçek bir hevesten ziyade Nash ve Piper işten eve döndüğünde ondan kaçma çabasıydı. Ama arabada oturup düşük seviyeli bir uşağın spor salonuna, Çin büfesine ve striptiz kulübüne gitmesini izlediğim uzun bir günün ardından, aslında Şerifle konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Honky Tonk'taki kalabalığın çoğu kadındı ve masaların üzerinde UYARI: KÖPEKBALIĞI HAFTASI yazan küçük tabelalar vardı. Sırttım. Kadın bar personelinin adet döngülerinin senkronize olduğu bir geceyi seçmek Nolan'a kalmıştı.

Ne yapacağımı bildiğimden, boş bir iki top kaptım ve bir eliyle karnındaki soyulabilir ve yapıştırılabilir ısıtma yastığını ayarlarken diğer eliyle ağzına çikolatalı bir kek tıkıştırmakla meşgul olan garson Max'i işaret etmeye çalışmadım.

Max hazır olduğunda siparişimi alacaktı ve barmen Silver mini elektroterapi makinesiyle iri yarı motorcu adamın karın kaslarına şok vermeyi bitirdiğinde ben de içkimi alacaktım.

Köpekbalığı Haftası'nın Berbat Saat'ine yeni bir eklentiydi. Elektrotlardan gelen elektriksel uyarılar regl ağrısını taklit ediyordu. Knockemout'un sakinleri bir meydan okumadan geri adım atacak kişiler değildi ve itiraf etmeliyim ki, bu oldukça

Dövmeli motorcuların ve kaslı çiftçi tiplerinin 10. seviye regl kramplarıyla yürümeye çalışmak için sıraya girmelerini izlemek eğlenceli.

Bir ya da beş dakika sürdü ama Max sonunda yanıma geldi ve karşımdaki sandalyeye oturdu. Çenesinde krema vardı. "Lina."

"Max."

"Gözün daha iyi
görünüyor."

"Teşekkürler."

"Bir ödül avcısı TV şovunun pilot bölümünü çekerken Sloane ve Naomi'ye saldırmaya çalışan iki katille güreştiğinizi duydum."

Profesyonel anonimliğim ve gerçek gibi sinir bozucu şeyler buraya kadarmış.

"O kadar heyecan verici bir şey değil," diye onu temin ettim.

"Ne olacak? Crappy Hour spesiyalini denemek ister misin? Yarı fiyatına Bloody Mary'lerimiz ve Silver'ın bulduğu Kızıl Ölüm adında bir kokteylimiz var. Tadı bok gibi ve sizi mahvedecek."

"Sanırım burbonla devam edeceğim." Stres seviyemi kontrol altına aldığıma emin olana kadar benim için tek ve bitmişti.

"Sen bilirsin." Max içini çekti ve kendini ayağa kaldırdı. "Midol etkisini gösterdikten sonra döneceğim."

O bara geri döndü ve ben de köşede gürültülü erkek kahkahaları patlayana kadar telefonumdaki bazı iş e-postalarını gözden geçirme fırsatını kullandım.

Birçok barda insanların etkileşimini izleyerek çok zaman geçirdim. Ortamın doğru olmadığını bilirdim. Ve bu dört adamda çirkin bir şeyler olduğuna hiç şüphem yoktu. Masaları boş bira şişeleri ve shot bardaklarıyla doluydu. Vücut dilleri kabadayı ve saldırganlık sınırındaydı, sanki saldırıp saldırmamaya karar veren köpekbalıkları gibiydiler.

Max masalarına geldi ve boşları tepsisine dizmeye başladı. Adamlardan biri, bira göbeği ve Vernon'unki kadar güzel olmayan beyaz, gür bıyığı olan yaşlı bir adam, Max'in hoşuna gitmeyen bir şey söyledi. Bu, masadakilerin yeniden kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Max tepsisini devirdi, boşları masaya geri yuvarladı ve -ayrılan bir orta parmakla- bara geri döndü.

Genç baş belalarından birini, Waylay'in futbol maçından çıkarken bana bakan adam olarak tanıdım. "Hadi ama Maxi Pad, bu kadar hassas olma. Sadece dalga geçiyoruz," diye bağırdı arkasından.

Dörtlü, büyük olasılıkla renk dışı bir şaka için kafalarını bir araya getirdi ve tekrar gülmeye başladı.

"Sessiz ol, Tate," diye uyardı yan masadan Tallulah. Diğer üç müdavimle birlikte oturuyordu ve erkeklerin maskaralıklarından benim kadar eğlenmiş görünmüyorlardı.

Bu Tate Dilton'dı, gözden düşmüş kötü polis ve iyi çocuk.

Dilton'ın arkadaşlarından biri, "Senin *yanında kendini* tutmak çok zor, güzelim," dedi ve müstehcen bir şekilde kasıklarını işaret etti.

Masanın etrafındaki erkekler bir kez daha patladı ve odadaki tansiyon yükseldi.

Odanın diğer ucundan Dilton'a sertçe baktım ve bekledim. Çok uzun sürmedi. Yeterince ayık oldukları sürece, insanlar genellikle bir tehdidi hissedebilirlerdi.

Uzun uzun arkasına baktı ve sonra diğer arkadaşlarına bir şeyler söyledi. Hepsi bana bakmak için döndü. Bacaklarımı açtım ve ayak bileklerimden çaprazladım.

Ayağa kalktı ve en iyi korkutucu bakışını kullanarak bana doğru yöneldi. Lisede zirveye ulaşmış ve zafer günlerinin sona erdiğini fark etmemiş bir adamın özgüveniyle yürüyordu.

Benim masama geldiğinde durdu ve biraz daha baktı. "Bir sorunun mu var tatlım? Belki senin için kaşıyabileceğim bir kaşıntı?"

Kısa, Hitlervari bir bıyığı vardı ve çenesi bir sakız parçasına her açılıp kapandığında seğiriyordu.

"Benim için yapabileceğin bir şey olduğundan şüpheliyim."

"Sen Morgan'ın kaltağısın, değil mi?" Knockemout PD tişörtü giyiyordu ve bu beni hakaretten daha çok kızdırdı.

"Hayır. Sen?" Tatlı tatlı sordum.

Karşımdaki sandalyeyi çekerken gözleri kısıldı ve neredeyse kırmızı yanaklarının ardında kayboldu. Hiçbir yaştaki kadını etkilememesi gereken bir hareketle sandalyeyi arkaya doğru döndürdü ve davetsiz bir şekilde oturdu. "Seni futbol sahasında kavga ederken gördüm. Polis sevgiline söyle, buralarda onun boğazımızdan zorla geçirdiği şeylerden hoşlanmayan bir sürü insan var. Belki de dikkatli olmazsa onu bir iki adım aşağı çekmek zorunda kalabileceğimizi bilmesini sağlarsın."

"Düzenli banyo yapmanın sosyal gerekliliğine olan isteksizliğinizi komuta zincirine taşımayı düşündünüz mü?"

"Ha?" Gözlerini kırıştırdı, sonra birkaç saniye boyunca öfkeyle çiğnedi.

"Oh. Belki de davanız daha çok kamu işleriyle ilgilidir. Dur tahmin edeyim. Altı paket ucuz bira alırken Piggly Wiggly'nin içinde pantolon giymek zorunda olmaman gerektiğini düşünüyorsun."

Eğildi ve nefesindeki likör kokusunu alabildim. "Ne kadar da ukalaca konuşuyorsun."

"Tüm bu çok heceli kelimeler yetişmeni zorlaştırıyor mu?" "Böyle devam edersen o kaltak kıçın buradan ciddi bir pişmanlıklar." Bakışları gözlerime kaydı. "Görünüşe göre biri sana görgü kurallarını öğretmiş bile."

"Denediler. Şimdi, neden biriniz her zamankinden daha aptalca bir şey yapmadan önce siz ve arkadaşlarınız evinize gitmiyorsunuz?"

"O güzel ağzını bir polise doğru uzattığın için seni karakola götürmemi ister misin?" Polis kelimesinin *p'sini çıkardı* ve neredeyse gözlerimi deviriyordum.

"Şef Morgan etrafta polis memuru kılığında dolaştığını biliyor mu? Çünkü polis olabilmen için bir rozetin olması gerektiğinden oldukça eminim. Ve rozetinin Nash'in masasındaki bir çekmecedeki kilitli olduğuna dair bir söylenti duydum."

Ayağa fırladı ve etli avuçlarını önümdeki masaya vurdu. Alanıma doğru eğilip burun deliklerimi ucuz içki kokusuyla doldururken kılımı bile kıpırdatmadım.

Fi, Max ve Silver savaşa gitmeye hazırmış gibi bize doğru geliyorlardı. Ama kendilerini hedef haline getirmelerine gerek yoktu. Şehirde kısa süreliğine bulunan benken olmazdı.

Bir elimi kaldırdım. "Ben hallederim," diye onları temin ettim ve yavaşça ayağa kalkarak şişmiş kabadayı ile yüzleştirdim.

Fi, korkunç anne sesini kullanmak için ağzındaki lolipodu çıkararak, "Evine git, Tate," dedi.

Silver'ın çenesi bükülürken bir eli rahminin üzerinde kenetlenmiş, diğer eli ise yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Max tepsiyi omzunda beyzbol sopası gibi tutuyordu.

"Bana bir yumruk atmak ister misin, Dilton?" Usulca fısıldadım. Dişlerini gösterdi... ve sakızını.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sana meydan okuyorum. Çünkü yaparsan buradan sağ salim çıkamazsın. Sadece 'bira göbeği' ve 'saç çizgisi gerilemesi' fiziksel kataloğuna 'kırık burun' eklemek için can atmıyorum, aynı zamanda Knockemout'un tüm kadın nüfusu kıpkırmızı gelgite biniyor

ve bahse girerim yıllar boyunca yanlış yaptığınız birkaç yerel kadından daha fazlası vardır."

Yüzü çabayla daha da sertleşip çirkinleşerek alay etti.

"Devam et, pislik. Bedava atışını yap, ama bu alacağın tek atış olacak. Seninle işimiz bittiğinde rozet takacak bir şey kalmayacak," dedim.

Doğruldu ve iki elini iki yanında yumruk yaptı. Küçük, sarhoş beyninde seçenekleri tarttığını görebiliyordum. Ama yanlış bir hamle yaparak günümü mahvetmeden önce, omzuna büyük bir el indi.

"Sanırım eve gitme zamanın geldi, dostum."

Yukarı baktım ve sonra içeri giren adama biraz daha baktım. Mısır gevreği koridorundaki adam kurtarmaya geldi.

Dilton onunla yüzleşmek için döndü. "Neden kendi lanet olası..."

Cümlesinin geri kalanı, Dilton'ın adamın yüzüyle değil Adem elmasıyla konuştuğunu fark etmesinden bir saniye sonra kayboldu.

Sırttım ve etrafımızda gergin bir kahkaha tufanı yükseldi.

"Bu düşünceni bitirmek ister misin?" Mısır Gevreği

Koridorundaki Adam sordu.

Dilton ona ters ters baktı. "Siktir git," diye tükürdü.

"Yerinizde olsam kendimi gösterişli bir şekilde göstermek istemezdim. Gereksiz yere dikkat çekerim," dedi Mısır Gevreği Koridorundaki Adam.

Dilton başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama şerefsiz ekibi tarafından sözü kesildi.

"Hadi başka bir bara gidelim. Daha az orospunun olduğu bir bara," diye önerdi salak arkadaşlarından biri.

Şaka yapmıyorum, bize en yakın masalardaki kadınlar tıslamaya başladı.

Birisi kızartma sepetinin kalıntılarını fırlattı ve Dilton'ın göğsüne isabet etti.

"Şimdi sırası değil, Tate," diye seslendi bıyıklı yaşlı adam. "Akıllı ol."

Bunu söyleme biçiminde uğursuz bir şeyler vardı.

"Eğer onu buradan çıkarmazsan Wylie, polis çağıracağım. Gerçek olanları," diye hırladı Fi.

"Zaten buradayım." Tüm bar arkamı döndüğünde, rozeti ve silahı tam teşhirde olan ABD Şerifi Nolan Graham'ı gördü. "Burada bir sorunumuz mu var?"

Ketapla kaplı Dilton'a, "Sanırım bu gitmen için bir işaret, *tatlım*," dedim.

"Neden dışarı çıkmıyoruz?" Nolan nerdi. Ses tonu neredeyse dostaneydi ama gözleri soğuk elik gibi ydi.

Arkadaşları birer koluma girip Nolan'ı kapıya kadar takip ederken Dilton bana, "Seninle tekrar grşeeğiz," diye söz verdi. Bıyıklı yaşlı adam önümde durdu, beni tepeden tırnağa süzdü, homurdandı ve sonra sırtarak dışarı ıktı.

Kapı arkalarından kapandığında, iki ellerini sıkışık karınlarına bastırmakla meşgul olmayan hanımlar tezahüratlar içinde patladılar.

Kredi kartımı çıkardım ve havaya kaldırdım. "Fi, bu tur benden."

Pandomim histeri seviyelerine ulaştı ve sonra biri müzik kutusuna Shania Twain'in "Man! I Feel Like a Woman!" şarkısını taktı.

Beni iki kez beyaz atlı şövalye ilan eden adama döndüm. "Mısır gevreği reyonundaki adam," dedim.

Dudakları neredeyse bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yaşlı kadının bekâr arkadaşı." "Senin takma adın daha iyi."

"Sana Bela diyebilirim."

"Sen ilk olmazdın."

Kapıya doğru başını salladı. "Etrafta dolaşıp erkekleri böyle kışkırtmamalısın."

Mısır Gevreği Koridorundaki Adam'ın bile hayat seçimlerim hakkında bir fikri vardı. "O başlattı."

"Yerel polislerle bir sorunu varmış gibi görünüyor. Buradaki polis şefi birkaç hafta önce vurulmamış mıydı?" diye sordu.

"yleydi."

Adam alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Ben de küçük kasaba hayatının sakın olacağını sanırdım."

"Eğer sessizlik istiyorsanız, Knockemout muhtemelen bunu bulabileceğiniz bir yer değildir."

"Sanırım değil. Polisi vuran adamı buldular mı? Çünkü az önce buradan çıkardıkları adam birine bir ya da iki kurşun sıkırmaktan çekinmeyecek gibi görünüyor" dedi.

"FBI soruşturuyor ama henüz tutuklama yapmadılar. Eminim bunu yapan adam çoktan gitmiştir. En azından, eğer yarım bir beyni varsa."

"şefin ne olduğunu bile hatırlamadığını duydum. Bu garip olmalı."

Nash hakkında kimseyle konuşmak istemiyordum. Özellikle de bir yabancıyla, bu yüzden sadece kaşımı kaldırdım.

Utanmış bir gülümseme takındı. "Özür dilerim. Burada dedikodu çok hızlı ve derindir. Bizim oralarda komşularımın ilk isimlerini bile bilmezdim. Burada herkes senin sosyal güvenlik numaranı ve büyük büyükannenin kızlık soyadını biliyor gibi görünüyor."

"Knockemout'a hoş geldiniz. Kahramanlıklarınız için size bir içki ısmarlayabilir miyim?" Ben teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Gitmem gerek."

"Araya girdiğin için teşekkürler. Durumu tamamen halletmiş olsam bile."

"Sorun değil. Ama belki bir dahaki sefere daha dikkatli olursun. Kendini hedef haline getirmek istemezsin."

"Eminim o sürüngenin benim için endişelenmekten daha büyük sorunları vardır. Örneğin, muhtemelen bu gece seninle ilgili kabuslar görecektir."

Sırıtiş geri gelmişti. "İçki için yağmur kontrolü." "Tamamdır," dedim ve gidişini izledim.

"Müesseseden," dedi Max, elinde sipariş ettiğim burbonla yanımda belirerek.

"Teşekkürler. Bana kendi işime bakmam gerektiğini söylemediğin için de teşekkürler."

Max homurdandı. "Lütfen. Sen Honky Tonk'un şero'susun. Tate'in ne kadar şanslı olduğundan haberi yok. Bu gece onun kışını yırtıp atardık. Sonra Knox mala gelen zarara kızardı. Studly Do-Right da kan ve evrak işlerine kızardı."

"Morgan kardeşlerin bize bir borcu var," diye kabul ettim.

Nolan içeri geri döndü, parmağıyla başparmağını bıyığının üzerinde gezdiriyor ve kaşlarını çatıyordu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Sanırım tıraş olmam gerekecek."

Dudaklarım kıpırdadı. "Bence sende kalmalı. Bıyığını geri al."

Dilton'ın boşalttığı sandalyeye oturdu ve Fi'ye el salladı.

Köpekbalıği Haftası tabelasını göstererek, "Yerinizde olsam bunu yapmazdım," diye uyardım.

"Köpekbalıği Haftası yazın, değil mi?"

"O tür bir Köpekbalıği Haftası değil. Bu daha korkutucu."

Fi elinde taze bir lolipopla çıkageldi. Kredi kartımı önümdeki masaya fırlattı ve sonra ellerinin topuklarını beline gömdü. "Tanrım. Sanki böbreklerim tünel kazarak etimden çıkmaya çalışıyor. Doğa neden bu kadar kaltak?"

Nolan, "Ah, o tür bir Köpekbalgı Haftası," dedi.

"Evet. O yüzden söyleyeceğin her ne ise, buraya gelip zamanımı ve acımı harcamama değse iyi olur," dedi Fi.

"Sadece kibarca ve saygılı bir şekilde bu gecenin güvenlik görüntülerini alıp bir yere kaydetmenizi önermek istedim."

"Özel bir nedeni var mı?"

Nolan, "Neyin kamuya açık olup neyin olmadığını bilmiyorum," diye çekingen bir tavır takındı. "Nash'in Tate'i kötü bir polis ve boktan bir insan olduğu için kovmasını mı kastediyorsun? varlık?" Fi sordu.

"Buralarda laf çabuk yayılır. Bazen gerçek bile olabilir," dedim. "İşlerin kızıışması ihtimaline karşı, bir suçluyu kanıtlamaktan zarar gelmez. desen," dedi Nolan.

"Olayları daha da tırmandırırsa hiç şaşırmam," dedi Fi homurdanarak. "O rozetin etrafına sarılmış bir sürü yapay özsaygısı var. O olmadan, kendini en tepede hissetmek için kim bilir neler yapacaktır?"

Nolan, "Gözünüzü dört açın," diye tavsiyede bulundu.

"Olur. Şimdi izin verirsiniz, gidip minibüsümün arka koltuğunda on dakika uzanacağım. Max'i sana bir içki getirmesi için gönderirim, Marshal."

Topallayarak uzaklaşmasını izledik.

Nolan başını sallayarak, "Her ay böyle bir şey yaşamayı hayal bile edemiyorum," dedi.

"İşlerimizde böyle olduğumuzu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum. "Ne gibi?"

"Sanki kendimize verdiğimiz değeri, amacımızı kariyerimizden alıyoruz."

"Oh, sana yalan söylememi istiyorsun. Tamam. Hayır, biz hiç de öyle değiliz Solavita."

"Gel hadi."

"Bebeğim, bu iş yüzünden evliliğimi kaybettim ve yaptığım işi sevmiyorum bile." "Öyleyse neden bırakmıyorsun?"

"Ve ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Kızı geri kazanmak mı?"

"Doğru. Çünkü işiyle evli bir adamdan daha çekici olan tek şey, ikinci bir şans için yalvaran işsiz bir eski kocadır," dedi kuru bir sesle. "Hayır. Bazılarımızın kaderinde sadece iş için yaşamak var."

"Dışarıda bundan daha iyi bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum. "Tabii ki daha iyi bir şey var. Sadece belki de senin ve benim için. En azından benim için. Beni geri alacağını söylese bir an bile işimi bırakmayacağımı ve hayatımın geri kalanını eski sevgilimin ayaklarını oarak ve öğle yemeklerini hazırlayarak geçirmeyeceğimi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Ama bir insanı, içeri girmeye çalışmayı bırakmadan önce ancak o kadar çok kez dışarıda bırakabilirsiniz."

"Ama buna değer mi? Birinin seni parçalamasını çok daha kolay hale getirdiğini bildiğin halde ona izin vermek? Yani, cidden, ne olabilir ki Bu kadar riske değecek kadar iyi mi?"

"Yanlış adama soruyorsun. Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyorum ama ikinci bir şansım olsa bunu öğrenmeyi göze alırdım."

Nolan'ın sözleri kendimi biraz korkak hissetmeme neden oldu. Sarhoş bir zorbayla yüzleşmekte sorun yaşamıyordum ama kendimi birine açma fikri dizlerimin birbirine vurmasına neden oldu.

"Sloane ile yemek nasıl geçti?"

"Güzel. Harika bir kız. Zeki. Çok sevimli. Biraz da vahşi." "Ama?"

Yüzünü okuyarak sordum.

"Ama eski sevgilimi unutamamış olabileceğimi söylersem büyük bir kız gibi mi görüneceğim?"

"Evet," diye takıldım. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sanırım küçük kütüphanecimiz sadece iyi vakit geçirmek istiyor. Evlilik çanlarını değil."

"Öpüşmeyi ve anlatmayı sevmem ama ona eski sevgilimden bahsettikten sonra bana sadece üçüncü buluşmadan sonra seks için bu işin içinde olduğunu söyledi."

Burbonum boğazımda kaldı. "İkiniz de aynı fikirde olduğunuz sürece sorun yok."

"Buyurun, Marshal. Bu bir Kızıl Ölüm," dedi Max ve içi bulanık kırmızı bir içecek dolu taş bardağı yere bıraktı.

"Aslında, bir-"

Masanın altına tekme attım ve Max'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısılırken başımı salladım.

"Affedersiniz?" dedi soğuk bir sesle.

"Yani, bu harika görünüyor. Çok teşekkür ederim. İşte zahmetiniz için yirmi dolar," dedi Nolan ve hızla bir banknotu ona doğru itti.

Max başıyla onayladı ve parayı kaptı. "Ben de bunu kastettiğini düşünmüştüm."

Nolan bir yudum aldı ve hemen yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Tadı akşamdan kalma gibi."

"Regl kramplarını denemeye ne dersin?" Ben sordum.

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE, KANEPEYE KIVRILMIŞ BAŞKA BİR
Ön kapımda bir gümbürtü duyduğumda Nolan'ın söylediklerini düşünmemeye çalışıyordum. Saat geç olmuştu, on biri geçmişti, ki bu genellikle kötü şeylerin olduğu zamanlardı.

Kanepeden kaydım ve sessizce kapıya doğru ilerledim.

Binaya girmek için bir anahtara ihtiyacınız vardı, ancak benim işimde, sağlam bir dış kapının ve polis şefinin yanında yaşamanın bile egosu ezilmiş sarhoş, kararlı bir aptalı caydırmayacağını biliyordum.

Nefesimi tuttum ve gözetleme deliğinden baktım. Orada kimse yoktu. Koridorun karşısında Bayan Tweedy'nin kapısı kapalıydı. Güvenilir beyzbol sopamı alıp araştırmaya gitsem mi diye düşünürken kapımın altından gelen hafif bir tırmalama sesi duydum. Sese tanıdık bir şingirtı eşlik ediyordu.

Kapıyı açtığımda Piper'ı endişeli bir şekilde yerinde zıplarken buldum. Onun yanında, duvara yaslanmış Nash vardı. Üstü çıplaktı, terliyordu ve titriyordu.

Adam bir kızı nasıl duygu seli içine sokacağını çok iyi biliyordu. "Hey," diye nefes nefese kaldı, başını eğip bana baktı. "S a k ı n c a s ı y o k s a ... Piper... bir süreliğine?"

Ayağa kalkmasına yardım ederken hiçbir şey söylemedim. Söylenecek bir şey yoktu. Birbirimizi incitmiştik ama yardıma ihtiyacı olduğunda bana gelmişti. Ve ben de onu geri çevirecek kadar kaba değildim. Sözsüzce bir kolunu omuzlarıma doladı, ben de diğer kolumu beline doladım.

Tanıdık geliyordu. Ama bırakın *onu*, kimseyle bir rutinim olmaması gerekiyordu.

Piper ayaklarımızın dibinde gergin bir şekilde dans ederken biz içeri girerken vücudunu titreme sardı.

"Yatak mı, kanepesi mi?" diye sordum. Teni benimkine karşı sıcak ve yapışkandı. "Yatak."

Bizi yatak odama götürdüm ve Nash'in tercihini bildiğim için onu kapıya en yakın tarafa yatırdım. Piper kahramanca yatağın üzerine atladı ve ileri geri yürüyerek Nash'i başından çıplak ayaklarına kadar inceledi.

"Ben biraz buz getireyim," dedim. Dondurucumda donmuş sebze yoktu ve soğuk paket servisin de işe yarayacağını düşünmüyordum.

Nash'in eli bileğime kenetlendi. "Hayır. Kal." O mavi gözler beni içine çekti. İçlerinde ne duvarlar ne de eski yaralar vardı. Sadece dürüst bir yalvarış vardı ve ben buna karşı çaresizdim. "Lütfen."

"Peki. Ama bu sana hâlâ kızgın olmadığımı anlamına gelmez." "Aynısı geçerli."

"Götlük yapma."

Yatağın ayak ucundan dönmeye çalıştım ama beni durdurdu ve geri çekti. Oturur pozisyona geçti, kollarımın altından tuttu ve beni üstüne çekti.

"Nash."

"Sadece sana yakın olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Yastıklara yaslandığında beni yanına yatırdı, uyluğum kalçalarının üzerine düştü, başım omzundaki yara izinin hemen altında göğsüne yaslandı.

Kalp atışlarının gürültüsünü duyabiliyordum ve avucumu göğsünün üzerinde gezdirdim. Bir kez titredi ve sonra kasları o kadar katı bir şekilde tuttukları gerginliğin bir kısmını kaybediyor gibiydi.

Titrek bir iç geçirdi, sonra iki kolunu bana doladı, yüzünü saçlarıma bastırdı ve sıkıca tutundu.

Piper Nash'in ayaklarının dibindeki yerini aldı, başını onun bileğine yasladı ve bize kederli bakışlar fırlattı.

Yapacak bir şey kalmayınca onunla birlikte

nefes aldım. Dört. Yedi. Sekiz.

Dört. Yedi. Sekiz.

Gerginlik vücudunu terk edene kadar tekrar tekrar. "Şimdi daha iyiyim," diye fısıldadı Nash saçlarıma. Orada uzandık, birlikte nefes aldık, uyku ikimizin de üzerine çökene kadar birlikte olduk.

YİRMİ DOKUZ
KAZANAN KARİYER GÜNÜ

Nash

I Şafağın kasvetli ışığına ve beni rahatsız eden sese, uykumda beni deliliğe sürükleyen ısrarlı kırılgan çığırta uyandım. Bu sabah, bu sese Lina'nın ön kapısının yumuşak tıkırtısı eşlik ediyordu
Kapanış.

Yanımdaki çarşaf lar hâlâ sıcaktı, bütün gece orada olan kadının hayaleti yanıma kıvrılmış, göğsünün yükselip alçalmasıyla beni sabitliyordu.

Ona en çok ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu. Sonra da yalnız uyanayım diye kendi lanet yatağını terk etti.

Ellerimi yüzümde gezdirdim. Aramızda bir şeyler olmalıydı ve bu "bir şeyin" ben olacağıma dair şüphelerim vardı.

Yatağa bir ağırlık çarptı ve bir saniye sonra Piper göğsüme atladı. Homurdandım. Beyaz ağzında mama tozu vardı, bu da Lina'nın onu kahvaltıyla beslediğini gösteriyordu.

"Günaydın dostum," diye mırıldandım, gözlerimdeki uykuyu silerek. Ben onu gönülsüzce kaşıyana kadar beni dürtükledi. "Bana öyle bakma. Ben iyiyim," dedim.
Piper bana inanmış gibi görünmüyordu.

Ama doğru olduğunu hissettim. Elbette, boynumun dibinde devam eden bir baş ağrısı vardı ve vücudumdaki her kas ringde birkaç raunt geçirmiş gibi hissediyordu.

Ama derin bir uyku çekmiş ve temiz bir kafayla uyanmıştım.

Onu kucağıma aldım ve başımın üzerinde tuttum. "Gördün mü? Her şey yolunda." Havayı şakacı bir şekilde pençelerken küçük kuyruğu coşkuyla bulanıklaştı. "Pekâlâ. Lanet güne başlayalım."

Köpek peşimden banyoya girdi ve orada aynaya yapıştırılmış bir not buldum.

N,

Piper'ı besledim ve gezdirdim. Ben dönene kadar gitmiş olur. L

Lina'nın kısa notuyla eğlenmeye devam ettim, ta ki yatak odasına dönüp bavulunun yerde açık bir şekilde durduğunu görene kadar. Neyse ki boştu. Ama onu dışarıda bırakmış olmasının hâlâ gitmeyi düşündüğü anlamına geldiğini hissediyordum. Eğer bir yere gideceğini sanıyorsa, Lina Solavita'yı kötü bir uyanış bekliyordu. Halletmemiz gereken işler vardı. Dengelenecek teraziler. Yapılacak anlaşmalar.

Ona karşı hissettiklerimle ilgili tüm şüphelerim dün gece silinmişti. Kapısını açmak zorunda değildi. Beni içeri almak zorunda değildi. Ve kesinlikle kollarımda uyuyakalmak zorunda değildi. Ama yaptı, çünkü onu kızdırmış olmama rağmen beni önemsiyordu.

Ve bunu kendi avantajıma kullanacaktım.

"Hadi, Pipes. Eve gidelim. Düşünmemiz gereken şeyler var," dedim esneyerek.

Kendimizi Lina'nın evinden dışarı attığımızda hala esniyordum ki Nolan'ın kapımı yumruklayarak çaldığını gördüm.

"Sana kahve getirdim," dedi, görünüşüme bakarak. Üzerimde eşofmandan başka bir şey yoktu ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım vardı. "Kova boyunu almalıydın," diye gözlemledi.

Kahveyi aldım ve kapımı açtım.

"Uzun bir gece miydi?" diye sordu, ben kafeini yudumlarken beni içeri kadar takip etti. Homurdandım. "Sen neden buradasın?"

Kahve perisini oynamak dışında."

"Kafede müstakbel baldızına rastladım, o da kova boy sipariş etmiş. Knox'un Kariyer Günü için elinden geleni yaptığını söyledi."

"Sik beni. Bugün müydü?"

"Bugün" -durakladı ve saatine baktı- "iki saat yirmi yedi dakika. Nasıl olsa peşine takılacağım için strateji geliştirebiliriz diye düşündüm. Piyango kazanan, bar sahibi bir berbere kolluk kuvvetlerinin arka planda kalmasına izin veremem. Alınmayın."

"O benim kardeşim," dedim kuru bir sesle. "Alınmadı. Evrak işlerini nasıl ilginç hale getirecek?"

"Naomi erkek rekabetinin ne kadar derin olduğunun farkında değil. Bana tüm planı anlattı. Çocukların bakire içkileri karıştırmasına izin verecek ve sonra müdür yardımcısının kafasını tıraş edecek."

"Vay be. Bu çok iyi."

Nolan kendinden emin bir şekilde, "Daha iyi olabiliriz," dedi.

DIREKSİYONU SIKICA KAVRAYARAK, "SIRENE BAS WAY," DIYE TALIMAT VERDİM.

Waylay hınzırca sırttı ve düğmeye bastı. Siren canlandı.

"Arkada araba hastası olan var mı?" Arka koltuktaki yolculara sordum.

"Hayır!" diye baş döndürücü
bir koro geldi. "O zaman sıkı
tutunun."

Direksiyonu sertçe çevirdim ve arabanın arkasını son trafik konisinin etrafında hafifçe kaydırdım. Sonra gaza bastım.

"Git! Git! Git!" Waylay çığlık attı.

Derme çatma bitiş çizgisini Nolan ve çocuklarla dolu kamyonetinin birkaç santim önünde geçtim.

Arka koltukta çılginca alkışlar koptu.

Arabayı durdurdum ve yüzümü acıtan, son zamanlarda kullanılmayan kaslarımı geren şey Tanrı'nın dürüst sırtışıydı.

Knox'un aptal sunumunu suya düşürdüğümüzü söylemek yanlış olmazdı.

"Aman Tanrım! Bu en iyisiydi!" Waylay'ın arkadaşı Chloe, ona arka kapıyı açtığımda şöyle dedi. O ve diğer iki altıncı sınıf öğrencisi hep bir ağızdan konuşarak dışarı fırladılar.

"Barfy McGee camları açmamı istemeseydi seni son konide yakalayacaktım," dedi Nolan, başparmağını bana doğru gelen çilli kızıl saçlı bir çocuğa doğru uzatarak.

"Eziklik edip Kaden'i suçlama. Çocuk hafta sonları go-kart kullanıyor."

"Sence kazandık mı?" diye sordu.

İlkokulun otoparkını inceledik.

Çocuklar kargaşa içindeydi, bir sonraki yolculuk için memurlarıma yalvarıyorlardı. Öğretmenler kulaktan kulağa sırtıyordu. Knox da bana ters ters bakıyordu.

"Evet, yaptık. Engelli sürüş parkurunun hiç de fena bir fikir olmadığını söylemeliyim."

"Senin gizemli cinayet oyunun da hiç fena değildi," dedi.

"Way'in ölüm sahnesinde bu kadar dramatik olmasını beklemiyordum."

"Yakın zamanda ölenlerden bahsetmişken," dedi Nolan, yeğenim başını sallayarak yolumuza atladı.

Önümde durdu ve yukarı baktı. "Nash Amca?" "Evet, Way?"

"Teşekkürler." Başka bir şey söylemedi, sadece belime sarıldı ve sonra kıkırdayan arkadaşlarıyla birlikte kaçtı.

Hissettiğim duygu karşısında şaşırarak boğazımı temizledim. Waylay Witt'ten gelen bir sarılma Lina'dan gelen bir sarılma gibiydi. Beklenmedik, zor kazanılmış ve son derece anlamlı.

"Hâlâ yaptığın işi seviyorsun," diye gözlemledi Nolan. "Evet, sanırım seviyorum," diye itiraf ettim.

"Bunu sıkı tutun," diye tavsiye etti.

"Ne? Günlerini kıcıma bakıcılık yaparak geçirmeyi sevmiyor musun?" "Azıcık bile değil."

"Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Lina ve ben dün gece bunu konuşuyorduk."

"Dün gece Lina ile birlikte miydin?" Ancak Waylay'in öğretmeni tarafından sözümüz kesilmeden önce sorgulamada bu kadar ileri gidebilmişim.

"Tebrikler beyler. Aldığım duyumlara göre bu bizim en unutulmaz Kariyer Günümüzüz, Şef," dedi Bay Michaels ve Piper'ın tasmağını bana uzattı.

Piper'ın yetişkinlerin yanında utangaç olsa da çocukları sevdiği ortaya çıktı, ne kadar gürültülü ve çılgın olursa o kadar iyiydi. O lanet köpeği daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişim.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedim.

"İçimden bir ses az önce yeni nesil Knockemout polis memurlarına ilham verdiğinizi söylüyor," diyerek kolunu altıncı sınıfların çılgınlığını kapsayacak şekilde uzattı.

Bay Michaels diğer Kariyer Günü eziklerinden bazılarıyla konuşmaya

gitti ve Knox onun yerini aldı. "Kendi çocuğumun önünde beni rezil etmenin yolu, ahmak."

Sırıttım. "Benim işim seninkinden daha havalıysa yapacak bir şey yok."

"Senin işin yüzde doksan evrak işi."

"Bakın kim konuşuyor, Bay Envanter ve Bordro Cehennemi."

Ağabeyim homurdandı ve Nolan'a döndü. "Dün gece Dilton ve ekibine yardım ettiğin için teşekkür ederim. Belki de tamamen berbat değilsindir."

"Kirli işlerin çoğunu Lina yaptı. Ben de temizliğe yardım etmek için tam zamanında geldim."

"Siz ikiniz ne halattan bahsediyorsunuz?" Ben talep ettim.

Nolan bana baktı. "Bu sabah onun dairesinden yarı çıplak ve yatak başıyla çıktın ve bilmiyor musun?"

"Konuş. Şimdi," diye tersledim.

"Onunla aranızdaki sorunları çözdün mü?" Knox sordu.

"Dilton'a ne oldu?" Kardeşimi görmezden gelerek tekrarladım.

"O ve arkadaşları Honky Tonk'ta biraz taşkınlık yapıyorlardı. Sunucu Max'i kızdırmışlar, ki ayın zamanlamasına bakılırsa bu oldukça aptalcaydı. Sonra Lina gözüne çarptı," diye açıkladı Nolan.

Tabii ki öyle. Her erkeğin dikkatini çekmişti.

"Ne oldu?" Telefonuma uzandım. Dilton'ın izini bulup kışına tekme basacaktım. Sonra Lina'yı bulacak ve sorunuma karıştığını bana söylemediği için bir saat kadar ona bağıracaktım.

"Yavaş ol Romeo. Fi, Lina'nın moronun içini kelimelerle boşalttığını söyledi. Şimdi, onun evinden gizlice kaçarak ne yaptığını dönelim. Bu sabah kamyonetimi ödünç aldığında senin hakkında hiçbir şey söylemedi," dedi Knox.

"Lanet olsun. Neden senin kamyonuna ihtiyacı vardı?"

"Lina kendini tutuyordu," diye devam etti Nolan. "Ama başka bir müşteri - iri bir adam - Dilton'ın iyi seçimler yapamayacak kadar sarhoş olduğunu görünce içeri girdi. Tam ben içeri girerken müdürünüz polis çağırmakla tehdit etti. Ben de o göt suratlıya dışarı kadar eşlik ettim."

"Ona ne söyledi?"

"Bilmiyorum. Sadece onun bir pislik gibi davrandığını söyledi," dedi Nolan. "Onunla yaptığım sohbetten sonra sarhoşken kadın düşmanlığı yaptığını düşündüm. Hey, sizce bıyığımı kesmeli miyim?"

"Evet," dedi Knox. "Suratına yumruk atasım geliyor."

"Lanet olsun. Bunun benim özgürlük sakalım olması gerekiyordu. Bilirsiniz, boşanmak, biraz saç uzatmak, sihirli bir şekilde yeni bir insana dönüşmek."

"Bir berber dükkanım ve usturam var. Sadece söyle."

İkisini sakallarıyla baş başa bıraktım ve aramaya devam ederek oradan uzaklaştım.

OTUZ

DRAMATİK BİR TARAFI OLAN GÖZETİM

Lina

T Knox'un kamyonetinin açık camlarından pizza kokusu yayılıyordu. Arlington'da bir alışveriş merkezinin otoparkında kamp kurmuştum. Caddenin karşısında daha iyi günler görmüş sıra evlerden oluşan bir blok vardı.

Wendell Baker'ı bekliyordum, nam-ı diğer Tombul Keçi Sakallı Adam'ı. Etli butlu, beyaz, kel ve Hugo ailesinin çok fazla altın zincir takan ve ağzında her zaman bir kürdan olan bir infazcısıydı. Tina'nın şüpheli istihbaratına göre Baker, Anthony Hugo'dan maaş çeki alıyordu ama Duncan ile sadakati bölünecek kadar sıkı fıkıydı.

Yetkililer Baker'ı kaçırma ve vurma olayıyla ilişkilendirememişlerdi, bu da onun işine devam etmekte özgür olduğu anlamına geliyordu. Ve ben de onu takip etmekte özgürdüm... umarım üstü açık 1948 model Porsche 356'ya ulaşırım.

Ancak Baker o ana kadar sabah 11:00'de yataktan kalkmış, Burritos to Go'da bir Grande yemiş ve ardından kardeşinin kız arkadaşını ziyaret etmiş, kız daha kapıyı açmadan ön verandada fermuarını açmıştı.

Klas adam.

Telefonum yine çaldı.

"Ciddi misiniz millet? Ne zaman bu kadar popüler oldum?"

Annemden babamın doğum günü hediyesi hakkında telefonlar almıştım bile, Stef de bu hafta spor salonunda yaşlılarla ter atmayı planlayıp planlamadığımı merak ediyordu,

ve ertesi gece kütüphanede Kitap ya da Şaka adlı bir şey için beni gönüllü olmaya zorlayan Sloane. Naomi'den gelen ve numaramı Fi'ye verdiğini ve sorun olmamasını umduğunu söyleyen mesajdan bahsetmiyorum bile. Bunu Fi, Max ve Honky Tonk'tan Silver'ın Tate Dilton'la karşılaşmamın en iyi kurgusal versiyonlarını özetleyen bir grup mesajı izledi.

Görünüşe göre kafasında bir şişe kırmış, sonra da onu bir fiçı kızartma yağının içine doğru itmişim. Kimse yağ fiçısının nereden geldiğinden emin değildi ama herkes onun bardan insan salyangozu gibi sürünerek çıkmasını izlemenin çok komik olduğu konusunda hemfikir di.

Arayanın kimliğini o zaman gördüm.

Neredeyse sesli mesaja yönlendirecektim ki bunun korkakça bir çıkış yolu olduğuna karar verdim.

"Sanırım dairem den çıkmanın bir yolunu buldun," dedim selamlama amacıyla.

"Neden sen ve Dilton hakkında senin yerine bir ABD şerifinden ve benim aptal kardeşimden bir şeyler duyuyorum?" Nash talep etti.

"Öncelikle, evimden ayrıldığınızı doğrulamanızı istiyorum. İkincisi, dün gece konuşmak için tam olarak ne zaman vaktimiz oldu? Üçüncüsü -ve bu en önemlisi, o yüzden dikkatinizi verin- sizi ne ilgilendirir?"

"Geceyi birlikte geçirdik, Angelina." Sesi benim adımla çakıllı bir hal aldı ve omurgamı saran lezzetli ürperti yi görmezden geldim. "Bu, 'Hey, Nash' demen için bolca zaman demek. Askıya aldığın pislik tarafından herkesin içinde saldırıya uğradım."

Benim hakkımdaki izlenimi berbattı.

"Sonra ne olacaktı? "Merak etme küçük hanım. Asla yalnız kalmayacağından emin olacağım, böylece büyük, sarhoş kurt sana bir pislik yapamaz' mı diyecektin? Ayrıca, panik atak halinde kapımda belir diğinde bunun sohbet havası yarattığını da hatırlamıyorum."

"Dilton benim sorunum, senin değil. Eğer senin sorunun haline getirmeye çalışıyorsa, bunu bilmem gerek."

Bu en azından mantıklıydı. "Peki."

Anlaşmam onu geçici olarak susturdu. "Peki, tamam o zaman. Duyduğuma göre sana yaklaşmış, sen de onu camdan aşağı atmışsın" dedi, sesi eğleniyor gibiydi.

Buna homurdandım. "Gerçekten mi? Çünkü onu bir fiçı kızartma yağına batır dığımı duydum."

"Ama benim en çok ilgilendiğim şey, size yaklaşması ve ağzını açıp konuşmaya başlaması. Neden ve ne hakkında?"

"Onunla göz teması kurdum. Sarhoştı, düzensizdi ve huysuzlanıyordu, ben de o bana bakana kadar ona baktım."

"Büyük kadın gücünün büyük kadın sorumluluğunu da beraberinde getirdiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hedef olmaya ya da olay çıkarmaya çalışmıyordum Şef. Sadece personeli kızdırmasın diye dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Max dün gece kesinlikle onun kıcını kızartırdı."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor ama yeterince adil." "Ne kadar cömertsiniz."

"Bana sana ne dediğini söyle."

"Senin kaltağın olup olmadığını sordu ve sonra sana iletmem için bir mesaj verdi. Sana haddini bildirme zamanının geldiğini söyledi. Ben de tabii ki onun zekasına hakaret ettim."

Nash kuru bir sesle, "Elbette," dedi.

"Sonra ben kendimi toparlayana kadar beni şehir merkezine götürebilecek bir polismiş gibi davranmaya çalıştım. Artık rozeti olmadığını bildiğimi ve onun polis memuru gibi davranması konusunda ne hissedeceğinizi merak ettiğimi söylemiş olabilirim. Sonra bana ve Knockemout'taki kadınlara hakaret etti ve tam işler kızarmış yiyeceklerin fırlatılması gibi ilginç bir hal almaya başlamışken bir seyirci ve Nolan araya girdi."

Nash'in tarafında taş gibi bir sessizlik vardı. "Hala orada mısın, ateşli çocuk?"

"Evet," dedi sonunda.

Küçücük bir heceye bu kadar çok öfke sığdırmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Başımı koltuğa doğru salladım. "İyiymiş Nash. Asla fiziksel bir şey yapmayacaktı. Orada olmaz. Ne de benimle. Sarhoş ve aptaldı ama halka açık bir yerde bir kadınla fiziksel bir münakaşanın onun sonu olacağını unutacak kadar sarhoş ve aptal değildi."

Daha fazla sessizlik oldu.

"Nash? Şu anda kaşlarının arasındaki o noktayı mı bıçaklıyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledi, sesi biraz utangaç çıkıyordu.

"Bu senin sözün. Bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Angelina?"

"Evet."

"Söylediğimde ciddiymdim. Dilton benim sorunum. Eğer seninle tekrar temasa geçmeye çalışırsa, bunu bilmem gerek."

"Anladım," dedim usulca.

"Güzel."

"Nasıl hissediyorsun? Umurumda olduğundan değil," diye ekledim çabucak.

"Daha iyi. Sağlam. Kariyer Günü'nde Knox'un canına okudum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı? Çünkü siz ikinizle, her ikisi de olabilir yol."

"İkisinden de biraz. İyi uyudun mu?" Nash sordu.

Ölü gibi uyumuştum. Tıpkı Nash'le her yatağa girdiğimde yaptığım gibi.

"Evet," dedim, ona daha fazlasını vermek istemiyordum.

"Kendisini sürekli kızdıran erkek dışında dokunulmaktan hoşlanmayan bir kız hakkında psikoloji minörünün söylediği şey nedir?"

"Ele alınması gereken ciddi duygusal sorunları var." Gülüşü yumuşaktı. "Benimle öğle yemeği ye, Angel."

İçimi çektim.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın

yoksa yapmaz

mısın?"

"Çoğunlukla yapamam. Şehirde değilim." "Neredesin?"

"Arlington."

"Neden?"

"Hadi, bana her şeyi anlatabilirsin" tonuna kanmıyordum. Ama saklayacak bir şeyim de yoktu.

"Wendell Baker'ı bekliyorum." Ona söyledim.

"Ne yapıyorsun?" Yine o polis sesini kullanmaya başlamıştı.

"Dramatik olma. Ne demek istediğimi ve onun kim olduğunu biliyorsun."

"Sen gözetleme kas için bir organize SUÇ aile?" diye sordu.

Ve işte oradaydı, benim sinirli, sebepsiz yere aşırı korumacı, yan kapıdaki baş belam.

"İzin istemiyorum, Nash."

"Güzel. Çünkü vermeyeceğime adım gibi eminim," dedi.

"Çileden çıkarıyorsun ve ben bu atlıkarıncadan inmek istiyorum." "Bunun iyi bir fikir olduğuna beni ikna et."

"Yapmak zorunda değilim. Bu benim işim. Benim hayatım," diye ısrar ettim. "Tamam. Işıklar ve sirenlerle oraya geleceğim."

"Tanrım, Nash. Gözetleme stratejileri üzerine eğitimler veriyorum. Bu işte çok iyiyim. İşimi sana kanıtlamama gerek yok."

"Bu tehlikeli," diye karşı çıktı.

"İş başında vurulan kişinin *sen* olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Telefonun ucundan bir ses geldi.

"Az önce bana *hırladın* mı?"

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bilmiyorum. Seninle geçen her gün yeni bir sürpriz."

Ona biraz olsun acıdım. "Bakın, federaller Anthony Hugo'nun faaliyetlerini ortaya çıkardığı için kimse bir şey yapmıyor. Günlerdir bu iki adamın peşindeyim. Tek yaptıkları yemek yemek, daha iyi bilmesi gereken kadınlarla seks yapmak ve spor salonuna gitmek. Belki bir striptiz kulübüne giderler. Onları suç işlerken yakalamak istemiyorum. Tek ihtiyacım olan içlerinden birinin beni bir zula evine götürmesi. Duncan çoktan gitmiş olsa bile, o araba hâlâ burada olabilir."

"Bütün bunları lanet bir araba için yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"Bu herhangi bir araba değil. 1948 model üstü açık bir Porsche 356." "Güzel. Tüm bunlar küçük, eski bir araba için."

"Bu küçük, eski arabanın değeri yarım milyon doların üzerinde. Sigortaladığımız diğer her şey gibi onun da nakit değeri bir şeydir. Manevi değeri ise tamamen başka bir şey. Bu araba bir ailenin hikayesinin parçası. Son üç nesil evlendi ve bu arabayla yola çıktı. Bagajda büyükbabalarının küllerinden bir şişe var."

"Kahretsin. Güzel. Lanet olsun. Her yarım saatte bir beni kontrol etmeni istiyorum. Eğer bir dakika bile gecikersen, ortaya çıkar ve seni öyle bir patlatırım ki başın döner."

"Bunların hiçbirini kabul etmek zorunda değilim," diye belirttim. "Bir ilişkimiz yokmuş gibi davranmaya devam ediyorsun."

"Bebeğim, sen bunu kabul etmekten korksan da ikimiz de burada bir şeyler olduğunu biliyoruz."

"*Korkmak mı? Sence ben korkuyor muyum?*"

"Sanırım o yüksek topuklu seksi çizmelerinle seni titretiyorum."

Haksız değildi, bu da beni daha çok kızdırdı.

"Evet. Öfkeden titriyorum. Telefona cevap verdiğime pişman ettiğin için teşekkürler."

"Her otuz dakikada bir mesaj istiyorum." "Bu anlaşmadan benim çıkarım ne olacak?"

"Depodan alabildiğim olay yeri dosyalarını inceleyeceğim. Bakalım o dosyalarda sizi lanet arabanıza götürebilecek bir şey var mı?"

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bu akşam yemekte ne bulursam sana vereceğim."

Kilitlendiğimiz bir dans numarası gibiydi. İki adım ileri, iki adım geri. Birbirinize çekilin. Sinirlen. Durulayın. Tekrarla. Er ya da geç, birimiz dansı bitirmek zorundaydı.

"İşimi yapamayacağımı düşünmenizden hoşlanmıyorum."

"Angel, işinde çok iyi olduğunu biliyorum. Kendini herkesten daha iyi idare edebildiğini biliyorum. Ama eninde sonunda biri bu savunmayı aşacaktır. Ve senin işinde bunun sonuçları çok daha ciddi olur."

Kişisel deneyimlerinden bahsediyordu.

"Gitmem gerek."

"Her otuz dakikada bir. Akşam yemeği bu akşam," dedi.

"Peki. Ama bana işe yarar bir şey getirsen iyi olur ve yemek de güzel olur."

"Karışmayın. Dikkatleri üzerinize çekecek hiçbir şey yapmayın" diye uyardı.

"Ben amatör değilim, Nash. Şimdi beni yalnız bırak."

"DİKKATLERİ ÜZERİNE ÇEKECEK BİR ŞEY YAPMA," DEDİM, Nash'i taklit ediyordu. Aynı noktadaydım, sadece bir saat daha sıkılmış ve daha rahatsız olmuştum. Adama iki kez o aptal, yaşam kanıtı gerektiren, orta parmaklı selfie'leriyle mesaj attım. O da Piper'ın fotoğraflarıyla cevap verdi. Baker henüz yüzünü göstermemişti. Ve kığım uyuyordu.

Avın heyecanının tek sebebinin işin geri kalanının kıyaslandığında çok sıkıcı olması olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Gerçekten buna değer miydi?

Şirketin Yüksek Net Varlıklar departmanında açılan pozisyonu düşündüm. Daha büyük risk, daha büyük ödül, daha büyük heyecan. Ama *gerçekten* de çalışma hayatımın geri kalanını bu heyecanı kovalamaya adanmak istiyor muydum? On the

Öte yandan, denetleme işi fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Yönetilmesi gereken onca insan mı? Ugh.

Ama başka ne yapabilirim? Başka hangi konuda iyi olabilirim?

Bu sorular başka bir günü beklemek zorundaydı, çünkü deri ve kot pantolon giymiş, elinde bir buket bakkal çiçeği taşıyan bir adam, sanki buranın sahibiymiş gibi sıra evlerin kapısına doğru yürüdü.

Öyle görünüyordu, çünkü bir anahtar çıkardı ve ön kapıyı açtı.

Daha dik oturdum ve tam Wendell Baker'ın kardeşi içeri girerken dürbünümü aldım.

"Oh kahretsin. Bu hiç iyi değil."

Bağışmalar bundan kısa bir süre sonra başladı.

Tamam. Bu harika değildi. Ama bunu sözlü tuttukları sürece-

Kardeşi evinden çıktı... kapalı olan ön pencereden.

"Lanet olsun." Cam kırılırken inledim ve telefonuma uzandım.

Çırlıçılak Wendell Baker ön kapıdan dışarı fırladı. Rock grubu tişörtü giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş bir kadın arkasında belirdi ve çığlık atmaya başladı. Deri ve kot giysili kardeş tam zamanında ayağa kalkarak çenesine bir sağ kroşe yedi.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Ben Lina Solavita. Pritzger Sigorta'nın müfettişiyim. Kaldırımda birine saldıran çıplak bir adam var." Görevliye adresi verdim ve o da bana adresi tekrarlarlarken, kadın korkulukların üzerinden Baker'ın sırtına atladı ve bir kolunu boğazına doladı. Baker saldırgandan kurtulmak için öne doğru hamle yaptı ve ne yazık ki bana her ikisinin de kıcını görebileceğim ön sıradan bir koltuk sağladı.

"Şimdi de çıplak adama saldıran bir kadın var."

"Bölgede olay yerine giden iki ekip var," dedi santral memuru. "Kadın da çıplak mı?"

"Üzerinde Whitesnake tişörtü var, başka bir şey yok."

"Huh. İyi grup."

Ağabey tekrar ayağa kalktı ve omzunu Baker'ın karnına vurarak adamı beton basamaklara doğru itti. Nash'in morarmış çenesini ve Knox'un morarmış gözünü düşündüm ve tüm kardeşlerin böyle dövüşüp dövüşmediğini merak ettim.

Görevli, "Silahı olan var mı?" diye sordu.

"Görebildiğim kadarıyla yok. Çıplak adam kesinlikle silahlı gelmedi."
Kardeşler birbirinden ayrıldı ve Whitesnake kadın Baker'ın sırtından kayarak indi. Kardeşi arkasına uzandı ve büyük bir bıçak çıkardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Şimdi oyunda bir bıçak var."
Tam o sırada iki çocuk yandaki evden çıktı ve önlerindeki manzara karşısında donup kaldılar.

"Ve şimdi iki çocuk izliyor." "Memurlar yolda. İki dakikaya oradalar."
Birisi iki dakika içinde bir sürü delik açabilir.
Kardeş öne atılıp bir amatörün vahşi kesme hareketini yaptı.
Nash'in sözleri yine kafamda çınladı. Ama ya hiçbir şey yapmayacaktım ya da iki aptalın çocukların önünde birbirlerini öldürmelerine izin verecektim.

Telefonumu koltuğa fırlattım, kapıyı açtım ve kornaya bastım.
Dikkatlerini çektiğimde, koşu bandında durdum ve bağırdım,
"Polisler yolda."

İki kardeş de bana doğru gelmeye başladı.
"Ciddi misin?" Mırıldandım. "Suçlular neden bu kadar aptal?"
Onlar karşıdan karşıya geçerken ben yine kornaya basıyordum ki uzaktan gelen siren seslerini duydum.

Sokağın ortasında durdular, bana ulaşmak için yeterli zamanları olup olmadığını tartışıyorlardı.

Arkamda lastiklerin gıcırtısını duydum. Knox'un kamyonetinin arkasından beyaz bir panelvan geldi ve kapısı açıldı.

Kar maskeli bir adam dışarı fırladı, beni bileğimden yakaladı ve minibüse doğru sürükledi.

Kardeşler şimdi bize doğru koşuyorlardı.
"Atla," dedi Kar Maskesi, pantolonunun kemerinden bir silah çıkararak. Ama bana doğrultmadı. İlerleyen kardeşlere doğru doğrulttu.

"Um. Tamam."

OTUZ BİR
YANINDA SOĞAN HALKASI İSTER MİSİN?

Lina

"Beni öldürmek için yakalamadınız, değil mi?" Minibüstekilere sordum.

"Çünkü muhtemelen o adamların geri dönmesine izin verebilirdiniz. kirli işlerini yapıyorlar."

Sürücü ve beni yakalayan yolcu kar maskelerinin göz deliklerinden birbirlerine baktılar.

"Kimse öldürülmeyecek," diye güvence verdi şoför bana. Siren sesleri arkamızda daha da yükseliyordu.

Yolcu "Dayanmak isteyebilirsin," diye önerdi. Tam o sırada sürücü sert bir sola dönüş yaptı ve ben yere düştüm.

"Ow."

"Bunun için üzgünüm."

Kaçıranlara göre oldukça kibarlardı.

"Grim ile buluşmaya çalıştığınızı duydum," dedi şoför.

"Bu bir sorun mu yoksa hoş geldin arabası mısınız?" Oturur pozisyona geçip kendimi duvara yaslayarak sordum.

Sürücü bir rampaya yetişmek için iki şeritli trafiği keserken minibüs sağa doğru sert bir şekilde savruldu.

Yolcu "Temiziz," diye rapor verdi. İkisi de kar maskelerini çıkardılar.

"Bekle. Seni teşhis edememem için bunları takmak istemiyor musun? Yoksa daha önce beni öldürmeyeceğini söylerken yalan mı söylüyordun?"

Sürücü kalın, doğal saçları başının etrafında hacimli bir şekilde dalgalanan bir kadındı. "Sakin ol," dedi dikiz aynasından. "Onlar CCTV kameraları içindi, senin için değil."

Zayıf, dövmeli, kafası tıraşlı ve sarı sakallı bir adam olan yolcu telefonunu çıkarıp aradı. "Yo. On beş dakika uzaklıkta."

Telefonu kapattı, ayaklarını ön konsola koydu ve radyoyu açtı. Coldplay arabanın içinde bangır bangır çalıyordu.

Beni havalı, terk edilmiş bir depoya ya da köhne bir motosiklet kulübü evine götürmediler. Hayır. Dost canlısı kaçırancılar beni bir Burger King'e götürdüler.

Şoför bir park yerine çekti ve ikisi de indi. Bir saniye sonra kapı açıldı ve adam sahte bir selamla inmemi işaret etti.

Onları içeri kadar takip ettim ve bir anda canım soğan halkası çekti.

Kasaların önünden geçip tuvaletlere doğru yürüdük.

Son kabinde biricik Grim vardı. Parmak eklemlerinden boynuna kadar dövmeliydi. Üzerindeki gri tişört sanki gövdesine vakumla yapıştırılmış gibiydi. Gümüş rengi saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı ve kapalı bir gün olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı. Plastik bir çatalla salatasını karıştırıyordu.

Elindeki çatalla karşısındaki koltuğu işaret etti ve ben de oturdum. Başını sallayarak beni kaçırancı dostlarımı kovdu.

"Sizin için ne yapabilirim, Müfettiş Solavita?" Sesi şu zımpara gibi baritonlardan biriydi.

"Öncelikle, beni nasıl bulduğunu anlatabilirsin."

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Adamlarım sadece geçit töreninin sonunu getiriyorlardı."

"Ne geçit töreni?"

"Seni izliyorduk ve federaller de Hugo'nun adamını izliyordu. Bölgemde neler olup bittiğinden haberdar olmalıyım."

"Federaller neredeydi?"

"Bir blok aşağıdaki boş dükkana yerleşin."

"Ve Baker çocuklarının sokakta bıçaklamasına izin mi vereceklerdi?"

Kocaman omuzlarını silkti. "Yasanın neyi neden yaptığını anlamaya çalışarak zamanımı boşa harcamıyorum. Ben daha çok *sizin bu* konuya olan ilginizle ilgileniyorum."

"Duncan Hugo'nun çaldığı ve muhtemelen şehirden ayrılmadan önce yerel bir yere sakladığı bir şeyi arıyorum."

"Porsche. Güzel araba." "İyi bilgilendirilmişsin."

"Arka bahçemde neler olup bittiğini bilmek işe yarıyor."

"O arabayı nerede bulabileceğimi bana söyleyebileceğinizi sanmıyorum?" Cüret ettim.

Grim çatalıyla bir domatesi mızrakladı ve yedi. "Baskından önce dükkânına hiç gelmemiş ve küçük kaçırma çılgınlığından önce depoda da görünmemiş. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. İlerisi için bilmenizi isterim ki, bu kaçırma olayı bir mesaj ya da e-posta ile de gerçekleşebilirdi."

Salatasından kalanları masanın kenarına itti. Birkaç saniye içinde bir motorcu ortaya çıktı ve masayı temizledi. "Bunun neresi eğlenceli?" diye sordu Grim. "Ayrıca, bir araba hakkında bilgi almaktan daha önemli bir işim var."

"Nedir o?"

"Söylentiler.

Fısıltılar."

"O adamı kızartma yağına batırmadım. O kasabanın dedikodu telefon ağacında ne sorun var bilmiyorum ama çeviride bazı şeyler cidden kayboluyor," diye ısrar ettim.

Dudakları tekrar kıvrıldı. "Bundan bahsetmiyorum. Duncan Hugo'nun hâlâ etrafta dolaşıp büyük hamleler planladığından bahsediyorum."

Gözlerimi kırptım. "Hugo hâlâ burada mı? Ama bu..."

"Aptal mı?" Grim söze girdi. "Tam olarak değil. Babası dahil herkes onun ülkeyi terk ettiğini düşünüyorsa değil. O depodan kaçtığından beri kimse onu görmediyse de değil."

"Ama neden kalsın ki? Babasından FBI'a kadar herkes onu arıyor."

"Onun yerinde olsaydın, neden buralarda takılırdın?"

Dudağımı çiğnedim ve senaryoları gözden geçirdim. "Ya ben bir aptalım ve tüm bunların unutulup gideceğini düşünüyorum ya da..."

"Ya da," diye tekrarladı Grim.

"Oh, kahretsin. Ya da bunu aile işini devralmak için bir fırsat olarak görüyorum. Babamdan kurtulabilirsem, tahtta onun yerini alırım."

Grim onaylarcasına başını salladı. "Akıllı kız. Bunun için savaşı girmesine bile gerek yok. Sadece oturup federallerin harekete geçmesini bekleyebilir. Tek yapması gereken oradaki buradaki yarım kalmış işleri tamamlamak."

Midemin çukurunda bir batma hissi vardı. "Ne tür yarım kalmış işler?"

"Nash Morgan."

Saçmalık. Saatiime baktım, sonra yüzümü buruşturdum.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?"

OTUZ İKİ
NEZAKET UYARISI

Nash

I bir şeyi yumruklamak istedim. Herhangi bir şey.

Sağıma baktım. Knox hâlâ ona verdiğim gözlüğün solmaya yüz tutmuş kalıntılarını takıyordu. Lucian sol tarafımdaydı, bacaklarını germiş, kollarını kavuşturmuştu. Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca ona hiç yumruk atmamıştım. Fiziksel bir şey yaptığını da hiç görmemiştim. Bunu yapabileceğini biliyordum. Daha önce Sonrasında. Ama onu iş başında hiç görmemiştim.

Bu günlerde, bastırılmış çocukluk öfkesini başka şekillerde açığa çıkarmayı tercih ediyordu.

Ama benim için, bunu sistemimden çıkarmanın tek bir yolu olduğunu biliyordum. "İşte geliyorlar," dedi Knox.

Bir motosiklet kükreyerek otoparka girdiğinde, önümüzde yarım daire oluşturan boz motorcular ayrıldı. Grim'i hemen tanıdım ama ellerimi yumruk haline getirmeme neden olan yolcusuydu.

Motor tam önümde durdu. Lina kollarını motorcunun belinden kurtardı ve uzun bir bacağını zarif bir inişle salladı.

Ben onu yanıma çekip arkamdan itmeden önce kaskı zar zor çıkarmıştı.

"Nash-"

"Sakın başlama," diye emrettim.

Knox, Lucian ve Nolan safları sıklaştırdı ve birlikte onunla Grim arasında bir duvar oluşturduk.

Ben ona bakarken saniyeler geçip gitti.

"Seni şu anda tutuklamamam için bana tek bir neden söyle," diye homurdandım. "Kız arkadaşını dayak yemekten kurtardım," dedi Grim Kendini beğenmiş bir şekilde.

Kaçırdığı ilk kontrolde Nolan ve ben aracıma doğru ilerliyorduk. Daha otoparktan çıkmamıştık ki Grave beni Arlington'daki 911 çağrısı konusunda uyardı. Lina beni aradığında yoldaydım... Grim'in telefonundan.

Knox ve Lucian bizden yaklaşık beş dakika sonra motorcuların karargâhına geldiler.

Lina, "Beyler, bu heyecanlı bakışma yarışmasını bölmekten nefret ediyorum," dedi. "Ama *gerçekten* işemem gerekiyor ve Grim'in paylaşmak istediği bilgiler var."

"Bunu içeride yapalım," dedi Grim. "O hariç." Bütün gözler Nolan'a çevrildi. "Bir polis yeterince kötü. İkinizin birden burayı kokutmasına gerek yok."

Nolan bu fikri beğenmiş gibi görünmüyordu. "Sorun değil," diye ona güvence verdim.

"Orada aptalca bir şey yapma," diye mırıldandı.

Başımı salladım.

"Peki, çocuklar, beklerken ne yapacağız? Basket mi atacağız? Scrabble mı oynayacağız?" Grim'i içeride takip ederken Nolan kalan motorculara sordu.

Knox kolumu tuttu. "Orada yasalara uyan bir pislik olmamaya çalış, tamam mı?"

Grim'i düşman olarak istemezsiniz."

Tutuşundan kurtuldum. "Orada bir pislik gibi davranmamaya çalış." "İkiniz de uslu durun," diye tısladı Lina.

Elini tuttum ve onu kendime bağladım. Kimse ona yaklaşamıyordu.

İtiraf etmeliyim ki burası bir motosiklet kulübü merkezinden beklediğim gibi değildi. Duman lekeli alçıpanlar ve birayla ıslanmış zeminler yerine, tek katlı blok binanın içi daha çok bir kulüp ve galeriyi andırıyordu. Zeminler lekeli betonu. Duvarlar, parlak renk patlamaları ekleyen büyük, kaotik tuvallele birlikte keskin beyaz ve koyu gri arasında değişiyordu.

Grim, Lina'ya tuvaleti işaret etti ve diğerleri bir tür konferans odası gibi görünen bir yere girerken ben dışarıda nöbet tuttum.

Banyo kapısı açılıp Lina dışarı çıktığında duvardan uzaklaştım.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Yemin ederim. Grim ve motorcu köleleri aslında oldukça iyi insanlar.

Ve siz söylemeden önce, bunların hiçbirisi benim hatam değildi."

Ona her baktığımda, güzelliği bana bir çekiç gibi çarpıyordu. Gözlerim onu her bulduğunda, içimde bir şeyler parlıyordu. Ona dokunmak, onu duvara yaslamak, kafese kapatmak ve ellerimi vücudunun her santiminde gezdirmek istiyordum. Ama bunu yaparsam, duracak gücüm olur muydu bilmiyordum. Bu yüzden ellerimi iki yanımda tuttum.

"Nash?" diye

dürtükledi.

"Biliyorum," dedim.

Kıpırdamadan durdu, sonra inanamayarak başını salladı. "*Biliyor musun? Ne biliyorsun?*"

Dişlerimi sıktım. "Senin hatan olmadığını."

"Dürüst olacağım. Bunu beklemiyordum."

"Bu, en başta senin bu durumda olmandan memnun olduğum anlamına gelmiyor. Sana söylemiştim diyebilsem bile. Çünkü sana söylemiştim. Ve kesinlikle 911'i aradıktan sonra sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasından hoşlandığım anlamına gelmiyor. Ve sahip olduğun her pahalı ayakkabıya bahse girebilirsin ki o durumdan kar maskeli adamlar tarafından çıkarılman beni hiç de heyecanlandırmadı."

"Aslında sürücü bir kadındı," diye belirtti.

Ama daha bitirmemişim. "Ve seni lanet olası bir motosiklet kulübüne lanet olası bir suçlunun motorunun arkasında giderken görmekle ilgili *kesinlikle* sorunlarım var."

"İyi tarafından bak, ateşli çocuk. Uyuşukluktan nasıl nefret ettiğini hatırlıyor musun? Şu anda yaşadığın renkli duygu yelpazesine bir bak."

Başparmağımı kaşlarımın arasına sürtmeye başladım, sonra durdum. "Sanırım uyuşukluğa geri dönmek istiyorum."

"Hayır, değilsin." Yumuşak gülümsemesi kayboldu ve gözleri ciddileşti. "Grim'i dinlemen gerek. Seni çağırmamın bir sebebi var."

Bu sefer beni aramıştı. Bu da bir şey ifade ediyordu.

"Onu dinleyeceğim ama ona yumruk atmayacağımı ya da kelepçe takmayacağımı garanti edemem."

"Bir motosiklet kulübü başkanının bir kanun adamını kendi isteğiyle inine davet etmesinin büyük bir olay olduğundan eminim. Belki de kelepçeleri bunun dışında tutmalıyız," diye önerdi.

Diğerlerini gerçekten de bir konferans salonunda, ham kenarları ve siyah metal ayakları olan uzun ahşap bir masada otururken bulduk.

Grim baş köşede oturuyordu, arkasında da ekibinden iki kişi vardı: kısa boylu, dövme, fıçı göğüslü beyaz bir adam ve uzun boylu, söğüt gibi, kanlı tırnaklı bir siyah kadın.

Lina kadına el salladı ve o da başını sallayarak karşılık verdi.

Knox ve Lucian masanın karşısında, Grim'in solunda oturuyorlardı. Ben onun sağındaki koltuğu aldım ve Lina için yanımdaki sandalyeyi çektim.

"Hadi şu işi bitirelim. Evimde polisleri pek umursamıyorum," diye açıkladı Grim.

"Benim için de pek piknik sayılmaz," dedim.

Knox gözlerini devirdi ve Lina beni masanın altından tekmeledi. Kalçasını uyarıcı bir şekilde sıktım.

"Nash'in söylemek istediği, bu bilgiyi paylaştığınız için size minnettar olduğu," dedi Lina dikkatle.

Grim homurdandı.

"Elinde ne var?" Biraz daha kibar bir tonda sordum.

"Kulübüm, aile şirketinden ayrıldığından beri Duncan Hugo'nun faaliyetleriyle ilgileniyor. Kulaklarımızı dört açıyor ve gözlerimizi o küçük hıyar gibi jokerlere dikeyoruz," diye söze başladı Grim.

Knox, "Özellikle de sizin bölgenizde bir pizola dükkânı açmaya karar verdikten sonra," diye belirtti.

Hugo'nun orijinal dükkânı basılmıştı. Naomi ve Waylay'in alıkonulduğu ve terörize edildiği depoda bir tane daha kurmuştu. Knox'u nerede tutuldukları konusunda uyaran Grim olmuştu.

Lina'nın zarar görmemiş olmasıyla birlikte yumruğumun adamın yüzüyle buluşmamasının tek nedeni buydu.

"Bu da bir etkendi," diye itiraf etti Grim. "Ortadan kaybolduktan sonra bile ilgimiz devam etti. Ve ısrarcı bir sigorta müfettişi Hugo hakkında konuşmak istediğini açıkça belirttiğinde, ilgimiz derinleşti ve fısıltıları dinlemeye başladık."

Bu step dansı için sabrım yoktu. "Ne fısıltısı?"

Grim dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını dikleştirdi. "Sokaktaki resmi söylenti, Duncan Hugo'nun yaşananlardan hemen sonra şehri terk ettiği ve Meksika'ya tek yönlü bir bilet aldığı yönünde."

"Resmi olmayan kelime nedir?" Lucian ilk kez konuştu. "Hiç ayrılmadı. Yere indi ve düşünmeye başladı." "Bu onun açısından gerçekten aptalca bir hareket olurdu," dedi Knox.

"Federaller hâlâ onu arıyor. Kıımda bir ABD şerifi var ve Hugo burada kalmaya mı karar veriyor?" Ben sordum. "Bu hiç mantıklı değil."

Grim, "Eğer aile işini devam ettirmeyi planlıyorsa öyle," dedi.

Lucian ve Knox karşılıklı bakıştılar.

Lina'nın eli bacağının üzerinde benimkini buldu ve sıktı.

"Organize bir suç savaşından bahsediyorsunuz. Biri ağzını açmadan bir ordu kuramazsın. Kimse o kadar sessiz hareket edemez," dedim.

"şart değil," diye araya girdi Lina. Bütün gözler ona çevrildi. "Duncan'ın tek yapması gereken federaller babasının peşine düşene kadar oturup beklemek. Bunun için bir orduya ihtiyaı yok. Sadece iktidarın el değiştirmesi sırasında rgt rahatlatacak birkaç sadık asker."

Sikeyim.

"Federallerin bundan haberi var mı?" Ben sordum.

Lucian, "Kaynaklarıma göre, Anthony Hugo'ya karşı dava amalarına yardımcı olan isimsiz bilgiler alıyorlar," dedi.

Lucian'ın FBI'da nasıl kaynakları olduğunu düşünmek istemedim.

Lina, "Bu bilgi doğrudan Duncan'dan geliyor olabilir," diye belirtti.

"Siktir." Ağabeyim eliyle sakalını taradı. "Yani federallere babamın operasyonu hakkında bilgi veriyor ve onu içeri tıktıklarında Duncan babamın yerine mi geçiyor?"

"yle görünüyor."

"Federaller neden iki pisliğin de peşine düşmüyor?" Knox sordu.

"Anthony Hugo onlarca yıldır bir suç imparatorluğu yönetiyor. Onun Oğlunun yanında küçük kalır," diye belirtti Grim.

"Kardeşimi öldürmeye çalıştı," diye havladı Knox.

"Federaller istediklerini elde etmek için her zaman anlaşma yaparlar. Hugo Senior için yıllardır uğraşıyorlar. Kaynaklarını Hugo Senior için

Küçük çaplı bir araba hırsızı, özellikle de onlar için yeterince değerli bir varlıksa," dedi Grim.

"Peki bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Arkanı kollaman gerekiyor," dedi Grim. "Duncan Hugo ailenin reisi olmaya karar verirse, tek yapması gereken birkaç yarım kalmış işi tamamlamak."

Lina'nın bacağı kavrayışımın altında gerildi.

"Peki bunlar ne olacak?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Grim bana baktı. "Sana." Sonra bakışlarını kardeşime çevirdi. "Ve senin kızlarına."

Knox homurdandı.

"Tanıkların hiçbiri konuşamıyorsa dava açmak çok zor," dedi Grim uğursuz bir sesle.

OTUZ ÜÇ

KİTAP YA DA TEDAVİ

Lina

Me: Dünyadaki en sevdiğim araştırmacı nasıl?

Zelda: Burner Phone Guy ile ilgili başka bir şey yoksa beni yalnız bırak.

Ben: Sanırım onu henüz bulamadın?

Süper güçlerimin bile bir sınırı var. Hugo'nun telefon kayıtları ya da bir isim ya da en azından bir açıklama olmadan, elimde bir sürü Jack Bubkes var.

Jack Bubkes'i tanımla.

Zelda: Elimde bu adamla aile, okul, spor ya da çeşitli yollarla bağlantısı olan 1.217 kişilik (856'sı erkek) bir liste var. Bu listede onun için bulduğum her adresten komşular, mahalledeki içki dükkânının tezgâhtarları, babasının çalışanları (hem hapiste olan hem de olmayan), postacılar vs. var. Bunu daraltmanın bir yolu yoksa, şansımız yok.

Zelda: Olay yeri raporunu ele geçirme şansın var mı?

Belki orada yardımcı olacak bir şey vardır.

Hayır. Nash dün Biker World'e gittiğinden beri ortalıkta yok. Ve şimdi Nancy Drew gibi giyinmek zorundayım.

Zelda: Çok fazla sorum var.

KÜTÜPHANENİN HER YIL DÜZENLEDİĞİ KİTAP YA DA İKRAM ETKİNLİĞİ
Knockemout'un Cadılar Bayramı temalı atıştırmalıklar ve içecekler için bir araya gelme bahanesi, çok yakında burada olacak olan şeker mi şaka mı karmaşası olmadan.

Her Ekim ayında kütüphanenin önündeki cadde bir geceliğine trafiğe kapatılarak bir müzik grubuna, dans pistine, yiyecek kamyonlarına ve tabii ki seyyar bir bara yer açılıyor. Kütüphane müşterileri parti için bilet satın alır, Sloane tarafından rahatsız edilen iş sponsorları yiyecek ve içecekleri bağışlar ve kütüphane de kârı elinde tutar.

Ne yazık ki, yeni patlamış balkabağı baharatlı patlamış mısır ve sert elma şarabı kokuları ne kadar sinirli olduğumu unutmama yardımcı olmuyordu. Nash bir gece önce akşam yemeğinden kaçmakla kalmamış, olay yeri raporundan da bir şey getirememişti.

Ayrıca başka bir yatıya kalma talebinde bulunmak için beni aramadı, mesaj atmadı ya da kapımı çalmadı. Ki buna kesinlikle hayır derdim.

Knockemout'un dedikodularına göre, o, Knox, Nolan ve Lucian Knox'un gizli inindeki ofisinde saklanmışlardı.

Bu muazzam bir olaydı çünkü Knox'un bugüne kadar böyle kutsal bir yere girmesine izin verdiği tek kişi Naomi'ydi.

Tabii ki, dedikodularda dört beklenmedik amigonun neden kilit altında olduğuna dair teoriler de vardı. Bunlar arasında bir cesedin gizlice ortadan kaldırılması, yirmi dört saatlik yüksek bahisli bir poker oyunu ya da -benim kişisel favorim- Knox'un sonunda çiçek aranjmanları yüzünden Naomi'yi kızdırması ve şimdi onun gazabını beklemesi vardı.

Ama gerçeği bildiğimden oldukça emindim. Erkekler strateji geliştiriyorlardı ve beni bunun dışında bırakmışlardı.

Tamam, evet. İşleri kendi başıma yapmayı tercih ederdim. Ve evet, bir ekibin parçası olmayı sevmiyordum. Ama zaten işin içindeydim. Aktif bir soruşturma yürüten tek kişi bendim. Ve o dört maço bok kafalı *hala* beni dahil etmeyi düşünmedi.

Elimdeki kağıdı buruşturduğumu fark ettim.

"İşte makbuzunuz. Karıştırdığım için özür dilerim. Bağışınız için teşekkürler," dedim ve toparlanmış kâğıdı Stasia'ya uzattım. Whiskey Clipper'daki stilist az önce kütüphanenin kitap kampanyasına büyük boy bir çanta dolusu ciltli kitap bağışlamıştı.

"İyi misin Lina?" diye sordu, makbuzu çantasına yerleştirirken.

Lanet olsun. Poker suratım üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyordu. "Ben iyiyim," diye ısrar ettim.

"Knox ve arkadaşları için endişeleniyorsan, endişelenme," dedi. "Düğünde Naomi'ye sürpriz yapmak için gizli balo salonu dansı dersleri aldıklarını duydum."

Sırıttım. "Ne duydum biliyor musun?" Durakladım ve masaya doğru eğilmeden önce iki tarafa da baktım.

Stasia da eğildi. "Ne?" diye fısıldadı.

"Flash mob dansı koreografisi yaptıklarını duydum. Yırtık pantolonlarla ilgili bir şey."

"Aman Tanrım. Bu düğün için *sabırsızlanıyorum!*"

Birkaç dakika sonra, Atlara Fısıldayan Adam kılığında gelen Bacon Stables'dan Doris Bacon tarafından kitap bağışı görevimden azarlandım.

Kamu hizmetim bana bir kadeh baharatlı şarap kazandırmıştı, karar verdim. Şarabın tadını çıkardıktan sonra Knox'un ofisine gidecek ve Mahşerin Dört Aptalı beni içeri alana kadar kapıyı yumruklayacaktım.

Şarabımı henüz almıştım ki, belli belirsiz tanıdık gelen güzel bir sarışın önümde durdu. "Lina? Lina Solavita? Liseden Angie."

Angie Levy, futbol takımımın en skorer ikinci oyuncusuydu ve lisede Lina adını kullanmaya başlamamın nedeni takımında iki Angie'nin olması kafa karıştırıcıydı. Babasının elden düşme Excursion'unu kullanan ve takımın yarısını dondurma almaya götüren bir biyoloji dehasıydı. Diyet kola ve fıstık ezmeli kraker yiyerek yaşıyordu.

Artık daha yaşlıydı, daha da güzeldi. Bir zamanlar uzun olan sarı saçları şimdi dalgalı bir şekilde kesilmişti. Kot pantolon, kaşmir giyiyor ve sol elinde taşlı bir elmas taşıyordu.

"Angie? Burada ne işin var?" Şaşkınlıkla sordum. "Kocam ve ben Washington'da çalışıyoruz. Senin burada ne işin var?" "Ben sadece... buradan geçiyordum," diye geçiştirdim.

"Harika görünüyorsun!" dedi ve sanki bana sarılacakmış gibi kollarını açtı.

"Teşekkürler," dedim ve elimle şarap kadehimi işaret ederek sarılmayı savuşturdum. "Sen de öyle."

"Hayır. Gerçekten. Harika görünüyorsun. Hatta büyüleyici."

Bunu söyleyen, evinde yatıya kalma davetimi iptal eden kızdı.

"Teşekkürler," dedim tekrar.

Başını salladı ve uzun zamandır unutulmuş gamzesini göstererek sırıttı. "Ağzımdan kaçırıyorum. Özür dilerim. Yıllar boyunca seni o kadar sık düşündüm ki."

Bunun için tek bir neden bile düşünemiyordum. O ve ekibin geri kalanı, arkadaşlarımla geri kalanı, aslında beni terk etmişlerdi.

Hatalı kalp kapakçıkları bulaşıcı değildi ama benimle bağlantılı olmak gençlerin itibarı için ölümcül bir şeydi.

"Anne!" Ateşli kızıl saçları olan ve ceketine milkshake bulaşmış bir çocuk konuşmamızın ortasına daldı. "Anne!"

Angie gözlerini devirdi ama bunu her nasılsa şefkatle yaptı. "Hey. Dün ve ondan önceki gün ve ondan önceki gün yaptığımız şu görgü konuşmasını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Çocuğun göz devirmesi annesinininkinin birebir kopyasıydı. Bana dönmeden önce dünyadan bıkmış bir şekilde iç çekti. "Merhaba. Ben Austin. Böldüğüm için özür dilerim."

"Tanıştığımıza memnun oldum Austin," dedim gülümsememi bastıramadan. "Harika." Annesine geri döndü. "Şimdi sana bir şey sorabilir miyim?"

önemli, sizi rahatsız etmeye değer bir soru?"

"Sor bakalım," dedi Angie.

Derin bir nefes aldı. "Tamam, Davy balon dart oyununda onu yenmemin mümkün olmadığını söyledi. Bu tamamen aptalcaydı çünkü ben bir şeyleri fırlatmakta ondan çok daha iyiyim. Sadece ilk turda o kadar iyi değildim çünkü hile yaptı ve beni gıdıklanma bölgemden dürttü. Bu hiç adil *değil*. Ve bir rövanş maçına ihtiyacım var."

Angie bana eğlenen bir bakış atarak, "Yani arabada sana verdiğim ve daha fazlasını istememen için açık bir uyarıyla birlikte gelen on dolardan daha fazlasına ihtiyacın var, çünkü benden bir dolar daha alamayacaktın," diye özetledi.

Heyecanla başını salladı. "Evet!"

"Neden babana sormadın?"

"Whack-a-Mole'da Brayden ile bir kin maçı yapıyor."

Angie gözlerini kapadı ve sonra gece gökyüzüne baktı. "Evimde biraz östrojen olmasını istemek çok mu fazla?" diye sordu evrene.

"Anne," dedi Austin çaresiz bir sızlanmayla. "Dün gece çöprü dışarı çıkardın mı?" "Evet."

"Pazartesi için tüm ödevlerini yaptın mı?"

"Uh-huh."

"Şikayet etmeden veya daha fazla para istemeden öndeki çiçek tarhındaki yabancı otları temizlemeye istekli misiniz?"

Başını daha da güçlü bir şekilde salladı. "Bir hafta boyunca kendi çamaşırlarımı bile katlayacağım."

Angie çantasından cüzdanını çıkararak, "Beş dolar," dedi.

"Evet!" Austin yumruğunu muzaffer bir edayla sıktı.

Faturayı uzattı ama oğlu uzanınca geri çekti. "Dur bakalım, ahbap. Davy dart atmaya gittiğinde el salla ve 'Merhaba Erika' de."

Austin kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü kardeşin ona aşık ve dikkati dağılacak." Beş dolarlık banknotu tekrar uzattı.

Annesinin elinden kaptı, çilli yüzü aydınlandı. "Teşekkürler anne! Sen en iyisisin."

Kalabalığın arasına dalıp gitmesini izledim, parasını zaferle başının üzerinde tutuyordu.

"Bunun için üzgünüm. Son on yıldır tüm hayatım kesintilerden başka bir şey olmadı," dedi Angie. "Her gece yatağa giren ve beyinlerinden tüm görgü kuralları silinmiş olarak uyanan üç çocuk, bu yüzden her sabah vahşi mağara bebekleriyle yeniden başlamak zorundasınız. Her neyse. Ne diyordum ben?"

"Dışarı çıksam iyi olacak" dedim, bir kaçış yolu arıyordum.

"Ah! Biliyorum. Ben de seni çok düşündüğümü

söylüyordum." Ve yine garipleşmeye başladık. "Ah. Evet.

Bu," dedim.

"O duvarları aşmak için daha fazla çaba göstermediğim için hep pişmanlık duydum... bilirsin işte."

"Kasabanın yarısının önünde kalp krizi geçirmem mi?" Gevrek gevrek anlattım.

Gamzesi tekrar parladı. "Evet, o. Her neyse, ergenlik narsisizmimin ortasında bile daha çok çabalamam gerektiğini biliyordum. Senin için orada olmama izin vermeni sağlamalıydım."

"Beni mi yarattın?" Omuzlarım gerildi. "Bak, bu uzun zaman önceydi ve ben bunu aştım. Bir grup genç kıızı 'ölü kızla' takılmak istemedikleri için suçlayacak değilim."

"Wayne Schlocker'ın annesi olsaydım, o çocuk üniversiteye kadar ceza alırdı."

Wayne atletik, Tanrı'nın kızlara armağanı ve futbol pisliliği. Bu lakabı bulanın o olması beni şaşırtmadı.

"Cindy'nin bu yüzden onu kafeteryanın ortasında yumrukladığını biliyorsun, değil mi? Sonra Regina onun üzerine bir şişe ketçap fıskırttı. Ondan sonra tüm takım ona Wayne Bok Dolabı demeye başladı."

"Ciddi misin?"

"Elbette öyle yaptık. Sen bizim arkadaşımızdın ve hastanedeydin. Yaşananlar bizim için asla bir şaka değildi."

Sormak zorundaydım. Çözülmemiş ilk gizemimin cevabına ihtiyacım vardı. "O zaman neden ortadan kayboldun?"

Angie başını eğdi ve bana bir anne bakışı attı. "Biz yapmadık. En azından ilk başta. Hatırlamıyor musun? Sen iyileşirken her gün oradaydık. Hastanede, sonra da evinde."

Hastane odamda ve sonra da yatak odamda ağlayan, sonra da gülen genç kız sürülerini hayal meyal hatırlıyordum. Ancak ziyaretler hiç olmayana kadar sürüler gittikçe küçülmüştü.

"Ne var biliyor musunuz? Önemli bir şey değil. Uzun zaman önce oldu."

"Hata benim. Ergenlik çağındaki ben, senin toparlanmanı bekledim. Normale dönmek için," diye itiraf etti Angie.

Ama benim için normal olan bir şey yoktu. Yıllar sonra bile.

"Ben de bunu bekliyordum," diye itiraf ettim.

"Beklediğim 'normal' yerine, karanlık bir yere gittin. Austin'den sonra bunu şimdi anlıyorum. O zaman anlamamıştım. Diğer kızlar da anlamadı. Anlamadığımız için de bizi kendimizden uzaklaştırmaya izin verdik."

Başka bir anı su yüzüne çıktı. Angie ve arkadaşımız Cindy yatağında uzanmış, dergileri karıştırıyor, bir okul dansı için ne kadar dekoltenin fazla olduğunu tartışıyorlardı. Ben göğsümde bandajlarla pencerede oturuyordum ve sadece dekolte göstermeyeceğimi değil, dansa da gidemeyeceğimi biliyordum.

Bunun yerine, bir uzmana görünmek için seyahat edecektim.

Daha da kötüsü, en başta kimse beni dansa davet etmemişti.

"*Tanrım, siz salakların tek derdi bu mu?*" Onları terslemiştim. "*Randevular ve göğüs kasetleri mi? Ne kadar boş konuştuğunuzun farkında mısınız?*"

Uzun zamandır gömülü olan bu anıyı hatırlayınca irkildim.

Kendimi terk edilmiş hissetmişim ama oynadığım rolün sorumluluğunu kabul etmemiştim. Arkadaşlarımı hayatımdan tamamen çıkarmıştım.

"Austin'e ne oldu?" Ben sordum.

"Lösemi," dedi. "Dört yaşındaydı. Şimdi yedi yaşında ve hâlâ kemoterapi görüyor. Ama çocuk harika, ikizlere pislik yapması dışında. Austin'i zorla götürdüğümüz bir oyun randevusu sırasında bir "aha" anı yaşadım. Kocam ve ben mümkün olduğunca 'normal' bir çocuk dünyaya getirmeye çalışıyorduk."

"Benim ailem tam tersini yaptı," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Hatırlıyorum. Zavallı annen biz oradayken her on beş dakikada bir kafasını yatak odanın kapısına sokardı. O zaman bunun aşırı boğucu olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi?" Bir nefes verdi. "Kendini nasıl dizginleyebildiğini bilmiyorum. Onu kaybedeceğimizi düşündüm. Ve birkaç dakikalığına annen seni gerçekten kaybetti."

"Oğlunuzun daha iyi olmasına sevindim," dedim kendimi garip hissederek.

"Arkadaşlarının yardımıyla. O ve en iyi iki arkadaşı dışarıda dereye taş atıyorlardı. Bir şey onu kızdırmış ve Austin epey bir kriz geçirmiş. Onlara isimler takmış. Onlara artık onlarla oynamak istemediğini söyledi. Ve onlar ne yaptı biliyor musunuz?"

"Birbirinize taş atmaya mı başladınız?"

Angie sırtıttı ve başını salladı. Gözleri parlıyordu. "O küçük aptallar ona sarıldılar." Bir damla gözyaşı serbest kaldı ve yanağından aşağı süzüldü. Aceleyle sildi. "Ona kendini kötü hissetmesinin sorun olmadığını ve ne kadar kötü hissederse hissetsin onunla arkadaş olacaklarını söylediler."

Gözbebeklerimde bir sızı hissettim. "Kahretsin."

"Biliyorum, değil mi? Küçük oğlanların genç kızlardan daha fazla duygusal olgunluğa sahip olacağını düşünmezsiniz, ama öyleydiler." Angie bir damla gözyaşını daha sildi. "Her neyse, bu Austin için bir dönüm noktasıydı. Tedavileriyle bu kadar sert mücadele etmeyi bıraktı. Öfke nöbetleri giderek azaldı. Ve yeniden 'normal'in tadını çıkarmaya başladı. İşte o zaman senin için bu dönüm noktasını ne kadar berbat ettiğimizi fark ettim. İşin içine girmedik. Kötüyü kabullenmedik ve iyinin geri gelmesini bekleyecek kadar sabırlı olmadık. Ve bunun için çok üzgünüm. Başınıza gelenler adil değildi ve bizim bunu ele alış şeklimiz de öyle. Ama senin sayende, bana en çok ihtiyaç duyduğu anda oğluma daha iyi bir anne olabildim."

Gözlerimi kırpamıyordum, çünkü kırparsam sıcak gözyaşlarım kaçacak ve muhteşem göz kalemime zarar verecekti.

"Vay canına," demeyi başardım.

Angie annesinin çantasından bir tomar mendil çıkardı. "Al," dedi ve yarısını bana uzattı.

"Teşekkürler." Aldım ve gözlerimi sildim.

"Bu gece bunu yapmayı beklemiyordum," dedi buruk bir kahkaha atarak.

"Ben de öyle." Burnumu sildim ve şarabımdan bir yudum aldım.

Kasketli, yakışıklı, kızıl bir adam yaklaştı. "Hey, bebeğim, çocuklar beni kandırdı-oh kahretsin." Angie'ye baktı, sonra bana, sonra tekrar Angie'ye. "Şu anda sarılmaya ve alkole ihtiyacım var anı mı, yoksa huni kek düzeltecek anı mı?"

Angie ıslak bir kahkaha attı. "Kesinlikle huni kek."

"Ben ilgileniyorum," dedi iki eliyle onu işaret ederek. "Seni seviyorum. Çok güzelsin. Ben ve çocuklar sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Angie arkasından, "Ekstra pudra şekeri," diye seslendi. Bana geri döndü. "Arayan kocamdı. Çok iyidir."

"Tahmin etmiştim."

"Şimdi sana sarılabilir miyim? Ya da sanırım, daha doğrusu, sen bana sarılabilir misin?" diye sordu.

Kısa bir süre tereddüt ettim ve sonra karar verdim. "Evet."

Kollarımı açtım ve o da kollarıma doğru yürüdü. Kaybettiğimi sandığım eski bir arkadaşıma sarılmanın hiç de garip olmadığını hissettim. Daha güzel zamanlara ait düzinelerce anı su yüzüne çıktı ve onları ne kadar derine gömmüş olduğumu fark ettim.

"Hey, Lina! Kaldır kışını da buraya gel. Fotoğraf kabini sana ihtiyacımız var," diye bağırdı Sloane kaldırımdan. Robin Hood gibi giyinmişti ve yeşil fötr şapkasındaki uzun tüy çoktan kırılmıştı.

"Parmaklarım donmadan acele et," diye seslendi Naomi, elindeki içkili milkshake'i bana doğru sallayarak. *Pride and Prejudice*'in Elizabeth Bennet'ı gibi giyinmiş, göğüs dekoltesi etkileyici olan, ampir bel bir elbise giymişti.

"Ya da bütün oğlanları avluya toplamadan önce," diye ekledi Sloane. Tam o sırada motorcu Harvey koşarak yanlarına geldi ve dans etmeye başladı. Güldüm ve Angie'yi serbest bıraktım.

"Gitsem iyi olacak."

"Evet, ben de. Kim bilir ikizler kocamı nasıl kandırdı." "İkizler mi? Seni zavallı şey," diye takıldım.

"En kötüsü. Sakın yapma," diye şaka yaptı. "Her neyse, buradan kırk beş dakika uzaklıkta oturuyoruz. Sence sana numaramı verebilir miyim?"

Çocukların giremediği bir yerde buluşalım mı?"

"Çok isterim."

"Seni görmek harika. Gerçek arkadaşlar bulmana sevindim," dedi Angie o gururlu anne gülümsemesiyle.

Numaralarımızı değiş tokuş ettik ve yollarımızı ayırdık.

Fotoğraf kabininde iki tur poz verdim ve Naomi'nin milkshake'inden tattım. Sloane bana çıktının bir kopyasını verdi ve çekilen maskaralıklara güldük.

Gerçek arkadaşlar. Angie onlara böyle diyordu. Naomi ve Sloane beni her şeyimle kabul etmişlerdi, mükemmel olmayan yanlarımla birlikte.

Hâlâ herkesi kol mesafesinde mi tutuyordum? Ve değişmenin zamanı gelmiş miydi?

"Dans etmeliyiz," diye duyurdu Sloane.

"Dans edebilir miyim bilmiyorum. Bu köşebentler nefes almamı zorlaştırıyor," dedi Naomi, göğüslerinin altındaki biye ile oynayarak.

Kürek kemiklerimin arasında bir karıncalanma hissettim. Bu tür bir farkındalık yaratan sadece iki şey vardı: bela ve Nash Morgan.

Arkamı döndüğümde Nash'in Knox, Nolan ve Lucian tarafından kuşatılmış olduğunu gördüm; etraflarındaki neşeden etkilenmeyen bir grup soğukkanlı nöbetçi gibi yaklaşıyorlardı. Onlar yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Naomi kendini Knox'un kollarına attı. Burnunu ve ağzını saçlarına bastırıp onu içine çekerken gözleri kapandı. Sloane, Lucian'a Nottingham şerifiymiş gibi ters ters baktı ve gülümseyerek Nolan'a el salladı.

Bu sırada Nash'in bakışlarının içimde delikler açtığını fark etmemiş gibi davrandım.

Knox onu serbest bırakırken Naomi, "Seni özledim," dedi. "Her şey yolunda mı?" "Sadece bazı işlerle uğraşıyorum. Seni endişelendirmek istemedim, Daze,"

Knox neredeyse şefkatle söyledi.

"Gerçekten bir ceset saklamıyordun, değil mi?" diye alay etti.

"Angelina," dedi Nash sessizce. Bakışları vücudumda gezindi. "Senin kim olman gerekiyor?"

"Ben Nancy Drew'um ve sen geç kaldın." Ellerimi kalçalarımaya koymuş, ona bağırıp bağırmayacağıma ya da onu görmezden gelip gelmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum ki evren benim için bir cevap verdi. Grup Luke Bryan'ın "That's My Kind of Night" şarkısının açılışını yaptı ve birdenbire tam da bu noktadan uzakta olmaktan başka bir şey istemedim.

"Hadi dans edelim." Sloane'u yakaladım, o da Naomi'yi yakaladı ve adamların arkamızdan bakakalmasına izin vererek yola koyulduk.

Naomi, "Adımları bilmiyorum," dedi.

"Çok kolay," diye söz verdim, arkadaşlarımı sıraya girmiş dansçı kalabalığının ortasına sürükleyerek. "Ayrıca, o göğüslerle bir adımı bile kaçırırsanız kimsenin umurunda olmaz. Sadece takip edin."

Solda Justice ve Tallulah St. John ile sağda Fi ve kocasının arasına girdik. Naomi'yi aramıza alarak Sloane ve ben diğer dansçılarla aynı hizaya geldik.

Yirmili yaşlarımın başında kampüs yakınlarındaki bir bar sayesinde line dansına aşık olmuştum. Country müzik bana hala dans pistinde tıbbi bir mucize değil de sadece bir kız olabildiğim o ilk özgürlük yıllarımı hatırlatıyordu.

Etrafımız kot, deri ve Cadılar Bayramı kostümleri geçidiyle çevriliydi. Çizmelerin keskin sesi asfaltta yankılanıyordu. Etrafımızda dönerken renkler bulanıklaştı. Duncan Hugo'yu unutmuştum. Nash Morgan'ı. İşi ve sırada ne olduğunu. Naomi'nin kahkahasına, dans ederken Sloane'un at kuyruğunun platin ışıltısına odaklandım.

Ama gerçek dünyayı ancak bu kadar uzun süre görmezden gelebilirdim. Özellikle de o mavi gözler bana kilitlenmişken.

Ne zaman dönsem, bakışlarım kalabalığın kenarında duran, bacaklarını kavuşturmuş, kollarını kavuşturmuş Nash ve arkadaşlarına takılıyordu. Birlikte haksız yere ateşli bir erkeklik duvarı oluşturuyorlardı. Bu kadar çok mükemmel alfa erkeği örneğinin aynı bölgeyi işgal etmesine izin vermek doğa kanunlarına aykırı olmalıydı.

Hepsinin kaşları çatıktı.

"Neden bize ters ters bakıyorlar?" Bot darbeleri arasında homurdandım.

"Oh, bu Knox'un mutlu yüzü," diye ısrar etti Naomi, rotasını düzeltmeden önce yanlışı yöne adım atarak.

Sloane kalabalığın geri kalanıyla aynı anda alkışladı. "Bu Lucian'ın göt suratı."

Şarkı sona erdiğinde dansçılar çılgılık attı. Ama tam hepimiz safları bozmuşken bir sonraki şarkı başladı ve Justice beni kaptı, beni döndürüp geri çekti. Gülerek, Tallulah görünene kadar iki adımda ona katıldım. Justice beni tekrar döndürdü ve karısını yakaladı. Başka bir çift kol beni bulduğunda kahkahalarla güldüm. Bu, en sevdiğim lezbiyen motorcu çiftin yarısı olan Blaze'di.

Birlikte coşkulu bir halıyı keserek kalabalığın geri kalanıyla birlikte şarkı söyledik. Korodaki kızgın gıcırtyı zar zor duydum. Ama orada

"Çek ellerini üzerimden, pislik." Blaze ve ben dans pistinde durduk ve Sloane'un dişlerini gösterdiğini ve Tate Dilton'ın arkadaşlarından birinin tutuşuna karşı mücadele ettiğini gördüm.

OTUZ DÖRT
KAÇINILMAZ

Lina

Hiri yarı, terli bir adamdı ve biradan payına düşenden fazlasını aldığı belliydi. Ayrıca kitap karıştırarak bir tipe de benzemiyordu ve bahse girerim bu partiye de o gelmişti.

Kalabalığı yarararak ilerledim.

Yanına vardığımda Sloane, "Geri çekil dedim," diye homurdandı.

"Şimdi nereye kaçıyorsun, sevgilim?" dedi iri adam, altın köpek dişli bir sırtıyla. Bir tür dans figürü yapmaya çalıştı ama sadece Sloane'un kolunu bükmeyi ve gözlüklerini yüzünden düşürmeyi başardı.

"İşte bu kadar. Yürü git, mikro penis," diye tersledim, aralarına girdim ve Sloane'un kolundaki tutuşunu kırdım.

Dikkati benim üzerimde yoğunlaştı. "Neden kendine bir dokunmuyorsun, tatlım," diye mırıldandı. Bileğimi acıtıcı bir şekilde kavradı ve aptalca kasıklarına doğru çekti.

"Testis alma operasyonu için yeterince hastalık izni biriktirmediysen bunu yapmazdım," dedim, aşağı doğru gidişle savaşılarak.

"Wooooo wee! Ruhluları severim," dedi Drunky McBad Choice, bileğimi acıyla bükerek ve kendini açıkta bırakarak. "Sen kim oluyorsun?"

Boştaki elimi yumruk yaptım. "Bir ipucu bul," dedim, toparlanarak. Ama parmak eklemlerimin yüzüme tatmin edici bir şekilde temas etmesini beklerken, belime dolanan güçlü kol sayesinde kendimi onun elinden kurtulmuş ve havalanmış buldum.

"Hey!" diye bağırdım.

şef Nash Morgan beni kardeşine teslim ederken, "Tut onu," diye sert bir emir geldi.

"Bırak beni!" Knox'un tutuşuna karşı savaşarak talep ettim.

Öfkemden Lucian'ın Sloane'u da benzer bir şekilde tuttuğunu fark ettim. Adam Motorcu Büyük Hata'ya gözbebeklerinden oluşan hançerler fırlatıyordu.

"Bunu anladın mı?" Knox, ben tekrar kavgaya atılmadan önce kollarımı iki yanıma kilitlerken Nash'e sordu. Morganlar inatçı ve güçlüydü.

"Ben hallederim."

Nash'in sesindeki çelik, mavi gözlerindeki kutup soğukluğu beni hareketsiz bıraktı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Acıdı mı? Evet.

Eğlendin mi? Tabii ki.

Büyüleyici mi? Kesinlikle.

Aptalca inatçı mı? Binlerce kez evet.

Ama şimdi taktığı buz gibi öfke maskesi yeni bir şeydi.

Kesinlikle bende bir sorun vardı çünkü yüzüne bir kez bakmak beni ateşlendirdi. Yeni bir çift iç çamaşır giymiş bir kız gibi.

Son bir hamle yaptım ama Knox'un tutuşu kırılmazdı.

"Ona yumruk atmak istedim," diye sızlandım.

Knox, "Sıraya girin, Leens," dedi.

Bir sıra olduğunu fark ettim. Nash en ö n d e y d i , Nolan arkasındaydı, Lucian da -hâlâ Sloane'u tutuyordu- onun arkasındaydı. Knox ve ben arkadan geliyorduk.

"Tutuklusunuz." Nash'in sesi otoriteyle çınılıyordu.

"Tutuklamak mı? Benim onu yumruklamam çok daha tatmin edici olurdu," diye yakındım.

Knox, "Sabırlı olun," dedi.

Sloane, Lucian'ın tutuşuna karşı mücadele etti. "Eğer ellerini üzerimden çekmezsen, ben-"

"Ne yapacaksın?" Lucian onun sözünü kesti. "Bileğime tekme atıp bana küfür mü edeceksin?"

O da karşılık olarak hırladı.

"Belki de Sloane'u Graham'a teslim etmeliyiz?" Knox geç de olsa bunu önerdi. "Hayır," dedi Lucian, sesi bir buzdağından daha soğuktu.

"Beni tutuklayamazsınız! Ben hiçbir şey yapmadım," diye sızlandı Booze Breath.

Naomi elinde bir paket patlamış mısırla yanımızda belirdi. "Sanırım artık onu bırakabilirsin, Viking," dedi.

"Daisy, böyle düşündüğünü biliyorum. Ama bu Bar Fight Lina ile ilk rodeom değil. Onu bıraktım ve yüzleri kırmaya başlayacak."

"Hadi ama! Bir kere," diye tükürdüm, mücadelemi yenileyerek.

"İki kez," diye itiraz etti, kollarını bana daha sıkı dolayarak. "O pisliğin Pittsburgh'daki burnunu unutuyorsun."

Karnına dirsek atacak kadar yerim vardı. Ne yazık ki taş gibi sert karın kasları dirseğime daha fazla zarar verdi. Bu kasabadaki erkeklerin kaslarıyla derdi neydi? "Ah! Lanet olsun! Onu pencereden atan sendin."

"Sakin ol, Lina," diye homurdandı.

"Tatlım, bunun kadınlar üzerinde işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?" Naomi bir avuç patlamış mısır alarak, "Tatlım, bunun kadınlarda işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Knox, eğer gitmeme izin vermezsen, yüzünle başlayacağım," diye uyardım.

Nash, motorcunun yumruklanmamış yüzüne "Onları orada istemediklerini açıkça belli eden iki kadına ellerini sürdün," diyordu. "Tutuklusun."

"Burada sorun ne gibi görünüyor?"

Tate Dilton duruma müdahale ederken Knox, "Siktir," diye mırıldandı. "Evet, şimdi beni bırakmak isteyeceksin," diye tısladım.

Nolan omzunun üzerinden, "Ben hallederim," dedi.

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Dilton," dedi Nash, sesi otoriteyle titriyordu.

Dilton alay etti. "Bana gücünüzü kötüye kullanıyormuşsunuz gibi geliyor.

Birileri doğru olan için ayağa kalkmalı."

"Bunun neye benzediğini bildiğinden emin misin?" Nash sordu.

"İşte gidiyoruz," diye mırıldandı Knox. Beni ayağımdan kaldırdı ve kolları kafam kadar olan devasa motorcu Harvey'e uzattı. "Tut şunu."

"Elbette, Knox. Nasıl gidiyor, Lina?" Harvey dövmeleli pitonlarını etrafıma sararken sordu. Giderken Knox'un kışını tekmelemeyi başardım ama bu sadece hafif bir darbeydi ve öfkemi yatıştırmak için çok az işe

yaradı.

Lucian Sloane'u Naomi'nin yanına bıraktı. "Bu noktadan kımıldarsan sorun yaşarız," diye uyardı parmağını Naomi'nin yüzüne doğru uzatarak.

"Isır beni, Lucifer."

Knox ve Lucian, Nash ve Nolan'ın yanında yerlerini aldılar.

Kalabalıktan biri Dilton'a, "Görevini kötüye kullanmaktan soruşturulan tek kişinin sen olduğuna eminim, seni serseri," diye çıkıştı.

"O pis, yalancı ağzını kapat yoksa ben kapatırım," diye hırladı.

Sarhoştı, bu da onu çok daha tehlikeli yapıyordu. Çavuş Hopper ve başka bir memurun ilk savunma hattının arkasında, gerekirse müdahale etmeye hazır bir şekilde beklediklerini fark ettim. Sloane'un ya da kendimin intikamını almak için bir şansım olmayacağını anlayınca kendimi Harvey'ye bıraktım.

Beni serbest bıraktı, sonra Hopper'ın yanına gitmeden önce başımı okşadı.

Sinirlenerek Naomi ve Sloane'a katıldım. Görüşümüz, Nash'in arkasını alan Knockemout vatandaşlarının halkası tarafından kısıtlanmıştı.

"Hadi," dedim, terk edilmiş bir piknik masasını görünce.

Naomi elbisesinin eteklerini kaldırarak, "Ama Lucian Sloane'a kıpırdamamasını söyledi," dedi.

"Lucian kıcıımı öpebilir," dedi Sloane ve beni takip etti.

Üçümüz masanın üzerine tırmandık.

"Öpmekten daha fazlasını yapmak istediğinden eminim," diye tahmin ettim.

Yorumumu duymazdan geldi ve gözlerini kısarak kalabalığa baktı. "Tek görebildiğim kızgın lekeler."

"Nash bu pisliklerle ölümüne konuşmayı bitirir bitirmez gözlüklerini alacağız," diye söz verdim.

Naomi başını salladı. "Onlarla ölümüne konuşmuyor. Onları sahte bir rahatlık duygusuna sürüklüyor. Sadece izle."

"Tate?" Kalabalığın kenarındaki güzel bir sarışın ellerini ovuşturdu.

"Arabaya geri dön Melissa," diye tersledi Dilton.

"Annem aradı. Ricky'nin ateşi var-"

"Lanet arabaya geri dön!"

Kadın koşarak uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Nash, Sloane'u yakalayan adama, "Tutuklusun Williams," dedi. "Avukat tutma hakkına sahipsin."

Ama Nash kelepçelere uzanmıyordu ve savunma pozisyonu da almıyordu. Bulunduğum noktadan Williams'ın

Gerçekten aptalca bir şey yapmaya hazırdı. Harekete geçmeden önce Nash'in ona haklarını okumayı neredeyse bitirmesini bekledi.

Adamın yumruğunun Nash'in yüzüne inişini ağır çekimde izledim. Darbenin şiddetiyle kafası geriye doğru savrulurken benden çok kadınsı bir nefes kaçtı. Ama sendelemedi ve kendini savunmak için ellerini kaldırmadı.

Masadan aşağı atlamak için bir hamle yaptım ama Naomi beni durdurdu. Kalabalıkta başka kimse kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Ne halt ediyor bu?" Tısladım. "Nash o adamın ona vurmasına izin verdi." "Bu bir bütün," dedi Naomi. "Eğer önce o vurursa, bu nefsi müdafaadır,

Lucian'a göre yasal faturalar daha az olacak." Sloane,

"Ayrıca, bu tutuklamaya direnme olarak sayılır," diye ekledi.

Harvey ellerini kavuşturarak, "Sanırım Bronte Williams az önce tutuklanmaya direnirken bir memura saldırdı," diye bağırdı.

"Ben de öyle gördüm," diye onayladı pazen giymiş bir kadın. "Ben de öyle."

"Gözümün önünde cereyan eden bu suç faaliyeti nedeniyle kendimi güvende hissetmiyorum. Kendimi savunmak zorunda kalabilirim."

Kalabalıktan bir koro halinde onay sesleri yükseldi.

"Tek şansın var. Şimdi ya kışını dön ve ellerini arkana koy ya da bu boku tekrar dene," dedi Nash Williams'a.

Williams ve Dilton birbirlerine baktılar ve sonra aynı anda vurdular. Williams Nash'e vurmak için geri çekildi ve kendini öfkeli polis şefinin yumruğunu suratında hissederken buldu. Örs gibi yere düştü. Sallanmak yok. Tökezlemek yok. Tek bir vuruşla geriye doğru devrildi ve yola düşmeden önce bayıldı. Çok güzeldi.

"Evet!" Kolumu zaferle havaya kaldırarak "Evet!" dedim.

Dilton'ın yumruğu Nolan'ın çenesine çarptı. Nolan tükürdü, sonra kendi yumruklarını kaldırırken sıırttı.

"Neler oluyor? Şişman leke Nash'e yumruk mu attı? Diğer iki leke kim?" Sloane sordu.

Nolan, Dilton'ın suratına bir-iki kombinasyon uygulayarak adamın sendeleyerek geri çekilmesine ve kendi ayaklarına takılıp düşmesine neden olurken Naomi, Sloane'un yerine oyunu yönetti. Sert bir şekilde kışının üzerine düştü ve bu da kalabalığı güldürdü.

O kadar çabuk bitti.

"İyi atıştı, Nolan," diye bağırdı Sloane.

"Şiddet üç randevu kuralını bozmak istemene neden oluyor mu?" Naomi alay etti.

Çok geçmeden Hopper ve diğer memur kanlar içinde, kelepçeli iki pisliği bir arabanın arkasına bindiriyorlardı. Williams rüya alemine yaptığı son yolculuktan dolayı biraz sersemlemişti ve Dilton kıcı koltuğa çarptığında acı içinde inlediğinde kendimi haklı hissetmiştim.

Sokağın ortasında Lucian'ın yerden bir şey almak için durakladığını fark ettim. Onu inceledi, sonra cebine soktu. Gözleri kalabalığı taradı, sonra piknik masasında bizi fark edince gözleri kısıldı.

"Uh-oh," diye fısıldadı Naomi.

"Uh-oh ne?" Sloane talep etti. "Bir bok göremiyorum!" "Lucian bize doğru geliyor," dedim.

"Ve *deli gibi* görünüyor," diye ekledi Naomi.

Sloane homurdandı. "Lütfen. Hep öyle görünüyor. Sürekli bir PMS durumu var."

"Uh, hayır. Naomi'ye katılmak zorundayım. Birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor ve bu kişi-"

Lucian Sloane'a, "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim," diye çıkıştı.

"Ben de sana kıcıımı öpmeni söyledim. Sanırım ikimiz de bize söyleneni yapmıyoruz," dedi, onun üzerindeki bakış açısının tadını çıkararak.

Naomi elindeki patlamış mısır torbasını bana doğru eğerek, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Bir avuç aldım.

Lucian uzanıp ellerini Sloane'un kollarının altından geçirdi ve onu masadan kaldırdı. Sloane irkildi, sonra Lucian onu yere indirmeden önce bir süre göz hizasında tutarken çırpındı.

"Bir erkeğin bunu yapabilmesine bayılıyorum," dedim.

"Daha dikkatli ol," diye homurdandı Lucian. Adam ondan bir karış daha uzundu ve bu boyunu onun üzerine çıkmak için kullanıyordu.

Ancak Sloane'un gözünü korkutmaya hiç niyeti yoktu.

Onunla diş diş mücadele ederken gözlerinde ateş parlıyordu. "Doğru. Çünkü dans etmem bir provokasyon. Aslında sarhoş bir moronun bana ellerini sürmesini *istiyordum*."

Naomi yanımda yüksek sesle çıtırdadı.

"Eğer bu işe karışmamı istemiyorsan, bunu imkânsız hale getirmeyi bırak," diye hırladı.

"Dudaklarımı oku Lucian. Hayatımın yakınında olmana ihtiyacım yok. O yüzden umurundaymış gibi davranmayı bırakabilirsin. İkimiz de gerçeği biliyoruz."

"Kahretsin," diye fısıldadım Naomi'nin patlamış mısırından biraz daha alırken. "Gözlerinin rengi mi değişti ve daha mı tehlikeli oldu?"

"Kesinlikle," diye kabul etti Naomi.

"Onu ısırarak istiyor gibi görünüyor," diye gözlemledim. Birbirlerine attıkları kıvılcımların elektrik çarpması sonucu ikisinin de yerde kıvrılmaması bir mucizeydi.

"Biliyorum, değil mi? Henüz birbirlerinin kıyafetlerini yırtmadıklarına ve sevişmediklerine inanamıyorum."

"Bunu yaptıklarında, bahse girerim dünyanın eksenini kaydıracak ve bizi uzaya fırlatacak," diye tahmin ettim.

Nash, dans pistinin ortasında ellerini çırparak dikkatimizi piknik masasındaki çekişmeden çekip aldı. "Pekâlâ millet. Bu hâlâ bir parti. Ne yapıyorsunuz öyle?"

Gruba sabırsız bir işaret verdi ve grup hemen Thomas Rhett'in "Die a Happy Man" şarkısına başladı.

Knox önümüzde belirdi. Naomi'nin elini tek bir hareketle çekerek onu omzunun üzerinden düşürdü. "Gidelim Daisy." Bir elini Naomi'nin kışına koydu ve onu gülerek dans pistine taşıdı.

Diğer çiftler de onlara katıldı. Piknik masasında tek başımaydım ve bir içki daha içebileceğimi düşünüyordum ki biri bileğimi yakaladı. Nash Morgan bana baktı.

"Buraya gel," diye emretti. Gözü Williams'ın yumruğu yüzünden şişmişti ve ağzının kenarında bir damla kurumuş kan vardı. Parmak eklemlerinden ikisi yarılmış ve kanıyordu. O kadar kahraman görünüyordu ki bayılacaktım... eğer geri kalanı bu kadar sinir bozucu olmasaydı.

"Ben olduğum yerde iyiyim-"

Hâlâ kurşun yaralarından iyileşmekte olan bir adam için hızlı hareket ediyordu. Ben karşı koyamadan beni masadan kaldırdı ve önünde yere yatırdı.

"Seninle dans etmeyeceğim," dedim elleri belime yerleşirken. "O kadar zahmetten sonra en azından bunu yapabilirsin," dedi bir kez daha çekerken

Kalçalarım onunkilerle buluştu. O mavi gözler için için yanıyordu ve iç çamaşırlarımın alev alma tehlikesi olup olmadığını merak ediyordum.

Kollarım boynuna dolanırken, "Benimle dans etmek istiyor gibi görünmüyorsun," dedim.

"Neye benziyorum?"

"Sanki beni boğazlamak istiyormuşsun gibi."

"Hayır, Angel. Ben çok daha kötü bir şey düşünüyordum."

Hayatımda bir kez olsun ayıyı dürtmeye niyetim yoktu. Onu çok fazla görmüş, ona karşı çok fazla şey hissetmişim. Düşmek istemediğim bir uçurumun kenarında duruyordum.

Şarkının tik-tak ritmiyle bir o yana bir bu yana sallanıyor, göz temasını hiç kesmiyorduk. O beni kendine doğru çekerken ben de dirseklerimle onu itiyordum, her birimiz giderek daha fazla güç uyguluyorduk.

"Yüzün nasıl?" Kollarım titremeye başladığında sordum. "Acıyor."

"Ben hallediyordum, biliyorsun. Ona kendim de vurabilirdim," dedim dirseklerim savaşı kaybederken ve beni göğsüne doğru çekerken. Nash Morgan bir kez daha ona istediğimden daha fazla yaklaşmıştı.

Burnunun ucunu kulağımın dış kabuğunun etrafında gezdirdi. "Yapabileceğini biliyorum bebeğim. Ama ben daha fazla zarar vermek için daha iyi bir konumdaydım."

"Belli ki benden hiç yumruk yememişsin."

Birbirimize karşı aynı hızda sallanıyorduk. Dirseklerim omuzlarındaydı, ellerim boynunun arkasına dolanmıştı.

"Williams'ın camdan bir çenesi var. Bunu herkes bilir. Tek ihtiyacınız olan doğru yere bir el ateş etmek, o da bir ton tuğla gibi yere düşer. Zaten benzer iki suçlamayla karşı karşıyayken bir memura saldırdıktan sonra onu vurursanız durum hızla düzelir."

Yüzüne bakmak için geri çekildim.

"Tamam. Belki biraz etkilendim."

"Neyden?"

"Seninleyken. Çıldırılmışım. Sadece kanını akıtmak istedim. Ama sen öfkeyle besleniyordun ve hala o hesaplamaları yapabilecek kapasiteye sahiptin."

"Bunu doğru şekilde yapmak için iyi bir nedenim vardı." "Nedenmiş o?"

"Sana dokundu."

O kadar basit söyledi ki, sanki gerçeği bir çekiç darbesiyle söylemiyormuş gibi. Sanki bunu içimde binlerce küçük elektrik şoku gibi hissetmiyordum. Sanki aptal kalbim aptal göğsümden fırlayıp onun lanet ayaklarının dibine düşmemiş gibi.

Sana dokundu.

Ve bir anda o uçurumdan serbest düşüşe geçtim.

Kısa boylu, sarışın bir Robin Hood yanımda belirdi. "Hey, Lina? Çekiliş biletlerimiz azalıyor ve hiçbir şey göremiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun-"

"Ben getiririm," diye gönüllü oldum ve Nash'in kollarından... çekim alanından dışarı fırladım.

Cevap beklemeden kışımı kütüphaneye doğru sürdüm. İçeride bir elimi göğsüme götürdüm ve merdivenlere yöneldim. Duvarlarımı *seviyordum*. Onların arkasında güvende olmayı seviyordum. Ama Nash duvarları aşıyordu ve bu beni çok korkutuyordu.

Merdivenleri koşarak çıktım ve ikinci katı karanlık buldum ama ışığı istemedim. Olanların gerçek yüzünü görmek istemiyordum. Nash'e aşık olmam mümkün değildi. Onu çok az tanıyordum. Medeni sohbetlerden çok kavgalarımız olmuştu. İki adım ileri. İki adım geri.

Seks bile yapmamıştık.

Arkamdaki merdivenlerde ayak seslerini duyduğumda arka ofise doğru yöneldim ve *anladım*.

Bu kaçınılmazdı.

Kaçınılmazdık.

Ama bu gerçekle yüzleşmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Olabilirdi sessiz bir şekilde ofise doğru koştum. Onun ötesinde çekiliş biletlelerinin saklandığı büyük bir malzeme dolabı vardı. Köşeye sıkıştırılacağı yer.

Hızla geliyordu ve karar vermek zorundaydım ama panik beni aptallaştırdı. Küçük çalışan dinlenme odasına doğru yöneldim.

Nash beni yakalamadan önce odaya iki adım bile atamamıştım. O büyük, sert eller sanki bir hak iddia ediyormuş gibi kalçalarımın yerleşti.

Sırtım onun önüyle aynı hizadaydı, her santimi muhteşemdi. Ve bunun doğruluğu, neden en başta ondan kaçmaya çalıştığımı merak etmemi sağladı.

"Seni geri döndüreceğim, Angel. Ve bunu yaptığımda, sen kaçmayı bırakacaksın ve ben de bununla savaşmayı bırakacağım." Sesi kulağıma karşı ruhumu karıştıran bir törpü gibiydi. "Beni anlıyor musun?" diye dürtükledi.

Omurgamı bir ürperti sardı. Onu *çok iyi yakalamıştım*. Onu çok iyi yakaladım.

Başımı salladım ve tereddüt etmeden beni döndürdü, böylece önüm onunla buluştu. Göğüslerim onun göğsüne bastırılmıştı. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu. Kalçaları benimkilere karşı sertti. Aramızdaki tek ayrılık ağızlarımız arasındaki bir santimlik mesafeydi.

Dünyam Nash'le doluydu. Onun temiz kokusu, vücudunun sıcaklığı ve sertliği. Dikkatinin manyetik alanı.

"Benim için ağzını açacaksın."

"Affedersiniz?" Kibirli olmaya çalışıyordum ama nefesim kesildi. Başını eğerek beni daha da yakınına çekti. "Ve seni öpeceğim." "Öylece bekleyemezsin-"

Ama adam bekliyordu. Dudakları dudaklarıma değdiği anda ağzımı açmazsam namerdim.

Kaçınılmaz.

OTUZ BEŞ
ÇOK İTİLDİ

Nash

Içerisi soğuk değildi. Şimdi değil. Belki bir daha asla. Öfke, hayal kırıklığı ve ihtiyaçtan oluşan bir cehennem gibiydim.

İstediğim her şeyin anahtarı ondaydı ve hayatım boyunca kilidi açmak için beklemiştim.

Ağzımı onunkine yapıştırdım. Sıcak. Islak. Sert. Bu bir öpücük değildi, bir çaresizlik eylemiydi. Haftalardır benimle alay eden o yumuşak dudaklar çoktan ayrılmıştı ve onu duvara yasladığımda verdiği o seksi küçük nefesi içime çektim.

Yağmaladım ve aldım. Onu dilimle cezalandırdım. Ve bana teslim olduğunda, damarlarımda güç dalgalanması hissettim.

Ağzımı bir anlığına onunkinden ayırmayı başardım. "Seni incitiyor muyum?"

"Bana kırılғанmışım gibi davranma," diye homurdandı dişleri alt dudağıma batmadan bir saniye önce.

Kanım kaynadı. Vücudum başka hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaçla kükreyerek canlandı. Bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum ve umurumda da değildi.

En azından bu sefer hayatta kalmak bir seçimdi.

Birbirimizi yuttuk, birbirimizi içimize çektik, sonra tekrar tekrar yüzeyin altına daldık.

Ellerim kalçalarında ve belinde gezindikten sonra vaat edilmiş topraklara doğru yol aldı.

Avuçlarımı onun göğüsleriyle doldurduğumda sikimdeki zonklama acıya dönüştü. Yumuşak, davetkâr bir et. Meme uçları üstündeki sert ellerime çarpıyordu.

Temasla birlikte iniltisi kesildi. Çıkan ses, içinden geçen ürperti, daha fazlası için gerilen tepelerin hissi beni aklımdan çıkardı. Üzerinde olmasını istediği *benim* ellerimdi. Başka kimsenin değil. Orada güç vardı. Ve minnettarlık.

Lina kemerimin tokasını sertçe çekiştirdi. Derinin metale sürtünmesi beni daha fazlası için çaresiz bıraktı ve bana "daha fazlası "nın ne demek olduğunu hatırlattı.

"Bekle." Fermuarımdaki parmaklarını kavradım.

"Ne?" diye fısıldadı, göğsü diğer elime doğru kabarıyordu.

"Bunun iyi olmasına ihtiyacım var. İyi hissetmene ihtiyacım var."

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım ve kelimeleri çıkarmaya çalıştım. "O zamandan beri... yapmadım. Yapabilir miyim bilmiyorum... Ve bunu senin için *gerçekten* iyi hale getirmem gerekiyor."

O güzel yüz gölgeler içinde yumuşadı. Acıma duygusuyla değil, tatlılıkla. Bir elini yanağıma götürdü. "Delikanlı, güven bana. Sen zaten benim için iyi olanı yaptın."

"Angelina, ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Bana ciddiyetle baktı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Bana bunu söyleteceksin, değil mi?"

"Ne dedin?" Parmakları ağrıyan aletimden bir santim uzaktayken odaklanmakta zorlanıyordum.

"Aman Tanrım. Beni çoktan çıkardın. Tamam mı?" Kelimeler aceleyle çıkarken gözlerini sıkıca kapattı. Ben bir şey söylemeyince gözlerinden birini açtı.

"Bebeğim, bunu hatırlayacağıma eminim."

"Eğer mışıl mışıl uyuyorsan hayır. İlk kez birlikte uyuduğumuzda mı? Neredeyse kuru kuru sevişerek uyandığımızda?"

Bakışlarına, sözlerine can simidiymiş gibi tutundum.

Gözlerini devirdi. "Pete aşkına. Ben çıktım. Tamam mı? Kazara. Gömleğim kıvrılmıştı ve sen de sertleşmiştin ve doğru yerdeydin. Tek yaptığın kalçanı bir kez oynatmaktı ve..."

"Ve ne?" "Ben,

ben

parçalandım."

Hay sikeyim.

Daha fazlasını duymama gerek yoktu. Ellerimi kollarının altına soktum ve onu kaldırdım. Onu tezgâhın üzerine kaldırdığımda küçük bir kahkaha attı ve sonra o uzun, zayıf bacaklarını belime dolayarak ayak bileklerini arkama bağladı.

O nihayet fermuarımı açarken ben de bluzunun düğmelerini çekerek açtım. O güçlü, ince parmakları penisimi bulduğunda dünya durdu.

"Tanrım, bunun için çok uzun zamandır bekliyordum," dedi inleyerek.

Ben de öyle. Tüm hayatım boyunca.

Çenem sıkıştı ve nefesim göğsümde sıkıştı. Yüksek, dolgun göğüslerinin yükselip alçalması hipnotize ediciydi. Tatmak, emmek istiyordum. Olduğum her şeyi unutmak ve onun sunduklarını almak istiyordum.

Aletimi kavrayışı sıkılaştı ve görüşümün kenarlarına bir sis çökmeye başladı. Arzu. Özlem. İhtiyaç. Elinin altındaki şaftım çılgınca bir vuruşla nabız gibi atıyordu. Bir şey göğsümü tırmalıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu ve bunun tuttuğum nefes olduğunu fark ettim.

Beni ilkel, ilkel bir şeye, çiftleşme ihtiyacıyla hareket eden bir hayvana dönüştürdü. Onca hissizlikten sonra, bu duygu dalgası ödümü koparmıştı. Aynı zamanda, ona balıklama dalmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama ona karşı dikkatli olmam gerekiyordu.

Boştaki eliyle yüzümü kavradı. "Nash, bana bak." Gözleri arzudan cam gibiydi. Kısa ve keskin nefesler alırken dudakları şişmiş ve aralanmıştı. "Şu anda nazik iyi adamı istemiyorum. İçinde ne varsa onu istiyorum."

Tanrı yardımcım olsun. Ona vermek istedim. Kendimi kesip açmak ve acının, soğğun kanamasına izin vermek istedim, böylece beni ateşle doldurabilir ve tekrar bir araya getirebilirdi.

"Bu hiç hoş değil," diye uyardım, boğazının dibini ısırarak.

Kalçalarını kalçalarımın etrafında sıktı. "Seni kırmaktan endişe etmiyorum, ateşli çocuk. Sen de bana aynı iyiliği yap."

Bununla birlikte öne atıldım, esmer bir meme ucunu ağzıma aldım ve elimi kısa, ekose eteğine doğru kaydardım.

Tanrım. Onlar tayt değildi. Uyluk uçlarıydı. Parmaklarımla erimiş çekirdeği arasında bir çift ipeksi iç çamaşırından başka bir şey yoktu. İkimizi de uzun, sert bir emişle ödüllendirdim ve meme ucu ağzımda şişti.

Öyle bir inledi ki, sikimden akan nem parmaklarını kapladı. Kendimi kaybedecektim. Eyere ilk kez geri dönüyordum ve daha başlamadan boşalacaktım.

Göğsünü bıraktım ve ona bakabilmek, onu içime çekebilmek için geri çektim.

Düz, beyaz bir tanga giyyordu. Bu masumiyet beni çılgına çevirdi. Parmaklarımı şeffaf ıslak noktanın üzerinde hayranlıkla gezdirdim.

"Evet," diye tısladı Lina, topuklarını kullanarak sikimin ucu külotundaki ıslak noktayla aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekti.

İkimiz de ürperdik. Aramızdaki tek engel bir kat beyaz ipekti. İhtiyacım yüzünden tangasının kumaşını yukarı doğru çektim, böylece yumuşak, ıslak dudaklar iki yana ayrıldı. Sonra parmak eklemimi dudaklarının arasında gezdirdim.

Bacakları etrafımda kasılırken başı geriye düştü ve dolaba çarptı.

Tekrar yaptım ve sonra başımı indirip diğer meme ucunu okşarken tekrar yaptım.

Göğsünün yanağıma ve çeneme değen yumuşak, davetkâr kıvrımına doyamıyordum.

Ama halk içindeydik.

Herkes içeri girip bizi bu halde bulabilirdi.

Halletmemiz gereken şeyler vardı.

Ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, ikimiz de aklımızı kaçırana kadar onu becermekti. Bir şekilde bunu yaptığımda her şeyin anlam kazanacağını biliyordum.

Aletimin başını seksinin dudakları arasında sürükledim. Tangasının ipeğini yukarı ve aşağı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "Aman Tanrım."

Kalçalarım öne doğru kısa, sert bir hamle yaptı ve ikimiz de aşağıya baktık, ucumun kıvrımlarının arasında kaybolduğunu görünce donup kaldık. Beni daha derine inmekten alıkoyan tek şey o beyaz ipek şeritti.

"Nash, sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Lina beni omuzlarımdan tutup tırnaklarını batırmadan önce.

Tekrar tekrar ittim, aletimin ucunu klitorisine doğru ittim. Kalçalarımın her kısa sürüşünde göğüsleri zıplıyor, benden başka bir precum atışıyla alay ediyordu.

"Ben içine girene kadar sakın boşalma," diye emrettim.

"O zaman acele etsen iyi olur," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Tangasının ıslak ipeğini yana doğru çektiğimde hayatımda hiç olmadığım kadar sertleşmişim. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişim. Ağrıyan sikimi onun ipeksi, sırlıklam kıvrımlarına doğru yönlendirirken ellerim titriyordu.

Yavaşça içine girmek, ikimize de alışma şansı vermek istiyordum. Ama onun sıcaklığının beni emdiğini hissettiğim an, tüm iyi niyetlerim yok oldu.

Onu ensesinden ve kalçasından tutarak eve doğru sürdüm.

Onun çılgılığı ve benim haykırışım zaferle sonuçlandı. Eliyle ağzımı kapatacak kadar da gürültülüydü. Gözlerimiz kilitlendi ve tutuştu. Ve onun gözlerinde geleceğimi gördüm.

Sıkı. O kadar sıkıydı ki zar zor görebiliyordum, zar zor nefes alabiliyordum. İç duvarları beni, acı ve coşkunun birbirine sarılması gibi hissettiren ölümcül bir kısılcın içine almıştı. Ve asla ayrılmak istemiyordum.

"Siktir! Prezervatif," diye avucuna karşı homurdandım.

Korunmayı hiç unutmamışım. Liza J'nin çocukları doğru yetiştirilmişti. Kurallarla hızlı ve gevşek oynamış olabilirdik, ama her zaman en önemli şeylere dikkat ederdik.

Lina'nın kasları sanki hayatım buna bağlı olsa bile çekip gitmemden korkuyormuş gibi üzerime kilitlendi.

"Doğum kontrol hapı kullanmıyor olsaydım prezervatif kullanmadan bu kadar ileri gitmene izin verir miydin sanıyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Emin misin? İyi misin? Seni incitiyor muyum?"

Sikimdeki zonklama her geçen saniye daha da artıyordu. Eğer bana çekmemi söylerse, o ıslak külotun her yerine boşalacaktım.

Bu görüntüyü engellemek için gözlerimi kapattım. Taşaklarım o kadar gerilmişti ki ağrıyordu. Ama burada başka bir şey vardı. Lanet olası büyü bir şey.

Etrafım ateşle sarılmıştı. Kaygan, ıslak ateş beni avuçlarının içine almıştı. Sonunda ısınmışım. Sonuna kadar. İhtiyacım olan şey buydu. Hayata geri döndürülmek, yeniden canlandırılmak. O, soğuğu ve karanlığı kesen bir şimşekti. Üzerime yapışmış olan buzlu sisi temizledi.

Lina etrafımda nabız gibi atıyordu, yaşadığının yadsınamaz bir hatırlatıcısıydı. Ben bir erkektim.

"Nash, lütfen. Bana biraz daha ver." Şişmiş dudaklarından çıkan kırık fısıltı kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Sahip olduğum her duyu bir anda devreye girdi ve ateşlendi. Uyuşukluk örtüsü sanki hiç olmamış gibi ortadan kayboldu.

Onun yüzünden. Yakındım. Lina'ya başka bir insana hiç olmadığım kadar yakındım. Sadece kabzasına kadar ona sarıldığım için değil, beni çekiştirdiği, parçalara ayırdığı ve bir şekilde tüm hasarlı parçaları tekrar bir araya getirmeyi başardığı için.

"Bana tutun." Bu bir emir ve yalvarıştı.

Tutuşunu sıkılaştırdığında, bundan zevk aldım. O bir çapaydı, beni uçuruma sürüklenmekten koruyordu. Gerçek kuzey. Eve giden yol. Ve bunun için onu seviyordum. Başka seçeneğim yoktu.

İkimizi de test ederek, yavaşça bir inç, sonra iki inç çektim, sadece geri batmak için içinde.

Cennet ve cehennem iç içe geçmiş, zevki enfes bir işkenceye dönüştürmüştü. I hayatta kalamayacağımı biliyordum. Ama onsuz yaşayamayacağımı zaten biliyordum.

Kahverengi gözleri şehvetle parlıyordu ama içlerinde başka bir şey daha vardı. Sinir.

"Angel."

Aklımdan geçenleri okuyarak başını salladı. "Sakın durayım deme." "Seni incitiyor muyum?" Tekrar sordum.

"Daha çok ödümü koparıyor," diye itiraf etti, parmakları omuzlarıma gömülürken. "Hiç böyle hissetmemiştim."

"Bebeğim, eğer seni daha iyi hissettirecekse, şu anda sen bana sarılmadan nefes alamamaktan ölesiye korkuyorum."

Bana ihtiyacı olmayan birine ihtiyacım vardı. Bana bağlı kalmaya niyeti olmayan birine. Kaybetmeyi garantilediğim birine. Yine de kendimi durduramadım.

Dizlerini kalçalarımın üzerine koydu ve ben de hırladım.

"Beni korkutmaya devam et, Nash," diye fısıldadı. Vücudu benimkine karşı titredi ve sonra ben hareket ettim.

Yavaş istedim. Kontrol istiyordum. Ama sikim ilk kez Lina Solavita'ya gömülürken bunların hiçbirisi bir seçenek değildi. Ağırdan almayı başarabilmem için elli ya da altmış deneme yapmam gerekeceğini hayal ettim.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, o lanet olası uzun bacakları sımsıkı sarılmıştı. Parmakları etime batıyordu. Ve ben de sürdüm. Sert ve hızlı. Bana sunduğu kaygan sıcaklığın tadını çıkarırken aklımı kaçırmıştım.

Bu çok fazlaydı. Kalçalarım acımasızca pompalanırken kaslarım çığlık attı.

Ter derimi kapladı.

Onu değiştirmem gerekiyordu. Daha derine inmeliydim. Bu yüzden onu tezgahıan aldım ve hala içine gömülü bir şekilde masaya taşıdım. Masanın zerine ıktım.

Açıyı değiştirmek için onu yeterince geriye itti.

O zaman hissettim. Onun sonunu. Onu masaya sabitledim, bıraktım ve vahşi bir hayvan gibi ittim. Masa duvara çarptı.

Ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

Hayatta kalamayacağımı bildiğim kadar yoğun bir zevk üzerimden geçti ve hiç umurumda değildi. Önemli olan tek şey Lina'nın beni içeri almış olmasıydı. Bana teslim olmuştu. Kendini teslim etmişti. Vücuğuyla bana güvenmişti.

Her sert darbemde masa alçıpana çarpıyordu.

Duvarları etrafımda hızlandı, her çektiğimde o kaslar bana doğru sürüklendi ve her itişimde benimle savaştı. Kendimi *güçlü* hissediyordum.

"Angelina." Onun adı boğazımı aşındıran bir hırıltıydı.

"Şimdi, Nash. Şimdi!"

İçgüdüsel olarak, eve çarparken elimle ağzını kapattım. "Sikeyim.

Sikeyim. Siktir. Angel!"

Duramadım. Taşaklarımdaki çalkantı galip gelmişti. Isı omurgamdan aşağıya, sonra da shaftıma yayıldı ve patladı.

Tam boşalırken, etrafımda mengeneyle sıkıca kapandı. Boşalmalarımız - Tanrı'ya şükür - birlikte patladı.

Çılgılığı elimle boğuldu ama ben onu ruhumun derinliklerinde hissettim.

Lina nazikçe boşalmadı. Tüm vücudu kilitlendi ve benden daha fazla meni çekti. Tekrar ve tekrar. Kolları ve bacakları gevşerken bile hepsini talep etti.

Gelmeye devam ettim, etrafımı sararken, beni ona, onun içinde tutarken içine pompalamaya devam ettim. Sonsuz. Sıcak. Muhteşem. Çok güzeldi.

Hiç böyle hissetmemiştim. Kendimi hiç böyle bir kadının içinde kaybetmemiştim.

Angelina benim lanet olası mucizemdi. Ve onu korumak için kesinlikle siyah ve beyaz çizgisini aşıp griye geçerdim.

OTUZ ALTI

BEŞLİK ÇAKMALAR VE ORGAZMLAR

Lina

"**M ornin**.'" Nash'in sesi arkamdan bir törpü gibi geliyordu.
Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dün gece, her şey gözümün önüne geldi.

yüksek çözünürlükte ve surround ses ile.

Beş orgazm.

"Sen kaçmayı bırakacaksın ve ben de bununla savaştırmayı bırakacağım." Nash bacaklarımda diz çökmüştü. Dili mucizeler yaratıyor. "Sana ihtiyacım var."

Kaçınılmaz.

Ve sonra beş orgazma geri dönüyoruz.

Sıradan, vibratörle daha iyisini yapabileceğim orgazmlardan değildi. Hayır. Nash Morgan önceki en yüksek cinsel deneyimlerimi sudan çıkarmıştı. Stratosferin dışına.

Sanki penisi çıktığı anda vücudum patlamaya programlanmış gibiydi.

Bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

Oh, bir de şu düşmemle ilgili şey vardı-

Evet, beynim bu kelimeyi düşünmeye bile istekli değildi. Bu gerçek olamazdı. Bu bir çeşit sanrı olmalıydı. Belki de tüm kasabanın radon sorunu vardı? Ya da suda bir çeşit halüsinojen mi vardı?

Çıplak sırtıma bastırıldığı göğsünde bir kıkırdama gümbürdedi. Aptal bedenim bu his karşısında heyecanlandı.

"Çıldırıldığını
hissedebiliyorum."

"Çıldırılmıyorum," diye yalan
söyledim.

"Angel, vücudun o kadar gergin ki bir dahaki sefere aletimle bir elmas bulabilirim," dedi parmağıyla dövmemin kenarlarında gezinirken.

"Bir dahaki sefer olmayacak," diye karar verdim ve yatağının kenarına doğru ilerlemeye çalıştım.

Susuzluktan ve orgazmın aşırı doygunluğundan bayılmadan önce yaptığımız seks maratonundan kalma çarşaflar buruş buruştu.

Kolunu karnıma doladı ve lezzetli bir güç gösterisiyle beni kendine doğru çekti. Yüzünü saçlarıma yaslayıp iç çektiğinde savunma manevraları planlıyordum. "Haklıymışım."

Planlarıma ara verdim. "Ne hakkında?"

"Sabahları uyanmanın açık ara en iyi yolu."

Gevşedim.

Harika. Seks Tanrısı Nash'le geçen bir gecenin ardından şimdi de Tatlım Nash'le uğraşmak zorundaydım. Bırakın ikisini, ikisine karşı da kendimi savunacak silahım yoktu.

"Beni burada tutamazsın," diye uyardım onu, ayağım yatağın kenarını bulana kadar bacağımı düz bir şekilde uzatarak. "Eninde sonunda biri gelip ikimizden birini arayacak ve ben de onlara beni esir tuttuğunu söylemek zorunda kalacağım."

Ağır, kıllı bir bacak benimkinin üzerinden kaydı. Bileğimi topuğuyla kavradı ve geriye doğru sürükledi.

Bir saniye sonra sırtüstü yatmıştım ve Nash Morgan eğlenmiş bir şekilde üzerime çıkıyordu. Kalçaları, her zamanki etkileyici sabah odunu olarak tanımladığım şeyin yardımıyla benimkileri yatağa sabitledi. "Angel, içeri girip seni böyle gören hiçbir erkek beni suçlamaz."

Kaçış planım aklımdan uçup gitti.

O mavi gözler uyuklu ve memnundu. Saçları dağınıktı. Yüzündeki taze morluklar, tüm Amerikalı iyi adam yakışıklılığını zedeliyor, ona daha da seksi bir cazibe katıyordu. Dudaklarında beni ihtiyaçtan kıvranan bir su birikintisine dönüştüren, kendinden memnun bir gülümseme vardı.

Hiç düşünmeden parmaklarımı göğüs kaslarının üzerinde gezdirdim, hafif tüyler beni gıdıkladı. Tanrım, göğüs kıllarına bayılıyordum.

Pürüzsüz cildinin geri kalanında göze çarpan o iki cıfcaflı pembe yara izi, bana üstümdeki adamın bir kahramandan farksız olduğunu hatırlatıyordu. Çok güzel bir vücudu vardı.

"O kafanın içinde neler oluyor güzelim?" diye sordu.

"Omzun nasıl?" Ben sordum. "Dün gece dikkatli değildim."

"Omuzun iyi," dedi. "Ben de sana karşı dikkatli değildim."

İstemediğim halde sırttım. Hayır, bana ezilme tehlikesiyle karşı karşıya olan narin bir çiçekmişim gibi davranmamıştı. Kendimi camdan bir heykelcik gibi hissetmemiştim. Beni kullanmıştı. *Sert bir şekilde*. Ve ben buna bayılmışım.

"Sanırım umursamadım."

Nash vücudumdan aşağı kaydı ve göğsümü çevreleyen üç ameliyat yarasının her birine hafif birer öpücük kondurdu. Acı verecek kadar tatlıydı. Ayak parmaklarım bacaklarındaki kıllara doğru kıvrıldı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi, ağzını meme ucumu kızdırmak için kullanmadan hemen önce.

"Kahve. Büyük bir kahvaltı. Biraz ibuprofen."

Başını kaldırdı ve o mavi gözler şimdi ciddiydi. "Bu konuda kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle bana. Bizimle."

Eğer ondan zaten hoşlanmıyor olmasaydım, sırf bu yüzden bile ona aşık olabilirdim. Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı. Bir cevabım olduğundan emin değildim.

"Ben...bilmiyorum."

"Sana neye ihtiyacım olduğunu söyleyeyim," diye teklif etti. "Ne?"

Nash benden yana kaydı ve başını eliyle destekledi. Diğer elinin parmakları göğüslerimin ve karnımın üzerinde geziniyordu. Şişmiş siki kalçama dayanmış, beynimi karıştırıyordu.

"Dün gece olanları sorun etmediğini ve tekrar olmasını istediğini bilmem gerekiyor."

"Bitti ve bitti. Vay canına. Bu kolay oldu. Şimdi şu kahveye gelem..."

"Ne kadar uzun sürerse sürsün benimle birlikte olduğunu bilmem gerekiyor," diye devam etti. "Aramızda kimyadan çok daha fazlasını ifade eden bir şeyler olduğunu kabul etmeye istekli olduğunu."

"Dün gece çok kimyasal bir reaksiyon yaşadığımıza eminim," diye hatırlattım ona.

O yetenekli parmaklarını boynumda gezdirdi, saçlarımla arasından geçirdi ve yüzümden geriye doğru taradı. "Senden daha fazla parçaya ihtiyacım var. Ne kadar çok

vermeye istekli. Ve benimle dürüstçe konuşmana ihtiyacım var. Söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı düşünsen bile."

Rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Nash, bunun nereye gittiğini ya da gelecekte ne olacağını bilmiyoruz."

"Angel, yaşayanların arasına döndüğüm için mutluyum. Yarın için endişelenmektense şu anın tadını çıkarmakla daha çok ilgileniyorum. Ama aynı fikirde olmamıza ihtiyacım var."

Büyük bir istek değildi.

Parmak ucumu omzundaki yara izinin üzerinde gezdirdim. "Bunu bir ilişkiye dönüştürmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Gülümsemesi doğan güneşin ilk ışıkları gibiydi. "Bebeğim, sen istesen de istemesen de biz zaten bir tanesinin içindeyiz."

"İlişki olayını hiç yapmadım. En azından bir yetişkin olarak."

"Ve daha önce bir halk kütüphanesinde hiç seks yapmadım. Her şeyin bir ilki vardır."

Seçeneklerimi düşündüm ve ilk kez gerçeği söylemek istediğim şeye giden en doğru yol gibi göründü.

Nash'in kendini neye bulaştırdığını anlamasını istiyordum. Önündeki tuzakların farkına varması için.

"Yalnız yaşıyorum ve bundan hoşlanıyorum. Kumandayı paylaşmaktan nefret ediyorum. Akşam yemeği sipariş etmeden önce bir başkasına danışmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyor. Her araba kullandığımda arabamın koltuğunu değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum. Kararlarımı bir 'biz' süzgecinden geçirme fikri belli belirsiz midemi bulandırıyor. Ailemi seviyorum ama sürekli beni kontrol etme ihtiyaçları beni çıldırtıyor ve bu iş bir yere varırsa bu sorun sizin sorunuz haline gelebilir. Kıyafetler, çantalar ve ayakkabılar için savurganlık yapmayı seviyorum ve bunu haklı çıkarmak istemiyorum. Erken kalkıyorum ve çok çalışıyorum. Bir başkasına uyum sağlamak için bunu değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Nash bir süre bekledi. "Tamam o zaman. Televizyonda sadece ara sıra futbol maçı izliyorum. Geri kalan zamanlarda kumanda senin olabilir. Yemek yapmaktan çekinmem, ama bana dışarıdan hamburger istediğini söylersen, sana dışarıdan hamburger getiririm. Arabayı sürdükten sonra koltuğunu her zaman eski konumuna getireceğime söz veriyorum. Değişiklik olsun diye meraklı ebeveynlerin benim için endişelenmesine aldırmazdım. Giyim tarzın hoşuma gidiyor, bu yüzden alışveriş alışkanlıklarınla ilgili bir sorunum yok. Arada bir seni şımartmama izin verdiğin sürece. Program meselesine gelince, bence çok ileri gidiyorsun çünkü Angel, ben bir polisim. Bu kadar yeter. Ve iş birlikte karar vermeye

geldiğinde, benim de söz hakkım olmalı.

kişisel güvenliğinizde. Senin de benimkinde söz sahibi olmak istemeni bekliyorum. Bizi birlikte etkileyen her türlü kararı birlikte alırız."

Bütün doğru şeyleri söylüyordu ve bu beni çok korkutuyordu. "İş için çok seyahat ediyorum," diye hatırlattım ona.

"Ve Noel sabahını bir kaza mahallinde geçirebilirim. Bebeğim, bunu halletmemiz için bize bir şans ver. En azından şimdilik bunu kabul et. Hugo'yu kafese koyduktan sonra bu konuyu tekrar ele alabiliriz."

Bunu gerçekten istiyordu. Ve benim de istediğimi fark edince düpedüz şok oldum.

Bu kasabanın suyunu kesinlikle test ettiriyordum. "Bir şey daha var," dedim.

"Adını söyle."

"Grim'le konuşmamızdan bu yana senin, Knox'un, Nolan'ın ve Lucian'ın neler yaptığını bilmem gerekiyor."

Hiç tereddüt etmedi. "Hugo'yu ortadan kaldırmak için bir plan yapıyorduk." Doğruldu. "Ne tür bir plan?"

"Beni yem olarak kullanan türden bir plan." "Ne?"

Dizlerimin üzerine çökmüş, savaşmaya hazırdım ki Nash saldırdı ve beni tekrar yatağa yapıştırdı. Elleriyle omuzlarımı tuttu. Kalçaları benimkileri yatağa sabitledi. Ve ereksiyonu tam olarak doğru yere çentik attı. Kilide oturan bir anahtar gibi.

İkimiz de hareketsiz kaldık.

Zihnim savaş modunda olabilirdi ama bedenim altı numaralı orgazm için hazırды.

Bana doğru sıırttı. "Bunun beni bir pislik gibi gösterdiğini biliyorum, ama benim için endişelenmen umurumda değil."

Onu üzerimden atmaya çalıştım ama çırpınışlarım sadece sikinin ilk iki santimini içime sokmayı başardı. Savaşmayı bıraktım ve elimdeki soruna odaklanmaya çalıştım, inçlerinin geri kalanını ne kadar istediğime değil.

"Nash! Gözetleme yapmam konusunda endişeliydin ama *seni öldürmeye çalışan* bir adama yem olmanı sorun etmemi mi bekliyorsun?"

"Bu durumdan memnun olsaydınız hayal kırıklığına uğrardım. Ve şunu da belirtmek isterim ki, gözetleme yaparken kendinizi kaçırttınız."

Ona dişlerimi gösterdim. "Aletin içimdeyken seninle kavga etmeyeceğimi sanıyorsan, fena halde yanılmak üzeresin."

"Yeni bir şey deneyelim," diye önerdi. "Kavga etmek, fırtınalar koparmak ve ikimiz de yokmuşuz gibi davranmak yerine, bunu hemen şimdi halledelim."

Kalçalarım onun kalçalarını tutmaktan titremeye başlamıştı. Bu noktada, onun daha fazla içeri kaymasını mı yoksa dışarı çekilmesini mi engellemeye çalıştığımı bilmiyordum. "Tamam, konuş. Konuş."

"Hugo, babasına karşı dava açılmasına yardımcı olmak için FBI'a bilgi veriyorsa, ona karşı oldukça dostça davranma ihtimalleri çok yüksek. Belki de dokunulmazlık teklif edecek kadar dostça. Ama ne olursa olsun onun için yarım kalmış bir işim var. Naomi ve Waylay de öyle. Şu anda sadece federallerin harekete geçmesini bekliyor. Ama er ya da geç, bu yarım kalmış işleri bitirmek zorunda kalacak."

"Ve daha erken denemesini mi istiyorsun?"

"Bu doğru. Ve onun bana odaklanmasını istiyorum."

"Sence sana karşı bir girişimde daha bulunursa, anlaşması -eğer varsa -düşecek." "Amaç da bu."

Yemin ederim dinliyordum ama vücudum çoklu görev yapıyordu. Her saniye daha da ıslanıyordum ve iç duvarlarım penisinin ucunun etrafında dalgalanmaya devam ediyordu.

Nash'in gözleri kapandı ve alçak sesle inledi. "Angel, eğer konuşmaya devam etmek istiyorsan, daha fazlası için yalvarmayı bırakmalısın."

Küçümsemek için cinsel organımın kaslarını olabildiğince sert bir şekilde kasmıştım. "Onu nasıl zorlayacaksın?"

Dişlerini sıktı. "Kahretsin, tatlım. Sırf sikimi böyle kavradığını hissetmek için sana her şeyi anlatabilirim."

"O zaman söyle bana," diye talep ettim.

"Hafızamı geri alacağım."

Onun altında hareketsiz kaldım, anlayış ve takdir belirdi. "Numara yapacaksın."

"Planımız bu," dedi göğsümü okşayarak. "Konuşmamız bitti mi?"

Ellerimi sırtından aşağı kaydırđım ve tırnaklarımı o mükemmel kıçına batırdım. "Henüz değil. Detayları anlat."

Gözleri yarı kapalı, sakallı çenesi sıkılmıştı. "Hafızamın geri geldiğini ve şüphelinin nerede olduğuna dair bir ipucu bulduğumuzu yayacağız."

Nabzım hızlandı. Kalçalarım doğru bastırıyordu. Daha fazla dayanamayacaktım. Özellikle de istemediğim için.

"Ne gibi önlemler alıyorsunuz?"

"Angelina, dün gece üç kez içine boşaldım. Yani sıfır."

Kıçını çimdikledim. "Duncan Hugo'nun sana ikinci bir şans vermemesi için ne yapıyorsun *demek istedim*?"

Terlemeye başlamıştı. Ve kot mavisi gözlerinde alev alev yanan bir sıcaklık vardı. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Ben de girmek istiyorum."

"Ne?" diye homurdandı.

Kalçalarım titredi ve içime bir santim daha soktu.

Y a n ı y o r d u m . Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Onun her şeyini istiyordum.

Her şeyine ihtiyacım vardı. Ama önce buna ihtiyacım vardı. "Döngünün içinde olmak istiyorum."

"O lanet arabayı bulmak istediğin için mi yoksa benim için endişelendiğin için mi bu döngüye dahil olmak istiyorsun?"

"İkisi de," diye itiraf ettim.

"Benim için yeterince iyi. Seni haberdar edeceğim. Anlaştık mı?" dedi. "Anlaştık," diye tekrarladım ve dizlerimin yanlara doğru açılmasına izin verdim.

Uzun, alçak bir iniltiyle içimi doldurarak yolun geri kalanını içime batırdı.

Dün gecedен beri çok ağrım vardı. Ama bu çok iyi hissetmemi engellemedi.

"Ne zaman üstte olmama izin vereceksin?" Neredeyse tamamen dışarı çekip sonra tekrar içeri girerken talep ettim.

"Mükemmel göğüslerinin yüzümün önünde zıplamasını izlemenin seni boşaltmadan önce beni boşaltmayacağından emin olduğumda. Pratik yapamıyorum."

Aleti içine sokuşunda alışık olmadığımız bir şey yoktu.

Be

n. "Pratik yapmak mükemmelleştirir," dedim ve onu yan tarafına ittim.

Ü s t ü n e çıkana kadar beni de yanına alarak yuvarlandı, dizlerim çarşafın içinde, ellerim omuzlarında.

Bakışları göğüslerime kilitlendi. Ereksiyonu içimde bir kez titreşti ve parmakları kalçalarımına saplandı. "Evet. Bu şekilde uzun sürmeyecek. Tabii ağırdan almazsan."

Eğildim ve göğüs uçlarımı o muhteşem göğüs kıllarına değdirdim. "Böyle bir şey olmayacak." Alt dudağını ısırdım ve sürmeye başladım.

"Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun," diye küfretti, altımda debeleniyordu.

Ama ben üstteyken bile kontrolü tekrar ele geçirmeyi başardı. Yeni bir

tempo belirlerken elleri kalçalarını kavradı. Kalçalarını yukarı kaldırdı ve

beni itişlerini karşılamak için aşağı çekti. Sert. Hızlı. Kalbim boğazıma düğümlemişti, vücudumdaki her kas orgazm olmak için hazır bekliyordu.

Nash içime girip o gizli noktaya acımasızca tekrar tekrar vururken, yatak başlığını tuttum ve canımı kurtarmak için dayandım. Çırpınmalar başladı, iç kaslarım kendi içinde kıvrılıyor, o kalın, sıcak şaftın üzerinde sürükleniyordu.

"Çok sıkı amına koyayım," diye mırıldandı göğsüme karşı. "Her seferinde içeri girmek için mücadele etmem gerekiyor."

"Nash." Duvarlarım onu sıkıştırıp eve doğru iterken kırık bir iniltiydi.

"Vazgeç, bebeğim. Ver onu bana." Boynundaki kordonlar göze çarpıyordu. Çenesi kilitlenmişti, orgazmımla mücadele ederken burun delikleri genişliyordu.

Nefes alamıyordum, göremiyordum. *Hissetmekten* başka bir şey yapamıyordum.

Kazanmam gerekiyordu. Onu uçurumun kenarına götürmem gerekiyordu. Kendi salıverilmemin yankıları hâlâ içimi titretirken, ona doğru ilerledim.

"Kahretsin, Angelina," diye hırladı.

Ter benim ve onun tenine bulaşmıştı. Kalçalarım onu daha sıkı kavrarırken, parmakları kalçalarımı kazarken gözleri vahşiydi. Ne yaptığımı biliyordu ve istediğimi yapmama izin verdi. Kaslarımın yanmasına neden olacak kadar sert sürdüm. Sonra aniden Nash oturur pozisyonda kıvrıldı ve acı içinde kendinden geçmiş bir ifadeyle altımda kaskatı kesildi.

Boşaldığını hissettim, orgazmının ilk sıcak fışkırmasını içimde derinlerde hissettim. Sonsuzdu. Kaçınılmazdı. Mükemmeldi.

İkimiz de yere yığıldık, başım onun omzuna yaslandı, parmakları saçlarımı okşarken artık nazikti.

Aradığım şey bu değildi. İhtiyacım olduğunu düşündüğüm şey bu değildi. Ama beden yalan söylemiyordu. Bir erkeğe karşı bu tür bir bağ hissedemezdim, eğer orada üzerine inşa edilecek temel, temel bir şey olmasaydı.

"Bütün kavgalarımızı böyle yapalım," diye nefes nefese kaldı Nash.

"Bir hafta sonra ikimiz de yürüyemeyeceğiz," diye tahmin ettim.

Uzun bir sessizlikten sonra "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" Ona bakmak için yer değiştirerek sordum.

"Bana bir şans verdiğin için. Şimdi benimle olduğun için. Sonrasını sonra düşünürüz."

"Sonra mı?" Elimi göğsünde gezdirerek tekrarladım.

"Anlaştık mı?" diye dürtükledi.

Adam hâlâ içimdeydi.

"Tamam. Anlaştık."

"Çak bir beşlik?" diye teklif etti, sırtarak.

OTUZ YEDİ
DUVARDA BİR DELİK

Nash

I Adımlarımda bir sıçrama ve bir düzine çikolatalı ekler ile istasyona doğru yürüdüm. Piper yanımda koşturuyordu, yeni favori oyuncağı Lina'nın çoraplarından birini dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Kendi hatıralarım vardı. Sırtımda kaplan çizgileri gibi sığ çizik izleri vardı. Ve gömleğimin yakası tarafından çoğunlukla gizlenen küçük, mor bir aşk ısırığı vardı.

"Günaydın... Şef?" Bertle'in selamlaması daha çok bir soru gibiydi.

"Günaydın," diye karşılık verdim. Fırın kutusunu tezgahın üzerine, kahve makinesinin yanına bıraktım.

Piper alışlagelmiş koklama turuna başladı.

"Yüzüne... bir şey mi yaptın?" Tashi endişeli bir ifadeyle sordu.

Elimi artık pürüzsüz olan çenemde gezdirdim. "Tıraş oldum. Neden?" "Farklı görünüyorsun."

"Farklı iyi mi yoksa farklı 'Tanrım, lütfen çirkinliği örtmek için saçları uzat' mı?"

Sanki tek boynuzlu bir ata binmişim ve önümde de cinlerden oluşan bir yürüyüş grubu varmış gibi bana baktı.

"Bakımım konusunda kendimi iyi hissetmemi sağlamıyorsun, Bannerjee." "Farklı iyi," dedi hızlıca.

Grave hiç vakit kaybetmeden ekler kutusunu açtı. "Gece misafirlerimizle işler nasıl gitti?" Ona sordum.

Grave, "Dilton'ın karısı ortaya çıkıp kefaletini ödeyene kadar söylenip durdular," diye bildirdi. "Şikayetçi misin?"

"Dilton sessizce gitmezse, ben giderim."

Grave başıyla onayladı. "Onu üç davada ölü olarak ele geçirdik ve sadece sekiz hafta geriye gittik. Yeminli ifadeler masanızda. Eğer sessizce gitmezse, sandığımızdan daha büyük bir aptal olduğu ortaya çıkacak."

Hem davamızı oluşturmak için ihtiyacımız olan kanıtı elde ettiğimize sevinmişim hem de ona gücünü kötüye kullanma fırsatı verdiğim için kızmışım. Rozetinin arkasında ne tür bir zarar verdiğini bilemezdim. Ama burada sona erdi.

Grave bana daha yakından baktı. "Yüzün neden sevişmiş gibi görünüyor? Boynunda bir morluk mu var?"

"Kapa çeneni ve eklerini ye."

OLAY DA DAHİL OLMAK ÜZERE BİR SAAT BOYUNCA EVRAKLARI INCELEDİM. raporu ve Dilton'ın kurbanlarından gelen üç yeminli ifade. Bu noktada teşkilattaki varlığı sadece bir formaliteydi. Bir daha asla rozet takmayacaktı. Bunu görecektim.

Kahvemi tazeledim, yedek kulübesinde bir tur attım ve ardından babama hızlıca bir mektup karaladım.

Ofisime döndüğümde Piper'ı masamın altındaki köpek yatağında baygın halde buldum. Telefonuma uzandım ve fotoğrafını çektim, sonra da mesajlarımı açtım.

Beklediğim gibi Lina'dan bir şey gelmedi.

İstediğimi elde etmek için onun doymuş, duvarları yıkılmış halinden faydalanmışım. Bir bağlılık. En azından geçici bir bağlılık. Artık ona sahiptim, her şeyine, gitmesine izin vermeyecektim. Sadece sıkı tutunmalı ve onun bana yetişmesini beklemeliydim.

Piper'ın fotoğrafını gönderdim ve ardından bir mesaj attım.

Ben: Hala korkuyor musun? Yoksa hala yatakta orgazmdan hareket edemeyecek kadar bitkin misin?

Nefesimi tuttum, sonra mesajımın altında o üç işaret belirlediğinde nefesimi boşalttım.

*Lina: Bana ne yaptın? Koşmaya çalıştım ama bacaklarım çalışmadı. Sırıttım, endişeli egom hemen yatıştı. Hopper az önce yüzümün sevişmiş gibi görüldüğünü söyledi. Lina: Justice parladığımı söyledi ve Stef bana şu plasenta yüz bakımlarından yaptırıp yaptırmadığımı sordu. Ben: Umarım bunu bir sır olarak saklamayı planlamıyordun. Lina: Bu kasabada böyle bir şey mümkün mü? Ben: Hayır. Bu yüzden seni bu akşam yemeğe çıkarıyorum. Eğer sorarsam, düşünmek için çok fazla zamanı olacaktı. Ne kadar çok hissederse v e n e kadar az düşünürse o kadar iyi. "Yemeğe çıkmak" çıplaklık ve orgazm olmadan mı? Ben: Evet. Tabii ilk randevumuzda bizi tutuklatmayı planlamıyorsan. Lina: *Heyecan ne kadar çabuk kayboluyor. Sırada ne var? Oyun gecesi mi? Yorgunluktan bitap düşmüş sikim fermuarımın arkasında esnedi. On iki saat önce asıl endişem performansımı sergileyip sergileyemeyeceğimdi. Şimdi ise aşırı kullanım konusunda endişelenmem gerekiyordu. Ben: Seninle oynamak istediğim birkaç oyun düşünebilirim. Lina: Beni deliler gibi becermek yerine yemeğe götürdüğüne göre, sessiz sinema ya da dama oynamayı kastettiğini varsayabilirim. Ben: 7'de hazır ol. Altında ne olduğunu düşünmemi zorlaştıracak bir şey giy. Bu işi hallettikten sonra listemdeki bir sonraki maddeye geçtim.*

"BİLİYORDUM!"

Yakalandı. Sloane kütüphanenin dinlenme odasının kapısında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve güzel yüzünde muzaffer bir sırıtışla bekliyordu. Bugün farklı bir gözlük takıyordu. Bunların parlak mavi kaplumbağa kabuğu çerçeveleri vardı.

Piper, çıkışı engelleyen böbürlenen kadınla ne yapacağını bilemeyerek arkama çekildi.

"Neyi biliyordun?" Adaçayı yeşili boyayı karıştırarak sordum. Duvardaki göçüğün bir kat boyadan fazlasına ihtiyacı olacaktı ama alçıpanı onarana kadar boya en azından daha az fark edilmesini sağlayacaktı.

"Siz, Şef Morgan, masa seksiyle duvarımı çizdiniz!"

Ona sinirli bir bakış attım. "Tanrım, Sloane. Sesini alçalt. Burası bir kütüphane."

Kapıyı kapattı ve sonra muzaffer duruşunu yeniden kazandı. "*Biliyordum* Dün gece ikinizde bir şeyler vardı. Seks radarım hiç şaşmıyor!" "Lina... bir şeyden bahsetmedi mi?" Kayıtsızca sordum.

Sloane bana acıdı. "Gerek yoktu. Buradan tuhaf bir şekilde yürüyerek, sersemlemiş ve ateşli bir şekilde ayrıldı. Gözlüklerim olmadan bile anlayabiliyordum."

Sergilediğim erkeklik gururumu görmemesi için dikkatimi tekrar duvardaki oyuya çevirdim. "Belki de midesi bulanmıştır."

"Orgazmın dibine vurmuş bir kadın ile yemeğini yememeye çalışan bir kadın arasındaki farkı bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne gördüğümü biliyorum. Otuz saniye geçmeden terli ve aç bir şekilde buradan çıkıp gittin. -Yemek yer gibi de değil. Bir şeyi ya da birini yutmak üzereymiş gibi görünüyordunuz."

"Belki ben de mide mikrobu kapmışımdır." "Bunu sevgiyle söylüyorum. Saçmalık."

"Resmi polis işlerim vardı."

Sloane bir parmağını çenesine vurdu. "Hmm. Ne zamandan beri soyunmak resmi polis işi olarak görülüyor?"

Fırçayı boyaya batırdım, sonra da duvara vurdum. Belki onu görmezden gelirim giderdi.

"Onu sinirlendiriyorsun," dedi Sloane arkamdan.

Resim yapmayı bıraktım ve ona bakmak için döndüm. "Ne?" "Lina. Onu kızdırdın. Bunu yapmak için çok şey gerekir."

"Evet, hislerimiz karşılıklı."

Gülümsemesi parlak ve kendini beğenmişti. "Bunu görebiliyorum."

Konuşmanın bittiğini umarak dikkatimi tekrar duvara çevirdim.

Sloane yumuşak bir sesle, "Geri dönmen çok güzel, Nash," dedi.

İç çekerek fırçayı bıraktım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Yaşayanlar diyarına döndüğünü gördüğüme sevindim. Endişeliydim. Sanırım hepimiz öyleydik."

"Evet, sanırım bazılarımızın toparlanması daha uzun sürüyor. Lucian'la aranızda ne var?" Konuyu değiştirip fırçayı oyuktaki en derin kısma saplayarak sordum.

"Nolan'ı kastetmiyor musun? Bu arada, kendisi şu anda ofisimde oturmuş bütün şekerlerimi yiyor."

"Hayır, Lucian'ı kastediyorum. Sen ve Nolan biraz gülüyor olabilirsiniz ama o Lucian değil."

Çok sessizdi. Kafamı kaldırdım ve yüzünü dikkatlice maske şeklinde yeniden düzenlediğini gördüm.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"Bir polise yalan söylememelisin," diye hatırlattım ona.

"Bu resmi bir sorgulama mı? Avukat tutmalı mıyım?"

"Sırrımı biliyorsun," dedim duvara doğru başımı sallayarak.

Omuzlarındaki gerginlik gitti ve gözlerini devirdi. "Bu uzun zaman önce oldu. Köprünün altından çok sular aktı," diye ısrar etti.

Piper parmak ucunda etrafımda dolaşarak Sloane'un spor ayakkabılarını kokladı. Kütüphaneci çömeldi ve köpeğe elini uzattı.

Duvara geri döndüm. "Eski den ne hatırlıyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Lucy ile ders aralarında koridorda uzun ve anlamlı bakışmalarınızı hatırlıyorum. Futbol antrenmanı sırasında Jonah Bluth'un kaskını yırtıp onu kışının üstüne koyduğunu hatırlıyorum çünkü Jonah senin vücudun hakkında kadınlara büyük saygı duyan yetişkin bir erkek olarak tekrar etmeyeceğim bir şey söylemişti."

"Göğüslerimle ilgiliydi, değil mi?" Sloane espri yaptı. "Erken gelişmenin bedelini ödüyorsun."

İrkilene kadar ona uzun ve kararlı bir bakış attım. "Lucian bunu gerçekten yaptı mı?" diye sordu sonunda.

Bir kez başımı salladım. "Öyleydi. Ayrıca sokağa çıkma yasağından sonra Millie Washington'la seviştikten sonra eve dönerken Lucian'a çok benzeyen birini yatak odanın penceresinin önündeki ağaca tırmanırken gördüğümü de hatırlıyorum."

Sloane ikinci sınıftaydı, kapı komşusu Lucian ise son sınıftaydı. O zamanlar da şimdiki kadar zıttılar. Kara kara düşünen kötü çocuk ve güzel, şevkli inek. Ve bildiğim kadarıyla ikisi de Knockemout Lisesi'nin kutsal koridorlarında birbirlerine "merhaba" demenin ötesinde resmi olarak hiç selam vermemişlerdi.

Ama o koridorların dışında başka bir hikâye vardı. İkisinin de daha önce paylaşmadığı bir hikâye.

Sloane, Piper'ı eline yaklaştırmaya odaklandı. "Hiçbir şey söylemedin."

"İkiniz de bu konuda konuşmak istemiyor gibiydiniz, ben de kendi haline bıraktım. Bunun sizi ilgilendirdiğini düşündüm" dedim.

Boğazını temizledi. Bu ses köpeğin benim ulaşabileceğim güvenli bir yere doğru kaçışmasına neden oldu. "Evet, dediğim gibi, bu uzun zaman önceydi," dedi tekrar ayağa kalkarak.

"İnsanların işinize burunlarını sokmaları iyi hissettirmiyor, değil mi?"

Bana soğuk bir kütüphaneci bakışı attı ve kollarını kavuşturdu. "Eğer benim

Bir yerde burun varsa, bunun nedeni *birilerinin* olması gerekeni yapmamasıdır."

"Öyle mi? Bana kalırsa, Luce ile aranızdaki bu düşmanlık sağlıklı değil. Bu yüzden belki de kendimi bu duruma dahil etmeliyim. İkinizin bir çözüme ulaşmasına yardım etmeliyim."

Burun deliklerinden kırmızı bayrağa karşı koyan bir boğa gibi bir nefes üfledi. Burnundaki çivi parladı. Çatışma otuz saniye kadar sürdü. "Peki. Ben senin işine karışmayacağım, sen de benimkine karışma," dedi.

"Buna ne dersin?" Ben de karşı çıktım. "Ben senin mahremiyetine saygı duyuyorum, sen de benimkine saygı duy."

"Bana anlambilim gibi geliyor."

"Öyle görünebilir, Sloaney Baloney. Ama biz arkadaşız. Yıllardır öyleyiz. Anladığım kadarıyla hayatlarımız birbirine karışmaya devam edecek. O yüzden belki de her şeye burnumuzu sokmak yerine, ihtiyaç duyduğumuzda birbirimizin yanında olmaya odaklanmalıyız."

"Kimsenin orada olmasına ihtiyacım yok," dedi inatla.

"Pekâlâ. Ama Lina'yı elimizdekilerle şansını denemesi için ikna edemezsem bir arkadaşına ihtiyacım olabilir." Ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Kaybedersem muhtemelen bu konuda fazla konuşmak istemeyeceğim ama tekrar ortadan kaybolmamı engelleyecek bir arkadaşına ihtiyacım olacağından eminim."

Sloane'un yüzü yumuşadı. "Orada olacağım."

"Ve bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım."

"Duvarımı tamir ettiğin için teşekkürler, Nash."

"Sen olduğun için teşekkürler, Sloaney."

Tam boya kutusunu kapatıyordum ki merkez telsizden beni çağırdı.

"Dışarıda mısın, Şef?"

"Öyleyim."

"Bacon Ahırları'nda yine başıboş bir at var. Büyük, siyah bir aygırın 317 numaralı karayolunda güneye doğru dört nala gittiğine dair birkaç ihbar aldık."

"Yoldayım," dedim iç çekerek.

"ONU LANET OLASI BİR HAVUÇLA KAZANDIĞINA INANAMIYORUM," DEDİM.

Tashi Bannerjee koca kışlı Heathcliff'in dizginlerini, kışında buz torbası tutan Doris Bacon'a teslim etti.

Sahibinin çok seviyeli pazarlama yapan cilt bakımı işi iflas ettiğinden beri iki yıldır boş duran elli dönümlük at arazisi Red Dog Çiftliği'nin doğu otlağında belimize kadar uzanan otların arasında duruyorduk.

Aygır Heathcliff bugün ringde dolaşmak istemediğine karar vermiş ve güneye gitmeden önce Doris'in kışına tekme basmıştı.

On yedi yüz kiloluk orospu çocuğu SUV aracımın yolcu kapısını tekmelemiş ve Tashi onu bir havuçla oyalayıp dizginlerini yakalamadan önce omzumdan bir ısırık almaya çalışmıştı.

"Sen yılanları hallet Şef, ben de atları alayım."

"Son sınıfta Heathcliff'in akrabalarından birini arabaya bindirdiğini hatırlar gibiyim," diye takıldım.

Sırıttı. "Bak nasıl da işe yaradı."

Tashi ve Doris devasa atı rampadan yukarı çekerken mesafemi korudum.

Kürek kemiklerimin arasında bir şey gıdıklandı ve arkamı döndüm. İki geyik sarsıldı, sonra ormanın içinde kayboldu. Dışarıda başka hiçbir şey yoktu. Sadece otlar, ağaçlar ve kırık çitler vardı ama yine de bir şeyin ya da birinin bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Doris römorkun kapısını çarparak kapattı. Toynakların metalle buluşma sesi çınladı. "Rol yapmayı bırak, seni koca ninni."

"Belki de Heathcliff'i daha yüksek çitleri olan bir çiftliğe satmanın zamanı gelmiştir," diye önerdim.

Sürücü kapısına doğru topallayarak giderken başını salladı. "Bunu aklımda tutacağım. Yardımlarınız için teşekkürler, Şef, Memur Bannerjee."

Kamyonu ve römorku arazinin garaj yoluna sokup yola doğru manevra yaparken onu el sallayarak uğurladık.

Aygır kulakları patlatan bir kışneme çıkardı.

Ezik aracıma doğru ilerlerken Tashi, "Sanırım az önce seni lanetledi," diye alay etti.

"Denemesini görmek isterdim."

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım.

Kasabadaki dedikodulara inanamayacaksınız. Pek de güvenilir olmayan bir kaynağa göre öğleden sonranızı cipinizle kasabada bir atı güderek geçirmişsiniz.

Ben: Sıradan bir at değildi. Korkunç Heathcliff'ti.

Söz konusu atın bir resmini ve ezik kapımın bir başka resmini ekledim.

Beni yemeğe götürdüğünde at gibi kokmasan iyi edersin.

Araya bir duş sıkıştırabilir miyim diye bakacağım. Bana işkence edeceğin elbiseyi seçtin mi?

OTUZ SEKİZ
İLK TARİH

Nash

Lina kapısını açtığında, "Bu çok klişe," dedi.

"İlk buluşma bir klişe değildir." Bu sözleri söylediğim için
mutluydum çünkü

Ne giydiğini fark ettiğim anda konuşma gücüm kayboldu. Kırmızı
dudakları işveli bir şekilde büzüldü. "Zaten seks yapmışsan öyledir."

Benden çaldığı nefesi yakalamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Kısa siyah bir elbise giymişti. Kolları uzundu ama eteği o kadar çok
bacak gösteriyordu ki, sırf ne renk iç çamaşırı giydiğini görmek için onu
sırtlayıp bulabildiğim ilk düz yüzeyin üzerine eğmek istedim. Beni becer
stilettolarının üzerinde gururla "erkek yiyici" yazan bir timsah deseni vardı.
Makyajını daha da ağırlaştırmış, göz kapaklarına gözlerini daha da büyük
ve günahkâr gösteren bir tür dumanlı bronz eklemişti.

Çok güzeldi. Kendinden emin. Ve onu yatağa değil de yemeğe
götürdüğüm için belli belirsiz sinirlenmişti.

Dünyadaki en şanslı orospu çocuğuydum.

Sessiz kaldığımda "Tıraş olmuşsun," dedi.

Elimi çenemde gezdirdim ve sırttım. "Bunun daha yumuşak bir sürüş
sağlayacağını düşündüm."

Gözleri hınzırca parlıyordu ve yanaklarını pembe bir renk ısıtıyordu.
"Sert olması umurumda değil," diye hatırlattı bana.

"Bunu kanıtlayacak çiziklerim var Angel," diye takıldım.

"Neden tüm bu buluşma olayını atlayıp doğrudan senin o bebek pürüzsüzlüğündeki yüzünü test etmeye gitmiyoruz?" diye önerdi.

Aletim, ipleri efendisinin elinde olan bir kukla gibi tepki verdi.

"İyi deneme, bebeğim. Ama ilk buluşma deneyimini yaşayacaksın."

"İyi ama toplumun seninle ilk buluşmada yatmamam gerektiğini söylediğini hatırlatmak isterim," diye hatırlattı bana.

"Ne zamandan beri kurallara uyuyorsun?" Alay

ettim. "Sadece bana uygun olduğunda."

İşte tam da bu yüzden adil oynamayı göze alamadım.

Arkamda sakladığım küçük hediyeye kutusunu çıkardım. "Sana bir şey aldım."

Kutuya bir bombaya bakar gibi baktı.

"Hadi git şimdi. Korkma."

"Korktun mu?" diye alay etti ve kutuyu elimden kaptı.

Kapağı açtığında yüzü bir anlığına yumuşadı. Sonra dikkatli maskesi tekrar yerine kaydı. İçeri girmeme izin veriyordu ama sadece birkaç santimle ve ben de zemin kaybetmek üzere değildim.

"İlk buluşmada seninle yatmamam gerekiyordu ve sen *kesinlikle* bana mücevher vermemeliydi."

Yürüttüğüm girişim hakkında konuşmak ve Alex için oyuncak bir milletvekili rozeti bırakmak için Xandra'ya tekrar uğradım.

Kutunun içine yerleştirilmiş küpelere baktım. Narin altın zincirler keskin, ışıltılı güneş patlamalarıyla son buluyordu. "Onları gördüm ve aklıma sen geldin. Hayatımı kurtaran kadın tarafından yapıldı, bana yaşamaya değer olduğunu hatırlatan kadın tarafından takıldı."

Maske tekrar düştü ve saf kadın zevkinden başka bir şey göremedim. "*Buna* nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Onlar sadece küpe, Angel. Alyans değil. Ayrıca, satışların bir kısmı yerel bir otizm vakfına gidiyor."

Bir nefes aldı ve kutuyu bana geri verdi. "Neden benimle oynadığın hissine kapılıyorum?" diye sordu sağ kulağındaki halkayı çıkarıp kutudan bir küpe çıkarırken.

Uсталıkla deliği buldu ve küpeyi yerine sabitledi, sonra aynısını sol kulağına yaptı.

"Nasıl görünüyorlar?" diye sordu başını sallayarak. "Çok güzeller."

LAWLERVILLE'DE HAVALI BİR İTALYAN MEKANİ SEÇTİM. ÇÜNKÜ ONLAR DEĞİL üç ilçenin en iyi ev yapımı ekmeğine sahip olduğu için ya da "biz" olayını gizli tutmayı umduğum için. Sadece dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan sakın bir akşam yemeği yemek istemiştım. Eğer Lina'yı Knockemout'a götürseydim, bütün kasabanın dedikodusuyla uğraşmak zorunda kalacaktık ve eğer onun için evimde yemek pişirseydim, onu soymadan önce aperiatiflerden öteye gidemeyecektik.

Ne yazık ki bu, Nolan'a barda kendi akşam yemeğiyle rüşvet vermem gerektiği anlamına geliyordu çünkü şerif gece izin almaya istekli değildi.

Ama en azından masamızdan o yokmuş gibi davranabileceğim kadar uzaktaydı. Bize yemek salonunun sessiz bir köşesine sıkışmış dairesel bir kabin verilmişti, bu da birbirimizin karşısında oturmak yerine bankta yan yana oturduğumuz anlamına geliyordu. Bozulmamış masa örtüsünün altında, kalçam onunkine yakın bir şekilde bastırılmıştı. Ayağı bileğimin arkasına dostça asılmıştı.

"Bu restorandaki her erkeğin seni içeri girerken ve otururken izlediği gerçeğine karşı bağıışıklığın var mı?" Zeytinyağı tabağında bir parça ekmeği sürüklerken ona sordum.

Yukarı baktı, o güzel gözlerinde bir ışıltı vardı. "Eğer dikkat çekip çekmediğimi merak ediyorsan, çekiyorum. Hoşuma gidip gitmediğini soruyorsanız, bu duruma göre değişir. Bu gece nefret etmedim."

Rol yapmaması hoşuma gitti. Onun dürüstlük anlayışını anlamaya başlamıştım. Ne yalan söylüyor ne de doğruyu söylüyordu. Ya kendini size açıyor ya da kendini size kapatıyordu. Ve ben aradaki farkı anlamaya başlamıştım.

"O kadar güzelsin ki bazen sana doğrudan bakamıyorum," diye itiraf ettim.

Ekmek dilimi tabağına yuvarlandı ve zeytinyağı tarafı aşağıya indi. "Kahretsin, Nash. Bana sinsice yaklaşmayı bırak."

Sırıttım ve kendi dilimime uzandım, omzumda tanıdık bir sızı hissetmediğimde şaşırdım. Bir önceki gece de bunu hiç fark etmemiştim. Görünüşe göre Lina'nın mucizeleri akıl sağlığıyla sınırlı değildi.

"Aklıma senden istediğim başka bir şey geldi," diye açıkladı.

"Söyle bakalım."

"Siz ve çocuklar tüm eğlenceyi yaşarken ben kenarda oturmak istemiyorum. Ben de takımda olmak istiyorum. Hugo'yu bulmanıza yardım etmek istiyorum."

"Angel, arabanı alacaksın," diye ısrar ettim.

Bardağını alıp yudumlarken gözleri kısıldı. "Arabayı alacağımı biliyorum. Emin olmak istediğim şey, senin erkeğine kavuşman. Herhangi bir noktada Duncan Hugo'nun bir sabah uyanıp bugünün tanıkları ortadan kaldıracığı gün olduğuna karar verebileceği korkusuyla yaşamak zorunda kalmaman."

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü onu ürkütmekten korkuyordum. Belki de ne söylediğinin farkında değildi. Ama ben farkındaydım. Güvende olmamı istiyordu. Ve bunu gerçekleştirmek için bir takımında oynayacak kadar çok istiyordu.

Farkında olsun ya da olmasın, bana değer veriyordu ve ben de istediğimi elde etmek için bunu kullanmaktan çekinmiyordum.

"Seni haberdar edeceğime söz vermiştim zaten," diye hatırlattım ona.

"Ve şimdi bana daha fazla söz vermeni istiyorum. İki düzineden fazla varlık kurtarma operasyonu planladım," diye devam etti. "Bu operasyonların yarısını fiilen gerçekleştirdim. Kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışma konusunda uzmanım. Ve asla pes etmem."

"Bavulunu hazırlamışsın," diye işaret ettim. Bana bir bakış fırlattı.

"Ne?" Ben sordum.

"Tartışıyorum."

"Neyi tartışıyorsun?"

"Doğruyu söylemek gerekirse."

"Karar vermek için enerjini boşa harcama Angel. Bana her zaman doğruyu söyle."

"İyi," dedi narin bir omuz silkmeye. "Bavulumu hazırladım çünkü sen benden nefret ederken sana bu kadar yakın olmak çok acı veriyordu. Motele geri taşınacak, iş yerine yeni birini gönderene kadar bekleyecek ve sonra şehri terk edecektim."

Onu sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı bilmek içime bir bıçak gibi saplanmıştı. Naomi ve Sloane onu durdurmasaydı, dün gece yaşanmazdı. Ve bu konuşma da mümkün olmazdı. Onlara çiçek ya da belki bir spa hediye çeki borçluydum.

"Özür dilerim Angel," dedim. "Hızla düşüyordum ve bu düşüşü kırmak için bulabildiğim her bahaneye sarıldım. Bana güvenemeyeceğini hissettirdiğim için özür dilerim. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Kirpiklerinin saçakları tenine karşı kalın ve koyu renkliydi ve o ağır göz kapakları kalkıp bana baktığında nefesimi kesmişti.

"Düşmek dediğin zaman," dedi usulca.

"Sırılsıklam oldum, Angel. Seni tekrar yatağa götürmek yerine yemeğe çıkardığım için gerçekten pişmanım."

Gülüğü boğuktu ve eğildiğinde göğsü yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde koluma değiyordu. "Görev tamamlandı. Şimdi beni kullanacağını söyle, Nash."

Parmaklarım şarap kadehinin sapında sıkıştı. Ne demek istediğini biliyordum ama çifte imayı görmezden gelmek aletim için imkânsızdı. Kontrolü geri almanın zamanı gelmişti.

"Her şey sırayla. İçine girdiğimde ağzından çıkan o kelimeleri tekrar duymak istiyorum. Ve onları kastetmeni istiyorum."

Nefesi hızlanırken dudakları aralandı. "Anlaştık."

"İkincisi, eğer girmek istiyorsan, seni güvende tutmak için gerekli gördüğüm her türlü önlemi almanı istiyorum. Bu pazarlık konusu olamaz," dedim.

"Anlaştık," dedi tekrar.

Ona kurt gibi bir bakış attım. "Biliyorsun, en son anlaşma yaptığımızda ben senin içindeydim."

"Ve yatakta çıplak olmak yerine, ilk randevumuzda yemeğe çıkıyoruz. Sanırım çok bir beşlikle yetinmek zorunda kalacaksın," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

TÜM İLK RANDEVULARI SONA ERDİRECEK BİR İLK RANDEVUYDU. BUNU İÇTEN İÇE BİLİYORDUM. İŞTE

Lina Solavita'da beni içine çeken, büyüleyen bir şey vardı. Onun tüm sırlarını, tüm güvenini istiyordum. Ve bunları bana isteyerek vermesini istedim. Sonsuza kadar.

Bu sadece bir cazibe değildi. Bu daha fazlasıydı.

Konuştuk, güldük, flört ettik, birbirimizin mezelerinden ısırmalar aldık. Yemek uzadıkça birbirimize daha da yakınlaştık.

Garson tatlıları tarif ederken, sağ elim elbisesinin kısa eteğinin hemen altında, kalçasındaydı. Parmaklarım sıcak teninde küçük daireler çiziyordu.

Lina onun burbonlu ekmek pudingi tarifinden etkilenmiş gibi görünüyordu ama masanın altında benim kötü kızım dizlerini benim için daha da açtı.

Beni davet ediyor, beni sınıyor, benimle *alay ediyor*.

Aşağı bakmak istedim. Eğer bakarsam, sonunda iç çamaşırının rengini göreceğimi ve yepyeni bir işkence seviyesini deneyimleyeceğimi biliyordum. Ancak, kendi işkencemi yapmamın zamanı gelmişti.

Bunu yapacağımı düşünmemişti. Ama Angelina Solavita'nın beni ayartabileceği pek çok şey vardı.

Garson fındıklı cheesecake hakkında övgüler yağdırırken, parmak uçlarımı vaat edilen topraklara kadar takip ettim. Lina sıçradı ve dizlerini kapatmaya çalıştı ama artık çok geçti. Aradığım şeyi bulmuştum. İpeğin üzerindeki o nemli noktayı henüz görmemiştim. Ama *hissedebiliyordum*.

Kalçaları elimin etrafında titriyordu.

"Sana ne iyi geliyor Angel?" diye sordum.

Bana attığı bakış, şok ve çıplak arzusunun güzel bir bileşimiydi. "Ne-ne?"

"Tatlı," dedim, iki parmağımı o nefis ıslak noktaya bastırarak. "Bana ne istediğini söyle."

İki kez göz kırptı, sonra başını salladı. Garsona attığı gülümseme her zamanki erkek yiyici gülümsemesi değildi. "Fındıklı cheesecake'ten bir parça istiyorum. Paket olsun."

"Peki ya sizin için, efendim?" diye sordu.

İşaret ve orta parmaklarımı kullanarak tangasının içinden seks dudaklarını birbirine bastırdım.

"Sadece çek."

Başını sallayarak gözden kayboldu ve Lina ellerini masa örtüsünün üzerinde yumruk yaptı. "Bacaklarını aç." Emrim sert bir fısıltıydı.

Uyluklarını açmadan önce tereddüt etmedi. "Daha geniş," diye emrettim. "Görmek istiyorum."

İtaat etti, kışını minderin kenarına kaydırarak bana oynama izni ve özgürlüğü verdi. Sikim kaya gibi sertleşmişti ve dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

Kırmızı. Tangası kötü kız kırmızısıydı. Parmaklarımı seksini örten bandın altına kaydardım.

"Nash," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Bana ihtiyacı olduğunda adımı söylemesini seviyordum.

"Süslü bir restoranda kötü kız oyunlarını oynayabileceğini ve seni çağırmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Şey... evet," diye itiraf etti titrek bir kahkaha atarak. Masanın altında kalçalarını öne doğru savurarak daha fazla baskı için yalvardı.

Onu bu masanın üzerine eğmek ve elbisesini beline kadar itmek istedim. Kaygan küçük tomurcuğunu parmaklarımın ucuyla daire içine aldım. "Eğer senin için hemen şimdi, burada rahatlırsam, söz ver bana-"

"Her şeyi yaparım," diye inledi, elime karşı kıvranıyordu.

Tanrım, onun teslim olma sesine bayıldım. Sikimi acıtıyordu.

Daha da yakınına eğildim, böylece göğsü koluma yapıştı, dudaklarım kulağına değdi. "Eve gittiğimizde beni hâlâ alabildiğim kadar derine götüreceğine söz ver."

"Evet," diye tısladı anında. Sonra hınzırca gülümsedi. "Eğer tatlım gelmeden önce beni boşaltabilirsen, bu iyiliğinin karşılığını vereceğimden emin olabilirsin."

Meydan okuma kabul edildi.

"Açılabildeğin kadar açıl, Angel."

Bunu başarmak için dizini kalçama geçirdi, ama bir kez açıldığında, iki parmağımı kaygan, ıslak kanalına soktum.

Alçak sesle inlemesi sikimin acıyla seğirmesine neden oldu. Ben de üçüncü bir parmak ekledim. "Tanrım," diye inledi.

Omzuna masum bir öpücük gibi görünen bir şey kondurarak, "Sakın sürme," diye uyardım. "Kıpırdama yoksa bu restorandaki herkes bu masanın altında neler olduğunu öğrenecek."

Dudağını ısırdı ve hareket etmeyi bıraktı.

"İşte benim kızım," diye fısıldadım ve sonra başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. "Oh Tanrım," diye inledi.

Parmaklarımı okşayan titremeler bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. "şimdiden boşalmaya hazırsın. Değil mi, Angelina?"

"Bu senin hatan," diye tısladı. "Sen o lanet iyi adam takımının içinde. Lanet olası ilk randevun ve lanet olası 'bunları gördüm ve aklıma sen geldin' küpelerinle."

Elimin itişlerine karşı hafifçe sallanıyordu, kalçaları açık kalmak için zorlanıyordu. Parmaklarım onun ıslaklığıyla kaplanmıştı. Başparmağımla biraz daha baskı uyguladım ve sanki tetiği çekmiş gibiydim.

Gözlerini kapattı ve serbest bırakmadan önce içindeki her şeyin sert bir şekilde kilitlendiğini hissetme ayrıcalığına sahip oldum. Lina parmaklarımın üzerinde bir havai fişek gibi patladı ve kendimi lanet olası bir kahraman gibi hissetmemi sağladı. İçine pompalamaya devam ettim, başparmağımı hassaslaşmış tomurcuğun üzerinde kaydırmaya devam ettim. Bacakları titriyordu ve boşılırken, boşılırken ve boşılırken bana doğru ağır bir şekilde eğildi.

Diğer avucumu ereksiyonuma dayadım ve patlamaya hissettiğim kadar yakın olmadığım için dua ettim.

"Siktir," dedi Lina, hâlâ nefes nefese, parmaklarımı hâlâ içinde tutuyordu.

"Cheesecake'iniz ve hesabınız," dedi garson.

"YANLIŞ MI ANLIYORUM YOKSA KIZGIN MISIN?" LINA BANA SORDU
Arabasının direksiyonuna geçtim.

Onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak otoparka götürmek zorunda kalmıştım çünkü bacakları hala parmaklarımla sikişmekten titriyordu. Neyse ki Nolan tuvaletteydi ve kaçışımızı kaçırdı.

"Kızgın değilim," diye tersledim. Elimde hâlâ onun ıslaklığı vardı, bu da durumuma hiç yardımcı olmuyordu.

"Sadece sana takılıyordum. Bu kadar ileri gitmesini istememiştim. Ama lanet olsun, ateşli çocuk. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

"Bebeğim, şu anda kızgın olan tek şey evden ne kadar uzakta olduğumuza dair sikim."

Nabzının kafamın içinde attığını hissedebiliyordum. Otuz dakikalık eve dönüş yoluna nasıl dayanacaktım?

"Ohhhhhh." Vites değiştirip gaza bastığımda kelimeyi çıkardı. Otoparktan çıkıp yola çıktığımda araba savruldu.

"Nolan'ı beklememiz gerekmez mi?" diye sordu.

Cevabım bir hırıltı oldu. Yakında biraz rahatlamazsam, aklımı kaçıracağımdan korkuyordum. Benim için o kadar geniş açılmıştı ki. Çok sert boşalmıştı. İnsanlarla dolu bir restoranda. Şimdi şaftımda bir fermuar dövmesi vardı.

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim," diyerek emniyet kemerini çözdü.

"Ne yapıyorsun sen?" Sertçe sordum. "Emniyet kemerini geri tak."

"Ama bunu yaparsam, *bunu* yapamam."

Konsola doğru uzandı ve parmakları kemerime dolandığında başımın ciddi bir belada olduğunu anladım.

Sikim lanet olası granite dönüşürken bir nefes çektim.

"Angelina," diye uyardım.

O çevik parmaklar kemerimi ve fermuarımı saniyeler içinde açmıştı.

"Bu gece *tüm* yasalara uymayacaksın, değil mi?" diye alay etti.

"Sütyenini çıkar," diye tersledim gaza yüklenirken.

"Ben giymiyorum." Bu bilgiyi, elini zonklayan ereksiyonumun etrafına sardığı sırada aktardı.

"Allah kahretsin!"

"Sadece gözlerini yoldan ayırma, ateşli çocuk."

Bu imkansız olacaktı. Özellikle de sağ elimi elbisesinin yakasına sokup o mükemmel göğüslerini görebilmek için aşağıya doğru çektikten sonra.

Hızır bir gülümsemeyle başını kucağıma indirdi. O sıcak dudaklar tacımın üzerine yayıldığı an, ben gidiciydim. O sıcak dil, o kaygan ağız, beni sıkı yumruğuyla kavrayışı. Angelina Solavita dini bir deneyim yaşatacaktı.

Ağzını ve ellerini üzerimde kullanırken uzun ve düzensiz bir şekilde inledim. Pantolonum, emniyet kemeri ve direksiyon simidi tarafından hapsedilmiştim, beni çalıştırmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Ay ışığının aydınlattığı ıssız otoyol önümüzde uzanıyordu ama ben onu zar zor görüyordum.

Dikkatim sikimin üzerindeki sıcak ağız tarafından çalınmıştı.

Çıplak göğsünü avuçlamak için bir elimi altına soktum. İniltisi şaftımı titretti. Başımın arkası koltuğa gömülüyordu. Dizlerim bir yandan kapıya, diğer yandan da konsola doğru bastırıyordu.

Mükemmel ritmi yakalamıştı ve aklımı ve yükümü kaybetmek üzere olduğumu biliyordum. Serbest bırakma taşaklarımda tehlikeli bir şekilde çalkalanıyor ve sıkılaşımlarına neden oluyordu.

"Siktir."

İtmek istedim. Hareket etmek istedim. Ama yapamadım.

Hiçbir uyarı olmadan Lina'nın ağzı ereksiyonumdan fırladı. Kemerli kaşları ve kırmızı, ıslak dudaklarıyla bana baktı. "Ciddi misin, ateşli çocuk? Elli beşte otuz beş mi?"

Onu hiç de nazik olmayan bir şekilde saçlarından tuttum ve kucağıma geri ittim. "Kapa çenenin ve em bebeğimin."

Ağzı sikime değdiği anda direksiyonu sağa kırdım ve yolun kenarına çektim. Onun etrafında vites küçültmek biraz manevra gerektirdi, ama bizi tamamen durdurmayı başardım. Arabayı boşa alıp el frenini çektim. Koltuğumu yatırmak için kola bastığımda etrafımızdaki toz hâlâ yükseliyordu.

İki elim de başına geldi ve hızını ben ayarladım. Konsolun üzerinde daha da ilerledi, göğüsleri gösterge panelinin ışığında zıplıyordu, ağzı

Şaftımdan hiç ayrılmadı.

İnşa ediyordu.

Onu uyarmak istedim ama kelimeleri çıkaramadım. Onları oluşturmak için gereken nefesi bile alamıyordum. Bir bakıma panik böyle bir şeydi. Ama bu bir dünya ötedeydi. Bu, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim bir şeydi. Lina, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim biriydi.

Bu korkunç düşünce üzerine *sertçe* boşaldım. Şaftımdan ateş gibi fırladı ve onun bekleyen ağzına doğru serbest kaldı. Bağırması olmalıym. Gaz pedalına basmış olmalıym çünkü motor kırmızı çizgiye doğru devirlenmişti. Saçlarını çok sıkı kavramıştım ama duracak gibi değildim. Geldiğim sürece duramazdım.

Sonsuzdu. Ağzı beni emiyor, sanki onsuz yaşayamayacakmış gibi salgımın her fişkirmasını yakalıyordu.

"Bebeğim," diye nefes nefese kaldım ve koltuğuma yaslandım.

Ben onu yukarı çekene kadar ağzı hassas uca bağlı kaldı. Saçları darmadağındı. Gözleri büyük ve cam gibiydi. Dolgun göğüsleri, içine çektiği her nefeste hipnotik bir şekilde sallanıyordu. Ağzı, o lanet olası ağzı şişmiş, pembe ve ıslaktı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Onu kollarından tutarak konsolun üzerinden kucağıma sürükledim ve başını göğsüme yasladım. Bana doğru kıvrıldı, ikimiz de sanki bir mil koşmuşuz gibi nefes alıyorduk.

"Tanrım, bebeğim. O ağzını bir silah olarak kaydettirmelisin," dedim.

Alçak sesle, boğucu bir kahkaha attı. "Beni restoranın ortasında boşalttığın için bunu ödeme olarak kabul et."

Bir elimle saçlarını okşadım. "Sizi bilmem ama ben bunun oldukça başarılı bir ilk buluşma olduğunu söyleyebilirim."

"İkinci bir taneye hayır demezdim."

Göğsünü avuçladım ve sıktım. "Sipariş vereceğiz," diye karar verdim.

Tam o sırada dikiz aynasında yanıp sönen ışıkları fark ettim.

"Siktir."

OTUZ DOKUZ

ÇETENİN HEPSİ BURADA

Lina

Nash anahtarlarını karıştırırken, "Kötü örnek oluyorsun," diye yakındı.

"En azından sadece Nolan'dı," diye hatırlattım ona.
daire kapısının kilidini aç.

Nash'in ABD'li bakıcısı restoranın tuvaletinden döndüğünde bizi bulamamaktan hiç memnun olmamıştı. Sürücü tarafındaki cama doğru yürüdüğünde durumu biraz daha komik bulmuştu. Neyin peşinde olduğumuzu anlamak için beyin cerrahı olmaya gerek yoktu.

Nash kapıyı açtı ve önce benim girmemi işaret etti. Piper beni kapıda karşıladı, ağzında küçük, doldurulmuş bir polis köpeğini gururla taşıyordu.

"Bu yeni," diye not ettim, eğilip tel tel tüylerini karıştırmak için.

Nash, "Amazon'da gördüm," diyerek kapıyı kapattı ve anahtarlarını kancaya astı.

"Hiç sertleşmediğin oluyor mu?" Pantolonundaki bariz duruma dikkat çekerek sordum.

Bana doğru uzandığında sırtışı düpedüz şeytandı. "Bir seçeneğin var."

"Açıkla."

"Ya burada kapının önünde ya da yatak odasında sana oral seks yaparım." Elleri elbisemin eteklerine uzanmaya başlamıştı bile.

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle."

Hakkını yemeyelim, hemen durdu. "Sorun nedir?"

"Her ne kadar yeni, pürüzsüz yüzünü test sürüşüne çıkarmayı *gerçekten* çok istesem de..." Başımı salladım. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama sanırım konuşmamız gerekiyor."

Nash'in dudakları büküldü. "O şarabın içine ne koymuşlar öyle?"

Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Belli ki uzaylılar tarafından kaçırıldım ve pek de inandırıcı olmayan bir klonla değiştirildim. Ama konuşamayacak kadar orgazm olmakla meşguldük."

"Ne hakkında?"

"Hugo'yu alaşağı etme planı hakkında. Katılmak istediğimi söylediğimde ciddiye almadı. Pantolonuna tekrar tekrar girmek istesem de bu çok önemli. Sihirli penisinle dikkatimi dağıtmana izin vermeyecek kadar önemli."

Gözleri alev alev yanan bir yoğunluktan eğlenen bir yoğunluğa dönüştü. "Sen türünün tek örneğisin, Angel."

"Uh-uh, Studly Do-Right. İltifatlarla dikkatimi dağıtma. Ben Piper'ı dışarı çıkarırken birlikleri topla."

"Şimdi mi?"

Piper'ın tasmağını kancadan aldım. "Evet. Şimdi," dedim sertçe.

PIPER'LA YAPTIĞIM YÜRÜYÜŞTEN DÖNDÜM VE

vicdan azabı çekiyordu. "Nash? Herkes buraya gelmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

Nash masanın yanına kurduğu beyaz tahtaya Duncan Hugo'nun fotoğrafını asıyordu. "Sorun nedir?"

Doğru şeyi yaptığımdan oldukça emindim ama onun bunu böyle görmeyebileceğini hissediyordum. "Tamam. Kalbimi durduran o olaydan sonra okulda pek uyum sağlayamadım. Ve iş dışında, hiçbir zaman sosyal olarak ait olamadım."

Şimdi dikkatle beni izliyordu.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey bu işte yeni olduğum. Aramızda olup bitenler konusunda yeniyim. Naomi ve Sloane gibi arkadaşlarım olduğu için yeniyim."

Nash'in gözleri yavaşça kapandı ve sonra yeniden açıldı. Kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. "Ne yaptın Angelina?"

"Sadece beni dinle," diye başladım. Ama yüksek sesle vurularak sözüm kesildi.

Piper, Nash için çabalamaya başladı.

"Okul gecesi saat dokuz," diye yakındı Knox onu içeri alırken. "İki yüz dolara Evcil Knox Morgan'dan Sözler'i alacağım, Alex," diye takıldım. Tam kapıyı kapatıyordum ki Lucian içeride belirdi. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" diye sordum.

"Bugün buradan uzaktan çalıştım."

"Takım elbiseyle uzaktan mı çalıştın?"

"Güzel küpeler," dedi.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

"Bu yüzden." Omzumun üzerinden, kardeşine bira ikram eden ve bunu yaparken de gülümseyen Nash'e başıyla işaret etti. "İşi berbat etme."

Arkadaşlarının yanına geçti ve ben de kendimi suçlu hissederek kapıyı kapattım. "Evet, çocuklar.

Başlamadan önce, size her şeyi anlatmalıyım-"

Başka bir kapının çalınmasıyla bölündüm.

Lucian Piper'ı Nash'in bacaklarının arkasından çıkarmaya çalışmayı bıraktı ve kaşlarını çatı. "O Graham mı?"

"Orada olduğunuzu biliyoruz." Sloane'un sesi kapının diğer tarafından geliyordu.

Nash bana ve kapıya doğru yöneldi.

"Ben de sana bunu söylemek istiyordum," dedim kolunu tutarak.

Gözetleme deliğinden baktı ve sonra bana "yapmadın" der gibi bir bakış attı. "Yaptım," diye itiraf ettim.

"Ne yaptı?" Knox kollarını kavuşturarak sordu.

"Bu," dedi Nash, Naomi, Sloane ve Mrs. Tweedy.

"Tamam. Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, Bayan Tweedy'ye mesaj atmadım," dedim.

Knox endişeli görünüyordu. Lucian cinayet işlemeye hazır görünüyordu. Nash ise bana baktı ve gözlerini devirdi.

"Daisy, bebeğim, burada ne halt ediyorsun?" Knox aralarındaki mesafeyi kapatarak talep etti.

Kollarını güzel mor kazağının üzerinde kavuşturdu. "Lina bize mesaj attı."

Ekose pijama ve ona uygun bir üst giymiş olan Sloane ellerini kalçalarına koydu. "Siz penisler bu her ne haltsa bizi dışarıda bırakamazsınız."

"Buradayım çünkü gözetleme deliğimden bir parti gibi görünüyordu. İçki getirdim," diye açıkladı Bayan Tweedy, bir şişe burbonu havaya kaldırarak.

Üç huysuz erkek bakışı üzerime dikilince irkildim.

"Angelina," diye başladı Nash.

Ellerimi kaldırdım. "Beni dinleyin. Bu Bayan Tweedy dışında hepimizi öyle ya da böyle ilgilendiriyor. Naomi ve Sloane da neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyor. Bu konuda ne kadar çok kafa bir araya getirebilirsek, kasabada ne kadar çok gözümüz ve kulağımız olursa, o kadar iyi hazırlanmış oluruz."

Adamlar bana ters ters bakmaya devam ettiler.

"Kimse bu kasabayı ve içinde neler olup bittiğini Sloane'dan daha iyi bilemez. Naomi de hedef olarak buraya gelmeyi hak etti. Karanlıkta kalmamalı. Ne kadar çok şey bilirse o kadar güvende olur ve Waylay'i o kadar iyi koruyabilir," diye ısrar ettim.

"Bu her neyse beni bunun dışında bırakamazsın. Kız kardeşim ya da onun boktan eski sevgilisiyle bir ilgisi varsa, neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyorum," diye ısrar etti Naomi Knox'a.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok, Daze," diye güvence verdi ona, pazılarından hafifçe kavrayarak. "Bu iş bende. Sen ve Way varsınız. Bu işi halledeceğim konusunda bana güvenmelisin."

Naomi'nin yüzü bir an için yumuşadı, sonra tekrar huysuzlaştı. "Ve *bana* güvenmen gerekiyor. Ben bir çocuk değilim. Tam açıklamayı ve açık iletişim hatlarını hak ediyorum."

Sloane başparmağını Naomi'ye doğru uzattı. "Evet. Ne dediyse o."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Ne zaman aklını kullanmayı öğreneceksin?"

kendi işin mi?" Lucian, Sloane'a öyle buz gibi bir ses tonuyla hitap etti ki neredeyse ürperecektim.

En azından koca adam bir kez olsun benden başka birine kızmıştı.

Ancak Sloane, Rollins'in dondurmasına karşı bağışıklık kazanmış gibi görünüyordu. "Kapa çeneni,

Şeytan. Kasabamı ve değer verdiğim insanları ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendirir. Bunu anlamanızı beklemiyorum."

Bakışmalar başladı ve aralarındaki boy farkı göz önüne alındığında kimin boynunun daha önce yorulacağını merak ettim.

Nash yaklaştı ve beni bileğimden yakaladı. "Bize bir saniye müsaade edin," dedi ve beni yatak odasına sürükledi. Kapıyı kapattı, beni kapıya doğru itti ve sonra avuçlarını başımın iki yanına koyarak beni sıkıştırdı. "Açıkla."

"Kızgın görünüyorsun. Belki daha sonra konuşmalıyız?" "Şimdi konuşacağız, Angel."

"Bilmeye hakları vardı."

"Neden benimle konuşmadan önce onlarla konuştuğunu açıkla."

"Dürüstçe mi?"

"Değişiklik olsun diye bunu deneyelim," dedi kuru bir sesle.

"Bu durumda sadakat hiyerarşisinin ne olduğundan pek emin değilim. Naomi ve Sloane uzun zamandır ilk gerçek arkadaşlarım ve bu konuda hiç tecrübem yok. Ama seni karanlıkta bırakmamın seni ne kadar incittiğini biliyorum. Bensiz komplo kurmaya gittiğinde bunun tadını aldım. Ve-

Bir gümbürtüyle kalçalarımı kapıya sabitledi.

"İçeride sikişiyorlar mı?" Knox'un diğer odadan sorduğunu duydum. "Ve ne?" Nash bana sordu.

"Ve bilmeleri gerekir. Kızgın olmanı anlıyorum ve bu konuyu ilk olarak sana açmadığım için özür dilerim."

"Bunu takdir ediyorum ve haksız da sayılmazsın," dedi ve dizlerimin bağı çözülecek kadar nazik bir hareketle saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı.

"Ben değil miyim?"

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Hayır ama bir dahaki sefere önce konuşalım."

Çok yakışıklı ve çok *iyiydi*. Bu adama aşık olmama şaşmamalı.

Başımı salladım. "Evet. Anladım."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen ve ben bu işte birlikteyiz.

Kararlarımız birbirimizi etkilediğinde, *onları birlikte veririz*. Anladın mı?"

Başımı kuvvetlice salladım.

"Güzel," dedi ve beni kapıdan uzaklaştırdı. Kıçıma acı bir tokat attı.

"Bunu düşük bir beşlik olarak kabul et."

"Ah!"

Sloane diğer odadan, "Ya kız ona tokat attı ya da adam kızı a şaplak attı," dedi.

"Şimdi oraya geri dönelim ve bu işi çözelim. *Birlikte*," dedi Nash kararlı bir şekilde.

"Tamam."

Durakladı. "Oraya geri dönmeden önce bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Tam ağzımı açmıştım ki ön kapı bir kez daha çalındı. "Yemin ederim bu ben değilim," diye ısrar ettim.

Sırıttı ve yatak odasının kapısını açtı.

Nolan içeri girdi ve Knox kapıyı arkasından kapattı. Şerif durdu ve toplantıya, beyaz tahtaya ve Bayan Tweedy'nin bir sürahi eski moda içkiyi karıştırmasına baktı. "Bundan nefret edeceğim, değil mi?"

"Zaten bildiğim kadar değil," dedi Knox ona.

"Merhaba Nolan," dedi Sloane güzel bir gülümsemeyle. "Selam, çöreğim."

Lucian sessizliğini korudu ama "patlamak üzereyim" hissi odada somut bir şekilde hissediliyordu.

"Ben biraz daha bira getireyim," dedim, Lucian ile hayatının tehlikede olduğunun farkında değilmiş gibi görünen Nolan'ın arasına girerek.

"Temel bilgileri biliyorsun. İşler ciddileşmeden önce kaçmak için son şansın bu," dedi Nash, ben mutfağa doğru giderken. "Gir ya da çık."

"İçeri," dedi tereddüt etmeden.

Buzdolabından altılı bir paket çıkararak, "Nolan, bu başını ciddi bir belaya sokabilir," diye uyardım. "Patronların bu işe karışmandan hoşlanmayacak."

Nolan kollarını iki yana açtı. "Fark ettin mi bilmiyorum ama işim berbat. Evliliğime mal oldu. Genel olarak dünyaya dair tüm umutlarımı mahvetti. Ve tek yıldızlı hamam böceği motellerinde uyumak sırtımı mahvetti. İstifa dilekçemi hazırladım bile. Sadece yukarıya gönderecek kadar sarhoş olmayı ya da bıkmayı bekliyorum. Ayrıca, bebek bakıcılığı yapmaktan yoruldum."

Nash'le bakıştık ve o da başıyla onayladı. Nolan'a bir bira uzattım. "Takıma hoş geldin."

Bayan Tweedy, "Siz çocuklar neden bahsediyorsunuz bilmiyorum ama ben de takımdayım," diye açıkladı.

Nash'e omuz silktim ve o da gözlerini devirdi. İkimiz de onu kovmanın kolay bir yolu olmadığını biliyorduk.

"Peki," dedi Nash ona. "Ama bu gece duyduğun hiçbir şeyi tekrarlayamazsın. Spor salonu arkadaşlarına değil. Ne de poker arkadaşlarına. Hiç kimseye."

"Sheesh. Çoktan anladım. Hadi hindi konuşalım."

Knox, "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı ve Naomi için bir sandalye çekti.

Burbon ve biralarımızla masanın etrafında oturduk ve Nash'in son birkaç günde yaşanan olayları anlatışını, ardından da hazırladıkları temel planı ortaya koyuşunu dinledik.

Sloane sözlerini bitirdiğinde, "Nefret ediyorum," diye açıkladı.

Naomi gözlerini kocaman açmış, Knox'un elini tutuyordu. "Ciddi olamazsın Nash. Kendini orada yem olarak sallandıramazsın. Bir keresinde seni neredeyse öldürüyordu."

"Ve bu sefer onun için hazır olacağım," dedi Nash nazikçe. "Hepimiz hazır olacağız," diye söz verdim.

Naomi yalvaran gözlerini Knox'a çevirdi. "Ama Nash bir hedefse, yarım kalmış bir işse, Way de öyle."

"Sen de öylesin," dedi Lucian.

Knox onu kendi tarafına çekti. "Bana bak, Daze. İkinize de kimse yaklaşmayacak. Sana söz veriyorum. Önce beni geçmeleri gerekecek ve kimse beni geçemeyecek."

"Nash'i vurdu," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Orada da ikinci bir şansı olmayacak," diye söz verdi Knox. Bakışları kardeşine kaydı ve uzun uzun bakiştılar.

Naomi gözlerini kapadı ve Knox'un göğsüne yaslandı. "Tüm bunların kız kardeşim yüzünden olduğuna inanamıyorum. Bunu hepinizin başına ben getirmişim gibi hissediyorum."

Nash ona "Başka bir yetişkinin kötü kararlarının sorumluluğunu alamazsın," dedi. Bakışları bana kaydı. "Tek yapabileceğin kendin için iyi kararlar almaya çalışmak."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Knox. "Bunların hiçbir Cumartesi günkü düğünden önce olmayacak. Daisy'nin gününü hiçbir şey mahvedemez."

Naomi ona doğru eğilerek, "Bugün senin de günün Knox," dedi.

"Aynen öyle. Ve hiçbir şey ve hiç kimse bunu mahvedemeyecek. Anlaştık mı?" Masanın etrafına bakarak her birimizin başıyla onayladığından emin oldu.

Nash, "Pazartesi günü her şeyi harekete geçireceğiz," dedi.

"Tamam. O zaman hazırlıklar hakkında konuşmalıyız," diye önerdim.

Nash başıyla onayladı. "Hepimiz takımın bir parçasıyız. Hepimizin yapması gereken bir iş var, yoksa neden buradayız?"

Knox, "Çünkü Lina koca ağzını açtı ve onları da bu işin içine sürükledi," dedi.

"Lina seni bir hafta kanepede yatmaktan kurtardı, ki bu konuda bana bilgi vermeyerek paçayı sıyırsaydın tam da bunu hak etmiş olacaktın. Bu yüzden ona teşekkür etmelisin," diye belirtti Naomi.

Knox bana baktı ve orta parmağıyla gözünün kenarını ovuşturdu. "Teşekkürler, Leens," dedi.

"Rica ederim," dedim tatlı bir sesle, orta parmağımı uzatarak kadehimi kaldırdım.

"Görevlerimize geri dönelim," diye önerdi Nolan.

Nash, "Devam et," diye beni yönlendirdi.

Gözlerimi kırptım. "Gerçekten... Rahat değilim..."

"Ama ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz," diye

ısrar etti.

"Doğru," dedim. "Tamam o zaman. Nash, Lawlerville Polisi'nin federaller içeri girmeden önce başlattığı dava dosyasına ulaşacaksın. Belki orada Hugo'nun nereye gittiğini bize söyleyecek bir şeyler vardır."

Başıyla onayladı ve ben de bir nefes verdim. "Devam et," dedi.

Nolan'a döndüm. "Nolan, cazibeni ve bağlantılarını kullanarak federallerin Anthony Hugo'ya karşı açtığı dava hakkında ne tür bilgiler edinebileceğini öğren. Onlara bilgiyi kim veriyor ve nasıl elde ediyorlar?"

"Hallediyorum," dedi bıyığını

sıvazlayarak. "Sloane?"

"Bana bırak," dedi, çantasından çıkardığı defterin üzerinde bir kalem tutuyordu.

"Kasabadaki insanların Duncan Hugo ve yandaşlarına karşı tetikte olmasını istiyoruz. Ne kadar erken uyarı alırsak, hazırlanmak için o kadar çok zamanımız olur. Grim Hugo'nun adamlarını izlemeye devam etmeyi kabul etti bile. İçlerinden biri bize doğru gelirse haberimiz olur. Ama burada gözlerini ve kulaklarını açık, ağızlarını kapalı tutabilecek insanlara ihtiyacımız var."

"Ooooh! Beni seç! Beni seç!" Bayan Tweedy oturduğu yerden yarı yarıya kalkarak, elini hevesli bir öğrenci gibi kaldırdı.

"Tamam. Bayan Tweedy ilk resmi casusumuz," diye kabul etti Sloane.

Knox yaşlı kiracısına, "Yani bu konuda kimseye gevezelik edemezsin," diye hatırlattı.

"Ne zaman boşboğazlık edeceğimi ve ne zaman çenemi kapalı tutacağımı bilirim," diye karşılık verdi.

"Bu konuda ağzını açmayacağına güvenebileceğin kişileri seç. İhtiyacımız olan son şey bütün bir kasabanın kavga araması," diye uyardı Nash Sloane'u.

Bayan Tweedy, "Belki birkaç koca ağızlı dedikoducuya birkaç hikaye anlatabiliriz, böylece nedenini tam olarak bilmeden tetikte olabilirler," diye önerdi.

"Bu nasıl olacak?" Ben sordum.

"Yüzü dövmeli adamı ele alalım. Dino'daki Neecey'e, yüzü dövmeli bir adamın bir sürü hipster apartmanı ve vape dükkanı inşa etmek için dönümlerce tarım arazisi satın almak istediğini duyduğumu söyleyebilirim."

Lucian ve Sloane aynı anda, "Bu hiç de kötü bir fikir değil," dediler.

Uzun, kaynayan bir bakışı paylaştılar. "Knox," diye devam ettim.

Naomi'yi hâlâ yanından ayırmıyordu ve dövmeli kollarından birini onun omuzlarına dolamıştı. "Hadi alalım patron."

"Yerel güvenlik. Sizin ve Nash'in evindeki sistemi güçlendirin. Lucian, Nash, Naomi ve Waylay'i telefonlarından ayrılmaları ihtimaline karşı takip etmenin bir yolunu bulabilir misin?"

Nash'in gözleri tekrar bana döndü. "Şimdi bir dakika bekle. Zaten federal bir gölgem var."

"Tartışmaya zahmet etme," dedi Naomi ona. "Eğer bu Waylay ve benim almamız gereken bir önlemse, sen de almak zorundasın."

"Yardımcı olabilecek bazı ilginç teknolojilere erişimim var," diye gönüllü oldu Lucian.

"Harika. Knox, bu konuda Lucian'la birlikte çalış," dedim.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Naomi bana sordu. "Beni bu işin dışında bırakmayı aklından bile geçirme."

Yardım için Nash'e baktım.

"Kendini savunma," dedi. "Sen ve Waylay Fi'nin jujitsu eğitmeninden özel ders alacaksınız." Knox itiraz etmek için ağzını açtı ama Nash başını salladı. "Hugo ikinize de yaklaşmayacak. Ama biz hiç risk almıyoruz."

Naomi, "Diz-top-burun repertuarımı geliştirmeyi dört gözle bekliyorum" dedi.

Sloane esnedi ve saatine baktı. "Pekâlâ. Görevlerimizi aldık. Hadi şu pisliği çivileyelim."

Masanın etrafında bir anlaşma mırıltısı vardı.

Bayan Tweedy burbonunun kalanını gürültüyle höpürdeterek içti. "Hadi, Daze. Seni yatağa götürelim," dedi Knox.

Bunu söyleme şekli ve kadının ona bakışı, ikisinin de aklındaki son şeyin uyku olduğunu düşündürdü bana.

Sloane not defterini çantasına geri koydu. "Bir WhatsApp grubu kuracağım, böylece herkesi güncel tutabiliriz."

"İyi düşünmüşsün," dedi Nash.

"Graham," dedi Nash Nolan'a, başını mutfığa doğru sallayarak.

"Konuşabilir miyiz?" dedi Lucian dirseğimde belirerek.

"Ne oldu?"

"Gerçek görevim ne?"

Gülümsemem yavaş ve kendini beğenmiş bir şekildeydi. "Takımımız için vuruş yapıyor olsa bile, bir ABD şerifinin önünde bu soruyu sormak istemedim."

"O kadarını anladım."

"Ürkütücü gölge istihbarat ağınızı, adı ve resmi olmayan bir adamı bulmaya adayabilir misiniz?" Duncan'ın yüz­süz, kullan-at telefon arkadaşını açıkladım. "İzini süremediğim tek kişi o ve bu da bana bulmamız gereken kişinin o olduğunu düşündürüyor."

"Elinizdeki her şeyi bana gönderin, ben de ekibimi hemen harekete geçireyim."

"Güzel. Sloane'a göz kulak olmaya ne dersin? Geri kalanımız ya bu konuda eğitimli ya da eğitimli biriyle yaşıyor. Sloane tek başına ve sen de şehirdeyken onun yanında kaldığın için en uygun aday sensin."

Lucian'ın gözlerinde buz gibi bir ateş dans ediyordu. "Kimse ona yaklaşamayacak," diye söz verdi.

"Muhtemelen ilgi konusunda sana bok atacaktır," diye uyardım.

Yakışıklı yüzünde neredeyse bir gülümsemeye benzeyen bir şey oynadı. Ama sonra kayboldu. "Bu sefer o kadar kolay kaçamayacağım."

Şahsen, başka hangi zamanı düşündüğünü ve bir metre iki santimlik bir kadının Lucian "Lucifer" Rollins'i nasıl kaçırdığını öğrenmek için can atıyordum. Ama soru sormanın zamanı değil gibiydi.

Nolan hariç herkes kapıdan çıkarken vedalaştık, aralarında bir amaç ve beklenti vızıltısı vardı.

Sloane açık kapı aralığında durakladı. "Cumartesi günkü düğünde bana eşlik etmeye hâlâ hazır mısınız?" diye seslendi mutfak adasına yaslanmış olan Nolan'a.

"Hayatta kaçırmazdım, tatlım." "Beni al-"

Lucian kapıyı çarparak Sloane'un sözünü yarıda kesti.

"Bu ikisi bir gün patlayacak. Değil mi Pipe?" Ayaklarımın dibinde şakacı bir şekilde dans eden köpeğe sordum.

Nash, "Angel, anahtarına ihtiyacım var," diye seslendi.

"Kapı kilitli değil," dedim ona, Nolan'la mutfakta buluşurken. "Güzel.

Git eşyalarını al ve anahtarını geri getir," dedi.

"Eşyalarım mı?"

"Bu iş bitene kadar Graham senin evine bakacak. Onun motelden daha yakın olması yardımcı olacaktır."

"Yalan söylemeyeceğim. Gerçek bir yatağa kavuşmayı ve duştan önce yarım düzine hamam böceğinin üzerinde tepinmek zorunda kalmamayı dört gözle bekliyorum," dedi Nolan neşeyle.

"Kanepeyi sen al dostum," dedim ona.

Nash, "Hayır. Senin yerini o alacak," diye karşı çıktı. "Sen benimle kalıyorsun."

"*Senin yanına taşınmamı mı bekliyorsun?*" Sesim bir oktav yükseldi. Anında terlemeye başladım.

"Bu arada ben gidip eşyalarımı alayım. Fareleri bavulumdan korkutup çıkarana kadar burada olurum," diye duyurdu Nolan ve kapıya doğru koştu.

"Bu konuda benimle dövüş," diye meydan okudu Nash.

"Senin yanına taşınamam Nash. Bu delilik. Kavga etmeden günü zar zor atlattık ve sen benimle aynı banyoyu mu paylaşmak istiyorsun? Bana deli olan *benmişim* gibi gülümseme!" Sözlerimdeki histerik tonu duyabiliyordum ama geri çevirmek mümkün değildi.

Hâlâ gülümsüyordu ama şimdi bana doğru geliyordu.

Ellerimi kaldırdım ve geri çekilmeye başladım. "Seksten sonra yanlışlıkla uyuyakalmak bir şey, ama kıyafetlerimi buraya getirmek ve... Dolap alanınız var mı? Eşyalarımı öylece bir bavulun içinde bırakamam. Nefes almaları gerek."

Nefes *almam* gerekiyordu.

Nash beni yakaladı, elleri kalçalarımaya yerleşti ve beni daha yakına çekti. Anında daha sakin hissettiğim gerçeğinden nefret ediyordum.

"Nefes al," diye ısrar etti.

Küçük, işe yaramaz bir nefes çektim.

"Çıldırıldığında çok sevimli oluyorsun."

"Çıldırılmıyorum. Saçma önerini değerlendiriyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu sadece geçici bir durum," dedi, sesi sinir bozucu derecede sakindi.

Geçici. Geçici. Geçici. Tıpkı ilişkimiz gibi. Her seferinde bir gün... *sonrasına* kadar.

Nash ellerimi ensesine götürdü ve sonra sallanmaya başladı. "Neden benimle yavaş dans edip duruyorsun?"

"Çünkü tüm kıyafetlerimiz üzerimizdeyken bile sana yakın olmayı seviyorum."

"Bu en iyi çözüm olamaz," diye ısrar ettim. "Neden hepimiz motele taşınmıyoruz?"

Nash, "Fareler konusunda şaka yapmıyordu," diye belirtti.

"Peki, tamam. Hepimiz Naomi ve Knox'un yanına taşınacağız. Onların odası var."

"Bunun tüm kasabayı konuşturacağını düşünmüyor musun? Bütün mesele dışarıdan her şeyin olabildiğince normal görünmesini sağlamak."

"Bunun neresi *normal*?" Ben talep ettim. "Ayrıca, insanlar Nolan'ın benim evimde kaldığını konuşmaya başlamayacak mı? Yani, ikinizle de yattığımı düşünecekler. Ya da garip bir üçlü olduğumuzu."

"Ya da federal korumamın beni korumak için yanımda kaldığını düşünecekler. Ya da ikimizin ciddi olduğumuzu ve Nolan'ın hamamböceği motelinden çıkmak istediğini düşünecekler."

Lanet olsun. Her şeyi düşünmüştü. Sinsi, işbirlikçi orospu çocuğu.

Etkilendim. Ve
dehşete düştüm.

"Suzy Homemaker olup birdenbire yemek yapmayı öğrenecek değilim," diye uyardım.

"Not edildi."

"Ve banyonun zeminini çamaşır sepeti olarak kullanmasan iyi edersin. Piper'ı eve getirdiğimiz gün St. Kirlî Giysiler Dağı'nı gördüm."

"Brokoliyi dondurucudan çıkarmam gerekiyor mu?" diye sordu yanağını başımın üstüne sürterek.

"Hayır. Belki."

KIRK

KAMERAYA GÜZELCE GÜLÜMSEYİN

Lina

Makyöz kaşlarına pudra sürerken Nash, "Bana bunu yaptırdığınıza inanamıyorum," dedi. Sabrı tükenen Nash, kadının elini savuşturdu. "Bitirebilir miyiz? Lütfen?"

Ofisinde tezgâhın üzerine tünemiş, fotoğrafçının ışıklarının sıcaklığı altında onun rahatsızlığının tadını çıkarıyordum.

Son birkaç gündür rahatsızlık çeken, onun yanına taşınmak zorunda kalan bendim... geçici olarak, diye kendime hatırlattım. Ama bu arada ben, kıyafetlerim, makyaj malzemelerim, hatta lanet olası ev bitkim bile Nash'in dairesinde yaşıyordu.

Son kırk sekiz saat boyunca Nash'in yatağında uyudum, dişlerimi onun lavabosunda fırçaladım ve onun banyosunda giyindim. Sonra onun masasına oturdum ve bana hazırladığı kahvaltıları ve akşam yemeklerini yedim.

O evdeyken kaka yapma sınırını çizdim. Güvende olmak için geçici olarak lifi azalttım.

Dürüst olmak gerekirse, banyoyu paylaşma korkum dışında, yaşam durumu beklediğim kadar tuhaf olmamıştı. Ama muhtemelen bunun nedeni kaliteli zamanımızın çoğunu çıplak geçirmemiz ve geri kalanını Nash'in sahte hafızasını kurtarmak için Duncan-Hugo'yu saklandığı yerden çıkarma planının ayrıntıları üzerinde çalışmamızdı.

Makyöz eşyalarını topladı ve aceleyle odadan çıktı. Tezgâhtan kaydım ve Nash'e yaklaştım. Üniformalı ve çatık kaşlıydı, bu kombinasyonu son derece çekici buluyordum.

"Hatırlatmama gerek var mı? Bu senin fikrindi," dedim avuçlarımı geniş göğsünde gezdirerek. Kilo almaya başlamıştı, vücuduna sürekli kas ekliyordu. Ve kötü omzunu daha az yüz buruşturarak kullandığını fark etmiştim. Kalbim sinirsel PVC'lerinden çoğunlukla vazgeçmişti ve dünyayı sarsan seksin bir tür mucizevi tedavi olup olmadığını merak ettim.

"Benim amacım hafızamın geri geldiğini duyurmaktı. Bunu ulusal bir online dergiden lanet olası bir fotoğraf çekimiyle haykırmak değil" diye yakındı.

"Zavallı bebek. Ama Duncan'ın ülke çapında saklanma ihtimaline karşı haberin her yere yayıldığından emin olmalıyız."

"Stef bunu nasıl başardı?" Nash sinirli bir şekilde yakasını çekiştirerek sordu.

"Bir halkla ilişkiler firması tutmuş. Naomi onu aradı, o da onları aradı ve işte buradayız."

"Hatırlat da onu bir daha gördüğümde spor salonunda ayağına bir ağırlık plakası atayım."

Sırıttım.

"Ne?"

"Asık suratlı olman hoşuma gidiyor. Sevimli oluyor," diye itiraf ettim. "Ben somurtkan değilim ve bu hiç de sevimli değil."

"Tamam. Kara kara düşünüyorsun ve bu çok seksi."

Bunu düşünürken çenesi titredi. "Bununla yaşayabilirim."

"Endişeli misin?" Ona sarılarak sordum.

Nash parmaklarını pantolonumun arka ceplerine kaydırды. "Ne yapacağı belli olmaz. Kendimi yem olarak ortaya atabilirim ve o yine de beni görmezden gelip başka birinin peşine düşebilir."

"Knox öngörülebilir gelecekte Naomi ya da Waylay'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecek. Duncan'ın dikkatini çekecek olan sensin. En büyük tehdit sensin. İş bitirmeye çalışmaktan kendini alamayacaktır." Başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

"Ne?" Nash sordu.

"Birlikte yaşadığım sevgilimi, onu bir kez öldürmeye çalışan adamın ikinci bir girişimde bulunacağı gerçeğiyle teselli ettiğime inanamıyorum," dedim. "Bu durumla ilgili hiçbir şey normal değil."

"Yatılı sevgili mi?" diye tekrarladı.
"Erkek oyuncak mı? Erkek arkadaş? Duygusal destek siki mi?"
"Erkek arkadaş," diye karar verdi Nash. Ben yüzümü buruşturunca sırıttı.
"Bir belalıya göre çok kolay ürküyorsun."
"*Korkmuyorum*," diye yalan söyledim.
"Kız arkadaşımın paniklediğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"
"Şimdi de Nashhole'luk yapıyorsun," diye yakınarak ellerinden kurtuldum. "Bu her neyse etiketleme işini sonraya bırakalım."
Hâlâ sırtarak masasına yaslandı. "Seni sinirlendirebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."
"Öyle mi? Kozmetik ürünleri ve ulusal bir derginin fotoğraf çekimi için çıldırman daha çok hoşuma gidiyor."
Yüzünü buruşturdu. "Şimdi kim kötü davranıyor, Meana?"
"Al, bir nane şekeri ye," dedim ve ilk buluşmamızda restoranın standından kaptığım paketlenmiş şekerlerden birini ona uzattım.
"Nane şekeri istemiyorum. İstiyorum..." Paket elinde kırışırken sözünü yarıda kesti. Düşüncelere dalmış bir halde kaşlarını çatı.
"Ne?" Ben sordum.
O salladı kendisi. "Hiçbir şey. Sadece keçe gibi I oldu Bir şey hatırlıyorum."
"Vurulma olayı hakkında mı?"
Dürttüm. "Olabilir. Artık yok."
"Eğer uslu bir çocuk olursan seni dondurma yemeye götüreceğim," diyerek konuyu değiştirdim.
Parmakları pantolonumun bel bandına takıldı ve beni daha yakına çekti.
"Biber gazın karnımı deşiyor," diye uyardım onu.
"Fotoğraf çekimi ve dondurma yerine seni masama oturtup o uzun, seksi bacaklarını iki yana açmama ne dersin? Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını öperim."
Bir elini aşağıya doğru kaydırıp popomu kavradığında omurgamda lezzetli bir ürperti oluştu. Eli sıcaktı, kavrayışı sahipleniciydi.
"Bunun için bana yalvarırdın, ta ki ben dilimi çıkarıp-"
"Tamam! Gecikme için özür dilerim. Kilitlendim ve yüklendim." Fotoğrafçı dizlerimin işlevini yitirdiğini ya da Nash'in ona binlerce güneşin sıcaklığıyla baktığını fark etmemiş gibiydi.
"Yağmur kontrolü?" Fısıldadım.

"Aletim kalkmışken ne yapmam gerekiyor?" diye homurdandı.
Kul
ak. Aşağı baktım ve sııttım. "Biber spreyinin arkasına sakla. Ve
El fenerin. Ve şok tabancan. Ama ne yaparsan yap, üzerime indiğinde adını
haykıracağımı düşünme."
"Siktir."

NASH ON İKİ DAKİKA BOYUNCA FOTOĞRAFLARLA UĞRAŞTI - ÇOĞU

Huysuz bir erkek ayı gibi çekimin fişini çekmeden önce onları zar zor
gizlenmiş bir ereksiyonla. Dayanabileceğini düşündüğümünden altı dakika
daha uzun sürdü.

Piper'ı kollarımın arasında kaydırdım ve telefonumu çıkardım.

Bana 20 dolar borçlusun. Nash az önce fotoğrafçıyı kovdu. Stef:

Kahretsin! On beşe kadar dayanır sanmıştım.

*Ben: Enayi. Venmo me. Ayrıca, New York'ta her ne yapıyorsan onunla
meşgulken bunu ayarladığın için teşekkür ederim. Sana borçluyum.*

*Stef: Borcunu bana Jeremiah hakkında bilgi vererek
ödeyebilirsin. Ben: Onunla bağlantıda değil misin?*

*Stef: Tabii ki merak ediyorum. Sadece ben yokken üzgün, seksi bir
panda gibi ağırlık kaldırıp kaldırmadığını bilmek istiyorum.*

"Hey. Buradan çıkmak ister misin?" Nash kafasını ofisinin kapısından
içeri sokarak konuştu. Yüzü makyaj sanatçısının pudrasından temizlenmişti.
Tam bir Amerikan kahramanı gibi görünüyordu. Kuyruğunun sallanması bir
gösterge ise Piper da öyle düşünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Telefonumu çantama koyup köpeği yere bırakarak
sordum.

"Bir kızı kıcıyla ilgili görmek için," dedi şifreli bir şekilde.

"Önden buyurun," dedim, önümden yürümesini işaret ederek. Önümden
geçip yedek kulübesine doğru ilerlerken, o cehennem kadar seksi üniforma
pantolonunun içindeki poposuna hayranlıkla baktım.

"Yüzünün fotoğrafını çektiler mi yoksa hepsi kış mıydı?" Nolan
ceketini omuzlarına atıp kapıdan çıkarken bizi takip ederek sordu.

"Isır beni," dedi Nash.

Arabayla gezmek için güzel bir sonbahar günüydü. Nash bir country
şarkı listesi hazırladı ve üçümüz -artı Piper- departmanının tahsis ettiği
SUV ile yola çıktık. I

dikkatimi WhatsApp grubundaki güncellemelere odakladım. Naomi ve Sloane görevlerini ciddiye alıyorlardı.

Sloane, Hugo ve yandaşlarını gözetlemek üzere kademeli bir casus ağı kurmuştu.

Naomi ve Waylay'in ilk jujitsu dersleri bu akşam için planlanmıştı. Knox ve Lucian bu hafta kuracakları yedi milyon poundluk güvenlik ekipmanı sipariş etmişlerdi.

"Eğlenceli bir saha gezisi, şef," dedi Nolan arka koltuktan.

Yukarı baktım ve önümüzde beliren kadın ıslah evini gördüm.

Nash n camdan hapishaneye bakarak, "Onunla bir görüşme yapmanın zamanı gelmişti," dedi. "İçeri girmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Nolan odadayken konuşmuyor ve senden hoşlanıyor."

"Tina mı? Bana mı?" Nash sanki az önce badminton raketini çıkarıp suratına vurmuşum gibi baktı.

"Popo, değil mi?" Nolan sordu.

"Benimki mi onunki mi?"

"Hadi ama şef," diye takıldım. "Knockemout'taki her kadının senin odadan çıkışını izlemeye bayıldığını biliyorsun."

Nash'in kulakları pembenin sevimli bir tonuna dönüşüyordu. "Lütfen kıım hakkında konuşmasak olur mu?"

Nolan, "Durabiliriz, ama bütün kasabayı susturacağını sanmıyorum, Studly Do-Right," diye uyardı.

Nash içinden mırıldanarak cipten indi ve anahtarlarını Nolan'a fırlattı. "Burada kal ve Piper'ı eğlendirmeye devam et. Biz geri geleceğiz."

"şaplak yememeye alış," diye seslendi Nolan.

Otoparka doğru ilerlerken Nash kolunu omuzlarıma doladığında kaskatı kesildim.

"Sorun ne?" diye sordu.

"alışıyoruz," diye belirttim.

"Ve?"

"Birbirimize asılıp pşmemiz de hiç profesyonelce değil."

"Sanırım pşme tanımını yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim, sesimin bu kadar şirret çıkmasından nefret ederek.

Nash beni girişe yakın bir yerde durdurdu. "Bütün gün benimle uğraştın ve benimle uğraşmadığın zamanlarda da beni tahrik ediyorsun. İkisini de yapmadığın zamanlarda da kafanın içinde derin düşüncelere dalıyorsun. Şimdi bir tahminde bulunacağım ve uzun süreli yatıya kalma olayından dolayı hâlâ kafanın karışık olduğunu tahmin ediyorum."

"Kuyruk acısı çekmiyorum."

"Çıldırdığın zaman kelimeleri fazla vurguladığını biliyor muydun?"

"Yapmıyorum." Tamam. Beni kandırdı. Etrafımda yeterince zaman geçirmemiştim.

daha önce benim söylediklerimi algılaması için bir adam. Bu *sinir bozucuydu*.

Ve şimdi bunu kafamda yapıyordum. *Harika*.

"Beni dinle bebeğim. İstedğin kadar korkabilirsin. İşin bittiğinde hala burada olacağım. Bu uzun bir yatıya kalma. Bu kadar. Bir zindanda kilitli değilsin. Kendi isteğin dışında tutulmuyorsun. Sadece kıyafetlerini farklı bir dolapta saklıyorsun. Asıl kararları sonra vereceğiz. Tamam mı?"

Şimdi aşırı vurguyla başımı sallıyordum. Bebek adımları. "Tamam. Evet. Tamam."

"Aferin kızıma. Şimdi Tina'yı ceviz gibi kırmama yardım et."

Temizlemek için başımı salladım. "Peki. Bir düşüneyim. Ona karşı her zaman nazik olmanızdan hoşlanıyor. Onu tutukladığınızda bile ona hiç kötü davranmadığınızı söyledi."

"O zaman neden erkek arkadaşının bana birkaç kurşun sıkmasına izin verdi?"

"Olaydan sonrasına kadar bilmediğini söylüyor. Ve merak ediyorum, acaba Hugo seninle başlamaya karar vermiş olabilir mi çünkü Tina'nın senin kışında gözü vardı."

Nash omzunun üzerinden baktı. "Gerçekten o kadar güzel mi?" "Evet. Evet, öyle."

TINA HER ZAMANKİ TAVRIYLA ODAYA GİRDİ AMA BİR ANDA

Nash'i yanımda gördüğünde durdu. Telaşla saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve omuzları geride, göğüsleri dışarıda bir duruşla masaya yaklaştı.

Nash haki renkli hapishane kıyafetinin altındaki göğüs çizgisine bakmadı ama gülümsedi. "Hey, Tina."

"Şef." Tina'nın bağciksız ayakkabısı sandalyesinin ayağına çarptı ve tökezleyerek kendini masaya yasladı.

"Sen iyi misin?" Nash sordu.

"Gayet iyi. Yani, evet. Ben iyiyim." Sert kız, sevimli adama aşık olmamak için yeterince güçlü olmaya çalışıyordu. Bariz paralellikler umurunda değildi.

"Nash'in sana birkaç sorusu var," dedim.

Otururken Tina'nın gözleri bana geldi. Sanki odada olduğumu fark etmemiş gibi irkilmiş görünüyordu. "Merhaba Lona."

"Ben Lina," dedim Nash'e "sana söylemiştim," der gibi bir bakış fırlatarak. Boğazını temizledi. "Tina-"

"Bak, seni vurması hakkında hiçbir şey bilmiyordum," dedi Tina. "En azından önceden. Sonrasında da onunla tartıştım. Babasının onu ciddiye almaya başlaması için yaptığını söyledi. İnsanlar neden ailelerinin fikirlerini umursarlar hiç bilemeyeceğim. Bana sorarsanız zaman kaybı."

Bunu söyleyen, Tina'nın mutluluğu bulmasından ve bir suçlu gibi davranmayı bırakmasından başka bir şey istemeyen iki keyifli ebeveyne sahip bir kadın.

Nash, "Bunu takdir ediyorum," dedi.

Başını salladı. "Dediğim gibi, benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

Nash eğildi ve Tina da ona ayna tuttu. "Saklanmaya ihtiyacı olsa ama yine de yakınlarda kalmak istese nereye gideceği hakkında bir fikrin var mı?"

Tina gözlerini Nash'ten ayırmadan başını sallayarak, "Ona adamla hiç tanışmadığımı, ama ne zaman yeni bir yere ihtiyacı olsa hep telefoncu Burner'ı aradığını söyledim," dedi. "Bize kalacak bir yer ayarlar ya da Dunc'a çaldığı arabaları saklayabileceği bir yer bulurdu."

"Burner Phone Guy'a nasıl ödeme yapacak?" Nash sordu.

"Nakit. Postanedeki şu medya posta kutularından birine koyar ve gönderirdi."

Nash, "Çok yardımcı oldun Tina," dedi ve kalemi bırakmadan önce defterine birkaç not aldı.

"Depodaki o geceyle ilgili herhangi bir sorunuz varsa Waylay'e sorun. Çocukta tuzak gibi bir hafıza var. Onu götürme konusunda ciddi değilsen sakın dondurma yemeye gitmekten bahsetme çünkü fikrini değiştirirsen hayatının sonraki iki yılında duyacağın tek şey bu olacak."

Ve böylece Tina'yı sevmemeye geri döndüm.
Nash ve ben ayağa kalktık.
Nash, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi.
Tina bir an paniklemiş gibi göründü ve sonra yüzünde sinsî bir ifade belirdi. Nash'in kalemini bir kedi gibi masaya vurdu. "Oops. Kalemini düşürdüm."
Nash'in beti benzi attı ve yardım için bana baktı.
"Sen daha yakınsın," dedim.
Arkasını Tina'dan uzak tutarak çömeldiğinde kahkahamı zorlukla bastırabildim.
"Sana iyi günler," dedi ve kalemi cebine koydu.
"Görüşürüz Tina," dedim ve kışını duvara dayayıp kapıya doğru ilerleyen Nash'i takip ettim.

NOLAN VE PIPER'I GÜNEŞLİ BİR HAVADA BİR ŞERİT ÜZERİNDE OTURURKEN BULDUK.

Piper'ın doldurulmuş polis köpeğiyle halat çekme oyunu oynayan çim.
"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," diye teklif etti Nolan.
Nash uzanıp Piper'ın kürkünü karıştırdı. "Hugo'nun kimliği belirsiz uşağı, uşaktan ziyade bir mülk yöneticisi ya da emlakçı olabilir. Ödemeyi posta yoluyla kirli nakit olarak almış."
"Posta dolandırıcılığı. Güzel."
"Araştırmacıma bilinen ortakların araştırmasını emlakla bağlantısı olanlara göre daraltmasını söyleyeceğim," dedim.
Nash, Nolan'a "Senin sıran," dedi.
"Büro'dan eski bir arkadaşşıma ulaştım. Ve hayır, ismini paylaşmayacağım. Ama paylaşmaya istekli olduğu bazı içeriden bilgileri vardı. İsimsiz istihbaratın posta yoluyla geldiğini ve Özel Ajan Idler'a gönderildiğini söyledi. Anthony Hugo'nun operasyonları hakkında el yazısı notlar. Henüz büyük bir şey yok, ama şu ana kadar hepsi kontrol edildi. Çok da isimsiz olmayan gönderici, dokunulmazlık anlaşması karşılığında elinde daha fazlası olduğunu ima etti."
"Bu Grim'in istihbaratıyla örtüşüyor. Görünüşe göre Duncan Hugo, babasını aradan çıkarıp aile şirketini devralmak için federallerle çalışmak istiyor," dedi Nash.

"FBI'da bu kadar çok sızıntı varsa ulusal güvenliğimiz konusunda endişelenmeli miyim?" Merak ettim.

Nolan göz kırparak, "Hayır, muhtemelen sorun olmaz," dedi.

Herkesi ilerlememiz hakkında bilgilendirmek için WhatsApp sohbetini açtım.

"Oh iyi. Knox ve Lucian binanın dış cephesine daha fazla kamera yerleştirdiler ve içeriye de birkaç tane eklediler. Yarın pencere ve kapı sensörleri ekleyecekler ve Lucian istasyona senin için prezervatife benzeyen bir takip cihazı bıraktı," diye okudum.

Nash, "Sizi bilmem ama tüm bu ilerleme ivmesi beni acıktırıyor," dedi.

"Açık yüzlü sıcak hindili sandviçe hayır demezdim," dedi Nolan. "Hey, Nolan. Tina Nash'in onu almasını izlemek için kalemini düşürdü," diye ispiyonladım.

Arabaya bindiğimizde.

KIRK BİR
BILGELİK SÖZLERİ

Lina

N Doksan altı saat. Nash ve ben resmi olarak dört gün boyunca birlikte yaşamayı *ve* filizlenmekte olan ilişkimizin yoğun yerel incelemesini atlatmıştık. Dün sabah latte'mde boğulmamıştım bile.

Justice bana "erkek arkadaşımın" nasıl olduğunu sorduğunda.

Düğüne dört gün kalmıştı - nedime elbisem oldukça göz alıcıydı - ve Nash'in makalesinin ertesi Pazartesi yayınlanması planlanıyordu.

Eğer her şey plana uygun giderse, Nash'in hafızasının yerine geldiği haberi Duncan Hugo'yu saklandığı yerden çıkaracak, o da tuzağa düşecek ve her şey sona erecekti.

Sadece "her şeyin" ne kadarının bitmesini istediğimden emin değildim.

Belirsiz "sonra" kelimesi birdenbire ortaya çıkmıştı, bu da karar verilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Duncan'ı bulduğumuzda arabayı da bulmuş olursak iş bitmiş olacaktı ve ben de bir sonraki görevimi beklemek üzere Atlanta'ya geri dönecektim.

Ya da...

Honky Tonk'un otoparkında durmadan önce bacaklarımı yavaşlatarak koşmaya başladım.

Belimden eğilerek sabahın erken serinliğinde nefesimi tutmaya çalıştım. Terli yüzümden buhar yükseliyordu.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Günler ilerledikçe hepimizin hissettiği bir ivme, bir aciliyet duygusu vardı. Bu beni gergin ve biraz da kontrolden çıkmış hissettirdi.

"İnsanların neden eğlence için koştuğunu hiç anlamadım," dedi arkamdan bir ses.

Doğrudum ve Knox'u omzuna asılı bir spor çantasıyla buldum. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Nefesim hâlâ kesik kesik gelirken sordum. Pantolon.

"Way'i okula bıraktım. Dün gecenin depozitosunu aldım ve bankadan sonra spor salonuna gideceğim i düşündüm."

"Uyuyamadın mı?" Tahmin ettim. "Gözümü bile kırpmadım."

"Düğün mü Hugo mu?" Saç bandımı çıkarıp gömleğimin kenarıyla yüzümü silerek sordum.

"Hugo'yu siktir et. O pisliğin sonu ya parmaklıklar ardında ya da toprak altında olacak." "Düğün o zaman."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "O benim olacak. Resmi olarak. Aklının başına gelmesini bekliyorum."

"Korkuyorsun," dedim şaşırarak.

"Evet, korkuyorum. Tir tir titriyorum. Daha iyisini yapabileceğini anlamadan önce onu kilit altına almalıyım."

"Sevemezdi," dedim. "Bu dünyada hiç kimse onu senden daha fazla sevemez. Ve ben onun sevilmeyecek biri olduğunu söylemiyorum. Onu bu kadar çok sevdiğini söylüyorum."

"Biliyorum," dedi kısık sesle.

"Ve seni o kadar çok seviyor."

Dudakları kıvrıldı. "Öyle, değil mi?"

Başımı salladım.

Spor çantasını kamyonetinin arkasına attı ve ben de çamurluğa yaslandım.

"Bana buna degeceğini söyle," diye ağzımdan kaçırdım. "Buna degecek ne var?"

"Birinin içeri girmesine izin vermek. Eğer isterlerse sizi yok edebilecekleri kadar yaklaşmalarına izin vermek."

"Lanet olası bir tebrik kartı gibi konuşuyor olabilirim ama her şeye değer," diye homurdandı.

Hızla soğuyan tenimde tüylerim diken diken oldu.

"Şaka yapmıyorum. Daha önce sahip olduklarımla şimdikileri karşılaştırır mısın?" Başını salladı. "Karşılaştırılmaz bile."

"Nasıl?"

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, tüm hayatını duvarların ardında yaşamamanın cesur ya da yürekli bir yanı olmadığı. Asıl güzel şeyler o tuğlalar yıkılana ve birini içeri davet edene kadar başlamaz. Eğer korkudan altına sığınmıyorsan, yanlış yapıyorsun demektir."

"Ama ya duvarları seviyorsam?" Spor ayakkabımın burnuyla bir kayaya tekme atarak sordum.

"Bilmiyorsun."

"Oldukça
eminim."

Başını iki yana salladı. "Duvarlarını bu kadar çok seviyor olsaydın, şu anda korkudan altına sığınıyor olmazdın."

Gözlerimi devirdim. "Peki bu nasıl işliyor? En derin, en karanlık sırlarımı, en çirkin yanlarımı herkesin üzerine atıp sonra da her şeyin cehenneme dönmemesini mi ummam gerekiyor?"

Bana o kötü çocuk sırtışıyla baktı. "Aptal olma. Herkesi içeri alamazsın. Sadece önemli olanları. Güvenmek istediklerini. *Seni* içeri almasını istediklerini. Bu kırılganlık tıpkı saygı gibidir. Kazanılır."

Belki de daha önce bir ekip üyesi olarak başarısız olmamın nedeni budur diye düşündüm. Kimseye arkamı kollayacağı konusunda güvenmiyordum ve onlara da bana güvenmeleri için hiçbir neden vermemiştim.

"Sanırım Naomi'yle birlikte olmak günlük kelime sayısını dört katına çıkardı," diye takıldım.

"Naomi ile birlikte olmak daha önce ne kadar sefil olduğumu fark etmemi sağladı. İstedığimi sandığım her şey kendimi gerçekten yaşamaktan korumaya çalışmamdan ibaretmiş. İnsanları kendimden uzaklaştırmak gibi" dedi.

Ayak parmaklarıma baktım ve sözlerinin beynimde çalkalanmasına izin verdim. Her zamanki gibi yaşamaya devam etmek istiyor muydum? Yoksa daha fazlası için hazır mıydım? Zorlamayı bırakmaya hazır mıydım?

Nefesimi üfledim. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Knox."

"Evet, evet," diye homurdandı. "Şimdi bana ilişki hakkında sorular sormayı kes."

Omzuna kendi omzumla vurdum. "Harika bir koca ve baba olacaksın. Kelime dağarcığı kötü olan huysuz biri ama harika biri."

Homurdandı ve ben de merdivenlere açılan kapıya doğru ilerledim.

"Lina?"

Geri döndüm. "Evet?"

"Onu başka hiçbir kadınla böyle görmedim. Çok derinde ve senin de öyle olmanı umuyor."

Aynı anda hem gülümsemek hem de kusmak istedim. Tedbirli olmak için tekrar belimden eğildim.

Knox sırtıttı. "Gördün mü? Ödüm bokuma karıştı. En azından doğru yaptığını biliyorsun."

Ona dostça bir orta parmak gösterdim.

KAFAMDA BİR ŞEYLERİ EVIRIP ÇEVİRMEK İÇİN BÜTÜN GÜNÜM VARDI. TARAFINDAN

Öğleden sonra, kendi düşüncelerimden o kadar bıkmıştım ki markete gittim ve hindi sopası için malzemeler aldım.

Sandviçler yemek sayılmaz, diye kendimi temin ettim.

Nash'in evine döndüğümde bitkimi suladım, işimi kontrol ettim ve kısa bir internet araştırmasından sonra pastırmayı kömür haline getirmeden fırında pişirmeyi başardım.

İki sandviçi bir sanat eseriymiş gibi hazırladım ve sonra oturup saate baktım. Nash'in eve gelmesine daha bir saat vardı. Yemek hazırlığımda ciddi bir hata yapmıştım.

Bir hevesle telefonumu çıkardım ve annemi aradım.

Annem ekrana geldiğinde, "Bu ne güzel bir sürpriz," dedi. Ona kendiliğinden ulaşmamdan dolayı yüzündeki saf sevinç, milyarlarca küçük suçluluk okunun tenime saplanması gibi hissettirdi.

Telefonumu Nash'in tezgâhın üzerinde tuttuğu köpek maması kavanozuna yasladım. "Selam anne."

"Neyin var? Bekle. Mutlu görünüyorsun." "Öyle mi?"

"Bir ışıltınız var. Yoksa bu bir filtre mi?"

"Filtre yok. Ben aslında... Ben biriyle görüşüyorum," dedim. Annem ekranda kılını bile kıpırdatmadı.

"Anne? Seni kaybettim mi? Sanırım donmuşsun."

Daha yakına eğildi. "Donmuş değilim. Sadece ani hareketlerle seni ürkütmemeye çalışıyorum."

"Bir adam var," dedim, her şeyi anlatmaya karar vermiştim.

"O..." Nash Morgan'a nasıl açıklayacaktım?

"Özel. Sanırım. Yani, o gerçekten öyle ve ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Hem de çok. Ama daha *yeni* tanıştık ve benim Atlanta'da bir hayatım ve çok seyahat gerektiren bir işim var ve belki de onun tüm bunları değiştirmeye degebileceğini düşündüğüm için aklımı mı kaçıyorum?"

Bir saniye bekledim, sonra bir saniye daha. Annemin ağzı ekranda açık kalmıştı.

"Anne?" Ben sordum.

Hızla göz kırpmaya başladı. "Özür dilerim, tatlım. Aşk hayatın hakkında konuşmak için beni isteyerek aradığın gerçeğini sindirmeye çalışıyorum."

"Ben aşk demedim. Sen aşk dedin," dedim, paniğin boğazımda düğümlendiğini hissederek.

"Özür dilerim. Senin hayatın gibi," diye düzeltti annem.

"Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum anne. O çok iyi biri. Ve gerçek. Ve beni tanımasını engellemeye çalışmama rağmen beni tanıyor. Ama hakkımda bildiği onca şeye rağmen *yine de benden hoşlanıyor*."

"Kulağa ciddi geliyor."

"Olabilir. Ama bunu ciddiye alabilir miyim bilmiyorum. Ya her şeyimi öğrenirse ve sonra benim çok fazla olduğuma ya da yeterli olmadığımı karar verirse? Ya ona yeterince güvenmezsem ve o da bundan sıkılırsa? İşimi bırakıp onun için buraya taşınırsam ne iş yaparım? Yeterince dolap alanı yok."

"Risk al."

"Ne?" Gözlerimi kırptım, annemi yanlış duyduğumdan emindim.

"Lina, onun aradığın kişi olup olmadığını anlamanın tek yolu ona aradığın kişiymiş gibi davranman. Unvanı kazanabilir ya da kaybedebilir. Bu ona bağlı, ama ona *seni kazanma* şansı vermesi gereken kişi sensin."

"Kafam karıştı. Sen her zaman riskten kaçınan biri gibi göründün." "Tatlım, sana olanlar yüzünden yıllarca çok üzüldüm." "Hadi canım anne."

"Kendimi suçladım. Babanı suçladım. Çocuk doktorunu. Futbolu. Lisenin stresini. Bu yüzden kendimi seni her şeyden korumaya adadım. Ve bence seni o balonun içine sokmak uzun vadede kalp rahatsızlığından daha fazla zarar verdi."

"Bana zarar vermedin." Riskten kaçınan küçük bir tavuk olarak büyümemiştim. İşim gerçek bir tehlike içeriyordu.

"O zamandan beri her ilişkiyi potansiyel bir hapisane olarak görüyorsun." Tamam, bu biraz doğru geldi.

"Eğer bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsanız, ona gerçek bir şans vermelisiniz.

Ve eğer bu Knockemunder'a taşınmak anlamına geliyorsa-" "Knockemout," diye düzelttim.

"Neler oluyor? Oyunu durduruyor muyuz, durdurmuyor muyuz?" Babam arka planda böğürdü.

"Lina'nın bir erkek arkadaşı var, Hector."

"Oh harika. Hadi herkese söyleyelim," dedim kuru bir sesle.

Babam çerçevenin içine girdi. "Selam, ufaklık. Bu erkek arkadaş meselesi de ne?"

"Hey, baba," dedim beceriksizce.

"Neredesin sen? Burası senin mutfağın değil," dedi babam, ekrana bakmak için eğildi ve aslında kameradan diğer herkesi engelledi.

"Oh, ben... uh..."

Anahtarın kilide girdiğini duydum.

"Biliyor musun, gitmeliyim," dedim çabucak.

Ama artık çok geçti. Ön kapı arkamdan açıldı ve üniformasının içinde çok iyi görünen Nash ile yeni turuncu kazağını giymiş Piper içeri girdi.

Ona bakmak için döndüm.

"Selam Angel," dedi sıcak bir sesle. "Vay anasını. Yemek mi yaptın?"

"Uh." Arkamı döndüm ve ekranımdaki iki gevşek çeneli yetişkine baktım. "Aman Tanrım."

"BENCE İYİ GİTTİ," DEDİ NASH AĞZINDAKİ HINDİ LOKMASININ ARASINDAN. Kulüp.

Başımı tezgâha koydum ve homurdandım. "Bu kadar çekici olmak zorunda mıydın?"

"Angel, bu benim DNA'mda var. Bu Oprah'dan kitapları sevmeyi bırakmasını istemek gibi bir şey." "Onlara telefon numaranı vermek zorunda mıydın? Beni her gün arıyorlar. gün!"

"Bunu kibarca geçiştirmenin **b i r** yolunu bulamadım," diye itiraf etti Nash. "Ne zararı olabilir ki?"

Doğrudum ve ellerimle yüzümü kapattım. "Anlamıyorsun. Bir uçağa binip buraya gelecekler." "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ne dediğini bilmiyorsun. Hayal görüyorsun. Belli ki pastırmayı az pişirmişim ve biz konuşurken domuz amipleri beynini yiyor."

"Sizin için önemliyse, benim için de önemlidir. Ortaya çıkarlar ve bunu birlikte hallederiz. Sen, ben ve amipler."

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye uyardım onu.

"Neden bunu sonra düşünmüyoruz?" diye teklif etti, mavi gözleri sinir bozucu bir eğlenceyle parlıyordu.

"Çünkü *artık* bu konuda endişelenmemiz gerekiyor." "İşte yine vurgulamaya başladın."

Gözlerim kısıldı. "Beni az pişmiş pastırmayla suratına tokat atmaya zorlama."

Nash sandviçini bitirmiş ve benimkinin yarısını almıştı. "Sizinkilere beni evimde ziyaret ettiğinizi söylerken aklıma bir şey takıldı."

"Domuz amiplerinden kaynaklanan kramplar mı?"

"Komik. Hayır. Ben dürüstlüğü düşünüyordum."

"İyi. Ben de sana Piper'ın dişlerini fırçalamak için senin diş fırçası kullandığımı söylemek istiyordum," diye şaka yaptım.

"Diş macunundaki köpek kılını açıklıyor. Şimdi sıra bende. Ailene yalan söylemeyi bırakmalısın."

Taburede kaskatı kesildim. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Ve size bunun nedenini açıklayacak enerjim de yok."

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak bebeğim. Bu konuda geri adım atmana izin vermeyeceğim. Sözlerimi dinle. Ailene karşı dürüst olacak kadar onlara güvenmelisin."

Gözlerimi devirdim. "Ah, tabii. Şöyle bir şey olacak. 'Merhaba anne. Sana yıllardır yalan söylüyorum. Evet, aslında bir tür ödül avcısıyım, bu da çürük kapıları olan köhne hamam böceği motellerinde kalırken bazı tehlikeli soruşturmaları içeriyor. Bu işte gerçekten iyiyim ve bunca yıl boğulmuş hissettikten sonra bu heyecan bana yaşadığımı hissettiriyor. Ayrıca sana söylediğim gibi kırmızı et yemeyi bırakmadım. Neymiş o? O kadar yıkıldın ki kalp krizi mi geçirdin? Babamın ülseri yine azdı ve iç kanama mı geçiriyor? Harika.'"

Bana sıırttı. "Angel."

Sandviç hırsızını ittim. "Git başımdan. Sana çok kızgınım."

"Bu senin beni itmen, bu da benim yapışmam," diye işaret etti. "Fikrimi değıştirdim," diye karar verdim. "Herkesi kol mesafesinde tutmayı seviyorum.

uzunluk."

"Hayır, yapmadın. Hayır, yapmadın. Ve önerdiğim şeyin muhtemelen düpedüz korkutucu olduğunun farkındayım. Ama Angel, ailine kendi pislikleriyle başa çıkma konusunda güvenmelisin, buna sana ve senin pisliklerine gösterecekleri tepkiler de dahil ama bunlarla sınırlı değıl."

"Bu metaforun içinde çok fazla bok var. Berbat kokuyor."

"Ha. Bakın, kolay olacağını söylemiyorum. Tam olarak doğru tepkiyi vereceklerini de söylemiyorum. Ama yapabileceğinin en iyisini yapmalı ve onların da aynı şeyi yapacağına güvenmelisin."

"Onlara yalan söylediğim her şeyi itiraf etmemi mi istiyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Hiçbir ebeveynin gece gizlice dışarı çıkıp içki çaldığını duymasına gerek yok. Şimdi başla. Onlara işten bahset. Onlara bizden bahset."

"Onlara bizden bahsettim. Bu *yüzden* onları aradım."

Olduğı yerde kaldı, sandviçi yarısına kadar ağzına götürmüştü, gözleri midemi bir çift parmak arası terliğı bağlıymış gibi hissettiren bir sıcaklıkla beni deliyordu.

"Ne?" Ona meydan okudum.

"Annene benden bahsetmişsin."

"Ne olmuş yani?"

Sandviçi bıraktı ve üzerime atladı. Ben ciyakladım ve Piper şakacı bir şekilde havladı.

"Bu da bir ödülü hak ediyor," dedi beni kaldırırken.

KIRK İKİ

ÇİKOLATA ÇİKOLATA CHONK

Lina

Knockemout'un otoparkında kamyonetinin bagaj kapağını indirirken Nash'e, "Dondurma dediğinde randevuyu kastedtiğini sanmıştım," diye takıldım.

Cold, şehrin önde gelen dondurma tesisi.

Bütün günümü hem Nash'in vurulduğu hem de depodaki olay yeri raporlarını inceleyerek geçirdim. Baker kardeşlerin çıplak bıçaklı kavgasıyla ilgili raporunu tamamlamakta olan Arlington polis dedektifinin birkaç sorusunu da yanıtladım. Üstüne üstlük, Nash'in vurulma anının araç kamerası görüntülerini izleyip ipucu aradım.

İlk nöbette enkaz halindeydim ve üçüncü nöbette midem o kadar bulanmıştı ki kapıdan girer girmez ona sarıldım.

"Bakın kim randevulardan hoşlanmayı öğreniyor," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, kazak giyen Piper'ı vanilyalı yavru köpeğiyle birlikte kamyonetin kasasına yerleştirmeden önce. "Bunu çifte randevu artı bir olarak düşün."

Külahını ona geri verdim. "Seyircimiz varken üçüncü aşamaya geçmek zor." Tuzlu karamelli dondurmamdan yavaşça bir yudum almadan önce bana doğru baktığından emin oldum.

"Sana külah almamalıydım," diye homurdandı.

Ona doğru kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdim ve bagaj kapağının üzerine tünedim. Bacaklarımın arasına girdi ve tam ağzıma çikolata aromalı soğuk bir öpücük kondurdu.

"İğrenç. Siz de Knox ve Naomi Teyze kadar kötüsünüz," diye yakındı Waylay. Yanında Nolan ve Sloane vardı -ikinci buluşmalarıydı- ve ellerinde kocaman bir dondurma külâhı taşıyorlardı.

"Bu kaç kepçe, Way?" diye sordu Nash. "Üç," dedi.

"Naomi bizi öldürecek," diye fısıldadım.

Sloane, Nolan'la birlikte onun cipine doğru yürürken, "Başın belada," diye şarkı söyledi.

Waylay yanımdaki bagaj kapağına doğru kayarak ilerledi. "Tamam. Beni futbol antrenmanından kaçırdınız ve yemekten önce dondurma verdiniz. Ben aptal değilim. Ne istiyorsunuz? Bilgisayarına virüs mü girdi? Çünkü ücretlerim arttı," dedi kız çikolatalı dondurmasından coşkuyla bir yudum almadan önce.

Nash, "Seninle annen ve Duncan Hugo'nun seni götürdüğü gece hakkında konuşmak istiyoruz," dedi.

"Hâlâ dışarıda olduğu ve siz de onu yakalamak istediğiniz için mi?" diye sordu.

"Hemen hemen, evet," dedi.

Olayı örtbas etmemesini sevdim. Çirkin ve korkutucu olsa bile Waylay'in gerçekle başa çıkabileceğine güveniyordu. Ailem benden pek çok şeyi saklamaya çalışmıştı çünkü kötü olanla başa çıkabilecek kadar güçlü olmadığımından korkuyorlardı. Ama ne zaman gerçek ortaya çıksa, bu bana küçük bir ihanet gibi geliyordu.

Bundan nefret etmiştim... ve kahretsin, şimdi aynı lanet şeyi onlara yapıyordum. Gerçekle başa çıkabileceklerine güvenmiyordum, bu yüzden onları korumak için yalan söyledim.

Bu da Nash'in haklı olduğu anlamına geliyordu. Yine. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Nash ve Waylay külâhlarının üzerinden endişeyle bana baktılar. "Bana aldırmayın. Beynim dondu," dedim.

Beyin donması, hayatı değiştiren aydınlanma-aynı fark, değil mi?

"Teyzen ve Knox ile konuştuk ve sana o geceyle ilgili bazı sorular sormamızın sorun olmayacağını söylediler," diye devam etti Nash. "Bu senin için sorun olur mu?"

Waylay umursamazca omuz silkti ve diliyle bir damlayı kovaladı. "Elbette.

Neden olmasın?"

"Ne hatırlıyorsun?" Ben sordum.

Bana aptal bir bakış attı. "Her şey mi? Her gün annen ve onun çılgın erkek arkadaşı tarafından kaçırılmıyorsun. Bu beynime kazındı."

Nash, "Depoda Duncan'la yalnız kaldığınız zamana odaklanalım," diye önerdi. "Annen teyzenle birlikte geri gelmeden önce ne söyledi ya da ne yaptı?"

"Bana *iğrenç bir pizza* yedirdi. Aynı anda hem yanmış hem de soğuk gibiydi. Sonra Waylon'la pencereden çıkmaya çalıştığımda ikimizi de bağladı."

Her zamanki kahraman Nash'in omuzları neredeyse fark edilmeyecek şekilde gerildi. Waylay'ın arkasına uzandım ve dondurma tutmayan elimle sırtını ovdum.

"Sen bağılyken o ne yaptı?" Ben sordum.

"Çoğunlukla video oyunları oynardı. Çok yemek yedi. Çoğunlukla boktan, yani berbat pizza ve biraz şeker. Sanırım gergin bir yiyici. Naomi Teyze onun diyetini görse *çıldırırdı*."

"Siz oradayken hiç telefonla konuştu mu?" Nash sordu.

Waylay burnunu kırıştırdı. "Hiç sanmıyorum. *Dragon Dungeon Quest* oynarken çoğunlukla bağıırırdı." Aramızda bir ileri bir geri baktı, sonra ekledi, "İnsanları oklarla vurduğun ve bir şeyleri havaya uçurduğun bir video oyunu."

"Siz oradayken odaya başka biri geldi mi?"

"Sanırım birkaç... baştaki kötü adam için çalışan kötü adamlara ne diyorsunuz?"

"Yardakçılar mı?" Ben tedarik ettim.

"Evet. Birkaç uşak geldi. Duncan kulaklığını her çıkarmak zorunda kaldığında sinirleniyor ve sözünü kestikleri için onlara bağıırıyordu."

Waylay, Naomi'nin onu kurtarmak için havaya atlaması ve Knox'un Nash Amca günü kurtarana kadar onları "krep gibi" ezmesi de dahil olmak üzere o gece hatırladığı her şeyi bize anlattı.

"Annemin erkek zevki çok kötüdür." Waylay başını alaycı bir şekilde sallayarak özetini bitirdi. "Sen ve Naomi Teyze gibi değil," diye ekledi bana bakarak.

"Oh, uh, biz sadece..." Nash'e baktım. "Yardım eder misin?"

"Evet, ben ve Knox oldukça iyiyiz. Çoğunlukla ben. Knox iyidir. Eğer sürekli surat asan asık suratlılardan hoşlanıyorsanız," dedi Nash dirseğiyle Waylay'i dürterek.

Onu korumacı kızla izlemek çok tatlıydı. Çocuklarla arası iyiydi. Peki ben neden bunu düşünüyordum ki? "Çocuklarla iyi geçinmek" benim için hiçbir zaman bir kriter olmamıştı.

"Kariyer Günü için tekrar teşekkürler. Knox'a söyleme, çünkü gerçekten surat asacak, ama sen ve bıyığın kesinlikle kazandınız."

"Evet! Biliyordum!" Kulak misafiri olduğu her halinden belli olan Nolan, cipinin ön tamponundan doğruldu ve resmi zaferini kollarını havaya kaldırarak kutladı.

"Bıyığında dondurma var," diye seslendim.

SORU. NASH VE LINA'YI DONDURMA YERKEN TAKIP ETMEK

Waylay'in sorgulanması Nolan'la benim için ikinci randevu sayılır mı? Sadece üçüncü randevudan sonra çıkan bir arkadaşına sormak.

Kesinlikle sayılır. Sexville'den bir randevu uzaktasın! Ben: Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?

Sloane: Ağda yaptırmadan, kalın bir kat güneşsiz bronzlaştırıcı sürmeden, ağdadan sonra iyileşmeden, çarşaflarımı değiştirmeden ve iç çamaşırı almadan olmaz.

Ne demek iç çamaşırı alayım? Seksi iç çamaşırı almaktan bahsetmiyor musun?

Ben: Tanrım. İlginç kütüphanecimiz bir komando mu? Sloane: Çok fazla şey açıkladım.

NASH'İN EVİNE DÖNDÜĞÜMÜZDE, PIPER'İN SUYUNU TAZELEDİM.

ve ona yatak öncesi gurme ikramını verdim. Sonra yatak odasına gittim ve sakladığından daha fazlasını gösteren küçük, seksi bir ipek elbise giydim.

Nash'i yemek odasında elinde deponun iç kısmının bir fotoğrafını tutarken buldum.

"Ne var orada?" Yanına yaklaşarak sordum.

"Waylay'in söylediği bir şey beni düşündürdü - Vay anasını," dedi kıyafetimi fark ederek.

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Göğüslerin." Başını iki yana salladı. "Hayır, düşündüğüm şey bu değildi. Demek istediğim, her zaman onları düşünüyorum. Ama sapıkça bir şekilde değil. Daha çok taparcasına."

Fotoğrafi sallanan elinden aldım ve şöyle bir baktım. "Bu bir oyun konsolu."

Nash hiçbir şey söylemedi ve ben onun hâlâ göğsüme baktığını fark ettim. Resmi göğüslerimin üzerinde tuttum. "Odaklan, ateşli çocuk. Konuş benimle."

"Hugo'nun oyun konsolu," dedi Nash, yavaşça göğüs füğünden çıkarak.

"Cehenneme gitmiş gibi görünüyor. Sence birileri ondan işe yarar bir şey çıkarabilir mi?"

"Onlara ihtiyacımız olmayabilir."

Bakışlarıyla karşılaştım ve anladım. "Çünkü televizyona bağırıyordu. Diğer oyunculara bağırıyordu."

Nash yavaş bir sırtısla, "Çünkü internette oynuyordu," dedi.

"Şimdi Nancy Drew kim?" Alay ettim. "Bu çok iyi. Gerçekten iyi. Yerini tespit edebiliriz, değil mi?"

Nash telefonunu çıkardı ve aradı. "Hey. Bir iyiliğe ihtiyacım var." Kısa bir süre dinledi ve gözlerini devirdi.

"Bunu düğün gecesine saklaman gerekmiyor mu?"

Kısa bir duraklama daha oldu ve Nash bana göz kırptı.

"O zaman pantolonunu giy ve Way'e Hugo'nun *Dragon Dungeon Quest'teki* kullanıcı adının ne olduğunu sor." Nash bir süre bekledi. "Evet, üç top dondurma benim hatamdı."

Nash bana doğru uzandı ve beni kendine doğru çekti. Ama beklediğim gibi memelerimi avuçlamak yerine elimi tuttu ve huysuz kardeşini beklerken her bir parmağımı öptü.

Nash telefona, "Evet, buradayım," dedi. "Hatırlıyor mu?"

Bakışları benimkileri tuttu. Daha önce hiç bu kadar mavi gözler görüp görmediğimi merak ettim.

"Evet, anladım. Anladım. Teşekkürler... Hayır. Pantolonunu tekrar çıkarabilirsin. Çıkarmak üzereyim."

"Hatırladı, değil mi?" Telefonu kapattığında sordum. "Tabii ki hatırladı. KingSchlong85."

"İğrenç."

Nash kısa mesajlarını açtı. "Eğer aynı kullanıcı adını kullanıyorsa, Lucian'ın ürkütücü gizli ekibi bir IP adresinin izini sürebilir."

"Tanrım, hafiyelik yaparken çok seksi oluyorsun."

"Ve iç çamaşırlarıyla araştırma yaparken çok seksi oluyorsun."

Telefonunu tezgâha fırlattı ve gözlerinde tehlikeli, kararlı bir parıltıyla bana doğru b i r adım attı.

Ellerimi kaldırdım ve geri çekilmeye başladım. "Dur bakalım. Daha yeni ara verdik. Lucian'ın ne diyeceğini görmek için beklememiz gerekmez mi?"

"Kimse kıyafetlerimizle beklememiz gerektiğini söylemiyor," dedi gelmeye devam ederken.

Bir yemek sandalyesi çıkardım ve aramıza koydum. "Ama yapılacak işler var," diye hatırlattım ona.

"Ve seni o kıyafetten kurtardığımda hala yapacak işlerim olacak," dedi şeytanca.

Bir ciyaklamayla koşmak için döndüm ama o benden daha hızlıydı. Beni omzuna atıp yatak odasına götürdüğünde bunu hiç umursamadım.

ÇARPMA SESİ İKİMİZİ DE ÖLÜ UYKUSUNDAN UYANDIRDI. BİR SÜRE SONRA Seks sonrası komaya girdiğimde Nash'in üstüne çıkmıştım ki bu en hafif tabiriyle utanç vericiydi. Ama gecenin bir yarısı kapıyı ısrarla çalan biri varken bunun içinde debelenecek zaman yoktu.

Nash benden daha çabuk tepki verdi. Ben hâlâ gözlerimdeki uykuyu silerken ve göğsüne salyama akıtmadığımı umarken o bir çift eşofman giydi ve kışını kapıya doğru sürükledi.

Aynı anda hem hırlayan hem de titreyen endişeli Piper'ın üzerine basmaktan zorlukla kaçınarak peşinden tökezlemeyi başardım.

"Saat sabahın üçü. Birinin kanaması olsa iyi olur," dedi Nash kapıyı açarak.

Nolan pijama pantolonu, koşu ayakkabıları ve işte bu kadarıyla içeri girdi.

"Sanırım bu senin içindi," dedi Nolan, içinde büyük bir taş ve bir kâğıt parçası olan bir dondurucu poşetini bana uzatarak.

"Ben mi?"

Nash çantayı elinden kaptı ama notu okumadan önce değil.

Geri çekil, sürtük.

"Bunu da nereden buldun?" Nash talep etti.

Nolan, "Yemek odasının zemininde güzel bir cam parçasıyla karışık salata var," diye bildirdi.

"Ne?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

Yere koyduğu şeyi yeterince hızlı almadığımda gökyüzüne baktı. "Yaklaşık iki dakika önce lanet pencereden atıldılar."

Nash hemen harekete geçti ve yalınayak kapıdan içeri fırladı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Güzel gecelik," dedi Nolan, arkasından koşmadan önce bana sırtıarak selam verdi. "Dışarıda kimse yok. Camı kırdıktan yaklaşık beş saniye sonra dışarı çıktılar," diye seslendi Nash'in ardından.

Yatak odasına koştum, ayakkabılarımı, spor sutyenimi ve geceliğimin üzerine Nash'in kazağını giydim, sonra da peşlerinden koştum.

Gece havası nemli ve soğuktu. Sokak lambaları, ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş sokağı, kalınlaşan sisin içinde biriken altın sarısı ışıkla aydınlatıyordu. Binanın önünde lastik izleri gördüm.

Sokağın ortasında onlara yetiştiğimde Nash bana "İçeri gir," diye homurdandı.

"Bu benim içindi-"

"Bu da seni lanet olası bir hedef haline getiriyor. O yüzden kışını sokaktan çek,

Şimdi," diye bağırdı.

"Şimdi kim kelimeleri fazla vurguluyor?" İçeri doğru yürürken nefesimin altında mırıldandım.

Nash ve Nolan sokağın her iki tarafını da tararken, sinirli bir şekilde girişte titreyerek bekledim.

"Eee?" Nihayet döndüklerinde talep ettim.

"Çoktan gitmişlerdi," dedi Nash, yanımdan geçip merdivenlere yönelirken sesi gergindi.

"Şef kız arkadaşının tehdit edilmesinden pek hoşlanmıyor gibi görünüyor," dedi Nolan, biz onun arkasından yürürken.

"Ben onun kız arkadaşı değilim. Ben... Biz... her neyse."

"Birlikte yaşıyorsunuz ve yatağa böyle şeyler giyerek giriyorsunuz. Eminim ülkenin bazı yerlerinde evli sayılırsınız."

Bayan Tweedy'nin kapısı pat diye açıldığında merdivenlerin başına varmıştık.

"Sanki bir sirk dolusu fil buraya kaçmış. Bu gürleyen ayaklar da neyin nesi? Güzellik uykumu bölüyorsunuz," dedi Bayan Tweedy.

Üzerinde bir ev ceketı vardı ve elinde martiniye benzeyen bir şey tutuyordu. "Martini ile mi uyuyorsun?" Nolan sordu.
"Bu benim gece yarısı içkim."

KIRK ÜÇ
KÖTÜ GÜN, KÖTÜ TAVSIYE

Nash

A Lina'nın penceresinden giren taştan ve Grave'in ifadelerimizi almaya gelmesinden sonra, bir saat boyunca tavana bakarak ve yanımda Lina'nın nefesinin sabit ritmini dinleyerek uyuyakalmıştım. Ama onun yerine

Genellikle onun yakınlığından bulduğum rahatlık, içimi kemiren bir endişeyle baş başa bıraktı beni.

Birisi onu tehdit etmişti.

Eğer ona bir şey olursa... Eğer onu koruyamazsam...

Sonunda karanlık kaldırımları, tehditkâr çıtırtıları ve silah seslerinin yankısını hayal ederek uykuya dalmayı başarmıştım.

Kalp atışlarımın hızlanması ve başımın ağrısıyla sarsılarak uyandığımda, daha fazla uyku peşinde koşma fikrinden vazgeçmiş ve yataktan fırlamıştım.

Yavaş, buz gibi bir yağmurun bir şekilde iliklerinize kadar işlediği kasvetli gri bir sabahtı.

İlk kahvemi yemek odasındaki panonun önünde içtim ve beni boğmakla tehdit eden endişeyi bir kenara ittim.

Ya Tate Dilton sessizce gitmemeye karar vermişti ya da bir şekilde bu Duncan Hugo karmaşası Lina'nın üzerine sıçramıştı. Her iki durumda da, bundan sonra ne olacağını görmek için beklemeyecektim.

Telefonumu çıkardım ve mesajlarımı açtım.

Benimle istasyonda buluş. EN KISA ZAMANDA.

Knox: Tanrım, sen hiç uyumaz mısın? Lucian'ın havalı takım elbisesini giyip buraya gelmek için bir helikoptere el koyması için en az bir saate ihtiyacı var.

Lucian: Çoktan giyindim ve bu sabah şimdiye kadar Café Rev'in arka odasından iki telekonferans gerçekleştirdim.

Knox: Kıçımı öp.

Lucian: Eşofman giyen mızımız.

İKİSİNİ DE İSTASYONA KADAR GEÇTİM VE GÖREVLİYE BAŞIMLA SELAM VERDİM.

Gece vardiyası.

Kendime *ihtiyacım* olmadığını kanıtlamak için vedalaşmadan evimden ayrıldım.

Güne onunla başlamak için.

Başım bulanıklaştı ve midem kahve ve sinirden yandı.

Tedirginlik damarlarımda binlerce örümcek gibi dolaşıyordu.

Knox ve Lucian'ı beklerken kafamı dağıtmak için masamda duran postayı açtım. Zarflardan birinde babamdan gelen bir mektup olduğunu açana kadar fark etmemiştim.

Altta imzasını görmek bile endişemi artırdı.

Kaç kez ondan bir şey istemiştım, ondan bir şeye ihtiyacım olmuştu? Bağımlılığı bana olan sevgisinden daha büyük olduğu için beni kaç kez hayal kırıklığına uğrattı? Duke Morgan'ın günü atlatmak için haplara ihtiyacı vardı. Hayatta kalmak için. Dünya ve onun gerçekleri onu yerin dibine sokmadan önce kendini uyuşturmak için.

Sabah soğuşuna rağmen hafifçe terledim.

Yaptığım şey bu muydu?

Bir elimi ağzıma götürdüm ve gözümü ayırmadan babamın el yazısına baktım.

Bunca zaman sonra bile, benim için kendiminki kadar tanıdıktı. E'lerimizi aynı kesik açıyla yapıyorduk. Aynı gözlere, aynı e'lere sahiptik. Başka ne aynıydı?

Kalbim kafamın içinde daha yüksek sesle çarpıyordu. Ama şimdi beni boğmakla tehdit eden şey korku değildi. Öfkeydi.

Onun izinden gittiğim için kendime kızgınım.

Daha iyi biliyordum. Günü atlatmak için bir koltuk değneğine yaslanmanın sonun başlangıcı olduğunu biliyordum.

Lina'ya yaptığım da tam olarak bu değil miydi? Onu kullanmak? Acıyı ve korkuyu bir kenara itmek için ona başvurmak? Uyuşturucu, alkol ya da insanların varoluşun acısını uyuşturmak için kullandığı başka bir şey olmak zorunda değildi. Hayatta kalmak, uyanmak ve tüm bu korkunç döngüye yeniden başlamak için ihtiyaç duyduğunuz herhangi bir şey, herhangi biri olabilirdi.

"Her şey yolunda mı?" Lucian içeri girdi ve ben de babamın mektubunu okunmadan masanın üst çekmecesine tıktırdım.

"Hayır, değil. Ama Knox'un buraya gelmesini beklemeyi tercih ederim. o."

Knox hırıltılı bir esnemeyle, "O burada," dedi.

"Dün gece biri bunu Lina'nın penceresinden attı." Onu fırlattım poşetlenmiş taşı ve notu masama bıraktı. "Siktir," dedi kardeşim.

"Sanırım şu dış kameralar artık öncelikli hale geldi," dedi Knox Lucian'a, ben onları doldurmayı bitirdikten sonra.

"Lina'nın kendi takip cihazıyla donatılmış olması gerektiğini varsayıyorum," diye önerdi arkadaşımız.

Knox sırttı. "Buna bayılacak."

"Güzel. O zaman bunu ona teslim edebilirsin," dedim.

"Neden yapamıyorsun? Onunla yatan sensin. Ya da Way'e göre, ona 'kalp gözüyle bakan'."

"Bugün meşgulüm. Sadece ona bir tane bırak ve taşımayı kabul edene kadar ona bağır," dedim.

Knox'un gözleri kısıldı. "Bu sabah biri buğday kepeğine mi işedi, günışığı?"

"Bunun için zamanım yok. Bitir şu işi."

Knox neyse ki sabah erken saatlerde bu kadar hırçın değildi, bu yüzden ofisimden nefesinin altında küfrederek ayrıldı.

Ancak Lucian oturmaya devam etti.

"Şimdiye kadar kurdeşen dökmemiş miydin?" diye sordum. Polisleri ya da karakolları pek sevmezdi ve bunun iyi bir nedeni vardı.

"Bu sabah son derece sinirlisin. Neyin var?" "Sabahın 3'ünde pencereden gelen uyarı taşının dışında mı?"

Lucian oturdu ve bana kayıtsızca baktı. Onu beklemeye karar verdim ve dikkatimi e-postalarımaya çevirdim. Aramızdaki çekişme üç buçuk mesaj sürdü.

"Sizce hepimiz babalarımızın günahlarını tekrarlamaya mahkum muyuz?" Sonunda sordum.

"Evet."

Gözlerimi kırptım. "Bunu bir dakika düşünmek istemiyor musun?"

Kollarını sinirli bir şekilde kavuşturdu. "Son birkaç on yıldır başka pek bir şey düşünmedim. Genlerinizden kaçmak mümkün değil. Kusurlu insanlar tarafından yaratıldık. Bu kusurlar öylece soydan silinip gitmez."

Yağmur camlara vuruyor, dışarıdaki sefaleti unutmamamı sağlıyordu.

"O zaman herhangi bir şeyin ne anlamı var ki?" diye sordum.

"Ben nereden bileyim?" Dalgınca her gün içtiği tek sigarasını koyduğu ceketinin cebini yokladı. "Tek umudum, her sabah yataktan çıkmaya devam edersem, bir gün her şeyin anlam kazanacağı."

Ona, "Biliyor musun, sen buraya felaket bulutunu getirmeden önce de kendimi oldukça kötü hissediyordum," dedim.

Lucian yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Dün gece pek uyuyamadım."

"Bunun için tüm hayatını buraya taşımak zorunda değilsin, biliyorsun." Ailesinin evi onun için hayaletler barındırıyordu.

"Kalmak istediğim yerde kalacağım ve çalışmak istediğim yerde çalışacağım."

"Birileri şehrin her yerinde buğday kepeğine işiyor olmalı," diye espri yaptım.

Tam o sırada ofisimin kapısı açıldı.

"Neden seni lanet kapıda değil de burada buluyorum? Yemin ederim Morgan. Bebek bakıcılığı yapmak için Ala-lanet-bama'daki o küçük yaşlı kilise kadınından bile daha kötüsün," diye açıkladı darmadağınık bir Nolan, odaya girip çöp kutumu tekmeleyerek. "Seninle iki adım ileri, otuz yedi bin geri ve bu saçmalığa katlanmak için bana yeterince para ödemiyorlar."

"O zaman neden istifa etmiyorsun?" Kendim için çok üzüldüğümünden bunu başkalarına yaymak istemedim.

"Ben bırakıyorum ve sen delik deşik oluyorsun. Sonra da bunun suçluluğuyla mı yaşayacağım? Harika bir plan."

"Senin için bir pozisyon bulmuş olabilirim," diye açıkladı Lucian. Karşısındakini çok ama çok tedirgin etmesi gereken o kurnaz piç bakışı vardı.

"Oh, gerçekten mi?" Nolan hâlâ sinirli bir şekilde, "Gerçekten mi?" dedi.

"Gerçekten mi?"

"Bunda ne var?"

"Yakalamak çok çirkin bir kelime. Buna ek diyelim."

Nolan etkilenmiş görünmüyordu.

"Sloane'la görüşmeyi kesersen iş senindir."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Nolan.

"Tamam, ciddi mi? Ondan nefret ediyorsun ama başka biriyle çıkmasını istemiyor musun? Sen bile bunun ne kadar sağlıklı olduğunu anlamalısın," dedim.

Lucian korkutucu sesiyle, "Ben hiçbir zaman sağlıklı olduğumu iddia etmedim," dedi. "O zaman neden senden tavsiye alıyorum ki?" diye sordum. "Nereden bilebilirim ki?"

"Bir avuç vahşi pislik," diye mırıldandı Nolan, hışımla ofisinden çıkarken.

SELAM. HER ŞEY YOLUNDA MI? UYANDIM VE SEN GITMIŞTIN. O DEĞİL. tüm hareketlerini benimle netleştirmen gerekiyor. Ya da her neyse.

YAĞMUR YOLLARIN KAYGANLAŞMASINA, KAYGAN YOLLAR DA KAZALARA NEDEN OLDU.

İlk çağrı fena değildi. Endişeli yeni bir anne ve bebeği çocuk doktoruna giderken kaza yapmışlar.

Çekici çağrılırken Bannerjee hem anneyi hem de bebeği sakinleştirdi. Bu arada ben de trafik ve temizlik işleriyle uğraşıyor, kendimi yatağında sıcak bir şekilde bıraktığım kadını düşünmemeye zorluyordum.

İkinci çağrıyı aldığımızda daha ilk çağrıdan sonra kurulanmamıştık bile.

İlk müdahale ekiplerinin, tanık oldukları travmanın peşlerini bırakmaması için geçmeyi öğrendikleri bir çalışma modu var. İşe yarıyor. Çoğunlukla.

Ama bir türlü kurtulamadığım ruh halim, içinde bulunduğum koşullar, acımasız tesadüfler... İşler daha da kötüye gitmeden çoktan çöküşe geçtiğimi biliyordum.

Hava kararmıştı ve merdivenlerden daireme çıktığımda tamamen donmuştum. Omzum ve başım hangisinin daha çok ağrıyacağı konusunda mücadele ediyordu.

Sadece sıcak bir duş almak istedim, böylece ruhum çözülene kadar suyun altında durabilecektim. Sonra yatağa gitmek ve kimseyi

kurtaramadığım acıyı unutana kadar karanlığa gömülmek istiyordum.

Yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında eşlerinin ve annelerinin uyanmasını umut ederek nöbet tutan bir koca ve iki küçük çocuk vardı.

Ben olaydan sonra geldim. Genelde işler böyle yürür. Kötü bir şey oldu ve sonra polisler geldi. İtfaiye ve sağlık görevlilerinin onu bükülmüş metalden oluşan parçalanmış hapishaneden çıkarmasına yardım etmiş, onlar sedyeye bağlarken hareketsiz bedeninin üzerinde bir panço tutmuş ve kendimi çaresiz hissetmiştim.

İnsanları kurtarmam gerekiyordu ama kendimi bile kurtaramamıştım. Hâlâ burada olmam aptalca bir şanstı. Xandra'nın tam da doğru zamanda orada olması şanslı bir tesadüftü.

Donmuş parmaklarımla kapımın kilidini açtım, karanlık ve sessizlik için endişeliydim.

Onun yerine ışık, sıcaklık ve ocakta pişen bir şeyin kokusuyla karşılaştım.

Müzik vardı, yüksek sesle çalan neşeli bir country klasığı. Onun beni, Knox'u ya da babamı mutfakta dansa kaldırışını hatırladıkça göğsümde bir ağrı hissettim.

Jayla Morgan küçük ailemizin ışığı ve kahkahasıydı.

O gün eve gelmediğinde, bir parçam öldü. Hepimizin bir parçası öldü. Asla eskisi gibi olamadık.

Piper doldurulmuş bir yılanın içinden şakacı bir şekilde hırlayarak yanıma geldi.

"Hey!" Lina mutfaktan neşeyle seslendi. "Panik yapmadan önce, aslında yemek yapmadım. Bayan Tweedy üç kişilik chili yaptı ve ben de kilerinizde yakmamayı başardığım bir kutu mısır ekmeği karışımı buldum. Bunun için mükemmel, sefil bir gün olduğunu düşündüm."

Tayt ve belden kırpılmış ve arkası çapraz askılarla açık uzun kollu beyaz bir üst giymişti. Teni nemli ve kısa, siyah saçları dağınıktı. Ona aldığım küpeler kulaklarından sarkıyordu.

O anda, dizlerimin büküldüğünü hissettiğim kadar yoğun bir özlemin farkına vardım. O anda babamı anladım.

O anda babam olduğumu fark ettim.

"Piper'ın yeni oyuncağını beğendin mi? Belediye başkanı bıraktı. Şakayı anlayacağını söyledi," diye devam etti.

Ayakkabılarımı çıkarmak, ıslak giysilerimi vücudumdan sıyırmak ve kendimi yeniden insan gibi hissedene kadar duş başlığının altında durmak istedim. Ama olduğum yerde donup kalmıştım. Çünkü sıcak hissetmeyi hak etmiyordum. Onun gitmesine izin verene kadar olmazdı.

"Nash? İyi misin?" sesi sanki çok uzaklardaymış gibi geliyordu. Sanki country müziği ve taze mısır ekmeği kokusu üzerinden bana doğru

süzölüyordu.

İçimde bir şey yükseldi. Karanlık ve kararlı bir şey. Bunu yapamazdım. Eğer kalırsam, onu tutarsam, ona yaslanmaya devam edersem, babamdan daha iyi olamam.

Ve eğer onu çok sevseydim, onu kaybederdim.

"Bence gitmelisin." Sesim ince ve titrek geliyordu, tıpkı babamın bir ilaca ihtiyaç duyduğu zamanki gibi.

Kepçe elinden düştü ve yere indi.

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordu, buz gibi hissizliğini ateşiyle karşılayarak.

Bu yüzden mi kavga ettik? Onu kızdırmak ve ateşini çalmak için mi? Her şey onu kullanmak için yeni yollar bulmaktan mı ibaretti?

"Bu işe yaramıyor," diye ısrar ettim. "Bence gitmelisin."

O viski rengi gözler sanki bir yara arıyormuş gibi beni tepeden tırnağa taradı. Ama asla göremezdi. Yüzeyin çok altındaydı. Asla iyileşmeyen yara.

Kepçeyi lavaboya fırlattı ve kollarını kavuşturdu. "Sorun ne?" diye tekrar sordu.

Başımı salladım. "Yok bir şey. Sadece... Gitmene ihtiyacım var."

"Yine panik atak mı geçirdin?" Bana doğru geliyordu ve bana dokunursa oyunun biteceğini biliyordum. Pes ederdim. Vücudunun içine girer ve ihtiyacım olanı ondan alırdım.

"Lanet olası bir panik atak geçirmedi. Tamam mı?" Patladım.

İrkildi ama üzerime gelmeye devam etti. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Seni artık burada istemiyorum. Bundan daha açık anlatamam. Bitti artık. Sen haklıydın. Bu gerçekten aptalca bir fikirdi. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Olduğu yerde durdu ve gözlerindeki bakış beni neredeyse dümdüz etti. Şok. Acı. Onları oraya ben koymuştum. Ama böylesi daha iyiydi. Onu da benimle birlikte dibe çekmekten daha iyiydi. Beni terk etmesinden daha iyiydi.

"Ciddisin, değil mi?" diye fısıldadı.

Piper inleyerek doldurulmuş yılanı ayaklarımın dibine bıraktı. Onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Şimdi olmaz Pipe," dedim sessizce. "Her zaman gidecektin. Şimdi de gidebilirsin," dedim.

Çenesini kaldırdı ve titrek bir nefes aldı. "Tamam."

"Sadece iyi mi?"

Neden rahat bırakamadım? İstedigimi alıyordum. Lina gidecekti. Onu koruyamadığım şeylerden güvende olacaktı. Ve ben de ondan önce sahip olduğum cehenneme geri dönebilirdim. Yine de onu yemliyor, bu muhteşem fiyaskonun sorumluluğunu paylaşmasını sağlamaya çalışıyordum.

Bana tek kelime etmedi, yemi yutmadı. Sadece yürüyüp gitti.

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve dolabımdan bavulunu çıkarışını izledim.

"Böyle olduğu için üzgünüm. Muhtemelen rahatlamışsındır."

Çenesi gergindi, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar daha da belirginleşmişti. Yine de çantanın fermuarını açıp yatağın üzerine koyarken hiçbir şey söylemedi.

Piper önce bankın, sonra da yatağın üzerine zıpladı ve Lina'nın bavulunu kokladı.

"Onu da almalısın. Şu anda onunla uğraşamam," dedim köpeği işaret ederek.

Her iki kadın gözü de bana çarptı ve kendimi Pislik Gezegeni'nin Kral Pisliği gibi hissetmeme neden oldu.

Lina ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Tamam. Neredeyse beni kandırıyordun. O ana kadar inanıyordum."

"Neye kadar?"

Piper'ı işaret etti. "Onu seviyorsun, seni aptal."

"Sevmiyorum."

Lina komodinin çekmecesini açtı ve kısa bir kâğıt destesi çıkardı. "Yatağa çıkmasına yardımcı olması için ona bir bank almışsın. Onu eğlendirmek için oyuncaklarla dolu bir sepetiniz var. Onu dışarıda sıcak tutmak için kazaklar giydiriyorsun. Onu seviyorsun."

"Bu aşk değil. Bu ilgilenmek ve ben tükendim. Başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye bakacak kapasitem yok." *Kendim de dahil, diye ekledim sessizce.*

"Saçmalık."

"Anlamıyor musun?" Sesim bir kırbaç şaklaması gibi şakladı. "Onunla ilgilenemem. Seni koruyamam. Kahretsin, kendimi bile koruyamadım."

Elindeki kâğıtları yatağın üzerine fırlattı ve bana doğru meydan okuyan bir adım attı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu sen beni itiyorsun ve bu da ben yapıyorum."

"Yapışmanı istemiyorum." Kelimeler ağzımda asit gibi yandı.

"Kimi korumadın Nash?" dedi sessizce.

Piper bavulun içinde sıkı bir top gibi kıvrıldı ve kuyruğunu burnunun üzerine sardı.

"Dün gece birinin camınıza attığı taşı unuttunuz mu?"

"Kimse yaralanmadı."

"Yoğun bakım ünitesinde solunum cihazına bağlı olan kadın için aynı şeyi söyleyemem. Uyanmazsa ne yapacaklarını merak eden bir kocası ve iki oğlu var."

Lina bir adım daha attı. Çok yakınımıdaydı. Onu yakalayıp kendime çekmemek için ellerimi iki yanımda yumruk yapmak zorunda kaldım.

"Bu sana anneni hatırlatıyor mu?" diye sordu sessizce.

"Nasıl olmaz ki? Aynı yol üzerinde, iki yüz metreden daha kısa bir mesafede oldu."

"Bebeğim," diye fısıldadı, sanki ürkek bir atmışım gibi yaklaşıyordu.

"Yapma," diye tısladım.

"Herkesi kurtarmak için oraya zamanında varamazsınız," dedi.

"Kimseyi kurtaramam. Gerçekten gitmene ihtiyacım var, Lina. Lütfen."

Gözleri cam gibi bakıyordu ve başını salladığında küpeleri parıldadı, altın güneş ışıkları ışığı yakaladı.

"Tamam. Yorgunsun. Berbat bir gün geçirdin. Seni biraz yalnız bırakacağım. Bu gece Nolan'la yan odada kalacağım. Yarın sen biraz uyuduktan sonra konuşuruz."

"Peki," diye mırıldandım. Yıkılmadan ve ona dokunmadan önce gitmesini sağlamak için ona her şeyi vaat edebilirdim.

Çantasına birkaç şey koyup etrafımda dolaştırırken olduğum yere çakılıp kaldım. Mutfığa girdiğini ve ocağı kapattığını duydum. Sonra ön kapının usulca açılıp kapanmasını dinledim.

O gitmişti. Ve

ben yalnızdım.

Ama rahatlamak yerine, bir panik dalgası üzerime çöktü, beni dibe itti, derinlere inmeye zorladı.

O gitmişti.

İhtiyacım olan kadını, sevdiğim kadını terk ettirmiştim.

Yatak odasından çıktım, paylaştığımız yatağın görüntüsü beni hasta ediyordu. Onu *seviyordum*. Bunu bir süredir biliyordum. Belki de onu merdivenlerimde bulduğum andan beri. Onu istemiştim. Ona ihtiyacım vardı. Ve şimdi onu bir kenara atmıştım.

Ama doğru olan buydu, değil mi? Birinin koltuk değneği, duygusal destek siki olmaktan daha fazlasını hak ediyordu. Gerçek ve iyi bir şeyi hak ediyordu. Ve ben bunu sunamazdım. Bu şekilde olmazdı.

Piper ön kapının yanına oturdu ve acınası bir şekilde sızlandı.

Ellerimi başımın üzerine koydum ve göğsümün etrafındaki bant acı verecek kadar gerilirken yatak odasına doğru yöneldim. Lina'nın bıraktığı kâğıtları gördüm ve aldım. Köpek kurtarma merkezinden gelmişlerdi. Bir evlat edinme başvurusuydu. Üstündeki yapışkan notta Lina'nın kalın karalamasıyla şöyle yazıyordu: "O senin. Bunu resmileştirin."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Kağıtları bıraktım ve oturma odasına geri döndüm. Penceredeki bitki dikkatimi çekti. Lina'nın bitkisi. Buraya taşındığında parlak yapraklardan oluşan bir saksıdan başka bir şey değildi ama şimdi çan şeklinde narin beyaz çiçeklerle kaplıydı.

Vadideki Zambak, fark ettim.

Annemin en sevdiği.

"Siktir."

KIRK DÖRT
GÖZ SUYU

Lina

I dış kapıyı ittim ve Main Street'in sunduğu yağmurlu geceye adım attım. Yağmur damlaları başıma vuruyor, gömleğimi ıslatıyordu. Ama umurumda değildi. Kızgındım, incinmiştim, üzgündüm ve kafam karışıkı. Ayrıca açtım. Filmlerdeki kadınlar bu yüzden mi hep dondurma yedi? kalpleri kırıldıktan sonra karton mu?

Her damlanın soğuk darbesini hissetmek, aptal kalbimin parçalarının dağıldığını hissetmekten daha iyiydi.

Bu. Savunmasız olduğum için başıma gelen *buydu*. Kendimi ortaya koydum. Açıldım. Ve lanet olası kalbime bir yumruk yedim. Bu *tam da* tahmin ettiğim şeydi. Naomi'yi suçladım. Yakında evlenecek olan kendini beğenmiş kadınlara güvenilmezdi. Harika kalçaları ve kahramanca yara izleri olan seksi, kara kara düşünen kapı komşuları da öyle.

Bunu biliyordum. Yine de buradaydım, *lanet mısır ekmeği yaptıktan* sonra buz gibi yağmurda yürüyüşe çıkmıştım.

Nash acı çekiyordu ve bu beni başa çıkmaya hazır olmadığım bir şekilde yıktı. Ama onu düzeltemezdim. Yaralarını açıp onları iyileşmeye zorlayamazdım.

Sadece aptal yağmurda aptal bir yürüyüşe çıkabildim, böylece aptal göz suyum aptal gökyüzü suyuna karışabildi.

Boğazımdan titreyen bir hıçkırık koptu.

Fikrini deęiřtirmezse, siyah-beyaz dūřünme biçiminden çıkıp benimle gride buluşamazsa, onu sonsuza dek kaybedecektim. Bu gerçeęin dūřüncesi korkunçtu. Ve aptalcaydı. Birbirimizi çok az tanıyorduk ve ben beni evinden kovan bir adam için lanet olası yağmurda ağlıyordum.

Yoksa birbirimizi herkesten daha mı iyi tanıyorduk? diye içimden bir ses araya girdi.

"Duygulara sahip olmaktan *nefret ediyorum*," diye mırıldandım boş, ıslak sokağa.

Diğer herkes evde ya da içerideydi, ısınıyor, mutlu oluyor, sıcak yemek yiyordu. Ve ben bir kez daha dışarıda kalmıştım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup soğuğa karşı omuzlarımı kamburlaştırarak yürümeye başladım. Whiskey Clipper'ın vitrininin sıcak ısıltısını henüz geçmiştim ki dairelerin kapısının patlayarak açıldığını duydum.

"Angelina."

Oh, hayır. Hayır, teşekkür ederim. Hayır. Beni gerçek anlamda gözyaşlarına boğan adamın beni o gözyaşları içinde görmesine izin veremezdim. şu anda çok savunmasızdım. Hayatta kalamazdım.

Kollarımla ıslak yüzümü silerek koşmaya başladım.

Beni takip etmedi. Adam beni terk etmeye çalışmıştı. Beni kovalayacak gibi değildi-

Arkamdan hızlı ayak sesleri geliyordu.

Hızımı arttırdım, ayaklarım kaldırımdaki suya çarpıyor ve karanlık, sefil bir gece olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrediyordum, bu da ağlamaklı aşağılanmama tanık olacak başka kimsenin olmadığı anlamına geliyordu.

Yorulmuştu, üşüyordu ve dönüyordu. Her an peşinden koşmaya değmeyeceğime karar verebilirdi.

Kollarım daha sert pompalarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Ondan daha hızlıydım. Onu geçebilirdim, ona üstün gelebilirdim. Eğer köşeye varabilirsem, benden vazgeçtiğine tanık olmak zorunda kalmayacaktım. Bizden.

Bir el gömleğimin kumaşına yapışarak beni geriye doğru çekti. Sonra güçlü kollar beni sertçe sararak ona bağladı.

Nash beni kendine doğru çekerken kulağıma "Dur," diye fısıldadı. Yüzünü boynumun arkasına gömdü. "Sadece dur."

Yeni bir panik başladı. "Bırak beni!" "Denedim. Yapamıyorum."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken bile onun kollarında hareketsiz kaldım. "Kafam... karıştı."

"Ben bir aptalım. Pisliğin tekiyim. Seni hak etmeyen aptal bir pislik, Angel."

Ellerini çözmeye çalıştım ama adam bir santim bile vermiyordu. Nefesimi kesmeye çalışıyordu. "Eğer burada bir tartışma arıyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Bütün gün tek düşünebildiğim ya sana bir şey olursa oldu."

"Bana hiçbir şey olmadı. Bana hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadım, nefesim kesilmişti. Ailemle aynı şekilde başlayan ve tutamayacağımı bildiğimiz sözler vermemle biten kaç konuşma yapmıştım?

"Lucian babalarımızın yaptığı hataları tekrarlamaya mahkum olduğumuzu söyledi."

Tutuşuna karşı mücadele ettim ve sonunda kollarında dönmeme izin verdi. Yüzüne baktığımda, keşke yapmasaydım dedim. Çok fazla acı. Çok fazla üzüntü. Onun için acı çekiyordum.

"Tavsiye için Lucian'a mı gittin? O adam *The Shining'den* bir daktilo uzakta. Yani, berbatlığını kabul etmesi harika, ama o borsa tüyoları almak ya da birini ortadan kaldırmak için gidilecek bir adam. Kadınlar hakkında tavsiye almak için gidilecek adam değil."

Yağmur başımızdan aşağı süzülürken Nash'in dudakları büküldü. "Tekrar ediyorum. Salak herif. Sanırım en karanlık korkularımı doğrulayacak birini arıyordum."

"Doğru yere gitmişsiniz."

"Annem o gün onunla birlikte mağazaya gitmemi istedi. Canım istemedi. Çocukların yaptığı çocukça şeyleri yapmakla meşguldüm. Orada olabiliirdim. Ama gitmedim. Yani o arabada tek başına öldü. Orada olsaydım ona yardım edebilirdim. Belki bunu engelleyebilirdim bile. Ama orada değildim."

Sesi kesildiğinde kalbim onun için acıdı.

"Sonra, her lanet gün orada olduğumdan emin oldum ve yine de babamı kurtaramadım."

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Onları gören Nash bir elini enseme attı ve yüzümü göğsüne bastırdı. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

"Onu da kaybettik," diye devam etti. "Notlarım ne kadar iyi olursa olsun, futbol sahasında ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım, hiçbir şey onu

bizi seçti. Bizi istediğinden daha fazla bir şey istedi."

Herkesi kurtarmak isteyen çocuk için kalbim paramparça olurken titreyerek hıçkırdım.

Zorlukla nefes alana kadar kolları beni sıkıca sardı.

"Lucian tutuklandığında orada değildim. Olaydan sonra öğrendik. Öz babasına karşı kendini savunduğu için cezalandırılmayı hak etmiyordu. Polis olmanın sonunda her şeyi düzeltebileceğim anlamına geldiğini düşünmüştüm. Korunmaya ihtiyacı olanları koruyabilirdim."

"Yaptığın şey bu. Her lanet gün, Nash," diye mırıldandım nemli üniforma gömleğine karşı. Rozeti yanağında buz gibi duruyordu.

Acı bir kahkaha attı. "Ben kimi koruyorum? Kendimi bile kurtaramadım. Lanet olası aptal şansım olmasaydı, burada bile olamazdım."

Yüzünü kavrayabilmek için kollarımı serbest bıraktım. "En karanlık günlerinde kendini yatağından sürükleyerek çıkarıyorsun ve kasabanı, halkını korumayı seçiyorsun. Bir kahraman böyle yapar, seni aptal. Senin yaptığın kahramanlıktan başka bir şey değil."

Gözleri kapalı, başını benimkine doğru eğdi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam etti, buz gibi yağmur damlaları karşısında sıcaktan kavruluyordum. "Seninle gurur duyuyorum Nash. Her gün kendi şeytanlarınla yüzleşiyorsun, böylece ortaya çıkabiliyor ve diğer herkes için orada olabiliyorsun. Tek başına tüm kasabayı daha güvenli hale getirdin. Tina bile sana saygı duyuyor."

"Ailem bilmiyor."

Kalbim onun için acıyordu. "Bebeğim. Kardeşin ve büyükannen dünyanın en kötü iletişim kuran iki insanı. Belki Knox yaptığın şeyi neden yaptığını anlamıyor ama bunu yaptığın için seninle gurur duyuyor. Tıpkı senin de parasını koruduğun insanları desteklemek için kullandığı için onunla gurur duyduğun gibi. Bunu ona söyleyeceğinden değil. Ama halkınızla tehlike arasında duran sizsiniz. Hemen ardından düzeni sağlamak için orada olan sensin. Bunun bir daha olmaması için elinden geleni yapan sensin."

Yağmur üzerimize yağarken beni tekrar kendine bastırdı. "Onu özölüyorum," diye fısıldadı. "Belki de gurur duyardı diye düşünüyorum."

Sanki bir uçurumdan sarkıyormuş gibi ona tutundum. "Seninle gurur duyuyor."

Titrek bir nefes aldı, göğsü benimkine doğru yükseliyordu. "Mutfakta dans ederlerdi. Annemle babam. Eskiden mutluydular. Onu çok severdi.

çok. Ve o gittiğinde, bizi yeterince sevmeydi. Tekrar tekrar içkiyi ve hapları seçti. Onlara *ihtiyacı vardı*."

"Ve bu berbat bir şey, ama asla senin yüzünden olmadı. Senin yaptığın ya da yapmadığın hiçbir şey yüzünden olmadı."

"Seni böyle *istiyorum*. Sana böyle *ihtiyacım var*."

"Sen baban *değilsin*, *ateşli çocuk*. Ben de terk edilmesi gereken sağlıklı bir alışkanlık değilim. Hepimiz bizi yaratanlardan çok farklı insanlarız. Kendini acıya karşı uyuşturmak için bana dönmedin. Neyin iyi hissettirdiğini hatırlamak için bana döndün. Kendine acıyla savaşmak için bir neden vermek için."

"Tanrım. Neden seninle değil de Lucian'la konuştum ki?"

Gülüşüm yarı hıçkırıktı. "Sanırım bunun şu aptal pislik olayıyla bir ilgisi var."

Sokak lambalarının yansıması oluklara akan suların üzerinde dans ederken benimle birlikte yağmur altında bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı.

"Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi? Tüm bu aptal yüklerimiz yerine korkmamız gereken şey *bu*. Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum," diye hatırlattım ona.

Nash çenesini başımın üstüne yasladı. "Bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Annemle babam tanıştılar, aşık oldular ve üç ay içinde nişanlandılar."

"Mutlular mıydı? Daha önce?" Ben sordum.

Elleri sırtımda kayarak beni daha da yakınlaştırdı. "Evet. Hepimiz öyleydik. Evlenmeden önce babam koluna 0522 dövmesi yaptırmıştı. Yirmi ikinci Mayıs. Düğün tarihleri. O günün hayatının en mutlu günü olacağını daha evlenmeden bildiğini söylemişti."

"Vay canına."

"Biz çocukken -daha önce- hepimiz o günü ulusal bayrammış gibi kutlardık. Onların düğün tarihi benim PIN numaram. Hiç değiştirmedim. O güzel günlere tutunabilmemin tek yolu buymuş gibi hissettim."

"Belki..." Başladım ama duygularım kelimelerin birbirine yapışmasına neden oldu. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Belki de güzel günleriniz henüz gelmemiştir."

"Eğer zaten şansımı mahvetmediysem."

"Nash-"

"Hayır. Beni dinle, Angel. Çok özür dilerim. O kapıdan çıkıp gitmene izin verdim, ama bu gitmene izin vereceğim son nokta. Lütfen benden bir adım daha atma. Lütfen bana karşı sabırlı ol."

"Nash, seni terk etmeye çalışmıyordum. İkimize de biraz zaman tanımaya çalışıyordum."

"Sen kaçtın," diye işaret etti.

"İkimize de çok hızlı bir şekilde alan açmaya çalışıyordum," diye düzelttim. "Üşümüştün," dedi titrediğimi fark ederek. "Benimle eve gel." Yaralı bir ruhtan, sorumluluk alan bir kahramana dönüştüğümü hissedebiliyordum. "Tamam."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. "Knox gibi davranıp seni geri taşımak zorunda kalacağımdan korkuyordum."

BENİ DOĞRUCA DUŞA GÖTÜRDÜ. BENİ DİKKATLİCE SOYDUKTAN SONRA

Nash önce beni sonra da kendisini sıcak suyun altına soktu. Beni takip etti ve orada durduk, sırtım onun önüne dönüktü, sıcak suyun kemiklerimizdeki soğuğu almasına izin verdik.

Elleri ıslak saçlarımı tararken ve vücudumda aşağı doğru kayarken nazikti. Sakinleştiriciydi. Güven veriyordu.

Kendimi ham ve savunmasız hissediyordum. Ve ereksiyonunun bana değdiğini hissettiğimde, vücudumda yeni bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Uzanıp ona dokunmak, bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlamak istedim. Ama onun da vermesi gerektiğini anladım. Bu yüzden onun dokunuşuna teslim oldum.

Önce yukarı, sonra aşağı doğru okşadı ve öptü. Yüzümü ona çevirdiğinde, onu önümde diz çökmüş buldum.

O nasırlı eller beni fayans duvara bastırdı.

Bir elini bileğimden uyluğuma doğru kaydırırken ciddi gözlerle beni izledi. Bakışlarımız beni titretecek kadar samimi bir şekilde birleşti. Beni dizimin arkasından tutarak bacağıma omzunun üzerinden geçirdi ve beni ona doğru açtı.

Başım duvara çarptı ve göz temasımız kesildi.

Etrafımızdan buhar yükseliyordu ama ben fark etmedim bile, çünkü Nash iki parmağıyla cinsel organımın dudaklarını ayırıyordu.

"Ne kadar güzel bir amcık, Angel," dedi, sesi suyun üzerinden zar zor duyuluyordu.

Gah. Parlak rozetli, yasalara saygılı bir adamın bu kadar pis konuşacağını kim bilebilirdi?

Dili, parmaklarının az önce açtığı her şeyin izini sürmeden önce aklıma gelen son tutarlı düşünce buydu. Dilinin ilk darbesiyle dizlerim tutuldu ve neredeyse bükülüyordu. Vücudumdaki her kas aynı anda kasılmış gibi görünürken, tüm bilincim uyluklarımın tepesindeki sinirlerde birleşti.

Yukarı ve arkaya doğru yaladı, ağzıyla beni çılgına çevirdi, şefkatli ve sevgi dolu ama fethetmeye kararlı. Destek bacağım tekrar titrediğinde, omzunu dizimin arkasına sıkıştırdı, böylece sırtımı fayansa vererek ona yaslandım.

Beni yutarken uzun, alçak bir inilti çıkardım.

Dili açıklığıma sokulmakla klitorisimi ateşli bir tapınma duygusuyla okşamak arasında gidip gelirken kalçalarım titriyordu. O sihirliydi. *Biz* sihirliydik. Ve içten içe bu kadar iyi hissettiren bir şeyin yanlış olamayacağını biliyordum.

"Nash," diye fısıldadım kırık bir sesle, içimdeki şeyler çözülmeye başlamıştı.

Sanki adını ağzımdan duymak katlanılamayacak bir şeymiş gibi seksime karşı inledi. Artık aklım başımda değildi, ona karşı direndim, sonra parmaklarını tekrar içime soktuğunda nefesim kesildi. Dili, gittikçe artan çaresiz ihtiyacıma odaklandı.

Hiçbir uyarı olmadan boşaldım. O orgazm boyunca şişmiş tomurcuğumu yalayıp emerken iç duvarlarım parmaklarına kenetlendi.

Yüzünü utanmadan okşadım, dilinin zevki sarmal bir şekilde devam ettirmesinin tadını çıkardım. Benden çekilip yüzümü duvara döndüğünde hâlâ bunun yankılarını hissediyordum.

Kollarıyla beni hapsetti, avuç içleri fayansa yaslanmıştı. Ereksiyonu sıcak ve sert bir şekilde sırtıma yaslanmıştı.

Nash'in ihtiyacı beni hem güçsüz hem de güçlü hissettirdi.

Başını eğdi ve dudaklarının dövmemin üzerinde gezindiğini hissettim.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı dişlerini tenime karşı kullanmadan önce. Benim de buna ihtiyacım vardı. "Acele et," diye fısıldadım. "Lütfen."

Beni bekletmedi. O iri, sert elleri kalçalarımın altına kayarak onları tam doğru açıyla eğdi. Penisinin küt tepesini yanaklarımın yarığına doğru yönlendirdi. Başını anüsümün üzerinden geçirdiğinde hareketsiz kaldım ve gerildim, bu pozisyonun ne kadar savunmasız olduğunu bana hatırlattı. Gırtlaktan bir inilti çıkardı ve sonra ucu daha da aşağıya, açılmış kalçalarımın arasına, seksimin dudaklarının arasından kayarak sürükledi.

Onun nabzını üzerimde hissedebiliyordum ve yeni bir özlem dalgası üzerime çöktü.

"Sana böyle sahip olduğumda aklımı kaybediyorum," diye mırıldandı, bir elini karnımdan yukarı kaydırıp bir göğsümü avuçladı.

Başımı omzuna yasladım. Burada aklını yitiren tek kişi o değildi.

Kalçalarım titredi. Avuçlarım fayansın üzerinde düzleşti. Kalçalarımın kendi aklı vardı, ona doğru bastırıyor, sanki sadece birkaç dakika önce boşalmamışım gibi daha fazlası için yalvarıyordu.

Eli göğsümü yoğurdu, sıktı ve dolgunlaştırdı. "Gitmene izin veremem, Angel."

"Neden gitmeme izin vermek zorundasın ki?" Dizlerimin bağı çözülmüştü. Heyecandan. İhtiyaçtan. Vücudunun beni aşağıya, aşağıya bastıran ağırlığından.

"Artık bunun bir seçenek olmadığını bilmeni istiyorum. Ya sen buraya taşınırsın ya da ben seninle taşınırım. Belki yeniden başlamak için bir yer buluruz. Ama ben yapamam. İzin veremem. izin veremem. Bırakamam."

"Nash," diye fısıldadım sıcak bir gözyaşı burnumun kenarından aşağı kayarken.

"Bana yeniden hayat verdin. Beni ışığa geri getirdin. Sana sahip olmama izin ver. Seni almama izin ver. Benim olduğunu söyle," diye talep etti.

Ereksiyonunu kaygan kıvrımlarımın arasından geçirdi.

"Evet," diye başardım. Ona söz verdiğim şeyin sonuçları hakkında daha sonra endişelenecektim. Buna, *ona* şimdi ihtiyacım vardı.

"Tanrıya şükür," dedi ve omzuma ağzı açık bir öpücük bıraktı.

Onun ağırlığındaki kayma, daha fazlası için kalçalarımı eğmemi sağladı. "Nash!" Nefes nefese kaldım.

Ereksiyonunu geri çekerken boynumun arkasındaki tutuşu sıkılaştı ve sonra tekrar öne doğru yükseldi, horozunun tepesi klitorisime çarptı.

Buna ihtiyacı vardı. Benim de bunu ona vermem gerekiyordu.

"Seni hangi yöne götüreceğime asla karar veremiyorum," diye homurdandı, o kısa, ölçülü itişlere devam ederek. "Boşalmanı izlemeye bayılıyorum. Ben içinde hareket ederken göğüslerinin zıplamasını izlemeye. Ama ben seni böyle de seviyorum. Her şeyden vazgeçip sadece teslim olduğunda."

Seni böyle

seviyorum.

Gitmene izin

veremem.

Sözleri kafamın içinde bir mantra gibi yankılanıyordu. Tekrarlamaya hakkım olmayan bir mantra. Kendime öyle demek istemediğini söyledim. Ve sonra kendime bir şey söylemeyi bıraktım çünkü Nash sikiinin başını benim istekli açıklığımla hizaladı ve içime girdi.

Bağırışlarımız fayanslarda yankılandı.

Dolu. Çok doluydu. Bir kolunu karnıma doladı. Diğer eliyle saçlarımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Ve sonra itmeye başladı.

Yukarıdan üzerime sıcak su yağıyordu. Ama beni içten dışa ısıtan Nash'in sıcaklığıydı. İçime güç verdi, ikimiz de boşalana kadar kalçalarının her hareketiyle beni ayak parmaklarımın üzerine çıkardı, her dalga bizi yuvarlarken titriyor ve nefes nefese kalıyorduk. Salgıladığı her ılık su beni dağlıyor, içimi rahatlatıyordu.

KIRK BEŞ

MÜKEMMEL BİR PARAŞÜT

Nash

I sıcak, kadın etinin bana baskı yapmasıyla uyandım.
"Uyan, ateşli çocuk. Biraz eğlenmenin vakti geldi," diye mırıldandı Lina
Kulak.
Ben ve sikim tüm dikkatimizi ona verdik.
Beni sertçe öptü ve dişleriyle alt dudağımı ısırıldı. "Üzgünüm, yakışıklı. Bu sabah böyle bir eğlence için vaktimiz yok. Kalkma zamanı."
Elini yorganın altından ereksiyonuma doğru yönlendirdim. "Ben kalktım."
Boğuk kahkahası boğazımı ısıttı. "Sonra," diye söz verdi. "Haydi. Kaldır şu tatlı kıcını yataktan."
Onu yakalayıp kalması için ikna edemedim üzerimden kaydı. Ereksiyonum çarşafın altında değerli bir çadır kurdu.
"Hiçbir eğlence benimle yatakta kalmaktan daha iyi olmayacak," diye uyardım, gözlerimdeki uykuyu silerek.
Bir çift atletik pantolon yüzüme çarptı.
"Bunu göreceğiz," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Giyin. Bir randevumuz var."

"HAYATTA OLMAZ, LINA."

Direksiyonun arkasından sırtıttı ve Charger'ı Just Jump Aviation and Skydiving yazan tabeladan sonraki şeride çevirirken hiçbir şey söylemedi.

Asfalt yol, Virginia-Maryland sınırının hemen güneyindeki dönümlerce mısır tarlasının arasına sıkışmış küçük bir uçak pistine paralel uzanıyordu. Dünkü sefaletin aksine, sabah güneşi bulutsuz gökyüzünde sonbahar yapraklarının turuncu ve altın sarısı tonları üzerinde parlıyordu.

Lina arabayı, üzerinde beyaz-mavi bir logo bulunan kırmızı hangara doğru park etti.

Hâlâ sırtarak güneş gözlüklerini indirip bana baktı. Kırmızı dudaklarıyla beni ölüme çekmeye çalışan bir baştan çıkarıcı, bir siren gibi görünüyordu.

"Uçaklar inmek içindir," diye ısrar ettim.

"İnecek. Sadece indiğinde biz üzerinde olmayacağız," dedi ve motoru kapatıp emniyet kemerini çözdü.

Hareket etmeyi reddettim. Hiçbir şey beni bu arabadan çıkaramayacak ve lanet olası bir paraşütün yanına yaklaştıramayacaktı. "Hareket halindeki bir araçtan atlamak sorumsuzluktur. Özellikle de yerden binlerce metre yükseklikte olan bir araçtan."

Lina bacaklarının arasına uzandı ve koltuğunu arkaya kaydırды.

Ben niyetini anlamadan önce konsolun üzerinden kucağıma tırmanmayı başardı. "Sana yapmak istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağım Nash."

"Harika. Gidip kahvaltı edelim, sonra da duştaki gevşek fayansı düzeltmek için kalafat alırız."

Başını salladı, hâlâ o siren gülümsemesiyle gülümsüyordu. "Ben yukarı çıkıyorum. Ve senin de benimle gelmeni çok isterim."

Sikeyim.

"Kendini lanet olası bir uçaktan atmayacaksın." Koltuk altlarımda soğuk bir ter patladı.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne yerleştirdi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Nash, bunu birkaç kezden fazla yaptım. Bu yapmayı en sevdiğim şeylerden biri ve bunu seninle paylaşmak istiyorum."

Çifte lanet.

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Hadi, ateşli çocuk. Benimle biraz eğlen," diye ikna etti.

Dün ona cehennemi yaşatmıştım ve bu da benim cezamdı. Yerçekimiyle ölüm.

Bir dakika geçmeden, binanın yan tarafındaki büyük açık garaj kapısına doğru -isteksizce- onu takip ediyordum. Elimi öyle bir tuttu ki, hayır cevabını kabul etmeyeceğini belli ediyordu.

"Bunun için bir lisans ya da onaylanması haftalar süren karmaşık bir evrak işi gerekmiyor mu?" Umutsuzca sordum.

Omzunun üzerinden bana bakıp sırttı. "Tandem atlayış için değil."

"Tandem atlayış da ne demek?" Sırtım bir Slip 'N Terle kay.

Lina hangarın açık kapısının hemen içindeki dev bir posterini göstererek, "Acemiler profesyonellere bağlı olarak atlar," dedi. Fotoğrafta, korkamayacak kadar aptal bir adam deli gibi sırtıyordu. Arkadan başka bir adama bağlanmış gibi görünüyordu.

"Sırtıma başka bir adam bağliırken ölmemin imkanı yok." "Tabii ki ölmezsin. Benimle birlikte atlıyorsun."

Olduğum yerde durdum ve topuklarımı yere vurarak Lina'nın ilerleme ivmesine aniden son verdim. Göğsüme çarptı.

"Sertifika var," dedi.

Tabii ki öyleydi.

"Nash." Ses tonunda kahkaha vardı.

"Angel."

"Bana şu anda ne hissettiğini söyle," diye ısrar etti. Panik.

Biraz sayıklama.

"Sadece eğitim videosunu izleyin ve sonra karar verin. Tamam mı?"

Bir eğitim videosu. Yeterince uzun olsaydı, fırtına çıkması için dua edebilirdim. Ya da bir çekirge bulutu. Ya da biz hala güvenle yerdeyken keşfedilecek bir tür mekanik arıza. *İki patlak lastik ve pervanede bir delik mi? Çok kötü. Gidip kahvaltı edelim.*

"Lütfen?"

Sikeyim. Ben.

İki seçeneğim vardı. Ayağımı yere basıp pısırlıklaşabilirdim, bu durumda Lina dünyaya geri dönene kadar burada yerde tek başıma oturup panik yapmam gerekecekti. Ya da kendi ölüm fermanımı imzalayacak, küçük bir teneke kutunun içinde yerçekimine meydan okuyacak ve sonra kendimi onunla birlikte dışarı atacaktım. Onun için.

Belli belirsiz midem bulanıyordu ve aşırı terlemiştim. Ama o kahverengi gözler yüzüme kilitlenmişti. Serin elleri göğsüme bastırdı.

Bunu benden istedi. Ve bunu ona verecek gücüm vardı.

"Tamam. Ama eğer yere çakılır ve bir mısır tarlasında ikili bir krater oluşturursak, seni asla affetmeyeceğim."

Küçük bir çığlık attı ve kendini kollarıma bıraktı. Beni bir adım geriye savurmuş olabilir ama yine de onu yakalamayı başardım ve ayakları yerden kesilecek şekilde tuttum.

Ağzı yüzümün yan tarafına çarptı ve bana yüksek sesle bir öpücük verdi. "Bundan pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

O GÜNLE İLGİLİ HER ŞEYDEN PİŞMANLIK DUYMAKLA MEŞGULDÜM.

Kargo şortu giyen bir adam uçağın gövdesindeki dayanıksız kapıyı gelişigüzel açtığında yataktan kalkmaya karar verdim.

"Vakit geldi," dedi Lina kulağıma. Yere sabitlenmiş bir bankın üzerinde oturuyorduk. Bırakın yetişkin bir adamı, Piper'ı bile taşıyacak gibi görünmeyen bir dizi naylon kayışla ona bağlanmışım.

Vücudumdaki her hücre sıraya tutunmam için çığlık atıyordu. Bunun yerine, aptalca bir hareketle kendimi uçağın yan tarafındaki boşluğa doğru yürümeye zorladım. Bu şimdiye kadar bir kadın için yaptığım en aptalca şeydi.

"Bundan emin misin?" Hava akımının üzerinden ona bağırdım.

"Eminim, ateşli çocuk." Lina'nın boğuk sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Her birimiz kapının iç tarafındaki bir kolu tutarak açıklıkta dengede durduk ve ben dışarıya ve aşağıya bakma hatasını yaptım.

Parmak eklemlerim kolun üzerinde bembeyaz oldu.

"Bırakabilirsin. Güven bana Nash," dedi.

Ben de öyle yaptım. Her seferinde bir parmak. Knox'un mezar taşıma aptalca bir şey yazmayacağını umuyordum.

Ve sonra Lina bizi sağa doğru yatırdı ve hiçbir şeyin içine düşüyorduk.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp paniği bekledim ama pişmanlık için artık çok geçti. Yüzüme çarpan rüzgâr, midemde bir roller coaster'ın sonsuz yokuş aşağı inişi gibi hissettiğim düşüş bana bunu söylüyordu.

"Gözlerini aç, ateşli çocuk."

Onları kapattığımı nasıl bildiğini bilmiyordum. Sihrinden bir parça daha.

"Kendimi ölürken görmek istemiyorum," diye bağırdım.

Bana karşı güldüğünü hissettim ve onun eğlencesiyle önce bir gözümü sonra diğerini açtım.

Kalbim göğsümde yavaş bir yuvarlanma yaptı.

Yeryüzünün üzerinde asılı kalmıştık. Sonbahar, altımızda sonsuza kadar devam eden kırmızılar, turuncular ve altınlardan oluşan bir halıya bürünmüştü. Nehir şeritleri, yol ızgaraları, dağların yumuşak yükselişi ve alçalışı, binlerce metre aşağıda doğa ve medeniyetin yamalı bir yorganını oluştuyordu.

Ölüme doğru gidiyormuşuz gibi hissetmiyorduk. Zamanda asılı kalmış gibiydik. Yarattıkları dünyayı inceleyen tanrılar gibi. Onun üstünde. Ondan ayrı.

Kuş bakışı. Büyük resim. Benimle tüm dünya arasında hiçbir şey yoktu ve bu nefes kesiciydi.

Dünya karanlık ve korkunç değildi. Her yerde güzellikler vardı.

Bi

z. "Eee?" Lina elleriyle kollarımı sıkarak kulağımın dibinde sordu.

Verebileceğim tek cevabı verdim.

"V a y a n a s ı n ı . " Kahkaha kükremem anında

Rüzgar.

"Seveceğini *biliyordum!*"

Ellerimi kayışların üzerinde onunkilere doladım ve sıktım. "Bu inanılmaz. *Sen harikasın!*"

Lina rüzgâra karşı zafer çiğlikleri attı.

Ben de aynı şeyi yaptım ve ses boğazımdan kesildiğinde zevkten dört köşe oldum. "En iyi bölüm için hazır mısın?" diye sordu.

"En iyi kısmı ne?" Ben de bağırdım.

Serbest düşüş aniden durduğunda ve yukarı ve geri sarsıldığımızda kelimeleri zar zor çıkarmıştım. Bir saniye önce göbekten aşağı uçuyorduk, bir saniye sonra ise parlak kırmızı bir paraşüt üzerimizde dalgalanırken kukla gibi asılı kalmıştık.

Kulaklarımdaki rüzgârın sesi anında kesildi ve geriye doğaüstü bir sessizlikten başka bir şey kalmadı.

Dünyada çok önemli görünen her şeyden çok uzaktaydık. Burada, günlük yaşamın küçük ayrıntılarından uzaklaşmıştık. Burada sadece sessizlik, huzur ve güzellik vardı.

Çoktan öldüğünü düşündüğüm duygular içimde kabardı, boğazımı tıkadı, gözlerimi gözlüklerinin arkasından yaktı.

"Bunu görmeni istedim. Hissetmeni," dedi Lina.

Bunu kaçırabilirdim. O gece ölebilirdim. Ondan, bizden vazgeçmeyi seçebilirdim. Yerdeyken hayır diyebilirdim. Ama bunun yerine, her şey beni bu ana getirdi. Lina Solavita'ya.

Çok şaşırmıştım.

"Bu... Bunu söylediğime inanamıyorum ama bu sabah benimle seks yapmadığına sevindim."

Gülüşü sessizliğin içinde bir müzik gibiydi. "Bir sır bilmek ister misin?" diye sordu. "Daha var mı?" Şakayla karışık söyledim.

"Acele etmek için atlamıyorum. Bunun için atlıyorum. Burada her şey anlamlı. Her şey her zaman güzel ve sessiz. Ayaklarım yere değdikten sonra bile bunu hatırlıyorum."

Anladım o zaman. Gerçekten anladım.

Onu seviyordum. Onu dünyadan kaçmak için bir koltuk değneği olarak kullanmıyordum. O bana dünyayı her seferinde bir deneyimle yeniden tanıtıyordu.

Kalbim bu kadına aitti ve gidip ona bulabildiğim en büyük yüzüğü alacaktım.

KIRK ALTI

ŞEKER PENİSLERİ SUÇLA

Lina

"Bunun için onu taşaklarından tekmelemedin mi?" Sloane talep etti.

Naomi'nin oturma odasının zemininde bağdaş kurmuş oturuyor, bir yandan da çiçek tohumlarını mini çuvallara koyun.

Daha iyi, daha savunmasız bir arkadaş olma çabasıyla, tarihin en berbat bekârlığa veda partisi gibi görünen bu partide Naomi, Sloane, Liza J ve Amanda için ilişki dramamı anlatıyordum.

Prova ve ardından gelen akşam yemeği sona ermişti. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Naomi Bayan Knox Morgan olacaktı ve Nash ile ben de umarım resepsiyon sırasında bir dolapta çakırkeyif seks yapıyor olacaktık.

Ama şimdilik konuklara verilecek hediyelerin son rötuşlarını yapıyor ve gelinin oturma odasında son dakika cevapları için paniklemesini izliyorduk. Piper ve diğer köpekler dışarıda Waylay ile birlikte çılgınca koşturuyorlardı.

"Yapamadım," diye itiraf ettim. "O zaten acı çekiyordu ve bu da benim acı çekmeme neden oluyordu. Aslında korkunç bir şeydi. İnsanların neden ilişki kurduklarını anlayamıyorum. Alınma ama," dedim Naomi'ye.

Sırıttı. "Hiç alınmadı. Knox'la da böyle oldu. Düzeltmeyeceğim bir şeyle mücadele ettiğini biliyordum. Testislerine bir tekmeyle bile."

"Ne yaptın sen?" Çuvallardan birini pas rengi bir kurdeleyle kapatırken sordum. Kasabaya ayrılık sonrası, dağılmanın ortasında gelmişim ve ayrıntıları bilmiyordum.

"Her şeyi öyle aniden bitirdi ki başım döndü. Onu sevdiğimi zaten biliyordum ama kendi başına halletmesi gereken şeyler vardı. Bunu zorlayamazdım. Ayrıca aklının başına gelmesini de bekleyemezdim." Nişan yüzüğüne baktı ve usulca gülümsedi. "Neyse ki çok geç olmadan aklını başına topladı."

Sloane gözlüklerini buğulandıran bir nefes üfledi. "O genin bende olduğunu sanmıyorum."

"Ne geni?" Ben sordum.

Omuz silktilti. "Bilmiyorum. Bağırsağıma gelen bir yumruğu geri savurmadan karşılayabilme yeteneği. Birini sırtında taşıdığı yükler yüzünden affedemem. Özellikle de o yükü kafama indirdikten sonra."

Amanda, Sloane'a, "Bir gün, doğru kişiyle, oraya ulaşacaksın," diye güvence verdi.

Sloane, "Evet, bunu es geçmek zor," dedi.

"Oğullarım gün boyu inatçıdır," dedi Liza J. "Knox her zaman her sorundan uzak durmaya çalışırken Nash her şeyi düzeltmeye çalışırdı. Yapabileceği hiçbir şey olmasa bile her zaman işleri yoluna koymak isterdi."

Önce bana sonra Naomi'ye baktı.

"Siz ikiniz torunlarıma çok iyi davrandınız. Belki hak ettiklerinden bile daha iyi. Ve ben bu çocukları çok seven bir kadın olarak konuşuyorum."

"İşimi bırakmayı düşünüyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Bütün gözler bana çevrildi.

"Gerçekten mi?" Naomi umutla sordu.

Sloane kaşlarını çatı. "Sen tonla para kazanmıyor musun?"

"Evet. Tonla para kazanıyorum. Ama..." Sustum. Nash onunla daha fazlasını istediğimi itiraf etmemi sağlamak için orgazm öncesi bir zayıflık anını kullanmıştı. Ama gerçekten de işimi ve kendi maceranı kendin seç yaşam tarzımı bırakıp bir yuva kurmayı düşünüyor muydum?

Nash'in yağmurda ayakta durduğunu, sıkı sıkı tutunduğunu düşündüm. Paraşüt açılmadan önceki serbest düşüşü.

Yeni bir oyuncakla etrafta zıplarken Piper'ın küçük tırnaklarının yere vuruşu.

En mavi gözler.

En büyük kalp.

Bir nefes çektim. Evet. Gerçekten düşünüyordum.

"Bu resmen buraya taşındığınız anlamına mı geliyor?" Naomi dürttü.

Waylay su geçirmez botlarıyla ve titreyen Piper'ı kucağına alarak odaya girdiğinde cevap vermekten kurtuldum. "Köpekler dereye girdi ve Piper da peşlerinden gitmeye çalıştı," diye açıkladı. "Akıntı onu yakalayana kadar pek umursamıyor gibi görünüyordu."

"Cesur kız," diye mırıldandım köpeği ondan alırken. Vıcık vıcık titremesine rağmen Piper'ın küçük kuyruğu içtenlikle sallandı. "Onu çıkardığın için teşekkürler."

Waylay omuz silkti. "Sorun değil. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Oturma planına son şeklini veriyoruz, hediyelikleri bitiriyoruz ve Knox'un onayladığı bu üç masa dekoru arasında seçim yapıyoruz," dedi Naomi, yapışkan notlu oturma haritasının yanındaki duvara yapıştırdığı resimleri göstererek. "Denim ve papatyalar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bekârlığa veda partileri böyle bir şey mi?" Waylay küçümseyerek sordu. "Jenny Cavalleri teyzesinin bekarlığa veda partisi sırasında Nashville'de tutuklandığını söylediğinde yalan söylediğini biliyordum!"

"Aslında bu doğrudu," dedi Sloane. "İçkiyi biraz fazla kaçırmış, mekanik bir boğanın arkasından bütün bir barı göstermiş ve sonra da çukura işerken yakalanmış."

Waylay, "Bence siz bu bekârlığa veda olayını yanlış yapıyorsunuz," diye gözlemde bulundu.

Naomi, "Bu gerçek bir bekârlığa veda partisi değil," diye açıkladı. "Knox ve ben bekârlığa veda partisi istemedik."

Waylay, "Ama çocuklar dışarı çıktı," dedi.

"Sadece birkaç içki ve kızarmış yiyecek sepetleri var," dedim.

"Çocuk haklı," diye açıkladı Liza J, elini kalçasına vurarak. "Bu berbat bir şey."

Naomi tatlı tatlı dudak büktü. "Peki ya oturma planı?"

Amanda sehpanın üzerinde kalan yapışkan notları kaptı ve boş koltukların bulunduğu duvara yapıştırdı. "Voilà! Herkes yerini aldı."

Naomi alt dudağını çiğnedi. "Ama isimleri okumadın bile. Ya birinin tuvalete daha yakın oturması gerekiyorsa ya da

masa arkadaşlarıyla iyi geçiniyor mu? Böyle büyük kararları bir hevesle alamayız."

Uzandım ve elini sıktım. "Aslında, yapabilirsin." "Peki ya masa örtüleri?" diye sordu.

"Naomi, her zaman papatyalar olmuştur," dedim ona.

Dudağını ısırdı ve uzun bir süre fotoğrafa baktı, sonra gözleri parlamaya başladı. "Öyle, değil mi?"

Başımı salladım. "Bazen her bir artı ve eksiye tartmak zorunda değilsiniz. Bazen cevap sadece doğru hissettirendir."

Bunu ona mı yoksa kendime mi söylediğimden emin değildim.

Dudaklarını büzdü, sonra sırttı. "Biz papatyalarla gidiyoruz." Naomi'nin annesi ellerini çırpı. "Pekâlâ millet. Şaraba ihtiyacımız var, atıştırmalıklar, yüz maskeleri ve bir ya da iki romantik komedi." "Atıştırmalık ve şarap görevindeyim," diye gönüllü oldum.

Waylay, "Eğer atıştırmalık bir şeyler alacaksanız, ben de sizinle geliyorum," diye ısrar etti. "Şarap alacaksanız ben de geliyorum," diye duyurdu Liza J.

"Alışveriş Ekibi göreve hazır," dedim.

"Mükemmel," dedi Naomi'nin annesi. "Sloane, oturma odasını pijama partisinin merkezi haline getirmeme yardım edebilirsin. Köpeklerle ait olmayan tüm yastık ve battaniyelere ihtiyacımız var."

"Ne yapmalıyım?" Naomi sordu.

"Büyük bir kadeh şarap içmeli ve balayı için bavul listeni gözden geçirmelisin." Sehpanın üzerindeki Balayı başlıklı pembe defteri ona doğru ittim.

"I YAPMA. DÜŞÜNMEK GROVER'S SATIYOR ŞEKERPENISLER,
LIZA J," I DEDI,

Yeni boyanmış markete girerken bir alışveriş arabası kaptık. Saat geç olmuştu, kapanışa dakikalar kalmıştı ve park yeri neredeyse boştu.

Waylay, "İğrenç! Buraya atıştırmalıklar için geldiğimizi sanıyordum," diye yakındı. "Sakızlı penisler atıştırmalıktır," dedi Nash'in büyükannesi.

"Hey, en azından brokoli çiçeği demedim," dedim kıza.

Waylay ürpererek, "Naomi Teyze dün akşam yemeğinde bana pancar yedirdi," dedi. "Pancar!"

"Bu gece pancar olmayacak," diye söz verdim ve şeker reyonuna yöneldim. "Al bakalım."

Waylay'ın yüzü aydınlandı ve şeker poşetlerini arabaya atmaya başladı. "Büyükanne için atıştırmalık kekler alacağız ve Sloane da Sour Patch Kids'i seviyor."

Liza J, "Gidip penisleri nerede tuttuklarını sorayım," dedi ve uzaklaştı.

"Oooh! Bunlar çok güzel. Hiç yedin mi?" Bana bir torba dolusu tek tek sarılmış parlak renkli diskler.

"Sunkist Fruit Gems," diye yüksek sesle okudum. Hiç yememiştim ama belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Evet. Kaçırılmak o kadar da kötü değildi. Bunlar Hugo'nun takıntılı olduğu şekerlemeler. Annem Naomi Teyze'yle gelmeden önce bir paketin yarısını yemiş olmalı. Her yerde ambalajlar vardı. Bana da biraz verdi. Sarı olanlar benim favorim."

Her şey bir anda kafamda bir araya geldi. Bu şekeri daha önce nerede gördüğümü ve kimin aldığını biliyordum.

Ceplerimi yokladım ve telefonumu çıkardım.

"Neyin var? Hiperaktif görünüyorsun. Naomi Teyze'yi arayıp kaç tane çanta alabileceğimizi sormayacaksın, değil mi?"

Başımı salladım ve Nash'i aradım. "Hayır. Amcanı arayıp az önce uşağımızı teşhis ettiğini söyleyeceğim."

"Ben mi yaptım?"

Nash'in telefonu çalıyordu. "Hadi ama. Hadi, hadi. Kahretsin," diye mırıldandım sesli mesaja geçtiğinde. "Nash. Benim. Burner Phone Guy, Cereal Aisle Guy. Onunla markette karşılaştığımızda Bayan Tweedy de yanımdaydı. Waylay'ın Duncan Hugo'nun favorisi olduğunu söylediği şekerlerden alıyordu. Olay yeri resimlerinde deponun her yerinde şeker paketleri vardı. Tate Dilton'ın olay çıkardığı gece onu Honky Tonk'ta tekrar gördüm. Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama içimde bir his var. Beni ara!"

"Vay canına," dedi Waylay telefonu kapattığımda. "Çok hızlı konuştun. Arkadaşım Chloe gibi konuştun."

Ellerimi omuzlarına vurdum. "Evlat, sana bir araba dolusu şeker alıyorum."

"Güzel. Mısır gevreği koridorundaki adam kim?"

"Umarım benden bahsetmiyorsa." Arkamdan gelen erkek sesinin derin gürültüsü mideme bir korku saldı.

Kızın omuzlarını sıktım. "Waylay, git Liza J'yi bul ve dışarı çık," dedim olabildiğince sessiz bir şekilde.

"Ama-"

"Git. Şimdi," dedim ve sonra arkamı dönüp yüzüme çapkın bir gülümseme yapıştırdım.

Mısır Gevreği Koridorundaki Adam eşofman ve uzun kollu bir tişört giymişti. Sepeti yine sağlıklı ürünler ve yağsız proteinlerle doluydu. Eksik olan tek şey şekerdi.

"Demek yine karşılaştık," dedim nazlı nazlı. "Ben de tam kısa boylu arkadaşına mısır gevreği reyonunda sevimli bir adamla nasıl tanıştığımı anlatıyordum."

"Öyle miydin? Çünkü bana anlamamanız gereken bir şeyi anlamışsınız gibi geldi."

Lanet olsun. Yani bu şekilde mi olacaktı? Tamam.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Şimdi izin verirsiniz, on iki yaşındaki bir çocuğun dişçisini hayal kırıklığına uğratmam gerekiyor," dedim.

İri, etli bir el pazumun etrafını sardı. "Dişçinin beklemesi gerekecek, Lina Solavita."

Kalbim yerinden fırlamakla kalmıyor, boğazımdan çıkmaya çalışıyordu.

"Rızaya dayalı olmayan dokunuşlardan hoşlanmam," diye uyardım.

"Arkadaşım da senin onun adamlarını takip etmenden ve onlardan birini tutuklatmandan hoşlanmıyor."

"Hey, kardeşimin karısını becermenin iyi bir fikir olduğuna karar veren *ben değildim*. Belki de bu konuşmayı onunla yapmalısın."

"İsterdim ama onu polise ihbar *ettiğin* için hapiste." "Kendimi savunmam gerekirse, o çıplak olayı beni gerçekten şaşırttı."

"Gidelim," diye homurdandı.

Kavrayışı kan dolaşımımı kesiyordu.

"Ayı pençelerini üzerimden çekip gitmen için sana bir şans vereceğim. Kıcını tekmelemeden ve erkek arkadaşım, polis şefi, işi bitirmek için gelmeden önce bir başlangıç şansı. Sen yasalsın. En azından kısmen. Eğer beni bu dükkandan çıkarırsan, o hayat da gider. Tam zamanlı bir suçlu olursun."

"Sadece yakalanırsam. Çok fazla soruna neden oldun ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşme zamanı. Kişisel bir şey değil. Bu sadece iş."

"Onu rahat bırak, seni devasa bok kafalı!" Waylay koridorun ağzında belirdi ve beni yakalayan kişiye bir kutu barbunyayı vahşice fırlattı.

Tatmin edici bir *gümbürtüyle* alnından vurdu. İyi bir dayak yemenin verdiği şaşkınlığı kendi avantajıma kullandım ve kasıklarına diz çöktüm. O da

kolumu bırakarak bir elimle taşaklarını, diğeriyle de alnını kavradım.

"Siktir!" diye hırıldadı.

"Koş, Way!" Dinlediğinden emin olmak için izlemedim. Onun yerine adamın çenesine bir yumruk indirdim. Parmak eklemlerim acı içinde çığlık attı. "Lanet olsun! Yüzün betondan mı yapılmış?"

"Bunu ödeyeceksin, tatlım."

Hâlâ dengesizdi, ben de iki elimi göğsüne koydum ve olabildiğince sert bir şekilde ittim. Geriye doğru tökezleyerek Diyet Kola vitrinine çarptı ve etrafa kola kutuları saçıldı. İki elinde birer kutu mısır gevreği tutan bir müşteri çığlık attı, iki kutuyu da arabasına attı ve sonra kaçtı.

Liza J mağazadaki scooterlardan biriyle aniden ortaya çıktı. Son hızla ona arkadan çarptı. Bir sonraki hamlemi yapabilmem için onu bana yeterince yaklaştırdı. Topuğumu bir balta tekmesiyle kalçasına indirdim ve stileto ile öne çıktığımdan emin oldum.

Acı içinde inledi.

"Al bakalım, seni orospu çocuğu!" Liza J bağırdı.

Mağaza müdürü Koca Nicky, elinde bir mızrak gibi tuttuğu paspasla çıkageldi. "Bayanı rahat bırakın, efendim."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı kötü adam. Eşofmanının kemerine uzandı ve bir silah çıkardı.

Ellerimi kaldırdım. "Sakin ol, koca adam. Bunu konuşarak halledelim."

Görünüşe göre konuşması bitmişti. Çünkü tavana nişan aldı ve iki el ateş etti.

Mağaza bir an için sessizliğe gömüldü ve ardından çığlıklar başladı. Bunu, ayak sesleri ve otomatik kapının aralıksız bip sesi takip etti.

"Hadi gidelim," dedi Tahıl Reyonundaki Adam sertçe. Fruit Gems poşetini aldı ve beni kolumdan yakaladı.

"Umm." Müdür hâlâ orada durmuş paspasını kullanıyordu ama işin içinde ateşli silahlar olduğu için kendine güveni azalmış görünüyordu.

"Sorun yok. Ben iyi olacağım. Git herkesin dışarı çıktığından emin ol," diye onu temin ettim.

Mısır Gevreği Koridorundaki Adam beni ön girişe doğru sürükledi, ikimiz de topallıyorduk, o benim botumla açtığım yaradan, ben de onun sert kalçası topuğu kındığı için.

Durumun zihinsel bir envanterini çıkardım. İkinci bir yere götürölmek neredeyse her zaman çok kötü bir şeydi. Ama bu durumda, sonunda Duncan Hugo'nun saklandığı yeri görebilecektim. Telefonum kot pantolonumda, Lucian'ın saçma prezervatif takip cihazı da ceketimin cebindeydi. Nash'e sesli mesaj bırakmışım ve prova yemeğı sırasında annemden gelen bir aramayı kaçırmışım.

Yardım yakında yolda olacaktı.

Dışarıya, karanlık otoparka çıktık ve silahı boynuma dayadı. "Bu gerçekten küçük bir silah," diye not ettim.

"Gizli taşımak için çok zor. Büyük namlular kırımın yarısına kadar giriyor. Rahatsız edici."

"Kötü adam sorunları, haksız mıyım?" Şakayla karışık söyledim.

KIRK YEDİ

PANTOLONSUZ VE KIÇ YUKARIDA

Nash

D^{ear}
Nash,

Bu garip hissettiriyor. Sana mektup yazmak. Ama sanırım aramızdaki çoğu şey uzun zamandır garip. Neden şimdi duralım ki?

Burada işler oldukça iyi. Günde üç kare yiyorum, bu da kilo aldığım anlamına geliyor. Yirmi yıldır ilk kez kendime ait bir odam var.

Grup terapisti on iki yaşında gibi görünüyor ama bize tıp fakültesinden mezun olduğunu söyledi.

Her neyse, ailelerimize ya da en çok hayal kırıklığına uğrattığımız insanlara mektup yazmamızı öneren oydu. Görünüşe göre sen ve kardeşin her ikisisiniz. Ne kadar şanslısın. Bu bir özür dileme ve sorumluluk alma alıştırması. Bilirsiniz, kelimeleri çıkarıp kağıda dökmek. Göndermek zorunda değiliz. Muhtemelen göndermeyeceğim.

Madem göndermeyeceğim, bir kez olsun dürüst olayım bari.

Bu alışkanlıktan, bağımlılıktan ya da hastalıktan kurtulabilir miyim bilmiyorum. Varoluşun acısını uyuşturacak bir şey olmadan dünyada hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. Bunca yıldan sonra bile, annen olmadan bu dünyada nasıl "olacağımı" hala bilmiyorum.

Ama ben hâlâ buradayım. Ve sen de buradasın. Ve sanırım ikimize de gerçek bir şans vermeyi borçluyum. Belki de her şeyin diğer tarafında başka bir şey vardır.

O acıyı. Belki bulabilirim. Bulsam da bulmasam da, bilmeni isterim ki benim kırılmışlığımı düzeltmek asla sana düşmez. Tıpkı annen buradayken beni bir arada tutmanın onun görevi olmadığı gibi.

Her birimiz kendi pisliğimizden sorumluyuz. Ve her birimiz daha iyi olmak için ne gerekiyorsa yapmaktan sorumluyuz. Hayatın belki de mümkün olan en az rahatsızlıkla atlatılacak bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum. Belki de her şeyi deneyimlemekle ilgilidir. İyi, kötü ve bunların arasındaki her şeyi.

Umarım iyisinizdir. Senin için bir şey ifade etmesi gerektiğinden değil, bunu söylemek bana düşmez. Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Yıllar boyunca senin ve kardeşinin benim verdiğim kötü örneği takip edeceğinizden endişelendim. Işıktan saklanmak. Ama sen öyle biri değilsin. Her gün doğru olanı savunuyorsun ve insanlar bunun için sana saygı duyuyor. Bunun için sana saygı duyuyorum.

Benden daha cesur olmaya devam et.

Evet. Bunu kesinlikle göndermeyeceğim. Annenin izlemeye bayıldığı Dr. Phil gibi konuşuyorum.

Sevgi

ler,

Baba

STEF BAR TABURESINDEN, "BU B E R B A T , " DIYE DUYURDU.

"Evde Daze ve Way ile olmayı tercih ederim," diye homurdandı kardeşim.

"Bekârlığa veda partisi olmadan evlenemezsin," dedi Lucian. "Striptizci ya da flash mob kiralamama izin vermesen bile."

"Ya da striptizcilerden oluşan flaş çeteleri," diye ekledi Nolan.

Honky Tonk'ta bara gömülmüş, Knockemout tarihindeki en berbat bekarlığa veda partisinde bira ve burbon içiyorduk. Bir keresinde Henry Veedle'in bekarlığa veda partisi dövüş kulübü çok kabalaşıp sokaklara taşıtığında Presbiteryen cemaatinin yarısını tutuklamak zorunda kalmıştım.

Knox'un müstakbel kayınpederi Lou homurdandı. "Benim zamanımda bekarlığa veda partilerine, buzdan heykellere ya da nişan kahvaltılarına ihtiyacımız yoktu. Bir cumartesi günü kiliseye gider, 'Evet' derdik, biri de bize biraz yemek yedirirdi.

jambonlu salata sandviçleri yedik ve sonra da eve gittik. Buna ne oldu böyle?"

Lucian kuru bir sesle, "Kadınlar," dedi.

Kadehlerimizi sessiz bir şekilde kaldırdık.

Uzun bir gün geçirmiştım ve Lina'ya gitmek kulağa her şeyden çok daha iyi geliyordu. O sabah, her *t'nin* çarpı ve her *i'nin* nokta olduğundan emin olduktan sonra Dilton'ı resmen kovmuştım. Tahmin ettiğim gibi çirkin bir olay olmuştu ama bir traktör römorkunun 317 numaralı yolda Alfredo sosu yükünü kaybetmesi yüzünden galibiyeti kutlayacak zamanım olmamıştı.

Öğleden sonrayı temizlik işlerine yardım ederek geçirmiştım ve provaya sadece birkaç dakika geç gelmeden önce duş almak için yeterli zamanım vardı. İçki içmeye gitmeden önce Lina'yı kardeşimin yemek odasına sürükleyip öpmeye ancak vakit bulabilmişim.

Onunla zaman geçirmek istedim. Onunla normal olmak istedim. Neredeyse sebep olduğum felaketi telafî etmek istiyordum. Ama düğün yarındı. Lina'nın penceresine o taşı kimin attığını hâlâ bilmiyordum. Ve Pazartesi günü yayınlanacak olan "memleket kahramanı" makalesi için zaman daralıyordu.

"Sonra" neredeyse gelmişti. "Sonra" ile aramızda duran tek şey lanet olası Duncan Hugo'ydu. Bu işi bitirecektim. Onu parmaklıkların arkasına koyacaktım. Ve Lina'yı onun geleceğinde bir yeri hak ettiğime ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Dilton'ın resmi olarak kovulmasından sonra okuduğum babamın mektubunu düşündüm.

"Babam sana mektup gönderdi mi?" Knox'a

sordum. "Evet. Sen mi gönderdin?"

"Evet."

Stef sahte gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak, "Bu açık aile iletişimi çok dokunaklı," diye e s p r i y a p t ı .

"Yarın gelebilir," dedi Knox. Gözlerimi

kırptım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" İkimiz de yıllar boyunca babamızla gergin bir ilişki yaşamıştık. Knox birkaç ayda bir saçını keser ve ona para verirdi. Ben de onu kontrol eder ve oksi ile takas edemeyeceği temel ihtiyaçlarını karşılardım.

Omuz silkti. "Daha önce hiçbir şey için ortaya çıkmamış gibi."

Silver elinde bir tur daha içkiyle göründü. Kaşlarını çatı ve burnunu kırıştırdı. "Sarımsak ve peynir kokusu alan başka biri var mı?"

"Bu muhtemelen benim," dedim.

Herkes beni koklamak için daha yakına eğildi.

Lucian, "Birden canım İtalyan yemeği çekti," diye düşündü.

"Alfredo sosu. Bir kamyon dolusu otoyolda devrildi."

"Kusura bakmayın geciktim." Jeremiah bir elini siyah, kıvrık saçlarının arasından geçirerek yaklaştı. "Neden Nash'in kokusunu alıyoruz?"

"Alfredo sosu gibi kokuyor," diye ekledi Stef.

Jeremiah Stef'in yanağına bir öpücük bıraktı ve ikisi de utangaç bir şekilde gülümsediler. "Vay be. Bu ne zaman oldu?" Knox arkasını işaret ederek sordu ve

ikisi arasında gidip geliyordu.

"Neden? Sen de mi onlara bok atacaksın?" Kardeşime sordum.

Knox omuz silkti. "Belki."

"Neden kimsenin mutlu olmasını istemiyorsun?" Stef alay etti.

"Mutlu olman umurumda değil. Sadece mutsuzsan seninle uğraşmak istemiyorum," diye açıkladı Knox. "Şu aptalı ele alalım. Lina'ya gözbebeklerinde alyanslarla bakıyor ve Lina kapıdan çıkarken onun kalbini sökecek ve yanlışlıkla o stilettolarla kalbinin üzerinde tepinecek."

"Onunla kapıdan çıkabilirim. Aptallığımı bana karşı kullanmadığı sürece."

Yedi çift göz üzerime dikilince sessizlik sağır edici bir hal aldı. "Ne?" Jeremiah önce toparlanarak sordu.

Biramı elime aldım. "Boktan bir günün ardından sıçıp batırdım." "Nasıl batırdın?" Knox sordu.

"İlişkimizi kesmeye çalıştım," diye

itiraf ettim. "Sen bir aptalsın," dedi

Nolan yardımsever bir şekilde. "Hayır, o lanet olası bir aptal," dedi Knox.

Lucian sadece gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bu ilginç bir yaklaşım," diye gönüllü oldu Jeremiah.

Silver, Jeremiah'nın önüne bir içki bırakıp Knox'a başını sallayarak, "Ailedeki en aptalın o olduğunu sanıyordum," dedi.

"Maaş çeklerinizi kimin imzaladığını hatırlatmama gerek var mı?" "Görünüşe göre iki aptaldan biri," diye espri yaptı.

Stef, "Ama prova yemeğinden sonra dilini Lina'nın boğazına sokmuştun," diye belirtti.

"Onu uzaklaştırmama izin vermedi. Sıkıştı. Sonra beni bir uçaktan atlattı."

"Tanrım. Neden mükemmel bir uçaktan atladın ki?" Knox şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Çünkü evleneceğin kadın senden bir şey yapm a n ı istediğinde, onu yaparsın."

Lucian şimdi şakaklarını ovuşturuyordu. "Onu çok az tanıyorsun." "Onu *tanıyorum*. O senin için fazla iyi," dedi Nolan.

"Porno bıyık konusuna katılıyorum," dedi kardeşim.

"Lina bir şeftali. Daha fazla boktan gün geçirmeyi mi planlıyorsun?" Lou talep etti.

"Hayır efendim," diye teminat verdim.

Başını salladı. "Güzel. Benim zamanımda boktan günler olurdu ve biz kadınlarımızı kovmaya çalışmazdık. Sadece çok içerdik, kanepede *Jeopardy* izlerken *sızardık* ve ertesi gün daha az emmek için uyanırdık."

"Tanrı Amerika'yı korusun," dedi Stef içkisine doğru. "İşte o," dedim özellikle kimseye söylemeden.

"Bunu bilmen mümkün değil," diye karşı çıktı Lucian. "Güzel bir paket olduğunu kabul ediyorum. Ama bizden daha iyi adamlar her gün güzel paketler tarafından kandırılıyor."

"Sonuçlarına katlanmaya hazır değilsen kız arkadaşım hakkında konuşma, Rollins," diye uyardım. "Ayrıca, evlenecek olan Knox. Neden ona bok atmıyorsun?"

Kardeşim kaşlarını çatı. "Dur bakalım. Sen neden değilsin?"

Stef, "Naomi'nin her yönden mükemmel olduğu ve onu bulduğun için dünyadaki en şanslı adam olduğun gerçeğinin yanı sıra," diye sordu.

"Duyduk duymadık demeyin," diye onayladı Lou.

Lucian gözlerini devirdi. "Sorun Lina değil. Sensin."

"Onun nesi var böyle?" Knox öfkeli bir kardeş sadakatiyle sordu.

"Karanlık bir yerde. Bir adam böyle karanlıkta kaldığında, bırakın çok az tanıdığı birine, kendine bile güvenemez. Yanlış yere güvenirsiniz ve bu ihanetlerin geri dönüşü neredeyse imkansızdır." "Kusura bakma Lucy ama bu biraz da senin Boktan geçmişinle arkadaşının mutlu bugünü arasında bir fark yok," dedi Jeremiah.

"Seksi berberi dinle. Neredeyse bir psikolog sayılır," dedi Stef.

"Geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Lucian karanlık bir sesle.

"Belki de bu iş Henry Veedle'in bekârlığa veda partisine dönüşmeden önce konuyu değiştirmeliyiz," diye önerdim.

"Gerçekten sıkışmış mı?" Knox bana sordu.

Başımı salladım. "Evet. Ve onu sonsuzluk fikrine ısındırır ısındırmaz, o kuyumcunun telefon numarasına ihtiyacım olacak."

"Tanrım," diye mırıldandı Lucian nefesinin altından ve bir burbon daha istedi.

"Onu ısıtmanın önünde ne duruyor?" Jeremiah sordu.

"Birbirinizi çok az tanımanız ve duygusal olarak hasarlı bir yerden gelmeniz dışında mı?" Lucian taze burbonuna doğru eğildi.

"Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce sıcıp batırdım. Bana inanması için büyük bir jest yapmalıyım. Bize."

O artık senin. Bunu resmileştir. Lina'nın sözleri kafamın içinde yankılandı. "Yeterince ciddi misin?" Stef sordu.

"Bannerjee'nin bana Pinterest'i nasıl kullanacağımı göstermesini sağlayacak kadar ciddi, böylece birkaç düzine yüzük tasarımı kaydedebildim."

Lucian dehşet içinde ellerini yüzünde gezdirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Bana ciddi bir şeymiş gibi geldi," diye karar verdi Lou.

"Peki ne büyük bir jest olarak nitelendirilebilir?" Jeremiah sordu. "Çiçekler mi?" Knox tahmin etti.

Stef homurdandı. "Bu büyük olmanın tam tersi. Bu küçük bir jest. Duncan Hugo'nun deposunu basıp zor durumdaki genç kızları kurtarman büyük bir jestti."

Kardeşim kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Bu oldukça epikti."

Lou, "Mandy'ye üç haftalık bir gemi seyahatiyle sürpriz yapmam büyük bir jestti," dedi.

"Bu iyi bir fikir. Onu tatile götür," diye önerdi Nolan. "Karım sadece ikimiz bir yerlere gittiğimizde buna bayılırdı."

"Karın senden boşanmadı mı?" Lucian işaret etti.

"A, siktir git. Ve B, sürekli çalışmak yerine onu daha fazla tatile götürseydim belki de bunu yapmazdı."

"Bu iyi, ama şimdi yapabileceğim bir şeye ihtiyacım var. Hugo'yla bu meseleyi çözmeden önce bile."

"Arabasının yağını değiştirelim mi?" Jeremiah önerdi. "Çok küçük," dedim.

"Ona sürpriz yapmak için ailesini uçurmak mı?"

"Haddini aşmak."

Knox, "Ona şu lanet olası bir servete mal olan şantalarından al," diye önerdi.

"Herkesin etrafa saçacak piyango kazancı yok."

"Lanet olası bir polis karakoluna adımı vermek yerine sana verdiğim şeyi saklasaydın olurdu, salak."

"Anlaşıldı."

"Neden kışına onun adını dövme yaptırmıyorsun?" Lucian kuru bir sesle söyledi. Knox ve ben bakıştık.

"Bu bir aile geleneğı," diye düşündü ağabeyim.

İŞTE BU ŞEKİLDE KENDİMİ PANTOLONSUZ VE KİÇ ÜSTÜ SANDALYEDE BULDUM.

Buji Dövmesi. Knox yanımdaki sandalyede gömleksiz oturuyordu ve kalbinin üzerine düğün tarihini dövme olarak yaptıırıyordu.

Lucian sinirli bir vampir gibi gizlendiğı köşeden, "Alaycı davrandığımanın farkındasın, değil mi?" diye mırıldandı.

"Bu benim için kayıp değildi. Ama yine de çok iyi bir fikirdi."

"O gittiğinde kendini aptal gibi hissedeceksin ve kışında kalıcı bir hatıra olacak."

Ama Lucian'ın karamsarlığı bile moralimi bozamadı.

Stef ve Jeremiah herkes için birer bira daha açarken, Nolan tezgahda Lou ile birlikte bir tasarım albümünü karıştıırıyordu.

Dövme sanatçısı neşeyle, "Bu kış elime almak için yıllardır bekliyordum," dedi. Kadının adı Sally'ydi. Boynundan dizlerine kadar dövme yaptıırmıştı ve yirmili yaşlarının başında ulusal düzeyde bir binicilik şampiyonu olmuştu.

"Tatlım, sen ve bu kasabadaki diğer tüm kadınlar," dedi Stef.

"Bana karşı nazik ol. Bu benim ilk seferim," dedim.

Daha yeni başlamıştı ki bir fotoğraf makinesinin deklanşör sesini duydum ve Nolan'a ters ters baktım. "Ne? Ben sadece geceyi belgeliyorum."

Knox, "Belki de çöp bıyığını bir dövmeyle takas etmelisin," diye önerdi.

"Sence?" Nolan sordu. Sanki evcil bir kediymiş gibi bıyıklarını okşadığını duyabiliyordum.

"Bence havalı bir şey çıkarabilirsin. Mesela bir kurt. Ya da bir baltaya ne dersin?" Lou önerdi.

Sally, dövme tabancasının vızıltısı ve iğnesinin saplanması üzerine, "Eğer bir tane istediğinize karar vererseniz hepinize grup fiyatı vereceğim," dedi.

Stef bir çığlık attığında düello yapan dövme silahlarının uğultusunu dinliyordum.

"Kahretsin. Kahretsin," dedi.

"Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Sıkıştırmayı bırak," diye talimat verdi Sally.

Kıç yanaklarımı gevşetmek için elimden geleni yaptım.

"Pazartesiye kadar çıkmaması gereken makaleyi biliyorsun değil mi?" Stef hâlâ telefonuna bakarak söyledi.

"Ne makalesi?" Jeremiah ve Lou hep bir ağızdan sordular. İçimi bir korku kapladı. "Ne hakkında?"

Stef ekranı görebilmem için telefonunu çevirdi. Orada, ofisimdeki Amerikan bayrağının yanında durmuş, *Küçük Kasaba Kahramanının Geri Dönüşü* başlığının altında çok kızgın görünüyordum.

"Erken yayına girdi," dedi. "Görünüşe göre bugün yayınlanması gereken özelliği kaybetmişler ve iki saat önce onun yerine bunu yayınlamışlar."

"Telefonumu ver. Hemen," diye tersledim. "Sal, bunu daha sonra bitirmek zorundayız."

"Anlaşıldı, Şef. Bu şaheseri tekrar göreceğim için şikayet etmeyeceğim."

Devam eden çalışmanın üzerine bir parça gazlı bez yapıştırırken sabırsızlıkla bekledim.

"Vay anasını. Şimdiden elli bin beğeni almış," diye yorum yaptı Stef. Bana baktı. "Sen Amerika'nın sevgilisisin."

Lucian pantolonumun cebinden çıkardığında telefonum çalmaya başlamıştı bile.

Özel Ajan Idler'dı.

"Gizlenmekle kastettiğim bu değildi," diye tersledi cevap verdiğimde.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Özel Ajan," dedim.

Sandalyeden atlayıp pantolonumu kaptığım gibi işaret etti.

Nolan boğazını keserek evrensel "Ben burada değilim" hareketini yaptı.

"Polis şefi, teşkilatını kirli bir polisten kurtarmak için kurşun yaralarından ve hafıza kaybından kurtuluyor," diye yüksek sesle okudu. "Hafızanı geri kazanıp kazanmadığını ve ne zaman kazandığını bilmek istediğimi sana söylediğimi çok net hatırlıyorum. Ve koruma ekibin hangi cehennemde?"

Bacağımı kotumun içine soktum. "Neyi hatırlamıyorum biliyor musun? Beni, yeğenimi ve baldızımı yerin dibine sokmaya çalışan suçluyla anlaşma yapacağını söylediğini hatırlamıyorum."

"Anlaşmadan bahseden kim?" diye sözünü kesti.

"FBI'ın *Titanik'ten* daha fazla sızıntısı var. Büyük balığı yakalamak için cinayete teşebbüs ve adam kaçırma suçlamalarını görmezden geliyorsunuz. Flaş haber, Özel Ajan. Eski yöntemlerle dava açamadığınız için ailemi tehlikeye atmayacağım."

"Şimdi beni iyi dinle Morgan. Bu davayı tehlikeye atacak bir şey yaparsan seni parmaklıklar ardına gönderirim."

Fermuarımı çektim. "Sana iyi şanslar. Şu anda Amerika'nın sevgilisiyim." O daha tek kelime edemedi bağlantıyı kestim ve Lina'yı aradım. Sesli mesaja düştü.

Knox telefonundaydı, muhtemelen Naomi'yi arıyordu. "Cevap vermiyor," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

"Mandy'yi arayacağım," diye gönüllü oldu Lou.

Lucian telefonuna bakıyordu. "Takip cihazlarına göre Naomi evde. Waylay ve Lina marketin otoparkında."

Lina'dan cevapsız bir arama ve yeni bir sesli mesaj aldım.

Oynat düğmesine bastım ve kapıya yöneldim, düğün ekibinin geri kalanı da arkamdaydı.

Hoparlörden Lina'nın sesi geldi. "Nash. Benim. Burner Phone Guy, Cereal Aisle Guy. Onunla markette karşılaştığımızda Bayan Tweedy de yanımdaydı. Waylay'ın Duncan Hugo'nun favorisi olduğunu söylediği şekerlerden alıyordu. Olay yeri resimlerinde deponun her yerinde şeker paketleri vardı. Tate Dilton'ın olay çıkardığı gece onu Honky Tonk'ta tekrar gördüm. Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama içimde bir his var. Beni ara!"

Şeker paketleri.

Ve sanki biri parmaklarını şıklatmış gibi, o sıcak Ağustos gecesinde yolun kenarına geri döndüm.

Bang.

Bang.

İki el silah sesi kulaklarımda yankılanırken omzumda ve gövdemde garip bir sızı başladı. Yere düşüyordum... ya da yer hızla yükseliyordu.

Sürücü kapısı açıldığında asfalta yayılmıştım.

İnce ve şeffaf bir şey yere doğru süzüldü, ışıpta parlıyordu.

arabamın farları. Ve sonra gitmişti. Siyah bir çizme onu ayağımın altında ezerken plastik ambalajın çıtırtısı kafamda çınladı.

"Bunu uzun zamandır bekliyordum," dedi kapüşonlu adam. Bıyığı seğirerek alay etti.

Lanet bir şeker ambalajı. Haftalardır rüyalarımın giren şey buydu. Duncan Hugo değil. Bir şeker ambalajı ve Tate Dilton'ın parmağı tetikte.

Knox, "Onu geri ara," diye hırlayarak beni kendime getirdi. "Ne yaptığımı sanıyorsun sen?" Tekrar aradım.

"Hemen bir durum güncellemesine ihtiyacım var," diye bağırdı Lucian telefonuna.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Lou söyledi. Lina'nın telefonu çalıyordu.

"Haydi. Telefonu aç, Angel," diye mırıldandım. Bir şeyler çok yanılttı ve onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Zil sesi kesildi ama giden mesaj yerine biri cevap verdi.

"Nash?"

Ama Lina değildi. Liza J.'ydi.

"Onu aldı, Nash. Onu aldı."

KIRK SEKİZ

YANLIŞ KIZI KAÇIRDILAR.

Lina

Mişim beni oldukça ilginç durumlarla karşı karşıya bırakmıştı ama bu bir ilkti. Ellerimi arkadan bağlamakla kalmamış, Tahlıl Koridorundaki Adam telefonumu, saatimi ve ceketimi de -Lucian'ın Marketin otoparkındaki takip cihazı.

Sonra beni son model bir sedanın bagajına itti.

Lucian'ın sürüngenler takımının işaretimi takip edebilmesi buraya kadarmış. Gözlerimi sıkıca kapattım ve Nash'i düşündüm. Beni bulmak için elinden geleni ardına koymazdı. Knox ve Nolan da öyle. Lucian bile yardım ederdi. Ve eğer onlar yapamazsa, annem peşime düşerdi.

Aklımı başıma toplayıp kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bu pislik yanlış kadını kaçırmıştı.

Pep konuşması tamamlandığında, bagaj esaretinin ilk birkaç dakikasını acil durum bagaj açma düğmesini bulmaya çalışarak geçirdim, ancak devre dışı bırakıldığını keşfettim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Araba sert bir sağa dönüş yaptı. Başımı çarptım ve beceriksizce sırtüstü yuvarlandım, bileklerimdeki bağlardan dolayı acı çektim. "Ah! Araba kullanmayı öğren, ahmak!" Bagaj kapağına gönülsüzce bir tekme attım.

Yolun gürültüsünden biriyle konuştuğunu duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum.

"B Planı," diye karar verdim.

Arka lambayı yakıp diğer sürücülere aracı kullanan pisliğin bagajında bir rehine olduğunu işaret edebilirdim.

Yol değişmişti. Asfaltın pürüzsüz kayganlığı yerine, ilerlerken lastiklerin altındaki çakılların çıtırtısını duyabiliyordum. Bu hiç iyi değildi. Ya Duncan Hugo düşündüğümüzden daha yakındaydı ya da Mısır Gevreği Reyonundaki Adam beni yeni kazılmış sığ bir mezarın içini gezdirmek için ormana götürüyordu.

Araba aniden durduğunda boyun kaslarımı incitmeden halının kenarına doğru ilerlemeye çalışıyordum.

Karnımın üstüne düştüm. Bu kesinlikle iyi değildi.

Bagaj kapağı açıldı ve vuruş pozisyonuna geçmeden kabaca dışarı çekildim.

"Tanrım. Araba kullanmayı nerede öğrendin? Çarpışan arabalarda mı?" Onu omuz silkerek şikayet ettim.

"Sızlanmayı bırak ve hareket etmeye başla," dedi ve beni ileri doğru itti.

Bir zamanlar çakıl taşlı bir yol olan ama artık doğa tarafından ele geçirilmiş bir yerdeydik. Önümüzde uzun otlarla çevrili ahır benzeri büyük bir bina vardı. Onun ötesinde, bir çitin dış hatlarını seçebiliyordum.

"Hâlâ Knockemout'ta mıyız?" Bir titremeyle savaşıyor sordum. Paltosuzluk ve sağlıklı bir korku dozu gece havasını daha da soğuk hissettirdi.

Yardakçı bana cevap verme zahmetine girmedi. Onun yerine beni tekrar ileri itti.

Ahırın gölgesinde topallayarak ilerlerken, "Şimdi gitmeme izin verirsen, muhtemelen hapis yatmak zorunda kalmazsın," dedim.

"Artık kararlıyım, tatlım. Tanıklar vardı. Benim için geri dönüş yok."

Gecenin karanlığında, beni kaçıran kişi artık spor salonuna giden yakışıklı bir muhasebeci gibi görünmüyordu. Bebekleri ağlatmaktan zevk alan bir adama benziyordu.

"Bunun için beni suçluyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Başını iki yana salladı. "Seni barda uyarmıştım. 'Kendini hedef haline getirme' dedim."

"B ö y l e bir şey hatırlıyorum," dedim ahırın ağır dış kapısının kilidini açarken. Elimdeki tek açıklık buydu, ben de onu kullandım.

Arkamı döndüm ve karanlığa doğru yola çıktım ama kırık topuğum ve engebeli çakıllar koşmayı imkânsız hale getiriyordu. Kendimi bir çukurun ortasındaymışım gibi hissediyordum.

Koşmaya çalıştığınız ama nasıl koşacağınızı unuttuğunuz kabuslardan biri. Büyük, etli bir el omzuma dolandı ve geriye doğru çekildim.

"Tam bir baş belasısın, biliyor musun?" dedi beni omzunun üzerinden atarken.

"Bunu çok duyuyorum. Demek emlak işindesin, öyle mi?" "Kapa çeneni."

Beni kapıya kadar taşıdı, sonra da içeride yere bıraktı.

Zifiri karanlıktı ve donup kaldım, yönümü bulmaya çalışıyordum. "Biliyorsun emlakçılık insanları sık sık hapse atmaz. Marketlerden kadın kaçırmak gibi değil," dedim ayağa kalkarken.

"Risk ne kadar büyükse, ödül de o kadar büyük olur," derdi karanlıkta. Bu Pritzger Sigorta'nın gayri resmi sloganıydı.

Bir tıkırtı duydum ve sonra tepedeki aydınlatma armatürü alanı aydınlattı. Bir ahır için süslü bir fuayeydi. Zemin damgalı betonu ve ahşap kaplı duvarlar Atlanta'daki evimden daha güzeldi. Elektrik vardı. Bu iyi bir şeydi. Belki de bu içeride bir yerlerde telefon da olacağı anlamına geliyordu.

Tam karşımdaki duvarda Red Dog Çiftliği yazan büyük bir metal tabela vardı.

Farkına vardı. Burası Nash'in kaçak atı bulduğu hacizli araziydi. Hugo bunca zamandır bu kadar yakın mıydı?

Şehrin sadece birkaç mil dışındaydım. Normal şartlar altında bu kadar kolay koşabilirdim ama farklı ayakkabılara ihtiyacım olacaktı ve yoldan uzak durmam gerekecekti.

İdeal değil ama kesinlikle bir olasılık. Diğer seçeneklerimi hesapladım.

Farklı yönlerle açılan üç kapı ve karanlık bir çatı katı alanına benzeyen bir yere çıkan kullanışlı bir merdiven vardı. Kesinlikle uygun bir kaçış seçeneği olmadığına karar verdim.

Yardakçı bir elini omzuma attı ve beni ağır ahşap kapılardan birine doğru yürüttü. "Gidelim," dedi ve kapıyı açtı.

Bir kat aşağı inen ahşap bir merdivendi.

"Gerçekten mi? Bir bodrum katı mı? Ne kadar klişe." Aslında dahiyane bir fikirdi. Kasabanın dışında kimsenin fark etmeyeceği kadar uzakta terk edilmiş bir mülk bulmak? Belki de beni kaçıran kişi o kadar da aptal değildi.

"Çekil," dedi bana.

Acele etmedim, on beş merdiveni de topallayarak indim.

Aklımı başımda tutmalıydım. Oyalamalıydım. Onları ne kadar oyalarsam, Nash'e beni bulması için o kadar zaman kazandıracaktım.

Mısır Gevreği Koridorundaki Adam beni merdivenlerin dibinden sola ve açık bir kapıya doğru yönlendirdi.

Orada, çamurlu botlarıyla güzel bir meşe masanın üzerine dikkatsizce oturmuş, lanet olası Tate Dilton vardı.

Kahretsin.

"Vay, vay, v a y . Bakın burada kim varmış. Bardaki uzun bacaklı sürtük değil mi bu?"

Küçük bir organize suç lorduyla yüzleşmeye hazırlanmıştım, kirli, gözden düşmüş bir polisle değil.

Dilton telefonunu masaya fırlattı ve kendini beğenmiş bir şekilde sakızını çiğnedi. "Sorun nedir, tatlım? Beklediğin kişi değil mi?"

"Bekle. Bakalım doğru anlamış mıyım. Buradaki beyin *sen misin?*"

Dilton'a onu telefonundan ayırmanın ne kadar zor olacağını merak ettiğimi söyledim.

"Kesinlikle öyleyim."

Beni kaçırان kişi arkamdan işaret ederek boğazını temizledi.

Dilton'ın bakışları ona kaydı. "Söyleyeceğin bir şey mi var

Nikos?" Bakkal kaçırان Nikos.

"Nerede o?" Nikos cevap verdi.

Dilton, "Bunu bilmen gerekiyor ve senin bilmene gerek yok, evlat," dedi.

Tamam. Kötü adamlar kavga ediyordu. Bu benim için ya çok iyi ya da *hiç* iyi gitmeyebilirdi. Her iki durumda da bir plana ihtiyacım vardı.

Masanın arkasındaki tezgahda eski görünümlü bir monitör vardı. Ne yazık ki telefon, dizüstü bilgisayar ya da uygun bir yere yerleştirilmiş işaret fişegi tabancası yoktu.

Karşı duvarda büyük bir düz ekran televizyon ve önünde bir kanepe vardı.

o.

"Bilmez misin ki, böyle davrandığında daha tehditkâr görünüyorsun.

Birbirinizin zihnini okuyabilecek kadar senkronize misiniz? Daha önce hiç James Bond filmi izlemediniz mi?"

Nikos beni görmezden gelerek, "Git getir onu," dedi.

"Siktir git," diye karşılık verdi Dilton. "Burada yetkili benim. Sen git onu getir." "Beni burada tutamazsınız," diyerek dikkatlerini tekrar üzerime çektim.

Dilton neşeyle sakızını çiğnedi. "Görünüşe göre seninle ve o sürtük ağzınla istediğim her şeyi yapabilirim."

"Büyüleyici. Ben neden buradayım? Sana büyümeni ve erkek olmanı söyleyen her kadına bunu mu yapıyorsun? Yani, neden bu kadar büyük bir tesise ihtiyaç duyduğunuzu açıklıyor."

"Buradasın çünkü sen ve lanet arkadaşların beni kızdırmaktan bıktınız."

Nikos'un gözlerini devirmesine bakılırsa, burada bulunma nedenim tam olarak bu değildi. "Dur b a k a l ı m . *Beni* kaçırttın çünkü *sen* bir ırkçı kadın düşmanı? Ne kadar boktan bir insana dönüştüğün için herkesi suçlayan o sürekli kurbanlardan biri misin?"

Nikos, "Penceresine bir taş atmanın işe yaramayacağını söylemiştim," diye mırıldandı.

"Yanlış zamanda yanlış yerde orospu ağzını açtığın için buradasın," diye hırladı Dilton. "Plan önce diğer iki sürtüğü almaktı. Tina'nın çocuğunu ve onun cimri ikizini. Ama sen gidip kendini daha parlak bir hedef haline getirdin, kendi başına alışveriş yaptın ve her şeyi çözdün."

Nikos'a baktım. Waylay'i benimle görmüştü. İkimizi de kolayca yakalayabilirdi. Kolayca değil. Benim hâlâ bir stiletto'm, onun da bir bacağı daha vardı. Ama bir çocuğu kaçırmamaya karar vermişti. Belki de odadaki en kötü kötü adam o değildi.

Nikos bakışlarımı kaçırdı ve ben de bundan bahsetmemenin muhtemelen ikimiz için de en iyisi olacağına karar verdim.

"Seninle başlayacağız ve sonra diğer üç sorunu halledeceğiz," diye devam etti Dilton. Parmağını bir silahmış gibi bana doğrulttu ve tetiği çekiyormuş gibi yaptı.

"Planı onunla tartışmamıza gerek yok."

Dilton alay etti. "Neden olmasın? Buradan canlı çıkacak gibi değil." Gözlerinde hastalıklı bir heyecanla bana baktı.

"Hey, pislik, ne olursa olsun onu öldüreceğini söyledikten sonra polis sevgilisini buraya çekmesi için onu nasıl motive edeceksin?" Nikos talep etti. "Tanrım, sen motivasyonun nasıl işlediğini biliyor musun?"

"Gerçekten onun için mi çalışıyorsun?" Başımı Dilton'a doğru sallayarak Nikos'a sordum. "Ben olsam emlak işiyle uğraşırdım."

Nikos, "Ben onun için çalışmıyorum," diye tersledi.

Dilton alay etti. "Bunu göreceğiz." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sana gelince, ben dalga geçilecek bir adam değilim. Erkek arkadaşın

bunu biliyordum."

"Önemsiz," diye düzeltti Nikos. "Trüf mantarı lanet olası bir mantardır, seni lanet olası aptal."

"Siktir git, sikik."

Dilton botlarını masanın üzerinden aldı ve ön tarafa doğru dolaşarak bir gösteri yaptı. Masaya rahatça yaslandı, bacaklarını bana doğru uzattı.

"Peki şimdi ne olacak? Benimle ne yapacaksın?"

Nefesindeki bayat biranın kokusunu duyana kadar tehditkâr bir şekilde öne eğildi. Şişman parmağı gömleğimin yakasına takıldı ve çekti. "Ne istersem yaparım."

Öfke omurgamı yaladı, beni titretti. Kafa at, taşaklara diz, fermuarı çek, kaç.

"Vay, vay, vay..."

Yeni duş almış Duncan Hugo odaya girdiğinde hepimiz döndük. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş, beline bir tabanca sıkıştırmıştı. Eskiden ateş kırmızısı olan saçları şimdi koyu kahverengiye boyanmıştı. Ama çilleri, dövmeleeri, fotoğraflardan ezberlediğim diğer her şey tamamen aynıydı.

"Senin oğlan o kötü adam lafını çoktan kullandı," diye bilgilendirdim onu.

Hugo'nun gözlerinin, kirli polisin masanın üzerine dikilmiş, kurumuş çamuru yüzeye serpilmiş kışına dikildiğini kaçırmadım. Sinsice odaya girdi ve Nikos'un ona fırlattığı şeker torbasını yakaladı.

"Kışını masadan kaldır, Dilton."

Dilton buna uymakta ağır davrandı.

Hugo masanın arkasına otururken bana, "Son zamanlarda başımı epey ağrıttın," dedi.

"Ben mi?" diye sordum masumca. Arkamdan bağlandığım için bileklerim ağrımaya başlamıştı. Kurtulmam gerekiyordu ama odada üç kişi varken kapıya ulaşmamın imkânı yoktu.

"Adamlarımı takip etmekle kalmazınız, bir tanesini tutuklattınız. Şu anda böyle bir ilgiye ihtiyacımız yok. Yine de uyarıya kulak asmadınız."

"Şeker reyonundaki arkadaşına da söylediğim gibi, o tutuklama benim hatam değildi. Senin adamın güpegündüz kendi kardeşini öldürmeye çalıştı. Hem de çırılçıplak."

"İyi yardım bulmak zordur," dedi Hugo umursamaz bir omuz silkmeyele.

Dilton'a doğru başımı sallayarak, "Evet, şuradakine ne kadar ödediğinden emin değilim ama para iadesi talep etmelisin," dedim.

Ters vuruşun geldiğini gördüm ve hazırlandım. Dilton'ın parmak eklemleri elmacık kemiğine çarparak başımı geriye attı. Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum ama sesimi çıkarmayı reddettim.

Bunun yerine zihnimdeki alışveriş listesine kapatıcı eklemeye ve Nash'in yakında Dilton'ın yüzüne ne yapacağını hayal etmeye odaklandım.

"Biraz terbiye öğrenmenin zamanı geldi," diye yüzüme karşı hırladı, gözleri vahşiydi ve dudağı bıyığının altında kıvrılmıştı. Kanıtlayacak bir şeyi olan öngörülemez bir deli, her gün hesaplı bir kötü adamdan daha kötüydü.

"Bu seni büyük bir adam gibi mi hissettiriyor?" Sıkılmış dişlerimin arasından tısladım.

"Yeter," diye tersledi Hugo. Bir parça şekeri soyarak açtı ve ağzına attı. "Yapacak işlerimiz var. Nikos, dostumuz Şef Morgan'ın gelişi için hazır olduğumuzdan emin ol."

Nikos uğursuz bir baş hareketiyle odadan çıktı.

İki kötü adama düşmüştüm ama yine de bu olasılıklar hoşuma gitmiyordu. Hugo, Dilton'a, "Temizlik işindesin," dedi.

"Biliyorum amına koyayım."

"Kendini topla. Yerini aldıktan sonra beni ara ve işaretimi bekle. Bunu berbat edemezsin."

"En azından tetiği çekecek cesaretim vardı," diye tükürdü Dilton.

"Her şeyi berbat ettin. Bir şansın daha olduğu için şanslısın."

Dilton onu, "Bir gün kendi tetiğini çekmek zorunda kalabilirsin," diye uyardı.

"Ve bunu yaptığımda, lanet olası işi bitireceğimden emin olacağım," dedi Hugo uğursuzca.

Dilton geri adım atmadan önce uzun bir süre birbirlerine ters ters baktılar.

Hışımınla odadan çıkmadan önce bana son bir şehvet dolu bakış fırlattı.

"Fruit Gem?" Hugo açık poşeti bana doğru eğerek teklif etti.

"Dilton'dı, değil mi?" Sessizce söyledim.

"Neydi?"

"Nash'i vurması için Dilton'ı tuttun." Araç kamerası görüntüleri grenliydi ve tetikçi kapüşonlu bir tişört ve eldiven giyiyordu. Ama Tate Dilton ve Duncan Hugo benzer yapıdaydı ve benzer boydaydılar.

Hugo omuz silkti. "Liderler delege eder. Ben de öyle olmayı planlıyorum."

"İyi yardım bulmak zordur," dedim, onun sözlerini tekrarlayarak.

"Arabayı çaldım, silahı ona verdim, ne zaman ve nerede yapacağını söyledim. Polis erkek arkadaşını şehir dışına çekecekti, işi sessiz bir yerde yapacaktı."

"Bunun yerine onu otoyolda soğukkanlılıkla vurdu," diye ekledim.

"Artık yapacak bir şey yok. Kurtulmak için tek bir şansı var ve bunu doğru yapmazsa işi bitecek," dedi Hugo, bir şeker daha açarak.

Gergin yiyici.

"Nash'i buraya çekmek için beni kullanmayı planlıyorsun.

Sonra ne olacak?" Bana baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Söylemesine gerek yoktu.

Gelgitli bir mide bulantısı dalgası beni vururken başımı salladım.

"Naomi yarın evleniyor ve Waylay daha *çocuk*. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Omuz silkti. "Bak, kişisel bir şey değil. Dilton'ın erkek arkadaşına karşı sertleşmesi çok kişisel. Anlaşılan senin oğlanın kanun ve düzen anlayışını beğenmemiş. Bence onu bedavaya vurabilirdi. Ama diğer her şey? Bu kişisel değil. Hepiniz sadece teminatsınız."

Naomi, Waylay, Liza J, Amanda... Hugo Nash'i buraya çekmeyi başarsa bile, diğer herkes o evde olacaktı. Ateş hattında.

Panik boğazımda yükseliyordu. "Bütün bunlar ne yapabilmek için? Babanı yolundan çekip aile işini devralmak için mi? Neden kendi işini kurmuyorsun? Kendin bir şeyler inşa etmiyorsun?"

Yumruğu masaya çarptı. "Çünkü babamın bana borçlu olduğu her şeyi alacağım ve ben bunların tadını çıkarırken onun parmaklıklar ardında çürümesini izleyeceğim. 'Hassas korkak oğlunun', 'DNA israfının', erkek gibi davranıp ondan her şeyi çalan kişi olduğunu bilmesini istiyorum."

Beynim bundan kurtulmanın yollarını arıyordu. "Dilton'a güvenemezsin. Öfkeli biri ve kararları kendisinin vermesi gerektiğini düşünüyor. Bir bar dolusu kadınla kavga etmeye kalktı ve Nikos onu durdurmak zorunda kaldı. Onu geri çağırmalısın."

Hugo masanın arkasından kalktı. "*İhtiyacım olan şey, işe yarama zamanı gelene kadar oturman ve çenenin kapaman.*"

Hasta olacaktım. Ve sonra ölecektim.

"Neden Nash? Onun adı neden o listedeydi? Babanızın işiyle hiçbir ilgisi yoktu."

Hugo omuz silkti. "Belki de yanlış kişiyi kızdırmıştır."

"Yani babanı mı yoksa listeyi yapan kişiyi mi?"

"Sanırım bundan asla emin olamayacaksın." Televizyonun önündeki yıpranmış kanepeye geçti ve boynuna bir oyun kulaklığı doladı. "Rahatına baksan iyi olur."

Televizyon ekranı odayı nükleer bir yeşille yıkıyordu.

Masaya yaslandım, dizlerim titriyor, midem bulanıyordu.

Şimdi olmalıydı. Dilton gitmeden önce Nash'i uyarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Naomi ve Waylay'e yaklaşmadan önce.

"Mutlu cumalar. Hadi birkaç kovboyun canına okuyalım," dedi Hugo.

Gözlerimi kırıştırdım ve ekrana sertçe baktım. *Çevrimiçi* oynuyordu... bu da diğer oyuncularla konuştuğu anlamına geliyordu.

Kalbim göğsümün duvarlarına çarpıyordu. Kulaklık takıyordu ama yine de sessiz olmam gerekiyordu. Bunu tam olarak doğru yapmak için tek bir şansım vardı.

Yavaşça nefesimi verdim ve açılış için ekranı izledim.

"Solunda. Hayır! *Solunda*, aptal. Bunu anaokulunda öğrenmedin mi?" Hugo, kumandayla birlikte minderin üzerinde sağa sola savrulup duruyordu.

Ekrandaki karakterler sümük atan bir dev ve ateş püskürten bir ejderhayla savaşıyordu. Bu elime geçecek en iyi fırsattı. Bunu berbat edemezdim.

Ellerimi sırtımdan kaldırabildiğim kadar kaldırdım ve öne doğru eğildim.

Adrenalin tavan yaptı ve bileklerimi olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde aşağı indirdim. Plastik bağ koptu ve ellerimi serbest bıraktı.

"Dalga geçmeyi bırak Brecklin ve onu ayağından bıçakla," dedi Hugo, ona arkadan saldırırken.

KIRK DOKUZ

HALLEDİLECEK BİR HESAP

Nash

Yirmi yedi dakika.

Bir adam Lina'yı arabasının bagajına tıkıp gittiğinden beri bu kadar zaman geçmişti.

Grave, Waylay'in ezberlediği kısmi plaka numarasını araştırıyordu.

Knox, Waylay ve Liza J'yi Naomi'nin evine götürdü.

Hafif, sisli bir yağmur yağmaya başladığında Tate Dilton'ın sokağından aşağı uçuyordum. Direksiyonu kırdım ve beton garaj yolunun dibinde gıcırdayarak durdum. Garajın önünde yepyeni bir römorkun üzerine park edilmiş parlak kırmızı bir levrek teknesi vardı.

Kapımı kapatma zahmetine girmedim, sadece ışıklarımın mavi ve kırmızıyla yıkadığı beyaz Cape Cod'un ön kapısına doğru hızla ilerledim.

Ön verandadaki saman balyalarını ve balkabaklarını geçmeden kapı açıldı. Arkamda, başka bir araç aniden durduğunda caddede lastikler gıcırdadı.

Melissa Dilton, Tate'in güzel sarışın karısı, bir eliyle mavi bornozunun yakasını tutarak kapıda duruyordu.

Gözyaşı lekeli yanakları ve dolgun bir dudağı vardı.

Sikeyim.

"Nerede o, Missy?"

Başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bilmiyorum, ama yemin ederim bilseydim sana söylerdim."

İçeri girmek, evi baştan aşağı aramak istedim ama yalan söylemediğini biliyordum.

Nolan ve Lucian verandanın basamaklarını tırmanırken yüzleri asıktı. "Ne zamandır yok?" Onları görmezden gelerek ona sordum.

"Birkaç saatliğine. Bir süreliğine gidecekmiş gibi bir çanta hazırladı. Sophia'nın yatak odasındaki girişten bir yığın para aldığını gördüm."

"Ne yapıyorsun Morgan?" Nolan sessizce sordu.

"Vurulduğum gece neredeydi?"

İkiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Melissa sertçe yutkundu. "Çalıştığını söyledi."

"Değildi. O gün hasta olduğunu söyledi." Buraya gelirken kontrol etmiştim.

"Çalıştığını söyledi. Geç saatlere kadar eve gelmedi ve ben... içki içtiğini söyleyebilirim. Ona seni sordum. Vurulma olayını ailemden duymuştum. Ona iyi olup olmayacağını sordum ve o da..." Utanç içinde çıplak ayaklarına baktı. "Bana vurdu," diye fısıldadı.

Lucian'ın arkamdan karanlık bir şekilde küfrettiğini duydum.

"Sorun yok, Melissa. Burada başın belada değil. Ama Tate'i bulmam gerek."

Gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Üzgünüm, Nash."

"Senin hatan değil," dedim ona. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Ama bu gece çocukları alıp ailenin evine gitmeni istiyorum. Ben eve gelmenin güvenli olduğunu söyleyene kadar orada kalmanı istiyorum. Anladın mı?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Git çocukları uyandır. Onlara büyükanneleri ve büyükbabalarıyla yatıya kalacaklarını söyle. Lucian seni götürecektir. Ailenin evine ben göz kulak olurum."

"Her şey bitti, değil mi?" diye fısıldadı. "Bu gece bitecek," diye yemin ettim.

Omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. Ve ilk kez o güzel yeşil gözlerinde bir kararlılık kıvılcımını gördüm. "İyi şanslar, Nash."

Döndüm ve başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. Lucian başıyla onayladı ve Melissa'yı içeri kadar takip etti.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Nolan verandadan çıkarken beni takip etmesini istedi.

"Tetiği Hugo çekmedi. Dilton çekti," dedim cipimin direksiyonuna kayarak. "Ah! Lanet olsun." Şu ana kadar yeni kış sanatımı unutmuştum.

Nolan küfrederek kaputun etrafında koştu ve yolcu tarafına bindi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani ya Dilton bunu kendi başına yaptı ya da Hugo'ya bulaştı. Her iki durumda da, o düşecek."

Aracı vitesine taktım ve U dönüşü yaptım, farlar sis tabakasını kesiyordu.

"Sırada ne var?" Nolan sordu.

"İstasyona."

"EYALET POLİSİ İLE KOORDİNASYON HALİNDEYİZ VE TRAFİĞİ DÜZENLİYORUZ.

burada, burada ve burada durur," dedi Memur Bannerjee, biz istasyona girerken haritayı göstererek. Knockemout'taki tüm ilk müdahale ekipleri zaten buradaymış gibi görünüyordu. "Tüm birimlere Lina Solavita, şüpheli ve ten rengi 2020 Ford Fusion'ı aramaları tavsiye edildi."

Lina dışarıda bir yerdeydi, karanlıkta, soğukta. Ve onu bulana kadar rahat etmeyecektim.

Grave'in masasındaki dosyayı açıp içinden ilk kâğıt parçasını aldım ve panoya yöneldim. Ben Tate Dilton'ın fotoğrafını Lina'ninkinin yanına yapıştırırken Tashi kenara çekildi.

Kalabalık arasında bir fısıltı yuvarlandı.

"Tüm memurlar eski polis memuru Tate Dilton'ı arayacak. Bir kolluk kuvvetini öldürmeye teşebbüs, aile içi şiddet ve saldırı suçlarından aranıyor. Dilton'ın nerede olduğu hakkında bilgisi olan herkes benimle konuşsun."

Soruları beklemedim. Doğruca cephaneliğe yöneldim. Nolan hala peşimdeydi.

"Plan nedir?" diye sordu ona bir tüfek uzattığımda.

"Nerede olduğunu bilen birini bulana kadar Dilton'ın tüm arkadaşlarının kapısını çalacağız. Onu bulursak

Lina."

"Peki ya Hugo?"

Başımı salladım ve iki şarjörle birkaç kutu mermiyi bir spor çantasına attım. "O da bu işin bir parçası mı yoksa başından beri hepsi Dilton mıydı bilmiyorum. Ama içimden bir ses bu işte birlikte olduklarını söylüyor."

Nolan sakince tüfeği doldurdu ve bir kutu mermiyi daha çantaya attı. "Sence onları pişman etmiş midir?" diye sordu.

İçeriye iki kutu daha cephane atarken dudaklarım büküldü. "Bunu garanti ederim."

"Bu gecedен sonra bu eyalette top çıkarma ameliyatları tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşacak," diye tahmin etti.

Çantanın fermuarını kapattım ve ona baktım. "Gelmek zorunda değilsin," dedim ona.

"Siktir git."

"Bunu kitaba göre yapmayacağım. Siktiğimin protokolünü takip etmeyeceğim. Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"O zaman yolu göster."

Yedek kulübesinden geçtik ve kapı açıldığında neredeyse kapıya varmıştık. Wylie Ogden, departmanın eski yağmurluklarından birini giyerek içeri girdi.

"Nash. Yani, Şef," dedi. Onu hiç görmediğim kadar yaşlı görünüyordu. Yüzü çizilmiş ve solgundu. "Az önce Melissa'yla konuştum ve bana neler olduğunu anlattı." Başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Arkadaştık ama... Sanırım kimseyi gerçekten tanıyamıyorsun. Bu doğru değil. Sana ve karısına yaptıkları."

"Hayır, değil," dedim sertçe.

"Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım," dedi. "İşleri yoluna koymak için." "Bir görev için Bannerjee'yi gör," dedim, sonra etrafından dolaştım ve otoparka yöneldi.

SUV'un kapağını açtım ve Nolan çantaları içeri atarken, ikinci bir av tüfeği doldurdum, ardından kemerime iki dolu şarjör taktım.

Telefonum çaldı.

Lucian.

"Melissa ve çocukları ailesine götürürken bir sorun çıktı mı?" diye sordum. "Hayır. Güvendeler ve zaten garaj yolunda bir devriye arabası var. Ama ben

KingSchlong85'in *Dragon'a* yeni giriş yaptığını bilmeniz gerektiğini düşündüm.

Dungeon Quest," dedi Lucian. "Ekibim IP adresinin izini sürüyor. Buranın beş mil yakınına kadar daralttılar."

Hay sikeyim. Duncan Hugo yakındaysa, bu bir tesadüf olamaz.

Glock'uma bir mermi yerleştirdim ve kılıfına koydum. "Onu bulduğunda bana haber ver."

Lucian, "Eğer onu bu şekilde bulursak, bu mahkemede geçerli olmaz," diye uyardı.

"Umurumda değil. Dava açmıyorum. Lanet olası bir hesabı kapatıyorum. Bul onu," diye emrettim.

ELLİ
BRECKLIN EN KÖTÜSÜ

Lina

Mlk boğma denemem pek iyi gitmemişti. Ama kulaklığı çalmayı, nefes borusuna biraz hasar vermeyi ve o bana silah çekmeden önce odadan çıkmayı başarmıştım, yani tam bir felaket değildi.

Başarısız.

Merdivenlerden ikinci kata çıktığımda bağırdığını duydum ve Nikos ile Dilton'ı çağırıyor olmasını umdum. Eğer üçü de beni aramakla meşgulse, bir cinayet çılgınlığına girişemezlerdi.

Nikos ve benim girdiğimiz fuayeye daldım ve etrafa bakındım. Dışarıya kaçabilirdim ama kaçış yolundan çok bir telefona ya da Nash'le bağlantı kurabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Kaçtığımı düşünmeleri için dış kapıyı destekleyerek açtım, sonra rastgele bir kapı seçtim. Uzun, karanlık bir koridora açılıyordu.

Bir şey duyduğumda koridorda olabildiğince hızlı ilerlemek için ellerimi kullanıyordum.

Uzaklardan gelen bir ses...elimden. Kutsal.

Kahretsin.

Duncan'ın oyuncu kulaklığı hâlâ Wi-Fi sinyaline bağlıydı.

Başıma geçirdim ve alt kattaki ofise en yakın kapıyı açtım. Gizlenip Wi-Fi'a bağlı kalabilirsem, bir telefon görüşmesi yapabilirdim.

Yardım et.

"Alo? Beni duyabiliyor musunuz?" Mikrofona fısıldadım.

"Bu ağır nefes alma da neyin nesi? Birisi bir sürüngenin göreve girmesine izin mi verdi?" Tanıdık olmayan, çocuksu bir ses kulağıma söyledi.

Girdiğim kapının çarparak açıldığını duydum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Koridordaki ışıklar yanarken ellerim başka bir ahşap kapı buldu.

Kapıdan içeri girmeden önce bana doğru koşan öfkeli Hugo'ya bir an göz attım.

Kapının -şanslı yıldızlar sağ olsun- içeride sürgüsü vardı. Onu uzun süre tutmazdı ama en azından yavaşlatırdı. Tam kapı kolu sallanırken sürgüyü yerine kaydırardım.

"Beni peşinden ne kadar koşturursan, Dilton'ın sana o kadar zarar vermesine izin veririm," diye hırladı ormanın diğer tarafından.

Mikrofonu ağzıma yakın tutarak kapıdan hızla uzaklaştım. "Alo? Orada kimse var mı?" Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle söyledim.

Buranın zemini farklıydı. Tuğla gibiydi ve her iki duvarda da yüksek pencereler vardı. Geniş bir tuğla koridorla ortadan ikiye bölünmüş bir düzine at ahırını olduğunu fark ettiğim karanlık, kavernöz bir alandı.

"KingSchlong, etrafta dolanmayı bırakıp bu devleri öldürmemize yardım edecek misin, yoksa sersemletme büyümünü tekrar kullanmam mı gerekecek?"

Bir çocuk sesiydi. Sesine bakılırsa, sinir bozucu bir çocuk.

"Adım Lina Solavita ve Knockemout, Virginia'daki Red Dog Çiftliği'nde Tate Dilton ve Duncan Hugo tarafından silah zoruyla tutuluyorum," diye fısıldadım mikrofona, ahırlar arasındaki koridorda aceleyle ilerlerken.

Kapı tokmağı arkamda sallandı ve sonra yüksek bir gümbürtü duyuldu.

Karanlık odanın sonuna doğru koştum ve göğüs yüksekliğindeki ahşap duvara çarparak kendimi dışarı attım.

"Ow. Siktir," diye hırıldadım.

"Bu gerçek mi?" diye sordu sümüklü bir ergenlik öncesi ses.

"Muhtemelen KingSchlong bizimle dalga geçiyordur, Brecklin," dedi başka bir çocuk.

"Dinle *Brecklin*, ailen bir suçluyla çevrimiçi video oyunları oynadığını biliyor mu?" Ayağa kalkarken tısladım.

Odanın uzak ucundan, tahta parçalanmalarının eşlik ettiği bir gümbürtü daha geldi. Bir bedenın kapıyı kırmaya çalışmasına çok benziyordu.

O geliyordu ve bir çıkış yolu bulmak için zamanım yoktu. Tek seçeneğim burada durmadan önce olabildiğince uzun süre saklanmaktı.

"Narkotik," diye mırıldandı bir çocuk kulağıma.

"Aman Tanrım. Justin Bieber, Billie Eilish ya da her kimden hoşlanıyorsanız onun üzerine yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Birinizin *hemen* 911'i aramasını istiyorum."

Bir gümbürtü daha duyuldu ve daha fazla tahta yerinden oynadı. Kulaklıktan gelen yüksek bir bing-bong sesi beni ürküttü. "Tanrım. Bu da neydi böyle?" diye fısıldadım.

"Sakin olun hanımefendi. WittyInPink görevimize yeni katıldı," dedi Brecklin. "*Sen 911'i aradıktan sonra* ben de sakinleşeceğim!"

"Lina?"

Tanıdık ses neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. "Waylay?"

"Neredesin?"

"Yaklaştım. Güvende misin? Naomi güvende mi? Burada ne halt ediyorsun?"

"Nash Amca beni arayıp Duncan Hugo'nun kullanıcı adını sorduktan sonra, oyun aracılığıyla onu bulmaya yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Waylay, seni güzel küçük dahi! Seninle çok ama çok gurur duyuyorum ve ayrıca muhtemelen başın büyük belada."

"Evet. Tahmin etmiştim," dedi, sesi konseptten sıkılmış gibi çıkıyordu.

"Beni dinle, Nash amcanı aramalı ve ona Duncan Hugo'nun Tate Dilton'ı senin evine gönderdiğini söylemelisin..."

On iki yaşındaki bir çocuğa birinin onu öldürmek istediğini nasıl söyleyebilirdim?

"Beni ve Naomi Teyze'yi ortadan kaldırmak için mi?" diye tahmin etti. Diğer çocuklardan biri "Vay canına," diye soluk soluğa kaldı.

Hugo bu kez kapıya vurduğunda, kırık tahta parçaları yere düştü.

"Kahretsin, evet. Dinle, dikkatlerini dağıtmaya çalışıyorum ama Nash buraya gelemez çünkü ona tuzak kuruyorlar. Evinize gidip güvende olduğunuzdan emin olması gerekiyor."

"Neredesin sen?" Waylay talep etti.

"Önemli değil. Sadece onu sevdiğimi söyle."

"Kızıl Köpek Çiftliği'nde," diye duyurdu Brecklin'in sümüklü küçük sesi.

"Kapa çeneni, Brecklin!"

Tısladım. İki el silah sesi duyuldu.

"Hazır ya da değil, işte geliyorum," diye şarkı söyledi Hugo, kapı kırılarak açılırken.

Rastgele bir durak seçtim ve kapının alt yarısını mümkün olduğunca sessizce arkamdan kapattım.

"Dinle, gitmem gerek. Duncan geliyor. Tate Dilton da onunla birlikte," diye fısıldadım ve bir yığın plastik küvetin arkasına saklanmak için kabinin derinliklerine doğru ilerledim. "Nash'e onu sevdiğimi söyle."

"Ne-"

"Ayrılık..."

Lanet olsun. Wi-Fi sinyali zayıflıyordu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek tuvalet kapısına doğru ilerledim.

"AFK demen gerekiyordu," dedi Brecklin'in kibirli sesi kulağımda çınlayarak. "Klavyeden uzakta anlamına geliyor."

"Benim lanet olası bir klavyem yok, *Brecklin!*" Tısladım.

Ama sinyal tekrar kesildiğinde kulağımda sadece sessizlik vardı.

Harika. Son sözlerimi bir çocuğa bağırarak harcadım. Oh neyse. Bunu hak etmişti.

"Sonsuza dek burada saklanamazsın." Hugo'nun sesi boşlukta ürkütücü bir şekilde yankılandı.

Kendimi duvara yasladım ve duvarın serin ve pürüzsüz olduğunu fark ettim.

Fayans gibi.

Yaz at kampındaki kısa süreli deneyiminin anıları su yüzüne çıktı.

Yıkanma kabinindeydim, aslında atlar için bir duş.

Hugo'nun ayakkabılarının tabanı tuğlaya sürtünürken parmaklarım aradıklarını buldu. Atlar bir hortum ve fiskiyeyle yıkanırdı, ancak bazı ahırlarda ahırın kendisini temizlemek için basınçlı yıkama çubukları bulunurdu.

Gürültülü bir çarpışma ödümü kopardı. Tahta ve metalin taşa çarpma sesiydi bu. Hortumu elime aldım ve dirseğimi musluğa çarptım. Ağrı koluma yayıldı.

Bir el feneri ışını karanlığı yardı. "Bunda değil," diye kendi kendine şarkı söyledi Hugo.

Bir çarpışma daha oldu, bu seferki biraz daha yakındı.

Aradığı şeyi bulana kadar durak kapılarını teker teker açıyordu.

Kalbim göğsümden dışarı fırlamak için elinden geleni yapıyordu.

Çömelip nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Hayatta kalmalıyım, saklanmalıyım. Bu sırayla.

Sessizce kulaklığı çıkardım ve Wi-Fi sinyaline yeniden bağlanmasını umarak kabinin önüne doğru fırlattım. Bir grup çocuğa ölümümü dinleterek onları travmatize etmek istemiyordum. Brecklin hariç. O berbat görünüyordu. Ama umarım içlerinden biri sesi kaydedecek kadar akıllıdır da Duncan'ın yaptığı yanına kalmaz.

Elimi musluk kolunun üzerine kapattım ve nefesimi tuttum. Yanımdaki kabinin kapısı dış duvara çarptı ve ben de bu gürültüyü bahane ederek kapıyı iyice büktüm.

Lütfen su olsun. Lütfen su olsun.

Ağır nefes alışını duyabileceğim kadar yakındı.

Şimdi ya da asla. Zamanlamayı mükemmel yapmalıyım yoksa Nash'in aptal yakışıklı yüzüne onu sevdiğimi söyleme şansım olmayacaktı.

Saklandığım yerin kapısı çekilerek açıldı ve dış duvara çarparak parçalandı. Hiç tereddüt etmedim. El feneri ışını üzerimde gezinirken, asayı kavradım ve tetiğe bastım.

Bir silah sesi duyuldu.

ELLİ BİR

ONU NE ZAMAN DIRGENLE BIÇAKLADIN?

Nash

A Tanıdık bir kamyonet istasyonun otoparkına gıcırdayarak girdi, farları üzerimize düşerken etrafa su saçtı. Knox indi ve kapıyı çarptı. Bana doğru yürüdü, çenesi gergindi.

"Burada ne işin var? Naomi ve Way ile kalmalısın," dedim.

Başını iki yana salladı. "Ben seninleyim."

"Bunu takdir ediyorum ama onları güvende tutmanız gerekiyor. Hugo bu gece onlara saldırmaya karar verebilir."

Knox kollarını kavuşturdu. "Lou'nun iki av tüfeği var. Liza J babamın tüfeğinin tozunu aldı. Stef içecekleri karıştırıyor ve biber gazı dağıtıyor. Jeremiah ve Waylay eski Küçükler Ligi sopalarımızla yürüyorlar."

"Yarın evleniyorsun."

"Sensiz ve Lina'sız olmaz. Bana inanmıyorsan Naomi'yi ara. Bu düğün sadece hepimizle olur."

"Şef?" Grave kapıda belirdi. "Ford Fusion Mark Nikos'a ait. Adam burayla Washington arasında ticari mülkler kir alıyor. Yerel bir adresi var. Bu yazdan beri onda. Şu anda iki devriye arabası evine uğruyor."

Başımı salladım. "Teşekkürler, Grave."

O orada olmayacaktı ve Lina da olmayacaktı, bu yüzden o i'leri işaretleyerek zamanımı boşa harcamıyordum.

Kardeşıme döndüm. "Bu senin iyi bir şey için şansın. Ağabeycilik oynamak için her şeyi berbat edemezsin. Bu gece olmaz."

Sağlam omzumu kavradı. "Geçen sefer arkamı kollamıştın. Oraya bensiz gitmiyorsun."

"Görünüşe göre üçümüz birlikte hapse giriyoruz," dedi Nolan.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. Telefonumu çıkardım ve aradım. "Ne?" Lucian talep etti.

"Knox'a gitmeni ve oradaki herkesi hayatta tutmanı istiyorum." "Yolda bir güvenlik ekibim var."

"Harika. Şimdi de aptal kardeşim otoparkta benimle birlikte durduğu için orada olmana ihtiyacım v a r . "

Lucian rengârenk küfürler etti ve çakmağının belli belirsiz çıtırtısını duydum. "Beş dakika içinde orada olacağım."

Bir bip sesi duydum ve ekranıma baktım. *Naomi*.

"Gitmem gerek. Başka bir telefon g ö r ü ş m e m var," dedim Lucian'a ve bağlantıyı kestim. "Naomi, herhangi bir gelişme yok ama her şeyi yapıyoruz-"

"Nash Amca? Lina'nın nerede olduğunu biliyorum."

"DUMAN BACALARI OLAN CAHİL BİR PIKAP VE ALTIN RENGİ BİR FORD FUSION GÖRÜYORUM

ahırın yanına park etmiş," diye bildirdi Nolan. Ağaç hattının kenarında yüzüstü yatmış, dürbünle bakıyordu.

Waylay'in uyarısı sayesinde araziye ormanın içinden, evin ve ahırın arkasından ulaştık. Yağmur beraberinde yoğun bir sis getirmiş, bu da araziye hayalet gibi gösteren bir battaniye gibi örtmüştü.

"Dilton ve Lina'yı kaçıran araba," dedim içimde kaynayan duyguları bastırmaya çalışarak.

Knox ve ben birbirimize baktık. İyi ya da kötü, aradığımız adamlar buradaydı. Ve hiçbirinin sevdiğimiz birine zarar vermek için bir şansı daha olmayacaktı.

Nolan sessizce, "Hareketlenme var," dedi.

Durduk ve yağmurun ve kasvetin içinden baktık.

"Büyük adam. Açık yan kapıdan fırladı. Silahını çekmiş. Etrafa bakınıyor."

"Bizim için mi?" Knox sordu.

İki yüz metre uzaktaydık ama kulaklarım hâlâ belli belirsiz bir ses alıyordu. Biri bağılıyor gibiydi. Adamın içeri koşmasını izledik.

"Lina," dedim.

Nolan sırtıttı. Knox'un ağzı bile kıvrılmayı başardı. "Eminim onlara cehennemî yaşıtıyordur," diye tahmin etti.

"Lucian'a Dilton'ın hâlâ burada olduğunu söyle," dedim kardeşime.

"Destek çağıracağım." Silah sesi duyulduğunda Grave'i aramak üzereydim.

Kalbim durdu. Beynim boşaldı. Geriye kalan tek şey içgüdülerimdi. Hareket halindeydim, belime kadar uzanan otların arasından geçiyordum.

Arkamda Knox ve Nolan'ın sesini duydum ama beklemeyecektim. Lina içerideyken olmaz.

Ahıra kadar olan mesafeyi kolayca kat ettim, çitin üzerinden atladım ve kapıdan içeri girerken sağlam omzumla önden gitmeyi unutmadım.

Kolayca açıldı ve devam etmeden önce fuayeyi temizleyecek kadar durakladım. İki kapı açıktı. Biri alt kata, diğeri uzun bir koridora açılıyordu.

Lina kolay kaçıışı olmayan bir bodrumda kapana kısılmasına izin vermezdi, ben de koşar adım koridora çıktım. İçimi bir şey gıdıkladı. Tam eğilmiştim ki sağ tarafımdaki kapı açıldı ve kocaman bir yumruk bana doğru savruldu.

Kadınımı bir marketten sürükleyip arabanın bagajına atan Mark Nikos'a pek de iyi olmayan omzumla çarptım, onu kaburgalarından yakaladım ve kapı çerçevesine geri çarptım.

"Yakaladım onu. Git," dedi kardeşim arkamdan. Arkama bakma zahmetine bile girmedim. Knox onu yakaladığını söylediye, yakalamıştı.

Açık bir kapıya ulaşana kadar koridorda ilerlemeye devam ettim. Kapının kendisi çatlak ve ezikti, donanımları yerde işe yaramaz haldeydi.

Işık düğmelerini aradım ve bir sıra buldum. Hepsini çevirdim ve ıslıklandırılmış ahıra doğru koştum. Sol taraftaki her ahırın kapısı menteşeleri üzerinde açıktı.

Her tezgâha hızlıca göz gezdirdim, aceleyle sıraya girdim. O buradaydı. Çok yakındı. Olmak zorundaydı. Bunu hissedebiliyordum.

"O da ne?" Nolan bana yetişerek sordu. İkimiz de sondan bir önceki bölmenin dışındaki tuğlanın üzerinde biriken sıvıya baktık. Ortasında tek bir mermi kovanı vardı.

Bir an için kalbim durdu. Sonra hafif bir tıslama duydum ve hala ince bir su sisi püskürten değnek ve hortumu gördüm.

"Su," diye mırıldandım.

"İki çift ayak izi," diye gözlemledi Nolan.

İzleri, taş duvara çarpıp birleştikleri yere kadar takip ettik. Islak izlerin ortasına atılmış bir dirgen vardı. Uçları kırmızıya boyanmıştı. Yerde paslı, kırmızı damlacıklar vardı.

Nolan, "Lina'nın yabayı ona sapladığına yüz dolarına bahse girerim," diye tahmin yürüttü.

"Bu bahse girmeyeceğim." Göğsümdeki korku baloncuğunu gurur gibi bir şey itti. Ben onu bulana kadar Lina kendi başının çaresine bakabilirdi ve bakacaktı da.

Odanın sonuna kadar kan ve su izlerini takip ettik. Kapısı olan uzun ahşap bir çit başka bir karanlık alana açılıyordu.

Ahırlardan gelen ışık zifiri karanlığa yayılıyordu ve zeminin kalın bir talaş tabakasıyla kaplı olduğunu görebiliyordum.

"Sanırım burası kapalı bir binicilik alanı," dedi Nolan. "Buralarda bir yerde bir anahtar olmalı-"

Karanlıkta bir ses duyuldu. Boğuk bir çığlık, ardından bir gümbürtü ve homurtu. Göremiyor olmam umurunda değildi. Orada olduğunu ve onu bulacağımı biliyordum.

"Beni bir dirgenle bıçakladın!" diye uludu bedensiz bir adamın sesi.

"Bunu sen istedin, seni aptal moron," diye sertçe karşılık verdi Lina.

O iyiydi. En azından saçmalayacak kadar iyiydi.

"Angelina!" Sesim karanlığı bir ok gibi yardı. "Nash! Çık git buradan! Ahh! Seni orospu çocuğu-"

Yaklaşıyordum. Giderek artan itiş kakış seslerinden bunu anlayabiliyordum. Büyük, gölgeli bir nesnenin etrafından dolandım. Bir muşamba altında bir araç ya da çiftlik aleti olduğunu fark ettim. Benimle onun arasına daha fazlası dizilmiş, bir engel parkuru oluşturmuşlardı.

Neredeyse üzerlerindeydim. Onu yakınımnda hissedebiliyordum. Ve ete çarpan yumruğun sesiyle midem çalkalandı. Ama ardından gelen uluma ona ait değildi.

Işıklar yandı ve ringi aydınlattı. Ondan bir metre uzaktaydım. Hugo onun önünde diz çökmüştü, bacağından ve daha çok burnundan kan akıyordu.

"Seni lanet olası kaltak," diye bağırdı ve silahı tutan elini kaldırdı. Hiç düşünmedim. Plan yapmadım. Hesaplamadım. Harekete geçtim.

"Nash!" Havaya uçarken Lina'nın çığlığı kafamın içinde yankılandı.

Hugo'nun başı ağır çekimde bana doğru döndü, ardından da kolu. Ama onun için artık çok geçti. Taşıdığım pompalı tüfikle ona bir yük treni gücüyle vurdum. Tabancası ateş aldı ve talaşın içine yuvarlandık. Onu yuvarladım, kısırdım ve yumruğumu yüzüne indirdim. Bir kere. İki kez. Üç kez.

"Tamam, ateşli çocuk." Lina'nın sesi yanımda yumuşak ve sakindi. "Sanırım onu yakaladın."

Ama bu yeterli değildi. Onu öldürmekten başka hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Yumruğumu savurmak için kolumu tekrar geri çektim ama elleri üzerimdeydi.

"Morgan!" Nolan'ın uyarı çığlığı üzerine ikimiz de başımızı kaldırdık ve Tate Dilton'ın on metre öteden silahını bize doğrulttuğunu gördük.

Dilton koşan Nolan'a doğru döndü ve iki adam da neredeyse aynı anda ateş etti.

Nolan'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü, Lina'yı kollarından tutup büyük mavi bir traktörün arkasına sürüklerken attığı dehşet dolu çığlığın farkındaydım.

Onu lastiğin arkasına ittim ve Dilton'ın dikkatini çekmek için üzerine iki el ateş ettim. Lina beni tırmaladı ve tekrar aşağı çekti. Onun dokunuşu beni bedenime geri getirdi.

Nefesim kesik kesik geliyordu. Sırtımdan aşağı ter akıyordu. Yumruğum zonkluyordu. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

"Nash," dedi, kendini bana doğru bastırarak. "Nolan'ı görebiliyor musun?"

Arenayı taradım ve başımı salladım. "Siper bulmuş olmalı." Yere bakıp yaralarını kontrol ettim. "Kanaman var, bebeğim."

Kolunun bir parçasının eksik olduğu sol kolunu kaldırdı. Kolunu çevreleyen malzeme kırmızıya boyanmıştı. "Hugo'nun yüzüne basınçlı yıkama makinesiyle vurdum ve ateş ettiğinde Nash Morgan'ı çektim."

Gömleğimin kolunu yırttım ve pazusunun üzerine bağladım. "Nash Morgan nedir?"

Bana sırtıttı ve o ana kadar hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim. "O arabaya doğru yürüdüğünde ben de senin yaptığını yaptım. Arabayı gördüm.

ve yana döndü. Kurşun beni zar zor sıyırdı. Sıyrık olarak bile nitelendirilebileceğini sanmıyorum ama çok acıtıyor."

"Tanrım, Angel."

"Sadece bir sıyrık," diye beni temin etti.

"Onu ne zaman dirgenle bıçakladın?" "Bana ateş ettikten sonra."

"Sana ateş *etmedi*. Seni vurdu." Gözlerim kızarıyordu. "Sanırım onu vurmam gerekiyor," diye karar verdim.

"Sen Hugo'yu vurursan, ben de Dilton'ı vururum. Seni vuran o," dedi.

"Biliyorum." Traktörün tekerleğinin etrafına bir göz attım ve Dilton'ın bir yığın plastik çuvalın arkasında kaybolduğunu gördüm. Nolan hiçbir yerde görünmüyordu.

"Biliyor musun?" diye tısladı.

"Sesli mesajını aldığımda hafızam geri geldi."

"Bekle bir dakika. Sen neden buradasın? Naomi ve Waylay'i koruman gerekiyordu."

"Lucian ve özel bir güvenlik ekibi onları koruyor."

"İkiniz bütün gün konuşacak mısınız yoksa dışarı çıkın da sizi kafanızdan vurayım mı?" Dilton bağırdı.

Bir mermi traktörün metal gövdesini sıyırp geçti.

Lina'yı aşağı ittim ve traktörün yanındaki muşambalı aracı işaret ettim.

Daha kısa ve daha alçaktı. "Git," diye emrettim. Başını sertçe salladı.

"Hayır." "Defol git buradan, Angel."

"Seni bırakmayacağım," diye tıslayarak dengemi bozdu.

Kıçım lastiğin dişlerine çarptığında irkildim.

"Sorun ne?" diye tısladı. "Vuruldu mu? Eğer o adam seni o mükemmel kışından vurduysa, onu öldüreceğim."

"Ben vurulmadım. Sonra açıklarım."

Bir kurşun başımızın üzerinden vızıldayarak geçti ve muşambanın kenarını karıştırdı. Körlemesine ateş ederken mavi bir parıltı yakaladım.

"Seni terk etmiyorum," dedi tekrar.

"Angel."

"Ne?"

Çenesini kavradım ve başını çevirdim. "Porsche'unu buldum."

Ağzı açık kaldı ve tiz bir gıcırtı çıktı.

"Sen arabayı buradan götür. Ben yarım kalan işi halledeceğim."

Önce arabaya, sonra da bana baktı. "Lanet olsun. Bunu yapamam. Seni burada bırakmayacağım."

"Beni seviyorsun."

Lina gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Beni seviyorsun," dedim ona.

"Oh? Ve sanırım beni sevmiyorsun?"

"Ben de seni seviyorum. O kadar çok ki sonrasını beklemeyeceğiz."

"Ne?"

"Biz evleniyoruz."

"İnsanlar bize ateş ediyor ve sen evlenme *teklif etmek mi* istiyorsun?"

Bir el daha ateş edildi. Alçaktan yuvarlandım ve Dilton'a doğru bir el ateş ettim.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Yeni bir şarjör çıkarıp silahıma yerleştirirken sordum.

"Bu tam sana göre. Beni istediğin şeyi yapmaya zorlamak için hararetli bir durumun ortasına gelmemizi bekliyorsun. Konuşmamız gereken binlerce karar var. Nerede yaşayacağız? Kimin işi daha önemli? Çöpü kim atacak?"

"Ve hepsi ilkiyle başlar. Benimle evlenecek misin, Angel?" "Ugh, iyi.

Evleneceğim. Ama adrenalin çöktüğünde ve farkına vardığında Buradan sonuna kadar benimle takılıp kaldıysan, bu senin suçun. Sızlanma duymak istemiyorum."

Kalbim yerinden fırladı ve güzel kızıma sııttım. "Sonra seni çok sert öpeceğim."

"Kesinlikle haklısın," dedi.

Bir koku ve takırtı duydum. Duncan Hugo ayaklarımızın dibindeki talaşa yüzüstü düşerken Lina'yı yere doğru ittim. Knox elinde kürekle traktörün önünden çıktı. Alnında bir kesik ve kanlı parmak eklemleri vardı.

"Şimdi ödeştik," dedi.

"Dunc! Orada mısın?" Dilton aradı.

Knox Lina'nın yanına diz çöktü. "Nolan'ın kanaması kötü. Onu bir saman arabasının altına sakladık ama hemen çıkarmamız gerek."

Kardeşimle kız arkadaşımın arasına baktım. "Onu buradan götürün. Dilton'la ben ilgilenirim," dedim acımasızca.

"Nash, hayır." Lina kolumu kavradı.

"Bebeğim, hemen arkanda olacağım," diye söz verdim ona. "Uğru na yaşayacak çok şeyim var."

"Ve alışveriş için bir yüzük," diye işaret etti.

"Cidden düşün günümde evlenme mi teklif ettin?" Knox talep etti.

Lina elini Knox'un göğsüne vurdu ve Knox irkildi. "Ah!"

"Tanrım, ikinizin nesi var?" diye sordu.

Kardeşim sırttı. "Ona söylemedin mi?"

"Biraz meşguldüm," dedim kuru bir sesle. "Onu ve Nolan'ı al ve dışarı çıkar. Buna bir son vermem gerek."

Knox başıyla onayladı ve baygın Hugo'nun silahını aldı. "Dışarıda görüşürüz."

"Kahretsin, Nash. Seni burada bırakamam," dedi Lina, sesi kırılarak.

"Angel, bu benim savaşım. Bunu bitirmesi gereken kişi benim ve Kardeşimi ve arkadaşımı buradan tek parça halinde çıkarman için sana güveniyorum. İşimi yapmam konusunda sana güvendiğim gibi bana da güven."

Ellerini yüzünde ovuşturdu ve sessizce küfretti. "İyi. Ama sakın vurulayım deme," dedi Lina sonunda.

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

Knox onu kolundan tutup çekmeye başladı.

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi ve öylece kaldı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi buradan defol git de ben de kahraman olayım." "Ben buraya taşınıyorum," dedi Lina Knox'a eğilirken.

"Harika. Koluna ne oldu?" Knox sordu.

"Yüzüne kürekle vurduğun adam beni vurdu." "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kardeşimin hırladığını duydum.

Lina Porsche'nin kapısını açana ve Knox beyaz yüzlü Nolan'ı yolcu koltuğuna oturtana kadar bekledim.

Kardeşim bana bir selam verdikten sonra döndü ve arenanın sonundaki ahır kapısına doğru alçaktan koştu.

Lina Porsche'nin direksiyonuna geçerken Nolan bana zayıf bir orta parmak işareti yaptı. Ben de acımasızca karşılık verdim. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı.

Ona bir öpücük gönderdim ve Porsche'nin motoru kükrerken nişan aldım.

Dilton siperinin arkasından fırlayıp Lina'ya doğru nişan aldı. O tetiği çekmeden bir saniye önce ateş ettim. Kolunu tutarak çuvalların arkasında kayboldu.

İyi bir atıcıydı. Ama ben daha iyiydim ve onun zayıflığını biliyordum.

"Nikos? Neredesin lan sen?" Lina gaza basıp Porsche ileri fırladığında Dilton böğürdü. Kız arkadaşımın muzaffer "woohoo "su arabanın ardında bıraktığı toz bulutu üzerinde bana kadar ulaştı. Sırıttım ve bunu siper olarak kullandım.

Alçakta kalarak traktörün güvenliğinden ayrıldım ve Dilton'ın bulunduğu yere doğru ilerledim. Onu görmem gerekiyordu.

Bir çukur kazıcı ile daha küçük bir traktörün arkasına eğildim ve karnının altına baktım.

Dilton terliyor ve çenesi bir pistonmuş gibi sakızını çiğniyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, kısa bir saman balyası yığınının yaslanmıştı. Biri kanayan kollarını samanların üzerine uzatmıştı. Ellerinde, değerli Smith & Wesson altıpatlarını tutuyordu.

Onu yakalamıştım.

Nişan alıp ateş ettim ve ondan birkaç santim öteye çürüyen bir saman havası gönderdim. O da traktöre doğru bir el ateş etti.

"Dilton."

Ben ayağa kalkarken o da talaşın içinde dizlerinin üzerinde debeleniyordu.

Bir kez canımı almaya çalışan adamın gözlerine baktım ve onlara bakarken ikinci bir şansı olmayacağını biliyordum.

"Seni şimdi öldürmem gerektiğini biliyorsun," dedi sinirli bir şekilde sakızını kemirerek.

"Bir kez denediğini biliyorum."

"Sanırım hafızanı gerçekten geri kazandın, değil mi?" dedi ayağa kalkarak.

"Anlamadığım şey neden?"

"Neden?" diye alay etti. "O işi gerçek bir adamdan çaldın ve tüm departmanı korkaklaştırdın. Şef ben olmalıydım. Bu lanet kasaba için senden daha çok şey yaptım."

"O zaman atışını yapmadan önce neden bunca yıl bekledin?" Bir adım daha yaklaştım.

Büyük teyzem Marleen'in 4 Temmuz yemeğindeki hali gibi terliyordu.

"Bilmiyorum amına koyayım. Olduğun yerde kal," dedi silahını iki eliyle tutarak. Uzun, parlak namlu tutuşundaki titremeyi ortaya çıkarıyordu.

"Belki de Duncan Hugo gelip kulağınıza bir böcek sokana kadar hiçbir şey yapmayı düşünmediniz."

"Kulağına böceği benim koymadığımı nereden çıkardın?"

"Çünkü senin o bezelye büyüklüğündeki beyninde hiçbir zaman orijinal bir düşünce olmadı. Bunların hiçbirinin senden kaynaklanmadığını biliyorum."

Dilton'ın dudağı kıvrıldı ve bıyığını kaldırdı. "Gerçekten hiçbir fikrin yok."

"Neden beni aydınlatmıyorsun?"

Alçaktan nişan alıyordu, silahın ağırlığı namluyu aşağı çekiyordu. "Kahretsin. Seni yere sermeden hemen önce her şeyi itiraf etmemi bekliyorsun."

"Neden olmasın? O tetiği tekrar çekmeden önce bana ne kadar akıllı olduğunu söyle."

"Kan kaybından ölürken sana söyleyeceğim, çünkü bu sefer yanında kalabilirim."

Buna hazırdım. Seğirmeyi okudum ve parmağının tetiği ağır çekimde çekişini izledim. Bir klik sesi duyuldu ve Dilton son mermisini çoktan ateşlediğini fark ettiğinde aptalca bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Orospu çocuğu vizitelerini asla takip edemezdi.

Bir saniye sonra Dilton'ın gövdesinde üç kırmızı leke belirdi. Üç seri silah sesinin yankısı odanın içinde ve kafamın içinde çınladı.

Dilton'ın terli yüzü önce bana, sonra da göğsündeki deliklere bakarken gevşedi. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Dizlerinin üzerine çöküp yüzüstü düştüğünde kırmızılık hâlâ yayılıyordu.

Arkasında kül rengi yüzlü Wylie Ogden duruyordu. Silahı ona doğrulturken elleri titriyordu.

"Seni öldürecekti," dedi Wylie fısıltının biraz ötesinde bir sesle.

"Kurşunu bitmişti," dedim. Beni duydu mu bilmiyorum, çünkü adamın tekrar ayağa kalkacağından korkuyormuş gibi Dilton'a bakıyordu.

O zaman Wylie'nin yirmi yıllık kariyeri boyunca görev sırasında silahını hiç ateşlemek zorunda kalmadığını hatırladım.

"Silahını indir Wylie. Burada hepimiz arkadaşız," dedim yavaşça ona doğru ilerleyerek.

"Yapacaktı," dedi tekrar.

O sırada siren seslerini duydum, uzun, acil bir uğultu giderek yaklaşıyordu. "Artık bitti," dedim ona.

"Her şey bitti," diye fısıldadı. Silahı elinden almama izin verdi ve sonra Tate Dilton'ın cesedinin yanındaki kana bulanmış tozun içinde dizlerinin üzerine çöktü.

AĞAÇLARIN ÜZERİNDE ŞAFAK SÖKMEYE BAŞLAMIŞTI.

ahırdan dışarı adım attı. Uzun, karanlık gece sona ermişti. Yeni bir gün başlamıştı.

Tüm tesis polisler, federaller ve diğer ilk müdahale ekipleriyle doluydu.

Ağabeyimin ahırın yanından uzaklaşıp bana doğru geldiğini görünce şaşırdım. Alnındaki kesiğin üzerinde bir bandaj ve eklemlerinde daha fazlası vardı.

Açık kapıda omuz omuza durduk, her şeyi içimize çektik.

"Orada iyi iş çıkardın," dedi sonunda.

"Ne?"

"Beni duydun. İşinde oldukça iyi görünüyorsun. Kurallar kitabını kıcına sokmadığın zaman."

Bu, ağabeyimin mezuniyet balosu futbol maçına gelip sahada "çok da kötü olmadığımı" söylemesinden bu yana bana yaptığı en güzel iltifattı.

"Teşekkürler," dedim. "Ve arkamı kolladığın için teşekkürler."

Bana Knox Morgan sırtışıyla baktı. "Bu pislikler Morgan kardeşlere bulaşılmayacağını ne zaman öğrenecekler?"

"Hey, bugün günün kutlu olsun."

"Hayatımın en güzel günü olacak."

Sanki bir işaretmiş gibi, bunun nedeni ortaya çıktı.

"Knox!" Naomi ve Waylay polis çemberini yararak koşmaya başladılar.

"Sakın geç kalma," dedi Knox sırtıma vurarak. Sonra da çakılların üzerinden onlara doğru koşmaya başladı. Ağabeyimin hayatındaki en önemli iki kadını kollarının arasına alıp savuşunu izledim.

Özel Ajan Idler yaklaşırken kuru bir sesle, "Görünüşe göre 'dikkat çekmemek' deyiminin anlamını bilmiyorsunuz," dedi. Nolan'ı geride bırakırken ayaklarının altında buzlu yapraklar cıtırdadı.

Sedyeye bağlanmıştı, göğsüne kırmızı bir bandaj yapıştırılmıştı ve telefonu kulağına yapıştı. Beni bakarken yakaladı ve telefonu işaret etti.

"Karım," diye mırıldandı, hayal meyal mutlu görünüyordu.

Dudaklarım kıvrıldı ve ona bir selam verdim. Sırıttı ve dostça bir orta parmak kaldırdı.

"İyi olacak mı?" Ben sordum.

"İyileşecek. Tüm hayati organları ıskaladı. Ama o orospu çocuğu ne yaptı biliyor musun? İşı bıraktı."

"Söylemiyor musun?"

"Patronu olmadığım için bana neden söylediğini bilmiyorum. Ama görünüşe göre özel sektör tarafından avlanmış," dedi ve Lucian'ın bir avuç ajanla bir araya gelmiş, kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğu yere işaret ederek baktı.

"Beni kovmak zorunda kaldığın için çok üzgün görünmüyorsun," diye gözlemledim. "Belki de bazen daha büyük bir iyilik çok yüksek bir bedel gerektirdiği içindir.

fiyat etiketi," dedi, ağabeyimin müstakbel gelinini ona sarılmış bir halde öpmesini izlerken. "Elbette, belki de Duncan Hugo'nun babasının operasyonları hakkında orta düzey bir çalışandan daha az şey biliyor olmasındandır," diye devam etti. "Ya da belki de arkadaşın Lucian, Anthony Hugo'yu sonsuza dek alaşağı etmemize yardımcı olmak için geniş kaynaklarını emrimize vermeyi kabul ettiği içindir. Yani küçük bir kasabanın polis şefinin işine devam edip etmemesi konusunda endişelenemeyecek kadar meşgul olabileceğini anlayabilirsiniz."

"Şefimden uzak durun, Özel Ajan," dedi Başkan Swanson. Jack-o'-lantern pijama pantolonu giymemiş ve elinde Snoopy'nin sıcak kahve fincanını tutmuyor olsaydı daha tehditkâr olabilirdi.

Idler, "Sadece sohbet ediyoruz Başkanım," dedi.

"Bunu dostça yaptığınızdan emin olun. Memleketimizin kahramanıyla ilgili bu makaleyi beğenen yetmiş iki bin kişinin FBI'ın onu asıp kestiğini öğrenmesini istemem." Elinde bir yığın çıktı tuttu ve onları salladı.

Elinden kaptım, sonra ilk birkaç yorumu görünce hemen pişman oldum.

Beni her gün koruyabilir ve hizmet edebilir.

Kuzey Virginia'da bir kabahat işlemeyi düşünüyorum. BRB.

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Eğer FBI'ın halkla ilişkiler sonuçlarıyla başa çıkmak için zamanı ve parası olduğunu düşünüyorsanız, buyurun yapın. Ama Washington ve New York arasındaki her sabah programına çıkmayı kişisel görevim haline getireceğim."

"Başkan Swanson, Şef Morgan'ın işı tehlikede değil. En azından benim açımdan."

Nolan'ın ambulansı uzaklaştı ve bir erkeğin kısa sürede unutamayacağı türden bir manzarayla ödüllendirildim.

Angelina Solavita.

Lacivert Porsche'nin yan tarafına yaslanmış, uzun bacaklarını önüne uzatmış, ellerini ceplerine sokmuştu. Yüzü yara bere içindeydi, kıyafetleri çamurluydu ve ödünç aldığı itfaiyeci çizmeleriyle orada duruyordu.

Güzel bir baş belası gibi görünüyordu. Benim güzel baş belam. Beni fark etti ve o dolgun dudakları bilerek kıvrıldı.

Belediye Başkanı Swanson ve Özel Ajan Idler'ı görmeden aralarına girdim.

Onlardan uzaklaşırken belediye başkanının, "Kafasını kışından çıkarma zamanı gelmişti," dediğini duydum.

Lina arabadan uzaklaştı ve kendini bana doğru fırlattı.

Onu yakaladım ve yukarı kaldırdım. Bacaklarını belime doladı. "Hey oradaki, hotsh-"

Bitirmesine izin vermedim. Ağzını kendime doğru çektim ve onu ilk kez öpüyormuşum gibi öptüm. Sanki son kezmiş gibi. Sanki tek sefermiş gibi.

Kollarımda yumuşadı ve ben sertleştim. Onun tadı, onun hissi, onun gerçekliği çok fazlaydı. Asla doyamayacaktım.

Öpücükten geri çekildim. "Sonra."

"Evet, ve sen hala bana bir yüzük alıyorsun."

"Fikrini değiştirmedin mi?"

"Sana söyledim. Bana takılıp kaldın. Dilton'ın kışını tekmelemeni beklerken telefonumda istifa mektubumu yazdım."

"Kolun nasıl?" Ona sordum.

Gözlerini devirdi. "Sorun değil. Dikişe bile ihtiyacım yok."

Sağlık görevlilerinden biri araçlarının açık penceresinden, "Muhtemelen birkaç dikiş atılması gerektiğini söyledim," diye bağırdı.

Lina omuz silkti ve bana sırtıttı. "Eh. Aynı şey."

"Seni seviyorum Angel."

Yüzü yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, ateşli çocuk." "Benimle evlenecek misin?"

Gözlerinde o kadar çok sevgi vardı ki neredeyse nefes alamayacakmışım gibi hissettim. "Evet," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma."

Başka bir öpücük için ağzını aşağı çektim, sonra topuğunu kık yanağıma saplayınca irkildim.

"O mükemmel kıcından vurulmadığına emin misin?"

"Vurulmak mı? Hayır."

"Ne oldu?"

"Sana sonra gösteririm. Önce, neden beni eve bırakmıyorsun?"

Küçük bir çılgılık attı ve bacaklarını belimden çözdü. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Telefonum cebimde titredi ve onu çekip çıkardım.

Sırıttım ve ekranı Lina'ya doğru çevirdim.

"Annem seni neden arıyor?"

"Sanırım birkaç aramayı kaçırdınız."

"Onlara birlikte geçirdiğimiz geceyi anlatabileceğimizi düşündüm," dedi suçlu bir ifadeyle.

"Seni koca, güzel tavuk," diye takıldım.

Anahtarları elinden kaptım ve telefonumu ona uzattım. "Ben sürerim. Sen konuş."

"Peki, ama nişanlım olarak, umarım kişisel sınırlar ya da mahremiyet duygusu olmayan ebeveynlerin sizinle tanışmak için Knockemout'a gelmesine zihinsel olarak hazırlıklısınızdır."

"Sabırsızlanıyorum, Angel."

EPILOGUE

Nash

I Bırakın *burada* durmayı, hâlâ ayakta olmamız bile bir mucizeydi. Tate Dilton ölmüştü. Duncan Hugo gözaltındaydı. İşimi kaybetmemiştim. Ve sevdiğim herkes güvende ve buradaydı. Bazılarımız biraz hırpalanmıştık. Ama buradaydık ve önemli olan da buydu.

Kardeşimin arka bahçesi, Tabiat Ana'nın da küçük bir yardımıyla kutlama için süslenmişti. Güneş parlıyordu. Gökyüzü maviydi. Sonbahar yaprakları konukları gösterişli renklere boğarken, dere kayaların üzerinden ve kıvrımlardan geçerek canlı gitara tanıdık bir müzik katıyordu.

Heyecanlı konuklarla dolu sıra sıra rustik banklar Knox ve Lou'nun birlikte yaptıkları ahşap çardağa bakıyordu.

Kardeşim balkabağı kaplı koridora doğru bakıyordu, takım elbisesine ve kravatına kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Alnında bir kesik, bir gözünün altında morluk vardı ve birkaç eklemi sargılıydı. Benim de birkaç yeni morluğum ve cehennem gibi ağrıyan bir omzum vardı.

Çardak altında töreni yönetmeye hazır olan Yargıç St. John, her zamanki tulumunu kömür grisi bir takım elbiseyle değiştirerek tören için güzelce temizlendi.

Lucian sırtarak Jeremiah ile birlikte **y a n ı m d a k i** yerlerini aldılar.

Birlikte kardeşimin arkasını kolladık.

Naomi'nin altınlar içindeki güzel annesi ön sıradan bana coşkulu bir başparmak işareti yaptı. Karşısında Liza J, bok rengi kahverengi hırkasının içinden bir şişe çıkardı ve bir yudum aldı. Onun yanında babamızı görünce şaşırdım. İyi görünüyordu. Sağlıklı. Hazır. Takım elbise giymiş ve kravatıyla oynayıp duruyordu. Yanında tanımadığım bir adam vardı.

Herhangi bir sonuca varacak zamanım olmadı çünkü müzik değişti ve o oradaydı.

Lina, büyülü bir ressamın fırçasından çıkmış boya gibi üzerine dökülen kırmızılar içinde koridorun sonunda belirdi. Makyajla tam olarak gizlenmemiş siyah bir gözü, yakut kırmızısı dudakları, kolunda bir bandaj ve saçında çiçeklerden bir hale vardı.

Hayatım boyunca bundan daha güzel bir şey görmemiştim.

O bana doğru yürürken boğazım düğümlendi. Ve onun benden farklı bir koridorda yürümesini bekleyemeyeceğimi kesinlikle biliyordum. Bizim koridorumuz.

Ona gitmek istedim. Ona dokunmak. Onu Adalet'e sürüklemek ve bunu resmileştirmek. Ama bunun için zamanım olacaktı. *Daha sonra.* Şu an dünya kadar vaktimiz vardı.

Gözleri benim üzerimdeydi ve o sinsî, bilmiş gülümsemesi ruhumun her köşesini ısıttı.

Benimkini.

Bakışlarını benden ayırdı ve Knox'un önünde durdu. "Tebrikler Knox," diye fısıldadı. Uzandı ve onu sert bir şekilde kucakladı, boğazı yutkunmak için zorlanıyordu.

Kardeşim kırık dökük bir "Teşekkürler, Leens" diye fısıldamayı başarırken kalabalık "ah" çekti.

Geri çekildi. "İkisi de çok güzel," diye ekledi. Ve sonra önümde duruyordu.

"İyi görünüyorsun, yakışıklı," dedi. Saçında vadinin zambağı vardı. Uzun zamandır ilk kez anne ve babamın varlığını hissettim.

Onu ensesinden yakalayıp hızlı ve sert bir öpücük için kendime çekerek hem onu hem de diğer herkesi şok ettim. Kalabalık iç çekişler ve kahkahalarla inledi.

Öpüşmeyi kestikten sonra, "Ben de sana, Angel," dedim.

Lucian ve Jeremiah'ya beşlik çakmaya geçmeden önce gözlerinde binlerce vaatle bana sırttı. Lucian ikimizin arasında ona yer açtı ve elinin sırtımı okşadığını hissettim.

Fi koridordan aşağıya altın rengi bir elbiseyle podyuma çıkar gibi yürüdü. Kalın, koyu renk saçlarını, çiçeklerden oluşan bir saç bandıyla ehlileştirilmiş vahşi bukleler halinde aşağıya doğru salmıştı. Çardakların karşı tarafına geçmeden önce Knox'a bir öpücük kondurdu. Sırada Stef ve Sloane vardı. Takım elbiseli Stef, Jeremiah'ya cilveli bir göz kırptı ve iki parmağını Knox'a doğrultmadan önce kendi gözlerini işaret etti.

Pas rengi, dolgun etekli bir elbise giymiş olan Sloane, bir orman perisi gibi süzülerek bize doğru geliyordu. Sarı saçları yukarı ve geriye doğru taranmıştı. Başında beyaz çiçeklerden oluşan bir saç bandı vardı. Bize gelene kadar gözlerini ayırmadı.

Sonra Knox'a büyük bir sevgi ve umutla dolu sulu bir gülümseme verdi. Arkamda Lucian'ın keskin nefes alışını duydum ve o gülümsemeyi görmenin bir şekilde zırhını delip geçip geçmediğini merak ettim.

Ve sonra Waylay vardı. O cesur, güzel kız sarı tüller içinde koridordan aşağı atlarken onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Saçları prenses bukleleri şeklinde kıvrılmış ve papatyalarla süslenmişti.

Önümde, Knox'un omuzları bir duygu dalgasına karşı koyarken bir kez titredi. Dayanabildiği kadar dayandı, kızı ön sıraya ulaştığında rütbesini kırdı. Knox onu ezici bir sarılmayla kucağına aldı. Waylay'ın kolları onun boynuna dolandı ve sıkıca tuttu. Yüzünü Knox'un omzuna gömmeden önce yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü.

Çocuğun yaşadığı onca şeyden sonra, onu ilk kez ağlarken görüyordum.

Amanda hıçkıra hıçkıra ağladı ve şeker dağıtır gibi mendil dağıtmaya başladı.

Knox sesi çatlayarak, "Seni seviyorum evlat," diye mırıldandı.

Adam onu tekrar ayağa kaldırdı ve o da gözyaşlarını sildi. "Evet. Sanırım ben de seni seviyorum."

Sloane ağaçlara bakıp gözlerini kırpmamaya çalışırken Fi gürültüyle burnunu sümküdü.

"Sen ve teyzen başıma gelen en iyi iki şeysiniz," dedi Knox, çenesini eğerek ona baktı.

Bir an için gözyaşlarına boğulacağını sandım ama Waylay içindeki inatçı gücü topladı ve duygularını bastırdı. O

iyi bir Morgan olacak. "Duygusallaşma. Eğer duygusallaşırsan, bu sonsuza kadar sürer ve ben pasta istiyorum," diye talimat verdi.

"Anladım," diye mırıldandı Knox.

Ondan uzaklaşmaya başladı ve sonra bir dürtüye boyun eğerek kollarını onun beline doladı.

Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim ama sanki "Beni sevdiğin için teşekkür ederim" der gibiydi.

Lucian, Jeremiah ve ben sırayla boğazlarımızı temizleyerek duyguları boğmaya çalıştık.

"Kahretsin." Lina arkamdan burnunu çekti. Ceketimin cebinden bir tomar mendil çıkardım ve ona uzattım. Gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Benim kızım düğünlerde ağlardı.

Lina Solavita sürprizlerle doluydu.

Waylay sonunda Knox'u bırakıp yerini aldığımda, kardeşim gökyüzüne baktı ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Babam oturduğu yerden belli belirsiz kalktı. Tereddüt etti -iki kez- sonra çardağa doğru kısa bir yolculuk yaptı ve yerine dönmeden önce Knox'un eline bir şey sıkıştırdı.

Bir mendildi. Dük Morgan hayatında bir kez olsun kendisine ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkmıştı.

Knox ona baktı, sonra başıyla teşekkür etti.

Daha sonra Waylon'un köpek smokiniyle resmi yüzük taşıyıcısı olarak koridorda dörtlü ile ilerlemesi komediyi hafifletti.

Köpek, ona rüşvet olarak verdiğim süslü köpek ödülünün izniyle kışını ayaklarımın dibine bıraktığında, müzik yeniden değişti. Gitarist Tom Petty'nin "Free Fallin'" şarkısının ilk akorlarını tıngırdatırken kalabalık ayağa kalktı.

Beyaz danteller içinde bir hayal olan Naomi, Lou'nun kolunda belirdiğinde konukların iç çekişini duydum.

Knox ona bir kez baktı ve çömeldi, elleri mendili yüzüne tutarken titriyordu.

O andan itibaren bahçede tek bir kuru göz bile kalmadı.

Liza J bile matarasından yudumlarken burnunu koluna silmek zorunda kaldı. Knox, Naomi'yi babasının elinden güçlkle kurtardığında, babası onu dünyadaki en değerli şeymiş gibi kucağına aldığımda, gözyaşlarımı silmek için arkamı dönmek zorunda kaldım.

Lina, sanki esinti gözyaşlarının kurumasına yardımcı olacaktı gibi ellerini gözlerinin önünde sallıyordu.

Lucian kırmızı çerçeveli gözleriyle durmuş, kalbi paramparça olmuş gibi görünüyordu. Ama gelin ve damada bakmıyordu. Onların ötesinde, açıkça ağlamakta olan Sloane'a bakıyordu.

"Sakin ağlamaya kalkma Daisy," diye emretti Knox gelinine.

Naomi sevinç gözyaşları arasında sırttı. "Çok geç, Viking. Seni çok seviyorum."

Knox'un çenesindeki ve boğazındaki kaslar çalıştı. "Her zaman istediğim ve asla hak ettiğimi düşünmediğim her şeydin."

Naomi'nin kırık hıçkırıkları Lina ve Sloane tarafından yankılandı. Daha fazla dayanamadım. Yer değiştirdim ve kolumu Lina'ya dolayarak onu yanıma çektim. Saçlarındaki narin çiçekler bir okşayış gibi yüzümü gıdıklıyordu.

Naomi, kendi gözyaşlarından bir iki tanesini silen Justice'e baktı ve sırttı. "Bir şekilde benimle evlenmeni sağlayacağımı hep biliyordum, Justice."

I DOS'UN SÖYLENMESİ, GÖZYAŞLARININ KURUMASI VE İÇECEKLERİN SERVİS EDİLMESİYLE BİRLİKTE

günün tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Waylay, kocaman bir dilim pasta, futbol takımından arkadaşları ve köpekleriyle birlikte derenin yanında bir mahkeme düzenledi.

Lina yine Sloane ve Fi ile birlikte fotoğraf kabinindeydi. Fotoğrafçı hâlâ telaşla, son yirmi dakikadır ortalıkta görünmeyen Naomi ve Knox'u arıyordu. Kimse ona gelin ve damadın muhtemelen evin içinde bir yerlerde seviştiklerini söylemeye cesaret edemiyordu.

"Dans pistinde yaşlı bir kadını itmek ister misin?" Grup George Strait'in "All My Ex's Live in Texas" şarkısına geçtiğinde Liza J dirseğimle belirerek sordu. Annemin en sevdiği şarkılardan biriydi, bu da onu benim favorilerimden biri yapıyordu.

"Onur duyuyorum," dedim ve ona kolumu uzattım.

Dans pistinde arkadaşlarımız ve ailemle çevrili bir yer bulduk. Buradaki her bir yüzü tanıyordum ve bunun ne büyük bir mucize olduğunun farkındaydım. Sadece bu şehrin bir parçası olmak değil, aynı zamanda ona hizmet etmek de ne büyük bir ayrıcalıktı.

"Şunu açıklığa kavuşturayım," dedi büyükannem. "Tören sırasında herkes bebekler gibi ağlarken ben düşünüyordum. Eğer işler farklı yürüseydi, bugün sensiz bir düğün olmayacaktı. Eğer o Dilton denen puşt daha iyi nişan alabilseydi, burada durup kardeşinin kendisini çok aşan bir kadınla evlenmesini izliyor olmazdık. Knox'a nasıl cesur olunacağını sen öğrettin. İşini yapmayı. İkinizle de gerçekten gurur duyuyorum."

O kadar şaşırmıştım ki bir adım bile atamamıştım. Morganlar duyguları hakkında konuşmazlardı, özellikle de diğer Morganlarla. "Kahretsin, Liza J."

"Kapa çeneni. Daha bitmedi. Anneni kurtarmak sana düşmezdi Nash. Zamanı gelmişti. Bunu durdurmak için ne sen ne de bir başkası bir şey yapabilirdi. Ona sahip olduğumuz kısa süre içinde olabildiğince büyük, gürültülü ve renkli yaşadı. Onunla o yılları geçirdiğimiz için çok şanslıydık. Ve ben de onun yarattığı torunlara sahip olduğum için çok şanslıyım. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama anneniz küçükken polis olmak istiyordu. Sonunda, gerçek hayat yoluna çıktı. Ama Jayla'nın yukarıda senin burada hizmet etmeni ve korumanı izlerken mutluluktan havalara uçtuğundan eminim."

O gün ikinci kez gözlerim bulutlandı.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Resmi motosiklet derisi içindeki Wraith elini Liza J.'ye uzattı.

"Evet, burada işimiz kesinlikle bitti," diye açıkladı büyükannem. Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan iri yarı motorcuyla dans ederek uzaklaştı.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Lina görüş alanıma girdi. "Onun yerine dansa ne dersin?" Uzandım ve onu kendime çektim. kollar... "Mutlu görünüyorsun," diye gözlemledim, bizi dans pistinin sessiz bir köşesine götürürken.

"Yani, bugün mutlu olmamak için kalpsiz bir canavar olmak gerekir," dedi, müziğin ritmiyle benimle birlikte sallanarak. "Az önce Nolan'ın eski karısıyla telefonda konuştum."

"Oh, gerçekten mi?" Onu döndürdüm, sonra tekrar kendime çektim.

Güldü. "Hastanede onunla birlikte. O iyi olacak. Ve bence iyi olma ihtimalleri de var. Özellikle de ona özel sektöre geçeceğini söylediğinden beri."

"Lucian ona bir iş teklif etti. Bunu sadece Nolan'ın Sloane'la çıkmasını engellemek için mi yaptı hâlâ bilmiyorum."

Lina, "Bana da bir tane teklif etti," diye itiraf etmeden önce güçlendirici bir nefes aldı.

"Şimdi mi?"

"Araştırma ekibiyle birlikte. Bu daha büyük bir maaş çeki demek. Sahada zaman yok. Sadece yaşadığım yer ile başkent arasında haftada bir ya da iki kez yolculuk yapacağım."

"Büyük bir fırsat gibi görünüyor," dedim.

Gözleri parlıyordu. "Naomi ve Sloane da yeni girişimlerine yardım etmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordular."

"Gerçekten mi? Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Sanırım önce biraz izin alabilirim. Başka bir işe girmeden önce daha yakından tanımak istediğim bir erkek arkadaşım var."

"Bir nişanlı," diye düzelttim. "Henüz tereddüt etmedin mi?"

Başımı salladım. "Eğer burada kalmayı planlıyorsan, sanırım bir ev aramaya başlasak iyi olacak," dedim.

Lina yüzünü buruşturdu ve ayağıma bastı. Ona sııttım ve onu sarsma gücümü hiç kaybetmediğimi umdum.

"Birlikte bir ev mi almak istiyorsun?" diye ciyakladı.

"Tüm gardırobunun benim dolabıma sığmasına imkan yok. O güzel çanta ve ayakkabılarını koyacak bir yer bulsan iyi olur."

Meydan okumaya hazırlanırken gözleri kısıldı. "Biliyor musun, eğer birlikte bir ev alacaksak, sanırım bir düğün eğlenceli olabilir," diye düşündü.

"Sanırım öyle," diye dostça kabul ettim.

"Knox ve Waylay'i gördükten sonra... belki de bir çocuk dünyadaki en kötü şey olmayabilir."

"Bir çocuk kesinlikle en kötüsü olmaz."

Gözlerini göğsüne doğru devirdi. "Tüm bunlar hakkında nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun? Burada tüm geleceğinden bahsediyoruz. Emlak, evlilik ve *bebekler*."

"Angel, sen yanımda olduğun sürece, bunların hiçbiri beni korkutmuyor."

Başını salladı ve tepemizdeki ağaçların gölgesine ve gökyüzüne baktı. "Ben çok korkuyorum. Ya fikrini değiştirirsen?"

Onu dramatik bir dalışa bıraktım ve kollarının etrafımda sıkışmasından zevk aldım. "Bunun için çok geç."

"Hayır, öyle değil. Aslında şu an, kalıcı bir şey yapmadan önce fikrinizi değiştirmeniz için ideal bir zaman."

İkimizi de düzelttim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Şimdi sana bunun ne kadar kalıcı olduğunu göstereyim."

"Yolu göster," dedi.

Biri adımı seslendiğinde onu partiden uzaklaştırıyordum. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Döndüm ve babamın orada durduğunu gördüm. Tören sırasında yanında oturan adam arkasıydı.

"Sadece veda etmek istedim," dedi babam, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak. Ceketini koluna geçirmiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Cildinde grimsi bir maviye dönüşmüş olsa da 0522 hâlâ görülebiliyordu.

"Bu arada bu Clark. O benim sponsorum," dedi babam, tanıştırma konuşmasını yaparken.

Şaşırmış bir halde elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum Clark."

"Sen de öyle. Baban olumlu gelişmeler kaydediyor," dedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Babam yanımdan geçip Lina'ya küçük bir gülümseme sundu.

"Baba, bu Lina. Nişanlım." Bu kelimeyi karım olarak değiştirmek için sabırsızlanıyordum. *Benim karım.*

"Bunu tören sırasında anladım," diye alay etti babam. "İkinizi de tebrik ederim."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Morgan. Oğullarınız oldukça iyi yetişmiş," dedi Lina elini sıkarken. Koluna, derisine işlenmiş numaraya baktı, sonra bana baktı, bakışları yumuşadı.

"Bana Duke de. Ve oğullarım için övgü alamam. Onların içindeki tüm iyilik Jayla'dan geliyor."

Babamın yıllardır annemin adını kullandığını duymamıştım. Belki de gerçekten umut vardı.

"*Hepsi* iyi değil," diye karşı çıktı Lina.

Ona küçük, minnettar bir gülümseme verdi. "Yola çıkma vakti geldi diye düşündüm. Açık bir barla yüzleşmeye pek hazır olduğumu sanmıyorum," dedi.

"Seni görmek güzeldi baba."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Nash. Tanıştığımıza memnun oldum, Lina." Gitmeye başladı, sonra durakladı. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, oğlum. Gerçekten gurur duyuyorum. Biliyorum ki

muhtemelen pek bir şey ifade etmiyor. Ama annenin çok sevineceğini de biliyorum."

Söyleyecek bir şey bulamadım ve başımı sallamakla yetindim. Gitmelerini izledik.

"İyi misin?" Lina tırnaklarını sırtıma geçirerek sordu.

"Evet, öyleyim. Gel hadi." Onu eve götürdüm ve merdivenlerden yukarı çıktım. Arka bahçede bir tezahürat yükseldi ve Knox ile Naomi'nin düğün-seks sonrası girişlerini yaptıklarını tahmin ettim.

"Nereye gidiyoruz?" Lina sordu.

"Sana bir şey göstereceğim," dedim ve bir kapıyı açıp onu içeri ittim.

"Aman Tanrım. Burası senin odan mı?" diye sordu, kareli yorganın altındaki küçük yatağa, kupa raflarına ve diğer çocukluk biblolarına bakarak.

"Öyleydi. Naomi'ye yeniden dekore edebileceğini söyledim ama sanırım henüz yapmadı."

Kapıyı kapattım ve kilitledim.

"Kardeşinin düğününde seks mi?" dedi nazlı nazlı. "Vay, vay, ateşli çocuk. Etkilendim."

Kemerimi çözdüm ve dudaklarını ıslattı. Pembe dilinin ve ıslak dudaklarının o bakışı sertleşmem için tek gereken şeydi.

"Son zamanlarda çok düşünüyordum."

"Düşünmek için ne zaman vaktin oldu? Son yirmi dört saatin çoğunu mermilerden kaçarak geçirdik," diye alay etti.

"Seni merdiven boşluğumda bulduğumdan beri uyanık olduğum her an." Eski yatağıma oturana kadar onu dürttüm.

"Bu çok fazla düşünmek demek."

"Sen karmaşık bir kadınsın. Seni benimle bir hayat kurmaya nasıl ikna edeceğimi bulmak için çok düşünmek ve plan yapmak gerekiyor." Pantolonumu kalçalarımın altına kaydırdım.

Gözleri kasıklarımıdaydı ve dikkatinin aletimde yarattığı nabızı ve zonklamayı hissettim.

Başparmaklarımı boxer külotumun bandına geçirdim.

"Aletin -her ne kadar muhteşem olsa da- bu işte uzun soluklu olduğunu kanıtlayan bir tür büyük jest sayılacağını düşünüyorsan, çizim tahtasına geri dönsen iyi edersin."

Yatağın kenarında dizlerini ayırmaya başlamıştı bile. Tüm o ipeği beline dolamayı ve onu almayı arzuluyordum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermek için. Onun da beni ne kadar istediğini hatırlatmak için.

Ama önce yapmam gereken başka bir şey vardı. Arkamı döndüm.

"Senin kıcını büyük olarak kabul etmeye istekli olabilirim-" İç çamaşırımı aşağı ittiğimde sözleri kesildi. "Nash!" diye nefes nefese kaldı.

Ne hissettiğini anlamak için omzumun üzerinden ona bakmaya çalıştım. "Kahretsin, bu aptalcaydı. Başka bir yerden almalıydım. Seni görebileceğim bir yerde."

Ne düşünüyordum ki? Lina gibi bir kadın, safaride havai fişekler ve aslanlar eşliğinde bir gece yarısı evlenme teklifini hak ediyordu. Değil-

"Melek kanatları," diye fısıldadı, parmaklarını taze mürekkebin üzerinde gezdirirken. İrkildim.

"Zavallı bebek," diye alay etti. Sonra dudaklarının kık yanağını okşadığını hissettim. Sikim buna göre tepki verdi.

"Benim için dövme yaptırdığına inanamıyorum. Kıçına. Bunun resmileştiğinin farkında mısın? Kıçın benim. Şehirdeki her kadın yıkılacak. Çünkü bunu kesinlikle onlara söyleyeceğim. Aslında, telefonuma ihtiyacım var. Bunun fotoğrafını istiyorum."

"Angel," dedim.

"Ne?"

"Henüz bitmedi."

"Bunu

görebiliyorum."

"Birinin mürekkebin ortasında kendini kaçırması gerekiyordu. Ama kastettiğim bu değildi."

"Eksik olan ne?" diye sordu.

"Randevumuz. Hayatımın en mutlu günü."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, pantolonum hala kalçalarımdayken ona doğru döndüm. "Knox bugünkü randevusunu kalbinin üzerine yaptırdı. Aile geleneği," dedim.

O güzel kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. Dolgun, kırmızı dudakları titriyordu.

"Benimle bir hayat kur, Angelina. Bu konuda istediğin kadar korkabilirsin çünkü ben korkmuyorum. İkimiz için de yeterince güçlü olacağım."

Başını salladı ve tek bir damla gözyaşı döküldü. Önüne eğildim ve parmaklarımla gözyaşını uzaklaştırdım, sonra da onu öpmek için yaklaştım.

Ama o beni durdurdu. "Yine de bir yüzük alacağım, değil mi?" Gözlerinde gözyaşlarına karışan bir neşe ve yaramazlık vardı.

Sırıttım. "Kuyumcu ile yarın için bir randevum var."

Ağızlarımız bir nefeslik mesafeye gelene kadar yaklaştı. "O zaman sanırım randevumu ayarlasam iyi olacak."

"Ne için randevunuz?"

"Benim Nash Dövme. I oldu düşünmek belki senin rozet olabilir uygun olacaktır."

Ayağa kalktım ve onu yatağa

sabitledim. "Seni seviyorum, Angel."

"Seni seviyorum, Studly Do-Right," diye fısıldadı, bir elini yüzümde gezdirerek.

Kapı gürültüyle çalındı ve bir an için gençlik yıllarıma geri döndüm.

"Lina? Orada mısın?" diye seslendi bir ses.

Lina oturur pozisyona geçti. "O benim *annem mi?*" diye tısladı.

"Kahretsin." Ayağa kalktım, çılgınca pantolonumu yukarı çekmeye çalıştım.

"Lina? Orada mısın? Knock denen adam muhtemelen burada olduğunu söyledi." "Baba?" diye ciyakladı, şoka girmiş gibiydi.

Annesi koridordan, "Belki de seks yapıyorlar," diye önerdi. "Neden böyle şeyler söylemek zorundasın Bonnie?" dedi babası.

"Neden vardır benim ebeveynler Burada mı?" Lina talep edildi olarak o çılgınca elbisesini düzeltti.

"Sana söylemeyi unuttum. Onları davet etmiş olabilirim... Seninle evlenmek için izin istedikten sonra... Zaten evlenme teklif ettikten sonra."

Ellerini göğsüme koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Hayatının geri kalanında boğulmaya hazır ol."

Dört gözle bekliyordum.

[Geride Bıraktıklarımız](#)'ı 5 Eylül'de beklerken [Nash ve Lina'nın bonus sonsözünü](#) kaçırmayın!

****Ekstra sahneye dokunmakta sorun yaşıyorsanız lütfen şunu yazın
lucyscore.net/twhftlbonusepilogue adresini telefonunuza veya
bilgisayarınızın tarayıcısına girin.****

AUTHOR'S NOTE TO THE READER

Sevgili okuyucu,

Ne kadar çok aşk romanı yazarsam, birini sevmenin bu dünyada yapabileceğimiz en cesur şey olduğuna o kadar ikna oluyorum.

Bu sadece yan komşunuz olan karamsar polis şefine aşık olmak değildir. En iyi ve en kötü günlerinizde size şarapla gelen arkadaşlardır. Henüz konuşamayan ama dişlek bir gülümsemeyle kalbinizi eriten yeğen. Sizi her zaman güldürmeyi başaran kardeş. Bahçesinden taze sebzelerle sizi şaşırtan komşu. İyi bir köpeğin mutlu iç çekişi. Uzun süreli sevgililer arasında kendi dilleri haline gelen bilmiş bakışlar.

Ve bazen kalbinizin kırılması riskini göze almanızı sağlayan gerçekten de küçük kasaba kahramanıdır.

Lina ve Nash'in bana öğrettiği en önemli ders, en iyi sevginin özgürce verebilecek kadar cesur olduğunuz sevgi olduğudur. Sizi incitebileceklerini, hayal kırıklığına uğratabileceklerini ya da kalbinizi kırabileceklerini bilseniz bile, birini olduğu gibi sevmek verebileceğiniz en büyük hediyedir.

Şimdi izin verirsiniz, Bay Lucy'ye sarılmam ve beni duygusal destek tacos'una götürmesini istemem gerekiyor.

Xoxo,
Lucy

P.S. Lucian'ın kitabı? *Alnındaki teri siler* *Aşırı ısınmasını önlemek için bilgisayarı dondurucuya sokar*

ABOUT THE AUTHOR

Lucy Score, *New York Times*, *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un 1 numaralı çok satan yazarıdır. Yemek masasının okumak için olduğu konusunda ısrar eden edebiyatçı bir ailede büyümüş ve gazetecilik diploması almıştır. Bay Lucy ve iğrenç kedileri Cleo ile paylaştıkları Pennsylvania'daki evlerinde tam zamanlı olarak yazıyor. Lucy, kalp kıran kahramanlar ve can alıcı kadın kahramanlar yaratmak için saatlerini harcamadığı zamanlarda kanepede, mutfakta ya da spor salonunda bulunabilir. Bir gün bir yelkenliden, okyanus kıyısındaki bir evden ya da güvenilir Wi-Fi bağlantısı olan tropik bir adadan yazmayı umuyor.

Haber bültenine kaydolun ve en son Lucy kitap haberlerinden haberdar olun. Onu buradan da takip edebilirsiniz:

Web sitesi: lucyscore.net

Facebook: [lucyscorewrites](https://www.facebook.com/lucyscorewrites)

Instagram: [scorelucy](https://www.instagram.com/scorelucy)

TikTok: [@lucyferscore](https://www.tiktok.com/@lucyferscore)

Binge Books: [bingebooks.com/author/lucy-score](https://www.bingebooks.com/author/lucy-score)

Okur Grubu: [facebook.com/groups/BingeReadersAnonymous](https://www.facebook.com/groups/BingeReadersAnonymous)

ACKNOWLEDGMENTS

- Kristy Rempalski, Lift 4 Autism'i destekleme konusundaki cömertliği ve Xandra karakterinin geliştirilmesine yardımcı olan ısıltılı yaratıcılığı için.
- Carol ve Cora, Connecticut'tan kalkıp Enola, Pennsylvania'ya beni görmeye geldikleri için.
- Kari March Designs bir kez daha duyguları harekete geçiren bir kapak tasarladığı için.
- Korrie's Korner'a harika geri bildiriminiz ve çeşitlilik düzenleme hizmetleriniz için teşekkür ederiz.
- Kennedy Ryan, her zaman bir yetenek ışığı olduğu ve doğru yapıp yapmadığımı bana bildirdiği için.
- Facebook yazar sayfamda köpeğime Piper adını vermemi öneren tüm okurlar.
- Bu yıl ellinci yaş gününü kutlayan muhteşem suç ortağım Tim. Tıpkı iyi bir viski gibi, daha iyi olmaya devam ediyorsun, bebeğim!
- Joyce ve Tammy, Nash'i yazmam sonsuza dek sürse bile onu savundukları için.

- Ben bir kez daha Knockemout'ta kaybolurken gemiyi ayakta tuttuğu için Lucy Takımı.
- Bloom Books ve Hodder'daki ekipler bu seriyi daha geniş bir kitleye ulaştırdıkları için.
- Kitaplık Edebiyat Ajansı'ndan Flavia, Kaos Yılı'nda bana yol gösterdiği için.
- Kitaplarımdan birine şans veren ve ondan nefret etmeyen her okuyucu.
- Son olarak, benimle birlikte koşan, mızızlanmayı bırakmamı söyleyen ve beni neşelendiren yazar arkadaşlarım için. Sizler yalnız bir işi, ait olmaktan gurur duyduğum ilginç ve güzel bir topluluğa dönüştürdünüz!

LUCY'S TITLES

Bağımsız

Başlıklar [Gizli](#)

[Aşk Bay Tamirci](#)

[Noel Düzeltmesi](#)

[Umudun Kalbi](#)

[En Kötü En İyi Adam](#)

[Kaya Dibi Kızı](#)

[Skandalın Bedeli Bir](#)

[İplikle Sonsuza](#)

[Kadar Asla](#)

Knockemout Serisi

[Asla Aşamadığımız Şeyler](#)

[Işıktan Sakladığımız Şeyler](#)

[Geride Bıraktıklarımız](#)

[İyilikseverlik Serisi](#)

Benimmişsin Gibi

[Davran Nihayet](#)

[Benimsin Benim Olanı](#)

[Korumak](#) **Riley Thorn**

[Riley Thorn ve Yanındaki Ölü Adam](#)

[Riley Thorn ve Dolaptaki Ceset Riley](#)

[Thorn ve Geçmişten Gelen Patlama](#)

Mavi Ay Küçük Kasaba Romantizm Serisi

[Günaha Düşen](#)

[Sırlar Artık Yok](#)

[Son İkinci Şans Planın Bir](#)

[Parçası Değil Kaosa](#)

[Tutunmak](#)

[Her Şeyin Başladığı Yerde](#)

[Numara Yapmanın İnce](#)

[Sanatı](#)

[Ökseotu Öpücüsü](#)

Bootleg Springs Serisi

Viski [Chaser Sidecar](#)

[Crush](#)

[Moonshine Kiss](#)

[Bourbon Bliss](#)

[Gin Fling](#)

[Highball Rush](#)

Günahkar [ve](#)

Aziz [Çizgiyi](#)

[Aşmak](#) [Kuralları](#)

[İhlal Etmek](#)